

ЕРАТРИЛЪР УИЛЯМ
БЪРНХАРТ

**МНОГОЛИКО
ПРАВОСЪДИЕ**

УИЛЯМ БЪРНХАРТ МНОГОЛИКО ПРАВОСЪДИЕ

Превод: Надежда Розова

chitanka.info

Трупът на уважавания от всички полицаи Джо Макнотън е обезобразен и привързан с вериги за фонтана в центъра на Тулса, Оклахома.

Заподозряна е любовницата му, 19-годишната стриптийзъорка Кери Делкентън.

Адвокат Бен Кинкейд се заема със защитата на Кери, убеден в невинността ѝ. Когато открива процесуално нарушение при водене на делото, Бен иска оправдаването на клиентката си.

Но приятелите на Макнотън не желаят да се примирят с изхода от процеса.

Бен Кинкейд става обект на полицейско насилие. Делото срещу Кери Делкентън е възобновено. Всичко зависи от нейните показания. А Кери не иска да свидетелства...

На Клинт и Ейприл

*Любов, потъваме в бездънните
ти небеса,
без сили рухваме на хълм, в река,
в дъбрава;
блуждае ехото ни от душа в
душа,
и все не отзвучава, все не
отзвучава.*

Алфред
Тенисън
«Принце
сата»

ПРОЛОГ

— Сержант Келъри, бихте ли описали в какво състояние беше тялото, когато го открихте?

Келъри преглътна мъчително.

— Сигурен ли сте, че искате да го направя?

Бен Кинкейд осъзна, че това ще бъде повратният момент в целия процес — пресечната точка на всичко, случило се досега, и на онова, което предстоеше да се случи. Във всеки процес за убийство настъпваше подобен обрат — появяваше се незаличимото впечатление, което поляризираше симпатиите, и цялата тежест на престъплението се стоварваше като огромен чук върху главите на съдебните заседатели. Бен знаеше, че в съдебната зала едва ли има човек, комуто вече да не е известен отговорът на този въпрос — във всичките му отблъскващи и нагледни подробности, но сега нещата щяха да се променят, при това не към добро.

— Сигурен съм — заяви помощник-прокурорът Ник Декстър. Очевидно нямаше нищо против да протака. Създаването на известно напрежение преди големия миг само щеше да изостри вниманието на съдебните заседатели. — Опишете ни какво видяхте.

Сержант Келъри облиза устни и сведе поглед. Колебанието му не целеше да подсили драматизма в залата. Той действително не изгаряше от нетърпение да продължи.

И Бен не го винеше за това. Никак не е лесно да опишеш сцената на местопрестъплението. А когато полицай трябва да разкаже за убийството на друг полицай — при това човек, когото е познавал и с когото неведнъж е работил — задачата му става едва ли не непосилно трудна.

— Когато пристигнах, установих, че тялото на сержант Макнотън е без дрехи. Беше гол и привързан с вериги към основата на големия фонтан на Бартлет Скуеър — точно в средата на площада в търговската част на града. Краката и ръцете му бяха извити назад толкова силно, че някои кости бяха счупени. Имаше множество

прободни рани, двайсет-трийсет. Върху гърдите със собствената му кръв бе изписана някаква дума.

— Коя дума?

— Отначало ми беше трудно да я прочета, като се има предвид състоянието на тялото. Но когато най-сетне успяхме да го свалим и го положихме на носилка, ми се стори, че пише «неверник».

— Имаше ли още нещо, свързано с тялото, което... заслужава да се отбележи?

Свидетелят кимна. Зрителите в съдебната зала притаиха дъх — знаеха какво ще последва.

— Пенисът му беше отрязан. И натъпкан в устата му.

Този момент се стори на Бен едва ли не сюрреалистичен — сякаш бяха актьори в някаква пиеса. В крайна сметка всички знаеха какви въпроси ще бъдат задавани, а също и какво ще гласят отговорите. Нямаше никакви изненади — правеха онова, което се очаква в подобни случаи. И все пак необикновено жестокото престъпление не остави безразличен нито един от присъстващите в съдебната зала.

Случаят се бе превърнал в истинска драма още от самото начало. Всички знаеха за ужасяващото деяние. И как иначе? Тялото бе останало изложено на показ в продължение на цял час, преди полицията да успее да го свали. Хората, които отиваха на работа в търговската част на града сутринта на онзи мразовит вторник, не можеха да не видят ужасяващата, напомняща жертвоприношение сцена.

Местоположението бе добре подбрано. Деловият център на Тулса бе място, където хората работеха, но рядко посещаваха по друга причина. След края на работния ден до изгрев-слънце той се обезлюдяваше напълно. Дори полицейски коли минаваха рядко — вътрешните улички бяха недостъпни за автомобили, а и нямаше никакво основание за наличието на въоръжен патрул през нощта, когато не се виждаше жива душа. Затова убиецът бе успял да реализира зловещия спектакъл, врязал се дълбоко в съзнанието на всички жители на градчето и непрестанно занимаващ умовете през седемте месеца, откакто бе извършено престъплението.

— Защо отделят толкова време на състоянието на тялото? — прошепна глас зад Бен. — Какво общо има това с извършителя на

престъплението?

Въпросът бе зададен от подсъдимата — клиентката на Бен, Кери Делкентън. Беше дребничка, около метър и шейсет, с приятна външност. Имаше гъста, платиненоруса коса и млечнобяла кожа. По съвет на Бен този ден не носеше грим. Беше истинска красавица и имаше най-безупречните пропорции, които адвокатът бе виждал някога. Бе разполагал с предостатъчно време да им се любува през последните месеци, докато се подготвяха за процеса.

Бен не преставаше да се удивлява на младежкото и жизнерадостно излъчване на Кери дори в съдебната зала. Но това не беше толкова странно — та тя бе едва на деветнайсет години.

— Няма нищо общо — прошепна й, — но Декстър знае, че кървавите подробности ще ужасят повечето съдебни заседатели и те ще бъдат много по-склонни да те осъдят. Затова разглеждаме толкова пространно този въпрос.

— Но това не е честно! — възкликна Кери. — Аз не съм извършила тези неща. Не бих могла...

— Знам — успокоително я потупа по ръката Бен. Искаше му се да се погрижи за клиентката си, но в този момент бе по-важно да се съсредоточи върху показанията на свидетеля. Ако Декстър сметнеше, че Бен не го слуша, щяха да последват всякакви неправомерни въпроси.

Декстър продължи:

— Проверихте ли дали тялото не дава признаци на живот?

— Разбира се. Още с пристигането си. Но беше напълно безполезно. Той беше мъртъв. Виждаше се от пръв поглед — отвърна Келъри и раменете му потръпнаха. — Никой не може да оцелее в подобно състояние.

— Защо ви отне толкова време да освободите тялото?

— Не трябваше да променяме положението на трупа, докато оперативните групи не направят видеозапис и не претърсят за веществени доказателства. Но дори и след това не беше лесно — тялото на сержант Макнотън беше овързано за фонтана с двойна верига, а катинарът бе скрит някъде. Не можехме да го освободим. В крайна сметка се наложи да повикаме оксигенисти. Но дори и тогава напредвахме бавно.

— И през цялото време голото тяло на убития е било изложено на показ, така ли?

— Не можехме да направим бог знае какво. Не бе възможно да покрием трупа и едновременно с това да си вършим работата. А и нямаше начин да отцепим района около Бартлет Скуеър.

— В крайна сметка вие и хората ви успяхте ли да отвържете тялото?

— Да, в края на краищата успяхме. Но дори и тогава... — сведе глава Келъри — нищо не стана както трябва. Дясната му ръка бе извита толкова силно назад, че когато я освободихме от веригите, тя просто се откъсна. А щом преместихме тялото на Макнотън... членът му се търкулна на земята. — Челюстите на сержанта бяха здраво стиснати. — Би било ужасно дори и ако не познавах сержант Макнотън и не се бях обучавал под негово ръководство. От шест години работя в полицията, но това е най-тежкото, най-жестокото... най-скапаното дяволско нещо, което съм виждал по време на службата си и което изобщо някога ще видя!

Бен знаеше, че съдия Харт не допуска да се ругае в съдебната зала, но нещо му подсказваше, че този път тя ще си затвори очите.

Журналистите в залата — а те бяха страшно много — неистово си водеха записки. Убийството на Макнотън остана новина номер едно в пресата и в ефира поне месец след извършване на престъплението, а началото на процеса отново бе наляло масло в огъня на медийната истерия. Никога досега толкова огромно количество микрофони не бяха навирани в лицето на Бен против волята му; никога досега не бе чувал толкова много хора да настояват, че негово конституционно задължение било да им даде интервю. Организационният му секретар, Джоунс, дори бе открил някакъв репортер да се спотайва в килера на кантората с надеждата да се докопа до апетитно парче информация. Правната му помощничка, Кристина Маккол, бе накарала да претърсят кантората за подслушвателни устройства. Всеки път на излизане от офиса налитаха на засада от репортери, а друга група ги очакваше пред сградата на съда. Сякаш живееха под обсада.

Декстър задаваше рутинни насочващи въпроси, за да потвърди валидността на веществените доказателства, с които разполагаше. Очевидно се готвеше да отстъпи свидетеля на защитата.

— Псст. Ще го разпиташ ли?

Бен хвърли поглед през рамо. Кристина. Незаменимата му правна помощничка от години. А ето че съвсем скоро самата тя щеше да стане дипломиран юрист.

— Не виждам особен смисъл — прошепна ѝ в отговор. — В показанията му няма нищо спорно.

— Но не съм сигурна, че са се справили с тялото както трябва. Според мен полицията здраво е оплескала работата.

— Несъмнено. Но въпросът е: защо? Защото са били дълбоко потресени от трагичната гибел на свой колега — факт, върху който ние не искаме да наблягаме без нужда. Пък и какво ще се промени? Нито едно от доказателствата, открити на местопрестъплението, не уличава пряко Кери.

— Може и да си прав. Но аз продължавам да смятам, че е по-добре да проведеш разпита, отколкото да се откажеш. Макар да не го заявява направо, Декстър намеква, че Кери е извършителят на тези жестокости. Не трябва да го отминаваме с безразличие.

Бен се намръщи. Не му се щеше да провежда кръстосан разпит, но се бе научил да се доверява на интуицията на Кристина.

— Какво предлагаш?

Тя се замисли за миг, сетне каза:

— Аз бих го насочила към въпроса за физическата сила.

— И това е план.

Декстър се бе върнал на мястото си. Съдия Сара Харт, здраво сложена жена на около петдесет и пет години, се обърна към защитата:

— Господин Кинкейд, искате ли да разпитате свидетеля?

— Разбира се — отвърна Бен, изправи се и се приближи към подиума. — Сержант Келъри, струва ми се, че вие и вашият екип сте срещнали доста трудности, докато сте се опитвали да освободите тялото, така ли е?

Когато разпита подхвана Бен, в поведението на Келъри настъпи явна промяна. Той се облегна на стола си и се отдалечи от микрофона.

— Да, отне ни известно време.

— Да разбирам ли, че задачата е била трудна и е изисквала доста сила?

— Може да се каже.

— А след като е било трудно да свалите тялото, вероятно е било още по-трудно то да бъде качено там. — Бен направи пауза, за да даде

възможност колелцата в главите на заседателите да се задвижат. — Човекът, приковал с вериги сержант Макнотън там горе, трябва да е притежавал забележителна сила, не мислите ли?

Келъри очевидно бе очаквал такъв въпрос.

— Не е задължително... Убиецът би могъл...

Бен не му даде възможност да изрецитира обяснението, което двамата с Декстър вероятно бяха скалъпили предварително:

— Колко тежеше тялото на сержант Макнотън?

— Не мога да кажа с точност.

— Все имате някаква представа.

— Ще бъде догадка.

— Но вие сте били там, нали, полицай?

— Да...

— И, предполагам, сте проявили известно внимание, докато вашите хора са сваляли тялото?

Сержант Келъри понаведе вирнатата си брадичка.

— Да...

— И колко тежеше тялото на Макнотън?

Келъри се навъси:

— Предполагам, че около сто килограма.

— Сто килограма. И, разбира се, той беше мъртъв, нали така?

— Според мен всички в залата знаят този факт, господин адвокат.

Досуц като игра на котка и мишка, наслади се Бен, при това не за пръв път. Двама смъртни врагове, които се опитват да спазват добрия тон.

— Правилно ли би било да се твърди, че е по-трудно да преместиш труп, отколкото тялото на жив човек?

— Съвсем правилно — кимна Келъри.

— Значи говорим за труп с тегло около сто килограма, така ли?

— Да, приблизително.

— Но някой някак е успял да отнесе тялото до Бартлет Скуеър — без да го качва в кола — да го вдигне на тази височина, да върже ръцете и краката и да го увие около централния фонтан.

— Нещо такова.

— Сержант Келъри, вие доста точно преценихте теглото на убития си колега. Бихте ли се опитали да отгатнете колко тежи моята клиентка?

— Не бих си позволил подобна нетактичност — ухили се полицаят.

— Тогава аз ще ви кажа. Четирийсет и седем килограма. С обувките — добави Бен и отново направи пауза. — Значи твърдите, че тези прояви на чутовна сила, които аз, честно казано, се съмнявам дали двамата с вас заедно можем да осъществим, са били на тази дребна жена? Как е възможно?

— Според нас тя е откарала тялото дотам. Открихме неясни следи от гуми на Пета улица, съседната на фонтана. Някой е вкарал кола на пешеходната алея до Бартлет Скуеър. Смятаме, че тя е увила веригите около ръцете и краката на трупа, докато е бил все още в колата, а след това го е завлякла до фонтана. Съдебният лекар може да потвърди, че по тялото бяха открити множество драскотини и ожулвания, които биха могли да се появят в резултат от подобно влачене по паважа. Преметнала е веригата през фонтана и като със скрипец е качила тялото горе.

Бен се прокле наум. Това беше типичен пример за задаване на излишен въпрос.

— И въпреки това на мен ми се струва, че подобна операция изисква доста сила.

— Може би, но по време на неколкогодишната си служба в полицията се убедих със сигурност, че размерите не са показателни за силата. Понякога най-силните лекарства се побират в съвсем малки шишенца.

— Това е много любопитно, полицай, но наистина ли допускате, че...

— Освен това — продължи Келъри остро, — кой твърди, че Кери Делкентън не е силна? — По устните му заигра лека усмивка. — Говори се, че тя спортува доста интензивно. Всички тези буйни танци сигурно я поддържат в добра форма.

От дъното на залата откликнаха шумно. Келъри намекваше за факта, че клиентката на Бен работеше — поне докато не стана постоянен обитател на окръжния затвор в Тулса преди седем месеца — в един «мъжки клуб» на ъгъла на Трийсет и първа улица и Луис. С други думи, Кери беше стриптийзьорка. Още един драматичен и заклеяващ я факт, с който всички в залата бяха пределно добре запознати. Пресата не им позволяваше да го забравят. Нито една статия

не пропускаше пикантната страна на историята. Заглавията варираха от «Заподозряна стриптийзьорка» до «Заловена е сирена от нощен клуб».

— Сержант Келъри, необходими са били усилията на трима мъже, за да бъде смъкнато на земята тялото на Макнотън. Наистина ли допускате, че...

— Чуйте, видях снимката ѝ във вестника. Онази, на която е облечена с оскъдното червено парцалче. Според мен има доста силни мускули.

— Възражявам, Ваша чест! — Но Бен много добре знаеше какво има предвид Келъри. В деня, когато арестуваха Кери, един всекидневник, обладан от необяснима липса на вкус, беше публикувал нейна снимка по работно облекло. Явно репортерът бе свил някоя рекламна брошура на заведението. Върху пищните ѝ гърди имаше някакви пискюли, а около закръглените ѝ бедра — яркочервена поличка на ресни. На следващия ден вестникът се извини с обяснението, че това била единствената снимка на госпожица Делкентън, до която успели да се доберат, понеже тя криела лицето си по време на ареста. Това бе едно от най-нескопосаните извинения на таблоид, което Бен бе чувал.

Той се приближи до съдийската маса.

— Ваша чест, възражявам срещу това — да се обсъжда или да се правят непочтителни намеци по повод предишната професия на клиентката ми.

Съдия Харт смъкна очилата си и удостои Бен с поглед, който той добре познаваше. Погледът означаваше: «Стига глупости!».

— На какво основание?

— Защото ще предизвикат силна предубеденост срещу госпожица Делкентън.

— Вероятно. Но е трябвало да се замисли върху това, преди да приеме работата. Възражението се отхвърля.

— Но, Ваша чест...

— Вече отсъдих, господин Кинкейд.

— Тогава ще възразя на различно основание.

Съдийката изви вежди:

— И какво ще бъде то?

— Възражявам, защото... снимката, за която става дума, не е в списъка на веществените доказателства.

— Искате ли да я включим?

— Хм. Силен аргумент.

Бен се върна на масата на защитата с ясното съзнание, че кръстосаният разпит е бил пълен провал. Не бе успял да пропука обвинението, а като се има предвид колко малко стрели имаше в колчана, едва ли и в бъдеще щеше да го постигне. Виждаше решимостта в погледите на прокурора и на полицейските служители, а също и погнусата в очите на съдебните заседатели. Дори съдия Харт, която обикновено се проявяваше като състрадателен и справедлив съдник, не му позволяваше никакви волности. Този път залогът беше твърде висок. Престъплението бе изключително сериозно и бе получило голяма гласност.

Трябваше да се примири с фактите. Кери Делкентън щеше да бъде осъдена — освен ако не станеше някакво чудо.

* * *

Журналистическата пасмина беше не по-малко агресивна, когато Бен и Кристина се върнаха след обедната почивка. Макар Кери да не беше с тях, представителите на медиите се бутаха, блъскаха и препречваха пътя на Бен в опит да го прилъжат да им сервира някоя апетитна новина за вечерните емисии.

— Помощник-прокурорът Декстър заяви, че според обвинението делото им е в кърпа вързано. Ще коментирате ли?

Бен не се хвана на въдицата:

— Извинете, но няма да обсъждам процес, който все още е в ход. Съдията не одобрява подобни неща, аз — също.

Въпросите заваляха като порой:

— Но как бихте могли да опровергавате огромния брой доказателства срещу клиентката ви, с които разполага обвинението?

— Истина ли е, че диафрагмата на Кери Делкентън е била открита в устата на жертвата?

— Можете ли да потвърдите слуха, че вдовицата на Макнотън е платила на наемен убиец, за да очисти клиентката ви?

Една жена, която Бен разпозна като водещата вечерните новини, го дръпна за ръката:

— Известно ли ви е, че според статистическите проучвания повече от осемдесет процента от жителите на Тулса са убедени във вината на клиентката ви? Как можете да продължавате да я защитавате при тези обстоятелства?

Бен спря. Не можеше да отмине този въпрос.

— Знаете ли — подхвана той, като се опитваше да не гледа в камерите, — съществува причина основателите на нашата държава да наложат институцията «съдебни заседатели». Направили са го, за да може обвиняемият да бъде съден въз основа на доказателства, а не въз основа на общественото мнение, защото то може да се манипулира лесно, особено от хора като вас. — Той огледа тълпата. — Но вие не уважавате правораздавателната система. Искате да осъдите човека още преди да е започнал процесът. Готови сте да обесите някого въз основа на слухове, на анкети и на подозренията на масите, които черпят информация от вашите тенденциозни емисии, целящи само да увеличат рейтинга ви. Всичко, което правите, разстройва и усложнява хода на един процес, замислен да бъде съвсем прост. Не съзнавате ли каква огромна вреда причинявате?

Лекцията му обаче не оказа особено въздействие.

— Какво можете да ни кажете за сексуалните перверзии, с които свързват клиентката ви? — извика някой. — Истина ли е, че веригите често са били част от сатанинските ѝ любовни ритуали?

Бен поклати глава. Положението беше безнадеждно.

— Когато се погледнете в огледалото, не виждате ли насреща си чудовище?

Бен отново спря. Досега не му бяха задавали подобен въпрос.

— Само когато съм стоял буден цяла нощ, за да гледам повторението на «Ксена»^[1].

— Много смешно! Сигурно за вас всичко това е шега. Забавен начин да се приберете у дома с тлъста пачка пари. Повдига ми се от вас!

Бен се извърна към жената с гарвановочерна коса, която стоеше пред вратата на съдебната зала. Не беше в първа младост, но изглеждаше запазена. Беше висока и все още доста привлекателна,

макар в момента хубостта ѝ да бе помрачена от вида на зачервеното ѝ, подпухнало лице.

Бен знаеше коя е тя, макар да му се искаше да не бе научавал. Казваше се Андреа Макнотън — съпругата на жертвата, понастоящем вдовица.

— Госпожо Макнотън — подхвана Бен, — знам, че изживявате тежък момент...

— Не ме съжалявайте! — заяви тя и внезапно го зашлеви през лицето. — Не съм длъжна да търпя това и от вас!

Бен притисна ръка към парещата си буза. Забеляза как операторите се блъскат зад гърба ѝ, за да заемат по-добра снимачна позиция. Изглежда, в края на краищата щяха да получат нещо специално за новините в шест.

— Госпожо Макнотън, разбирам как се чувствате. Но ви моля да проумеете, че изпълнявам дълга си, като осигурявам възможно най-добрата защита на клиентката си.

— Не се и опитвайте да оправдавате пред мен зловредното си съществуване!

— Госпожо Макнотън, може би ще е по-добре да не присъствате на процеса... — започна Бен.

— Това би ви допаднало, нали? Ще се радвате, ако позволя на съвестта ви да си отдъхне. Е, няма да го направя, чувате ли? Няма да се откажа нито за миг. Ще идвам в залата всеки ден. Всеки път, когато се опитате да унижите някой свидетел, аз ще надничам иззад гърба ви. Всеки път, когато скроите някой ефектен номер в съдебната зала, аз ще ви наблюдавам. Ще присъствам в сънищата ви... в кошмарите ви. Няма да ви оставя на мира!

«Приятен ден и на вас», помисли си Бен. Мълчаливо мина покрай нея и влезе в залата.

С течение на времето му бе станало по-лесно в някои отношения, а в други — не. Беше свикнал с усилията на медиите да свеждат истината до акуратно подбрани мелодраматични откъслечи и да се съсредоточават върху най-спекулативните подробности. Със сигурност бе привикнал с популярното охулване на адвокатите на защитата и с прекомерно лековатото крайно нежелание да бъде признато значението на тяхната работа. Научил се бе да приема и шумното и необуздало раздражение от страна на близките на жертвата, които неизбежно

намираха отдушник на мъката, а вероятно и на вината си, изливайки омразата си върху главния заподозрян.

Постепенно му бе станало по-лесно да се справя с всичко това. Но не и по-приятно.

* * *

Първият свидетел на обвинението този следобед беше сержант Арлен Матюс, детективът от полицейското управление в Тулса, ръководил групата, която бе провела първоначалния обиск в жилището на Кери Делкентън.

— След като получих заповедта от съдия Боулън — обясни Матюс, — отидох заедно с двама униформени полицаи в апартамента на госпожица Делкентън, който се намира съвсем близо до Седемдесет и първа улица.

— Заподозряната беше ли си у дома?

— Да, беше.

— Пусна ли ви да влезете в жилището ѝ?

— Не искаше да ни пусне, но аз имах съдебно разпореждане. Тя нямаше избор.

— Какво направихте, след като влязохте в апартамента?

— Разпръснахме се по стаите. — Матюс беше нисък набит човек с прямо, дори грубовато поведение. Косата му беше подстригана съвсем късо, а челюстта му беше четвъртита и леко издадена напред. — Апартаментът е съвсем малък — дневна, кухничка и спалня. Всеки от нас взе по една стая.

— Какво правеше госпожица Делкентън, докато вие провеждахте обиска?

Матюс си пое въздух:

— Отдаде се на истерично съскане, ако разбирате какво имам предвид.

Бен надраска нещо в бележника си. «Истерично съскане» — да не би това да беше някой специализиран термин на полицейското управление в Тулса?

— Крещеше, нагрубяваше ни и непрекъснато ни се пречкаше. Изподра с нокти един от хората ми.

— Беше недоразумение — промълви Кери едва чуто.

— Очите ѝ бяха разширени, а лицето — зачервено. Не се владееше — продължи Матюс. — Държеше се като обезумяла. Помислих си, че сигурно не е съвсем наред с главата или пък е ужасно уплашена да не би да открием нещо.

— Възразявам! — скочи Бен.

Съдия Харт кимна:

— Приема се. Нека свидетелят се придържа само към онова, което е видял или чул. Никакви предположения.

— Виеше като вещица — продължи Матюс, без да покаже и най-бегли признаци на разкаяние. — Скочи върху гърба ми и се опита да ме дръпне назад. Удряше ме с юмруци по гърдите и отстрани по главата. Ако това не е поведение на ненормален човек, не знам какво е.

— Не беше така — възрази полугласно Кери. — Те съсипваха дома ми. Чупеха всичко, което се изпречеше пред погледа им. Знаеха за мен и Джо и ме мразеха. Нарочно се опитваха да ме унижат.

Бен кимна. Разбираше нейната гледна точка. Но осъзнаваше и въздействието, което оказваха върху съдебните заседатели тези свидетелски показания. Погледите на всички тях в този момент бяха вперени в Кери.

— Продължихте ли обиска? — разпитваше Декстър.

— Да, с известни затруднения. В един момент тя се хвърли пред мен, за да се опита да ми попречи да надникна под леглото.

— Успяхте ли да погледнете под леглото?

— О, да. Точно там намерихме доказателството.

— Доказателството ли? — попита Декстър и направи крачка към свидетелската скамейка. — И какво беше то?

— Костюмът. Черният кожен костюм. С нашийник и всичко останало. Целият беше изцапан с кръв. Смятаме, че жертвата е била облечена с него по време на убийството.

— Това ли открихте под леглото на госпожица Делкентън?

— Да.

— Намерихте ли още нещо важно в апартамента?

— Да, намерихме вериги, които бяха досуц като онези, с които бе овързана жертвата за фонтана на Бартлет Скуеър.

— Нещо друго?

— Да. Намерихме значката и портфейла на Макнотън — пак под леглото.

— Разбирам — каза Декстър и се обърна към съдебните заседатели. Бен знаеше, че ще последва някое от онези неуместни — и неударжими — обобщения под формата на въпрос. — Значи сте открили изцапани с кръв дрехи, портфейла, значката на жертвата и същите вериги — всички те притежание на госпожица Делкентън, така ли?

— Да, така беше.

— Госпожица Делкентън имаше ли някакво обяснение за намереното от вас?

— В крайна сметка, да. Отначало твърдеше, че не знае нищо, че няма представа кой е Джо Макнотън, че той никога не е бил в дома ѝ и така нататък. Но след като ѝ показахме какво сме намерили, започна да се огъва. И да прави признания. Прочетохме ѝ правата, но тя се отказа от адвокат. Писмено. Разплака се, направо започна да вие. Явно не издържаше повече. И тогава чухме част от истината.

— Възраavam — отново се обади Бен.

Съдия Харт кимна.

— Отново напомням на свидетеля, че трябва да разказва само онова, което лично е видял и чул, без да се опитва да дава оценки.

— Добре — изръмжа Матюс.

— Съдебните заседатели да не взимат под внимание последното твърдение на свидетеля. — Съдия Харт отправи суров поглед към свидетелската скамейка. — Не искам да се налага отново да ви правя същата забележка, детектив.

— Ясно.

Декстър възобнови разпита:

— Колко дълго разпитвахте госпожица Делкентън?

— Тогава ли? Около час.

— Записахте ли разпита?

— Да, направихме запис. Освен това си водех бележки.

— Носите ли бележките си днес тук?

— Нося ги.

— Чувствайте се свободен да се консултирате с тях, когато е необходимо да освежите паметта си.

— Добре — отвърна Матюс, бръкна в джоба си и извади малък бележник. — Благодаря.

— Моля, кажете пред съда какво говори госпожица Делкентън тогава.

Детективът кимна.

— Както вече отбелязах, след като ѝ показахме всички неща, които бяхме открили, тя промени показанията си. Призна, че е имала любовна връзка с Джо Макнотън. Запознала се с него в стриптийзбара на Трийсет и първа улица, където работела. Една нощ след работа отишъл там с няколко момчета и... колелото се завъртяло. Той беше женен, разбира се, но както сами виждате, госпожица Делкентън е много привлекателно момиче и като стриптийзьорка е знаела как да направи така, че... Ами, според мен не е оставила голям избор на Джо.

Този път съдия Харис не изчака възражението.

— Така ли се изрази тя, сержант?

Матюс вдигна поглед:

— Не точно с тези думи, но аз...

— Само чутото и видяното, сержант. То ни интересува. Онова, на което сте били свидетел.

— Да, добре.

Съдия Харт вдигна чукчето си и се закани:

— Още една грешка, и ще ви изгоня от съдебната зала.

— Добре, ще внимавам. Извинете ме, госпожо.

Бен се позарадва от разкаянието на Матюс, но обвинението светкавично продължи:

— Госпожица Делкентън предложи ли някакво обяснение за наличието на значката и портфейла на жертвата в апартамента ѝ?

— Не съвсем. Каза, че след като се запознали, той започнал често да я посещава в жилището ѝ. От нейните думи излизаше, че едва ли не се е пристрастила към секса. Просто не можела да му се насити, а той, естествено, нямал бог знае какви възражения. Към края идвал в апартамента ѝ два, а понякога и три пъти дневно.

— Извършвали ли са полов акт по време на тези посещения?

— О, да. Основно това правели. Много, много секс.

— Тя даде ли някакво обяснение за веригите и за изцапаните с кръв дрехи?

— Опитва се. Каза, че двамата използвали тези неща по време на... сексуалните си преживявания.

— Моля?

— Падали си по извращения секс. По извращения и груб секс.

В залата се чу кикот, някой високо изахка.

Декстър се намръщи:

— Наистина доста груб, ако се съди по количеството кръв върху кожения костюм. Тя съобщи ли ви подробности, свързани с... преживяванията им?

— Ваша чест! — възкликна Бен и скочи на крака. — Няма отношение към делото.

Съдия Харт поклати глава:

— Мисля, че схванахме основното, господин Декстър. Нека продължим нататък.

— Както искате — отвърна той и хвърли поглед към бележките си. — И сигурно подсъдимата е заявила, че той е забравил значката и портфейла си след някоя от срещите им, така ли?

— Така е, но има един проблем.

— О? — възкликна Декстър и едната му вежда отхвъркна нагоре. Бен се възхищаваше от начина, по който той се правеше на учуден по време на многократно репетиран свидетелски разказ. — Какъв е проблемът?

— Тя твърдеше, че той не е бил в апартамента ѝ през онази нощ — нощта на убийството. Но няколко полицаи — в това число и самият аз — видяхме Джо на работа по-рано през същия ден и той носеше значката си. Не е възможно да я е изгубил преди въпросната вечер. Станало е, след като си е тръгнал от работа. Точно преди да бъде убит.

Декстър замислено кимна:

— Имало ли е някаква... промяна във взаимоотношенията помежду им преди смъртта на сержант Макнотън?

— Да, Джо Макнотън скъса с нея точно преди да бъде убит.

Бен знаеше, че това е моментът, в който прокурорът ще се опита да установи мотива за престъплението. Следващите няколко минути не се очертаваха като приятни за защитата. Особено след като основният коз на обвинението бяха признанията на самата Кери.

— Какво се е случило?

— Според подсъдимата съпругата на Джо усетила какво става и му поставила ултиматум. Заявила му направо, че ще се разведе с него и ще го обере до шушка, ако не прекрати връзката.

— Независимо че е работел като полицаи, добре известен факт е, че Джо Макнотън е бил заможен човек, нали?

— Доста заможен благодарение на попечителски фонд, основан от баба му и дядо му.

— Значи Макнотън се е опитал да сложи край на връзката си с Кери Делкентън.

— Така ни каза тя. Не му се искало да го прави. Здравата бил хлътнол, но при тези обстоятелства просто не му оставал друг избор.

— Как приела новината госпожица Делкентън?

Матюс се замисли, преди да отговори. Бен много добре знаеше защо. Ако кажеше онова, което искаше, съдията щеше да му нареди да напусне залата и вероятно да отхвърли показанията му. Налагаше му се да бъде по-изобретателен.

Матюс се облегна назад със сериозно изражение.

— Мисля, че последвалите събития говорят сами за себе си.

Декстър кимна.

— Несъмнено. Същото смятам и аз. — Сетне вдигна поглед към съдията и заяви: — Нямам повече въпроси.

* * *

Бен се изправи, без да чака покана от съдията. Искаше да изглежда нетърпелив и готов за действие, сякаш имаше да изтъкне множество важни неща, които да разбият на пух и прах обвинението.

Но истината не беше толкова многообещаваща. Беше прослушал записа от разпита на Кери, проведен от Матюс. Полицаят беше поукрасил и преиначил някои неща, но бе възпроизвел съвсем прецизно думите ѝ, свързани с най-важните моменти.

— Сержант Матюс — подхвана Бен, — разкажете на съдебните заседатели за дрехите, за портфейла и за веригите. А къде намерихте оръжието, с което е било извършено убийството?

Матюс се сконфузи.

— Не открихме оръжието — измърмори.

Беше ред на Бен да се престори на учуден:

— Моля? Не сте намерили оръжието на убийството?

— Прекрасно знаете, че е така.

— Защо?

Матюс сви рамене:

— Ножовете са малки, леки и човек лесно може да се отърве от тях. Не е възможно да бъдат издирени, проследени или регистрирани. Не е трудно да бъдат скрити или изхвърлени.

— Значи обвиняемата се е отървала от ножа, но е задържала изцапания с кръв костюм, така ли?

— Не знам. Може да го е скрила някъде.

— Сержант Матюс, работите в полицията от осемнайсет години. Ще отречете ли, че оръжието, с което е било извършено убийството, е изключително важно доказателство при всяко обвинение в убийство?

— Ще кажа само, че е добре да бъде открито. Но не е задължително. Разполагаме с желязно обвинение срещу вашата клиентка. Доказателствата са неоспорими.

Мислено Бен си призна, че сам си го бе изпросил.

— Не ви чух да споменавате нищо и за признание в юридически смисъл от страна на Кери Делкентън, макар често да използвахте думата «признание». Кога тя призна, че е убила Джо Макнотън?

Матюс положи усилия да изглежда отегчен, но и непоколебим пред тактиката на защитата.

— Не е признавала, че е извършила убийството. И това ви е добре известно.

— Не е признавала ли? Но според думите ви тя не издържала и накрая казала истината. Нарекохте това «признание». Как е възможно да е пропуснала точно тази подробност?

— Да, тя наистина съвсем се огъна, но никога не е губила разсъдъка си. Не е склонна към самоубийство, ако разбирате какво искам да кажа. Не се заблуждавайте от това, че е била стриптийзьорка — тя е много умна жена.

— Не ви ли е хрумвало, детектив, че причината да не признае може да е фактът, че не го е извършила?

— Честно казано, да. Но как ще обясните дрехите, кръвта, веригите? Не, тя е извършителката. Не може да бъде друг.

В залата някой изхлипа. Макар да знаеше, че не трябва да се обръща, Бен не можа да се въздържи.

Беше Андреа Макнотън, вдовицата на убития. Очевидно тези свидетелски показания бяха особено мъчителни за нея. Седеше приведена напред, стиснала главата си в длани.

Бен отново насочи вниманието си към свидетеля.

— Но тя никога не е признавала, че е извършила убийството нали?

— Не е.

— В действителност е отрекла.

— Да.

— Но вие въпреки това я арестувахте.

Матюс си позволи да се усмихне:

— Ако не арестувахме хората, които отричат, че са извършили престъпление, нямаше да арестуваме никого.

«Хубав аргумент — каза си Бен. — Само да не го бе изтъкнал по време на провеждания от мен кръстосан разпит.»

— Как обосновахте мотивите си, за да поискате заповед за обиск?

— Както винаги. Разказах на съдия Боулън всичко, което знаехме за отношенията на Джо с подсъдимата, факта, че са ги виждали заедно, и предположенията за интимна връзка помежду им. За подозренията, че са скъсали, което би могло да прерасне в мотив за убийството, както и за убедеността ни, че колата ѝ е била използвана за пренасянето на трупа.

— Какво позволяваше заповедта?

Матюс уморено въздъхна:

— Първата заповед ни даваше право да претърсим само колата на подсъдимата. Разбрах, че това няма да е достатъчно, затова се върнах и поисках втора заповед, с която да можем да влезем и да обискираме жилището ѝ. Надлежно представих и двете заповеди на подсъдимата. Действахме строго по правилата. Повярвайте ми, господин адвокат, сбъркали сте адреса.

И не му беше за пръв път.

— Съдия Боулън сметна ли, че има достатъчно данни за издаване на заповед за обиск?

— Очевидно. Той издаде такава заповед.

— Тогава защо не ви позволи да претърсите апартамента й още първия път?

— Беше просто недоглеждане. Какво значение има? Вече ви казах, че той издаде втора заповед в необходимия срок.

Кой знае защо, Бен не искаше да остави нещата така.

— И все пак ми се струва странно — две заповеди за един и същ обиск.

— Няма нищо странно! — Матюс започваше да показва признаци на раздразнение. Грабна папката с доказателствата от перилата пред себе си. — Първия път съдия Боулън издаде заповед да претърсим колата й. Виждате ли? — Вдигна документа и го размаха пред лицето на Бен. — Когато получих заповедта, не разбрах веднага, че е ограничена само до колата, но щом го установих, се върнах и взех друга заповед. Ето — вдигна той и втория документ. — Разполагахме и с двете заповеди, преди да открием доказателствата в апартамента на госпожица Делкентън. Схващате ли?

Да, схващаше. Бен взе и двата листа. Беше ги виждал неведнъж. Беше чел и препрочитал всеки ред в търсене на възможни пропуски или нарушения, на каква да е грешка, която да му даде възможност да обяви заповедите за невалидни, а оттам — и самия обиск, и всички доказателства, събрани до този момент въз основа на въпросните заповеди. За нещастие не откри нищо такова. Бяха безупречни във всяко отношение. Съдържаха ясно описание, името на заподозряната, основание за провеждане на разследването, подписа на съдията...

Погледът му се спря върху подписите в долната част на всеки формуляр. Макар през последните месеци да се бе взирал в тези листове милион пъти, не си спомняше досега да ги е слагал един до друг. Едва след като ги съпостави по този начин, той забеляза не само че заповедите са подписани, но и още нещо...

Подписите бяха еднакви.

Бен постави единия лист върху другия и ги вдигна срещу светлината. Подписите не само си приличаха, те бяха напълно еднакви.

Съдия Харт измери Бен със странен поглед:

— Някакъв проблем ли има, господин адвокат?

— Не, госпожо. Всъщност — има. Да, действително има. — Той постави двете заповеди на бюрото пред съдийката. — Тези заповеди не са били подписани.

Матюс се приведе напред на свидетелския стол.

— Какви ги говорите? Подписите са си на мястото долу в ъгъла.

— Да, там наистина стои подпис. Но той не е ръкописен. Бил е поставен с печат. Или ксерокопиран. — Бен показва на съдията, че подписите са напълно еднакви, след това впери поглед в свидетеля: — Какво точно правите, господин Матюс? Носите си една бала заповеди в патрулната кола ли?

Матюс скочи:

— Нямам представа за какво говорите.

Бен побутна заповедите към съдия Харт.

— Обзалагам се, че Матюс е разполагал с предварително подписани или подпечатани бланки и ги е попълнил собственоръчно — заяви.

Помощник-прокурорът Декстър се надигна от мястото си:

— Ваша чест! Възраждавам...

— Госпожо съдия — прекъсна го Бен, — моля за позволение пръв да разпитам свидетеля за тези два документа.

Съдия Харт кимна:

— При тези обстоятелства се налага да позволя това.

Бен се изправи пред Матюс:

— Какво се случи в действителност по време на срещата ви със съдия Боулън? Срещнахте ли се изобщо?

Лицето на Матюс пламна.

— Вече ви казах, че ходих в кабинета на съдията.

— И какво правихте там?

— Изложих му достатъчно данни за издаване на такава заповед, както се изисква от мен!

— Тогава защо съдията не подписа заповедите? — извиси глас Бен Кинкейд.

Матюс бързо си пое въздух няколко пъти.

— След като настоявате да знаете, ще ви кажа — отидох да се срещна със съдията, каквато е процедурата. Но той беше твърде зает да попълва регистъра на съдебните решения и не можеше да ме приеме веднага. Той беше единственият съдия в съда толкова късно през нощта. Помислих си, че ако се забавим, клиентката ви може да получи достатъчно време да се освободи от доказателствата. Затова помолих

секретаря на съдията за спешна заповед. Всъщност, за две заповеди. И той ми ги даде.

— Под спешна заповед имате предвид предварително подписана заповед, нали?

— Нямах време да чакам за друга! — По лицето на Матюс се стичаха капки пот. — Но истината е, че ходих при съдията. И получих заповед. Направих всичко както трябва.

— Нищо подобно! — изстреля Бен. — Според Конституцията на Съединените щати вие сте длъжен да се явите пред съдия или друг разследващ орган и да изложите пред него достатъчно сериозно основание за издаване на заповед за обиск. Важен е подходът, а не резултатът от него. Ако всеки съдия издаваше заповеди, без да изслушва фактите, конституционните забрани срещу незаконното претърсване и задържане на хора биха се обезсмислили. — Бен се извъртя и застана с лице срещу съдията. — Ваша чест, настоявам тези заповеди да бъдат обявени за нищожни. Настоявам също всички доказателства, събрани на тяхно основание, включително и показанията на клиентката ми, да бъдат отхвърлени.

Декстър подскочи като ужилен:

— Ваша чест, това ще обезсмисли целия процес!

— Така е — каза Бен. — Затова настоявам да бъдат снети и всички обвинения срещу клиентката ми.

Реакцията в залата бе ясно доловима. Изненадата сякаш увисна във въздуха. Раздираният от ридания глас на Андреа Макнотън прокънтя:

— Не! Моля те, Господи, не!

Бен се опита да привлече вниманието на присъстващите към обсъждания проблем:

— Ваша чест, известно ви е, че Четвъртата поправка не предвижда издаването на съдебни заповеди по този небрежен начин.

Съдия Харт не му възрази.

— Изобщо не възнамерявам да толерирам стореното от служителите на полицията, а също и от колегите си в съда. Но и не съм склонна да изпразвам от съдържание обвинението по едно толкова сериозно престъпление...

— Но подобен прецедент съществува! — Бен се извърна. Кристина притича към него с лаптопа в ръка. — Спомням си, че съм

чел за това като студент.

— Не мога да повярвам! — възкликна Декстър. — Никога не съм чувал за подобно дело.

— Ами ето го — заяви Кристина. — Четете и ронете сълзи!

Лицето на Декстър се изопна:

— Тази пък коя е?

— Моята правна помощничка — отвърна Бен.

— Правна помощничка ли? — възкликна Декстър и се обърна към съдийската маса: — Ваша чест! Та тя дори няма право да говори пред съда! Не е юрист!

— Но познава прецедентното право по-добре от вас! Доста смущаващо, нали? — Съдия Харт се взря в примигващия син екран. — «Държавата срещу Габардино, 1985». Да. — Погледът ѝ бързо пробяга по доклада. — Аз също си го спомням. Случаят наистина е съвсем аналогичен. Изводът — накратко — е, че ако полицията не установи по надлежен начин основанийето за издаване на съдебна заповед, тя не струва и колкото хартията, върху която е отпечатана. По дяволите! — Съдийката намести очилата си. — Съжалявам, господин прокурор. Никак не ми се иска, но просто нямам друг избор. Ако съществуваше начин да поправа нарушението, без да обезсилвам доказателствата, щях да го направя. Но не е възможно. Обявявам заповедите за невалидни. Всички доказателства, придобити чрез тях, няма да бъдат признати от този съд.

Ропотът в залата се засили. Макар прокурорът и защитникът да се бяха приближили до масата на съдията, всички чуваха какво се обсъжда... и никой не вярваше на ушите си.

— Не! — извика Декстър. — Така цялото ми обвинение отива на боклука!

— Боя се, че трябва да се съглася с тази констатация — заяви съдия Харт. — Онова, което ви остава, не е достатъчно дори за предварително гледане. Свободен сте, господин Декстър — обяви тя и удари с чукчето. — Подсъдимата е свободна.

— Неее! — Викът се разнесе от дъното на съдебната зала — висок, сърцераздирателен вопъл. — Моля ви, не!

Бен изобщо не се обърна да види чий е гласът. Вече знаеше.

— Нека кажа още нещо — добави съдия Харт и сурово изгледа сержант Матюс. — Не искам да се прибера у дома и да чуя или да

прочета как полицията прави всичко възможно, но смахнатите либерални съдии изпращат престъпниците обратно на улицата. Не исках да правя това, но вие не ми оставихте избор. Когато днес следобед давате пресконференцията си, нека едно нещо стане кристално ясно — вие самите сте единствените виновници за този изход на делото! — Харт грабна чукчето си и силно удари с него. — Съдът се разпуска. Довиждане и честито освобождаване! — Стана рязко и с бърза стъпка се отправи към задната врата, която водеше към кабинета ѝ.

В съдебната зала настана истински хаос. Всички говореха един през друг, освен онези, които все още бяха толкова шокирани, че не бяха в състояние да продумат. Неколцина репортери се спуснаха към задната врата, нетърпеливи да се обадят по телефона, за да съобщят за невероятния обрат на събитията.

— Проклет да си, Кинкейд! — извика Декстър и го стисна за лакътя. — Как можеш да се понасяш!

— Махни си мръсните ръце от мен! — Бен се освободи от хватката. — Ако не греша, ти много добре си знаел как са били получени тези заповеди. Доколкото ми е известно, тази щуротия със «спешните заповеди» се вихри от години. Но ти извести ли за нея? Не. Държа си устата затворена, за да можеш да се възползваш от незаконно придобитите си доказателства. Ти си не по-малко виновен от Матюс!

Декстър понечи да отвърне, но Бен не остана, за да го изслуша. Извъртя се и се отправи към мястото на защитата, където го очакваше клиентката му.

Изражението ѝ беше замаяно — явно не разбираше добре какво става.

— Тя каза, че делото... се прекратява ли?

— Така каза.

— Това означава ли, че всичко свърши?

— Означава — усмихна се Бен. — Свободна си, Кери. Можеш да си вървиш.

— Но... могат ли да ме съдят отново? Да изфабрикуват някое ново доказателство?

Бен поклати глава:

— Не и след като делото е било прекратено от съдията по време на процес. Не могат да те съдят повторно по същото обвинение. — Бен

положи ръка върху рамото ѝ: — Всичко свърши, Кери. Веднъж и завинаги.

Кери безмълвно обви с ръце шията му.

— О, боже! Не мога да повярвам! — възкликна и се притисна към него. Топла влага парна лицето му. Тя плачеше. — Благодаря ти. Много ти благодаря!

Над рамото ѝ през отворената врата на залата Бен видя, че репортерите се залавят за работа. Млада журналистка очевидно предаваше на живо. «И така, при този неочакван обрат на събитията, който някои вече определят като най-голямата несполука на правосъдието в историята на щата Оклахома...» — набираше сила гласът ѝ.

Бен потръпна. Започваше се. И щеше да става още по-лошо.

— Господин Кинкейд! — провикна се друг репортер. — Досега ви се носеше славата на много морален и почтен човек. Искате ли да коментирате?

Не, не искаше. Бен поведе Кери към задната врата. Предвид развоя на събитията, не се съмняваше, че съдия Харт ще им позволи да се измъкнат през нейния кабинет.

Заобиколи масата на защитата и видя, че Андреа Макнотън си проправя път към тях. Ръцете ѝ бяха разперени, пръстите — извити като животински нокти.

Бен вдигна ръка:

— Моля ви, госпожо Макнотън! Знам, че сте ужасно...

Не можа да довърши. Тя рязко се извъртя и се нахвърли не върху него, а върху Кери. Събори я на пода, черепът ѝ глухо изкънтя о плочките, сетне се хвърли върху нея и я заудря с юмруци по главата и гърдите.

— Кучка! — крещеше пронизително. — Гадна убийца!

— Пристав! — извика Бен. Наведе се над Андреа и се опита да я откъсне от Кери, но без успех. Ударите продължаваха да ваят върху момичето, Андреа я блъскаше в гърдите и сякаш се опитваше да изскубне косата ѝ. Един от юмручните удари попадна в лицето на Кери. Тя изпищя, наоколо плисна кръв.

Приставаът дотича, изви ръцете на Андреа зад гърба ѝ и щракна белезници около китките ѝ.

— Смятайте се за арестувана.

Бен отново вдигна ръка:

— Брент, тя е разстроена по съвсем ясни причини. Ние не искаме да повдигаме обвинения...

— Как ли пък не! — Кери рязко се изправи. Лицето ѝ бе цялото в кръв. — Искам да си плати за това, което ми причини!

— Мръсна, похотлива кучка! — извика Андреа и я заплю.

Кери вбесена се избърса.

— Не обвинявай мен за случилото се. Ако даваше на Джо онова, от което се нуждае, нямаше да търси мен!

Андреа се бореше с белезниците, проточила шия напред:

— Ще те пипна! Ще ми паднеш!

— Изведете я оттук! — настоя Бен. Приставът помъкна Андреа към дъното на залата. — Кери!...

Тя си беше тръгнала. Но едва ли бе стигнала далеч. Бен знаеше, че отпред я чака армия репортери и че сега, за пръв път от месеци насам, тя е свободна да говори. И вероятно щеше да го стори. Независимо колко внимателно адвокатите инструктираха клиентите си, малцина можеха да се въздържат от изкушението да се появят по телевизията, макар и само за петнайсет секунди. След всичко, което беше преживяла, Кери вероятно имаше да каже много неща.

В този момент на Бен не му пукаше особено. Искаше да престане да се тревожи за това дело, искаше дори да престане да мисли за него. Копнееше само да се прибере у дома, да се изкъпе, да нахрани котката си, да посвири на пиано и да мисли за нещо друго — за каквото и да е, само не и за този мъчителен процес. Знаеше, че той няма да му донесе нито слава, нито полза. Беше благодарен единствено за това, че бе приключил. Най-сетне всичко бе свършило.

Тогавя още не знаеше колко греша. Нищо не бе свършило. Кошмарът едва сега започваше.

[1] «Ксена: Принцесата-воин» — популярен американски сериал.
— Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
СИНЯТА ПРЕСА

1.

— И какво ще правим сега?

Бари Додс не искаше да го окуражава.

— Ще играем карти, Арлен, ето какво ще правим. Хайде, давай най-сетне.

Стиснал клечка между зъбите си, Арлен Матюс подхвърли няколко чипа на масата.

— Според мен не бива да стоим със скръстени ръце. Трябва да направим нещо.

— Да направим нещо ли? И какво? — обади се Марк Келъри.

Додс стисна ръката на Келъри. Бяха почти връстници, но Додс беше капитан и знаеше, че заради по-висшия му чин Келъри, за разлика от Матюс, уважава мнението му.

— Не го насърчавай.

— Просто исках да знам.

— Не задавай въпроси.

— Какво ти става, Бари? — възкликна Матюс. — Не съществува ли вече свобода на словото в тази държава? Остави момчето да говори.

— Нищо добро няма да излезе от подобен разговор. — Додс беше нисък мъж с бирено коремче — явно задължителен етап, през който преминаваха всички полицейски служители. — За всички ви ще бъде по-добре да забравите за случая, момчета.

— Така ли? — Матюс не беше съгласен. Обърна се към четвъртия член на групата: — Ти какво смяташ, Франк?

Франк не отговори веднага. Той беше извънредно едър мъж — в управлението го наричаха Мечока. Колегите му смятаха, че поради огромните му размери при него мисълта пътува по-дълго от ума до устата.

— Ами... не знам точно.

— Това ти харесвам най-много, Франк. Винаги си наясно с положението! — Матюс очевидно му се подиграваше. — Ще ви кажа какво смятам аз. Според мен това дело беше истинска пародия и ние сме длъжни да предприемем нещо.

— Не ти ли стигат неприятностите, които цялата бъркотия вече ти причини? — Додс беше най-млад от четиримата, но имаше най-висок чин. Знаеше, че този факт предизвиква известни смущения, макар и никога да не бе споменаван открито. — Съдът вече се произнесе. Не можете да поемете правосъдието в собствените си ръце. В нашата система просто не става така.

— Не ме учи как става в системата, колежанче. — Матюс беше бесен.

Додс изкриви лице. В действителност много полицаи — и всички от младото попълнение — бяха учили в колеж. Но понеже той бе завършил криминология, беше се издигнал бързо в йерархията и говореше правилно, Матюс винаги го наричаше «колежанче».

— Мисля, че трябва да оставим нещата така.

— Щеше да мислиш иначе, ако ти беше на свидетелската скамейка — заяви Матюс и хвърли картите си. Не беше голяма загуба, понеже държеше само чифт двойки. — Щеше да мислиш иначе, ако онова адвокатче те бе накарало да се почувстваш като глупак.

Додс, единственият, който все още държеше картите си, бръкна в гнездото на осите:

— Просто си вършеше работата.

Матюс скокна на крака:

— Така ли? Просто си вършел работата!?

— Не съм казал, че това ми харесва, ясно? — Додс цяла вечер се опитваше да успокои Матюс и вече започваше да му писва. — Няма защо да се правим, че ни идва като гръм от ясно небе. Човек знае какво го чака, като застава на свидетелското място — защитникът със сигурност ще се опита да го направи за смях. Нищо ново.

— Този път е по-различно.

— Не е.

— Разбира се, че е, по дяволите! Този път става дума за един от нашите. За Джо. За моя партньор. Ако изобщо изпитваше някаква лоялност към Джо, щеше...

— Не се осмелявай да ми говориш така! — На Додс вече наистина му беше дошло до гуша. — Двамата с Джо бяхме съученици, забравил ли си? Познавам го най-дълго от всички вас. Бях готов дори да умра за него! Да умра! — Изправи се срещу Матюс и го ръгна в

гърдите: — Така че не ми ги разправяй тия за лоялността. Да не си посмял!

В стаята настана тишина. Матюс и Додс се измерваха с пламнали погледи като диви зверове, които се дебнат кой ще нападне пръв.

Най-сетне Франк се прокашля:

— Е, ще играем ли карти?

— Писна ми от картите — отвърна Матюс, без да сваля очи от Додс.

— Ама сега е мой ред да раздавам.

— Край на картите, ясно ли е? — удари по масата Матюс. — Това е отвратително. Приятелят ни е мъртъв, лъжливата кучка, която го е очистила, се разхожда на свобода, а ние си стоим тук като някакви превзети женчовци и играем карти!

Гласът на Келъри прозвуча тихо, очите му останаха приковани в масата:

— Не забравяй, Арлен, че не само ти беше изправен на свидетелската скамейка. Аз също дадох показания. При това първи. Да не мислиш, че много ми е харесало? Не е така. Не ми допадна как онзи адвокат рови във всяка подробност. Не ми хареса, дето все намекуваше, че сме претупали разследването. Но вече всичко свърши. Трябва да продължим напред.

Матюс отмести поглед.

— За теб е по-различно — изрече глухо.

— Не е, Арлен.

— Така е. Не разбираш ли, по дяволите? Различно е. — За удивление и ужас на приятелите му очите на Матюс плувнаха в сълзи. — Грешката не беше твоя. Аз оплесках нещата. Аз използвах скапаните заповеди на съдия Боулън. Аз съм виновен, че онази престъпна кучка е на свобода!

Додс внимателно постави ръка върху рамото на приятеля си:

— Не се измъчвай, Арлен. Не си могъл да предвидиш какво ще стане.

— Трябваше да предвидя, мамка му! Нали това ми е работата. Аз подведох Джо. Той ми беше партньор, а аз го подведох! — По лицето му се търкулна сълза.

Франк наруши мълчанието, макар това да бе последното, което му се щеше да направи:

— Арлен... това не е моя работа, но... мисля, че имаш нужда от помощ. Защо не се консултираш със специалист? В централното управление работи една жена, която идва два пъти седмично...

Лицето на Матюс щеше да се пръсне:

— Нямам нужда от такава помощ, идиот! Искам шибаната малка кучка, която пречука Джо!

Отново последва мълчание, този път по-дълго от предишното. Никому не хрумваше какво да каже.

— Много е просто — заяви Матюс. Гърдите му се повдигаха трескаво. — Или си приятел на Джо, или не си. Понеже, ако човек е истински приятел на Джо, не може да зареже нещата така и да не направи нищо. — Той се наведе над масата: — Е, какво ще кажеш, Франк? Ти приятел ли си на Джо?

Франк отново отговори след цяла вечност:

— Знаеш, че съм, Арлен.

— А ти, Марк?

Келъри се намръщи:

— Джо беше първият ми наставник, с него е свързан първият ми ден на служба. На практика той ме научи на всичко, което знам.

— Ще приема това за «да» — заяви Матюс и се обърна към Додс: — Ами ти? Твърдиш, че Джо е най-старият ти приятел. Кълнеш се, че би умрял заради него. Това само празни приказки ли бяха? Или наистина си го мислиш?

Додс не отговори. Погледът му сякаш искаше да изпепели Матюс.

Тишината наруши Келъри:

— Какво си наумил, Арлен?

— Ние сме ченгета, нали така?

— Даа...

— От нас се очаква да залавяме лошите, нали?

— Да, но...

— Ами предлагам точно това да направим.

— Но, Арлен, делото приключи. Никой не може да бъде съден два пъти...

— Има и други начини.

Додс слисано изгледа колегата си:

— Арлен, не казвай и дума повече. Не знам какво си намислил, но каквото и да е то...

— Не ти ли стиска, колежанче?

Додс замълча.

— Искам да хвана евтината малка уличница, която очисти приятеля ни. Искам и евтиния, лъжлив и двуличен адвокат, който я измъкна и ни направи на глупаци.

— Всички искаме това — отвърна Келъри, — но как ще го постигнеш? Няма начин.

— Напротив, има. — Спокоен и вече почти напълно обуздад гнева си, Матюс се облегна на стола. — Ще ви кажа само две думи, момчета: «синята преса».

2.

Бен стоеше до шведската маса и оглеждаше сандвичите, поръчани от декана Белски. Бяха най-различни, но, изглежда, във всички имаше краставица. Бен мразеше краставиците. Или по-скоро, не че ги мразеше, но не разбираше за какво точно служат. В крайна сметка нямаха никакъв вкус. Не бяха бог знае колко полезни за здравето. Не уталожваха глада. Какъв беше смисълът от тях? И въпреки това, ето ги и тук — докъдето ти поглед стига, се мъдрят редици от нарязани на филийки или на кубчета топли и спаружени краставици.

— Пола, виж! Краставици! — Административният секретар на Бен — Джоунс, прелетя покрай него, устремен към масата. Приятелката му Пола го следваше по петите. Той нахвърля в чинията си половин дузина сандвичи. — Направо умирах от глад. — Извърна очи към Бен: — Ти няма ли да си вземеш?

— Предпочитам да похапна въздух. То и бездруго е едно и също.

— Глупости, краставиците са нещо великолепно. Толкова хладни, така освежаващи! — Мъжът отхапа от един сандвич и изражението на лицето му рязко се промени: — Освен ако не са били на масата твърде дълго. Кога започна този прием?

— Нямам представа. Струва ми се цяла вечност.

— Хайде, не разваляй купона. Днес е голям ден — заяви Джоунс и насочи вниманието си към Пола: — Искаш ли няколко сандвича, захарче?

— Не, благодаря. Просто ще оближа лигавицата на устата си.

Бен се усмихна:

— Ето това е жената за мен!

Пола беше библиотекарят, отговарящ за електронната база данни в Тулса и окръга. Двамата с Джоунс се бяха запознали по Интернет преди повече от година и оттогава бяха неразделни.

— По-добре си отваряй очите, Джоунс. Може да ти я отнема.

— Нямах никакъв шанс — изсумтя Джоунс. — Ние с нея сме две сродни души. — Стисна ръката ѝ. — И пазя надежда винаги да

останем такива.

— Храня надежда — поправи го строго Пола.

— Браво на моята умна малка библиотекарка! Завинаги ще си останеш моята сладурана, нали, тиквичке?

— Знаеш, че е така, Мечо.

Двамата потъркаха носовете си.

Бен не знаеше дали е очарован, или отвратен.

— Ей, вие двамата, по-добре се успокойте. Не забравяйте, че се намираме на публично място.

Джоунс се отдръпна от лицето на Пола.

— Да, шефе, но когато съм близо до моята страстна малка буболечка, всичко ми изчезва от акъла.

— Аха. И кога възнамеряваш да узакониш тази работа?

Мразовит повеи премина през малката групичка.

Пола се засмя прекалено жизнерадостно в опита си да заглади деликатното положение:

— Неудобен въпрос, Бен. Джоунс е настроен на типичната за двайсет и първи век мъжка вълна.

— И какво ще рече това?

Тя му намигна и размърда устни беззвучно:

— Не иска да се обвързва.

— Някой да е виждал Кристина? — попита Джоунс. — В крайна сметка — тук сме заради нея.

— Не съм я виждал — отговори Бен. — Сигурно търси достатъчно къса тога, та да й стане. Не съм виждал и Лавинг.

— Странно. Той каза, че ще дойде... — Джоунс млъкна. — Боже мили, ето го!

— Какво толкова... — подхвана Бен и се извърна.

— Привет, Капитане — изтърси Лавинг в обичайното си приповдигнато настроение. — Закъснях ли?

— Не, не — отвърна Бен, борейки се с напушилия го смях, — идваш съвсем навреме. Цели петнайсет минути преди началото на церемонията — довърши той и се извърна настрани, защото не можеше повече да потиска кикота си.

— Какво има? Какво съм направил? — разтревожи се Лавинг.

— Неее, нищо — изломоти Джоунс. Едва успяваше да се владее. — Несъмнено изглеждаш... много изтупан днес.

— Какво има? Нещо не е наред с дрехите ми ли?

Лавинг, детективът от кантората на Бен, беше огромен като мечка и як като тухлена стена. Тази сутрин забележителната му физика бе натъпкана във възтесничък смокинг. С жилетка.

— Нали ми казахте да се облека официално?

— Да! — Джоунс избухна в смях. — Да, така е...

— Освен това исках Кристина да разбере колко важно е събитието според мен. Исках да се отнеса с уважение към този толкова специален за нея ден. — Той пъкна показалец под ревера си. — Като ме види така, ще разбере колко много държа на нея.

— Или пък — обади се Бен — ще си помисли, че току-що се връщаш от сватбата на някоя царска особа.

— Ама че сте лъохмани! — намеси се Пола. Тя взе ръката на Лавинг и се примъкна до него. — Според мен изглеждаш зашеметяващо.

— Наистина ли? — грейна Лавинг. — Просто не бях сигурен, разбираш ли? — сниши глас. — Всъщност не съм обличал това нещо от гимназията.

— А, това обяснява проблема с размера!

— Бен!

Той се извърна по посока на гласа и зърна позната червенокоса фигура, която оставяше след себе си огнена диря в тълпата. Беше облечена в черна тога, а под мишница стискаше университетска шапка.

— Бен! — развълнувано възкликна Кристина. — Ти дойде. Толкова съм щастлива!

— Разбира се, че ще дойда! — отвърна той неловко. — Не бих могъл да пропусна деня, в който любимата ми... така де... правната ми помощничка получава диплома за юрист.

Пола го потупа по ръката:

— Браво, Бен. Страшно емоционално! — И прегърна Кристина. — Много се гордеем с теб, Кристина. Всички до един.

— Ще останете ли за церемонията?

Бен отвори уста, но така и не получи възможност да каже онова, което беше намислил.

— Разбира се — побърза да отговори Пола. — Всички до един.

— Това е чудесно! — Кристина винаги бе лъчезарна, но тази сутрин направо сияеше. — Можете ли да повярвате, че най-накрая

завърших? — Тя се завъртя и погледа ѝ привлече тухлената стена, облечена в смокинг. — Лавинг, я виж ти! Изглеждаш *extraordinaire!*

Лавинг подръпна вързаната си на фльонга вратовръзка.

— Аз ли? Нее...

— Наистина! Направо великолепно! Ако останеш облечен в тези дрехи още малко, ще трябва да те браним от момичетата.

— Глупости! Не се опитвах да изглеждам добре. Просто исках да ти покажа колко важен е за нас този ден. И колко много се гордеем с теб.

Тя го целуна по страната.

— Толкова си мил. — После отново се обърна към Бен: — Не смяташ ли, че тогата ми стои малко нелепо? Харесва ли ти?

— По-хубава е от повечето ти дрехи.

— Искаш ли да видиш какво нося отдолу?

— Не! — изгледа я Бен. — Нали все пак имаш нещо отдолу?

— Разбира се — отвърна тя, повдигна крайчеца на тогата и Бен за секунда мерна розова бухнала пола, обшита с изкуствена черна кожа, бели чорапи и затворени обувки с връзки и високи платформи.

— Знаеш ли — подхвана Бен, — когато станеш адвокат, няма да можеш да се обличаш толкова... екстравагантно.

— Точно затова съм се облякла така днес. Имам на разположение цял живот, за да бъда скучна. — Тя забеляза, че другите дипломанти започват да излизат. — Трябва да се подреда в строя. — Поспря, този път загледана в Бен: — Ще се видим ли след церемонията?

— Не бих пропуснал възможността.

След тези думи Кристина се изпари като полтъргайт — завъртя се като вихър и остави след себе си само облак прах.

* * *

«Крайно време е някой най-сетне да измисли друг начин за провеждане на церемонията по връчването на дипломите», мислеше си Бен, седнал на един от предните редове на Първа баптистка църква, отегчен до смърт. Присъстваха твърде много хора, натъпкани на твърде малко място, и никой от тях не се усмихваше. Дори дипломантите изглеждаха така, сякаш всеки момент щяха да припаднат. След

«няколко встъпителни думи» от страна на декана дойде ред на музикалната програма, която не беше нито музикална, нито програма.

А после, разбира се — очакваното с ужас поздравително обръщение, поднесено от виден щатски сенатор. Защо подобни обръщения се правеха предимно от политици? Според Бен вероятно се дължеше на факта, че те винаги са готови да произнесат по някоя реч и никога не искат хонорар. Настоящото слово продължи повече от половин час и според Бен бе много повече свързано с желанието на оратора да бъде преизбран на поста му, отколкото със стремеж да даде няколко полезни съвета на дипломиращите се студенти. В качеството си на хоноруван преподавател Бен се бе опитал да предложи на декана някои нововъведения — например да прескочат цялата церемония. Но кой знае защо, предложението му не спечели широка подкрепа.

Дойде моментът за връчване на дипломите.

— Най-последно! — развълнувано възкликна Лавинг и сръга Бен в ребрата. — Наближава!

— Наближава ли? Още са на буква «А», а Кристина е чак на «М».

— Ще й дойде редът, без да усетиш — заяви Лавинг и имаше право. Бен успя да подремне с отворени очи — трик, който тромавата съдебна практика в Западна Оклахома го бе принудила да овладее. Когато отново се ориентира в обстановката, вече бяха стигнали до «Л».

— Стивън Едуард Литън, вицепрезидент на Асоциацията на студентите юристи — обяви водещият и някъде зад Бен се разнесоха бурни викове и поздравления.

— Ама че глупаци — промърмори Бен под носа си.

— Не са глупаци — възрази Лавинг. — Просто са едно семейство и се гордеят с него. Така правят хората в семействата.

— Лавинг... ти нали не смяташ...

Но нямаше време да довърши.

— Кристина Ингрид Маккол, Национален студентски съд, Юридически преглед, Сдружение на студентите юристи.

Джоунс, Пола и Лавинг скочиха на крака и закрепяха с пълно гърло.

Бен се запита дали деканът гледа към тях.

— Защо крещите? — изръмжа раздражено.

— Не разбираш ли? — Лавинг бе изненадан. — Ние сме нейното семейство.

И имаше право. Бен се изправи на крака и започна да ръкопляска. Дори подвикна няколко пъти.

* * *

След промоцията групата си устрои празненство в кантората на Уорън Плейс №2. Джоунс беше поръчал шампанско, което ги чакаше изстудено. Пола беше опекла шоколадови сладки с орехи, а Лавинг беше купил от «Голдис» превъзходни чийзбургери с бекон.

— Какво ще кажете за един тост? — вдигна чашата си Джоунс.

— Още един ли? — попита Бен. По неговите сметки, както си вдигаха тостове, бяха изпили вече три бутилки и езиците на всички започваха да се преплитат.

Джоунс не го удостои с внимание.

— За нашата Кристина — каза той. — В продължение на години тя беше най-добрият юридически помощник на света. А сега ще стане най-добрият адвокат на света! — Той хлъцна и добави: — След шефа, естествено!

— Естествено — потвърди Бен. Господи, та тя беше адвокатка от колко — от час и половина? А за него вече почти не се сецаха.

— Според мен Кристина трябва да произнесе реч — обади се Лавинг. С разхлабената вратовръзка, която висеше на врата му, той изглеждаше като нещо средно между клубен певец и охранител. — Искаме реч!

Дали от изпитото шампанско, или от смущение, Кристина се изчерви:

— Няма да произнасям реч.

— Ей, ако ще ставаш адвокат, ще ти се наложи да произнасяш доста речи!

— Още една причина да не го правя сега.

— Ами тогава аз ще произнеса — каза Бен и вдигна чашата си. — Обаче ще е кратка. За мен беше удоволствие да работя с теб, Кристина, но никога не съм се чувствал толкова горд, колкото се чувствам днес.

Очите на Кристина грейнаха.

— Поздравления, хлапе — вече си адвокат.

Тя поклати глава:

— Не още. Трябва да премина през бойното си кръщение — съдебната зала.

— Ще имаш тази възможност.

— Ей, това частно парти ли е, или всеки може да си кърка от вашето шампанско? — Майор Майк Морели, главен детектив от отдел «Убийства» на полицейското управление в Тулса, нахлу в кантората, облечен в неизменния си шлифер. — Пожелавам ти да стигнеш далеч, малката! — прегърна той Кристина.

— Благодаря, Майк.

— Няма защо. И да не вземеш да спасяваш от въжето всеки закоравял престъпник, който те наеме! Работата ми и без това не е лека. — Той се наведе към Бен: — Може ли да поговорим за минутка?

Бен се сепна.

— Разбира се. Искаш да кажеш... — посочи към вратата.

— Не искам да занимаваме всички — кимна Майк.

Двамата се запътиха към вътрешния кабинет на Бен. Вече повече от година държеше тази кантора, но вътре беше все така голо, както когато се бе нанесъл — резултат от ограничени финанси и липса на всякакъв интерес към мебелировката. Имаше бюро и два стола, кантонерка, поставена в рамка диплома и горе-долу с това се изчерпваше всичко.

— Какво има?

— Просто исках да те предупредя, Бен — ще отсъствам за известно време.

— Ще отсъстваш ли? Къде ще ходиш?

— Получих задача за работа под прикритие. Нямам представа колко време ще отнеме. Така че ще трябва да намериш някой друг да ти прави компания, докато гледаш «Ксена» и се преструваш, че си увлечен от заплетения сюжет.

— Надявам се да не е нещо опасно.

— Кой знае? — сви рамене Марк. — Прочете ли за убийството снощи?

Бен кимна. На една люлка в парка «Ла Фортюн» беше открит труп. Как да пропусне човек подобна новина!

— Смятаме, че разполагаме със следа, която да ни отведе до убиеца. Доста се потрудохме, понеже не можем дори да идентифицираме жертвата. Следата е неясна, но си струва да се опита. Сигурно ще отнеме известно време. Затова исках да те предупредя да внимаваш.

— Благодаря, оценявам жеста — каза Бен, но усещаше, че зад цялата работа се крие още нещо.

— Можеш да споменеш и на Джулия, ако я видиш случайно. Не знам, сигурно ѝ е все едно, но въпреки това. Не искам да се тревожи.

— Разбира се — отвърна Бен, макар да знаеше, че не съществува никаква вероятност по-малката му сестра и бивша съпруга на Майк да пита за него.

— Кой знае, може пък най-накрая да проумее, че се нуждае от помощ с това дете. Чувал ли си нещо за Джоуи?

Бен поклати глава и сигурно за милионен път се запита дали Майк знае. Дали играеше някаква игра, или действително беше забравил, че Джоуи е негов син? Наистина Джулия така и не бе признала бащинството на Майк или на когото и да било друго, но за Бен беше съвсем очевидно, когато погледнеше детето. Възможно ли бе Майк да тъгува за него?

— И още нещо, Бен — смутено подхвана Майк. За Бен бе очевидно, че в момента приятелят му се чувства много по-неловко, отколкото докато говореше за Джулия. — Става дума за случая «Делкентън».

Бен махна с ръка:

— Всичко свърши, Майк. Съдът взе решение.

— Може и да е свършило за теб, Бен, но аз познавам много хора, за които не е така. И част от тях никога няма да се примирят. Не и докато някой не си плати за убийството на Джо Макнотън.

— Няма да си загубя съня заради някакви дървеняци, които вдигат пушилка.

— Не става дума за дървеняци, Бен. Нито за местните селяндури или за военни откачалки. Имам предвид ченгета. При това добри ченгета.

— Майк, всеки път когато спечеля дело, си навличам гнева на някой полицай. Това е част от работата ми. Свикнал съм.

— Този път е различно, Бен. Много по-различно. Макнотън беше полицаи. Нещо повече — колегите и подчинените му го обичаха. А и начинът, по който умря... — сви рамене Майк — изложен на обществено място, ужасно обезобразен — това наистина извади от релси част от момчетата. Вероятно и фактът, че е бил убит от някаква евтина стриптийзърка, също не се отразява особено благоприятно.

Бен настръхна:

— Майк, вината ѝ не беше доказана и аз не смятам...

— Да, да. Но ще ти кажа следното — в полицията всички до един са убедени, че тя е виновницата. Никой не е доволен от изхода на процеса. И много от хората чисто и просто няма да оставят нещата така.

— Какво искаш да кажеш? Че Кери е в опасност?

— Може би. Но повече се безпокоя за теб.

— За мен ли? Че аз съм просто някакъв адвокат.

— «Просто някакъв адвокат» не е фраза, която можеш често да чуеш в полицейското управление. «Онзи кучи син, адвокатът» — да. А също и «онова скапано мекотело, дете преследва линейките и...».

— Схванах основното — вдигна ръка Бен.

— Нямаше да се тревожа толкова, ако бях наблизо, но няма да е така. Затова си пази гърба, приятелю, става ли?

— Става — каза Бен и се изправи. — Кога тръгваш?

— Веднага — отвърна Майк и последва Бен в заседателната зала, където останалите продължаваха да се веселят. — Е, веднага след като помогна да пресушим последната бутилка шампанско.

* * *

Два часа по-късно Майк вече си бе тръгнал, но останалите все още празнуваха. Бурното веселие не бе намаляло, когато пенливата течност свърши. Според Бен дори се бе засилило.

Сега отваряха подаръците. Лавинг подари на Кристина куфарче, върху което бяха гравирани инициалите ѝ, а Джоунс и Пола ѝ подариха цветя в саксия за новия ѝ кабинет. Кристина очевидно остана доволна и поласкана.

— Ами ти, Капитане? — попита Лавинг развеселено.

— Бас държа, че шефът ѝ е приготвил нещо знаменито — каза Джоунс. — Между нас да се каже, ама според мен той има слабост към нея.

— Казва се «между нас да си остане», скъпи — поправи го Пола. — Е, какъв е твоят подарък, Бен?

Бен се изкашля неловко:

— Ами... да. Подаръкът. Така...

Лавинг изглеждаше ужасен, Кристина — направо съсипана.

— Не мога да повярвам! — възкликна Лавинг.

— Шефе, ти нали не...

— Не, не, наистина съм ѝ приготвил нещо — неловко затършува Бен зад едно бюро. — Просто не очаквах, че ще трябва да ѝ го поднеса така официално...

Лавинг намигна на Кристина:

— Сигурно е нещо интимно.

— От Бен ли? Как пък не! — изви очи тя.

— Ами то си е крайно време да ѝ подари нещо интимно — отбеляза Джоунс. — Тя откога му е... — Лавинг така го сръга в ребрата, че направо го остави без въздух.

— Ето го — заяви Бен и извади доста голям пакет, дълъг и тънък като навит на роло плакат, само че по-дебел и по-внушителен. Беше увит в хартия на червени и зелени ивици, явно останала от Коледа.

Очите на Кристина светнаха.

— Наистина си ми купил нещо! — възкликна тя, обви с ръце шията му и притисна буза до неговата. — И ти си се размекнал, старче.

— Ама тя за шефа ли говори? — попита Джоунс.

Лавинг му изшътка да замълчи.

Кристина разкъса хартията. След секунда съдържанието на пакета излезе на бял свят — зелено-черно и люлеещо се.

Кристина присви очи:

— Това... преса за поливане на мастило ли е?

Джоунс театрално вдигна очи:

— Купил ѝ е попивателна!

— Много интимно! — присви устни Лавинг.

— И дори секси — кимна Пола.

Бен явно се смути.

— Какво толкова? Помислих си, че ще си има нов кабинет и понеже ще ѝ се иска всичко да изглежда съвсем по адвокатски, ще има нужда от попивателна за мастило.

— Много е хубава — не особено въодушевено каза Кристина. — Наистина ми харесва.

Бен забеляза вперените в него гневни погледи на останалите трима.

— Какъв е проблемът?

Преди някой да успее да обясни, външната врата се разтресе от силни удари.

— Отворете! — изгърмя глас.

— Кой, по дяволите, е това? — скочи Пола.

Тропането продължи. Кристина се приближи до Бен.

— Да не би да сме забравили да поканим някого на празненството?

Бен се запъти към вратата, но още преди да стигне до нея, тя се отвори с трясък.

Гласът се разнесе отново, този път усилен от характерния звук на мегафон:

— Полиция! Никой да не мърда!

3.

Само за няколко секунди сцената в кантората на Бен Кинкейд се превърна от мило тържество в сюрреалистичен кошмар, в зловещ спектакъл, изваден сякаш от роман на Кафка.

През вратата като щурмоваци се нижеха униформени полицаи с тежко бойно снаряжение и насочено оръжие.

Ярка бяла светлина заля стаята и заслепи всички вътре. Струеше през големите еркерни прозорци. Бен се запъти да погледне, но шумът от въртящи се перки му подсказа за какво става дума още преди да стигне до прозорците — хеликоптер на полицейското управление в Тулса.

На улицата забеляза неясни тъмни силуети, които се щураха около сградата. От много време си имаше работа с ченгета и веднага разбра — специалните части, облечени в маскировъчни костюми, със заредени гладкоцевни пушки «Ремингтън 7005», отцепваха района.

— Какво, за бога... — подхвана Бен и огледа седмината полицаи в кантората си — двама цивилни и петима униформени. Познаваше един от тях. Не можеше да си спомни името му, но помнеше, че мъжът се беше явил като свидетел по делото «Делкентън».

— Какво става тук? — повтори и пристъпи крачка.

Едно от цивилните ченгета го блъсна назад:

— Аз съм сержант Матюс. Ще обискираме кантората. Не ни пречете. Ако не ни съдействате, ще се наложи да приложим сила.

— Искате само да претърсите кантората, така ли? Тогава за какво е цялото шоу на улицата?

Матюс застана толкова близо до Бен, че той усещаше дъха му.

— Не можем да рискуваме, когато си имаме работа с убийци на ченгета.

— Убийци на ченгета ли? — обади се Кристина. — Какви ги дрънкате? Тук са само служителите в кантората.

— Знаем това — каза Матюс и даде знак на хората си да се пръснат из стаите. — Както вече ви казах, ще проведем обиск. И не се тревожи, мошенико, имаме си заповед.

— От кого? От съдия Боулън ли?

— Не — сниши глас Матюс. — От твоята любимка — съдия Харт.

Бен усети как го побиват ледени тръпки. Нямахте грешка. Те знаеха кой е той. Знаеха какво правят тук.

— Искам да видя заповедта.

Матюс я пхна в ръцете му и Бен я разгледа. Всичко изглеждаше наред — дори подписът. Докосна го с навлажнен пръст и мастилото се размаза.

— На какво основание? — попита Бен. — Каква причина изтъкнахте?

— Не съм длъжен да ви давам обяснения за собствените си случаи — отговори Матюс. — И нямам никакво намерение да го правя.

Трите думи, които най-силно се запечатаха в съзнанието на Бен, бяха «собствените си случаи».

— Какво търсите?

— И на този въпрос не съм длъжен да отговарям.

— Ако ми подскажите, вероятно бих могъл...

— Стой настрана, Кинкейд.

— Опитвам се да кажа, че...

— Чуй ме добре, боклук такъв! — изсъска Матюс. — Не знам дали си убиец, или си просто някой, който се кефи да спасява задника на убийците. Това ще решат други хора. Но със сигурност ще ти кажа едно — ненавиждам убийците на ченгета и не обичам хората, които им помагат. Би трябвало да ги застрелват на място, ако зависеше от мен. Така че, ако ми се пречкаш, точно това ще направя.

Бен го изгледа студено:

— Допускаш грешка.

— Виждаш ли с какво са въоръжени моите хора? Това са самозарядни пистолети «Смит и Уесън», десетмилиметрови, заредени с патрони «Федерал» с мек връх. Бързи, точни и смъртоносни. Двамата отзад са въоръжени с пушки «Ремингтън 870», дванайсеткалиброви и заредени с патрони с едри сачми. Ако хората ми бъдат принудени да използват оръжие, докато преследват съучастник в убийство на ченге, никой съд не би ги осъдил. По-скоро ще се превърнат в национални герои. Така че, махни се от пътя ми.

Бен се отмести.

— Разпръснете се — нареди Матюс на хората си. — Всеки да вземе по една стая.

— Стойте с тях — нареди Бен на собствените си хора: Кристина, Лавинг, Джоунс и Пола. — Всеки от вас да поеме по един кабинет. Не им пречете, но и не ги изпускайте от поглед. — Нещо в изражението на Матюс му подсказа, че трябва да бъде изключително предпазлив. Бен не знаеше какво търсят, но искаше да е сигурен, че каквото и да е, няма да излезе от задния джоб на някой полицаи.

Тръгна след хората си, но Матюс го сграбчи за ревера и го бутна настрана. Адвокатът се блъсна в едно бюро.

— Извинявай — каза Матюс. — Не те видях. — Приближи лице до неговото и сниши глас: — Този път няма да се измъкнеш с никакви съдебни трикове, тъпако!

Ако до този момент Бен се бе чудил какво точно се случва, вече му стана съвсем ясно. Изправи се и последва един от униформените полицаи, който влезе в най-близкия кабинет. Останалите служители в кантората направиха същото.

Бен наблюдаваше как полицаят отваря чекмеджетата в стаята на Джоунс и изпразва съдържанието им на пода.

— Заради делото «Макнотън» е, нали? Затова ли е всичко?

Полицаят изръмжа нещо.

— Необходимо ли е това? — ядосано попита Бен.

Полицаят отговори, без дори да вдигне поглед:

— Ако ми се пречкаш, ще те закопчая. И много ще ми хареса!

Бен млъкна. Реши да не сваля поглед от ръцете на мъжа.

В другите стаи останалите полицаи претърсваха по същия варварски начин. Събаряха шкафове, изпразваха чекмеджетата на пода, изсипваха дори боклука от кошчетата. Помитаха всичко от бюрата — телефони, портативни компютри... Бен не бе и очаквал от тях да не разтурват, но беше ходил с Майк на обиск и знаеше, че обикновено нещата не протичат точно по този начин. Сякаш целта им беше не толкова да открият нещо, а да създадат възможно най-голяма бъркотия.

Висок писък го изтръгна от мислите му.

— Кристина!

Хукна към нейния кабинет, където тя наблюдаваше как едно от цивилните ченгета троши всичко, което се изречи пред погледа му.

Когато Бен се появи, полицаят тъкмо извиваше ръцете на Кристина зад гърба и ѝ слагаше белезници.

— Какво става тук, по дяволите? — изкрещя Бен. Искане да го изкарат от кожата му ли? Ако им се щеше да го потормозят, за да му отмъстят — добре. Но да малтретират Кристина!

— Предупредихме ви какво ви чака, ако се пречкате — заяви полицаят и избута Кристина в ъгъла.

— Опитваше се да отваря файлове в моя компютър — обясни тя. — А за това трябва да имат специална заповед. «Държавата срещу Кресуел».

— Права е — каза Бен. — Бърникате ли в компютъра, може да прецакате цялата си скапана операция.

Това, изглежда, поохлади младия полицаи. Той скръцна със зъби.

— Сега ѝ свали белезниците и престани да обиждаш компетентността ми. Би трябвало да се срамуваш от себе си.

Това вече младото ченге не можа да преглътне.

— Да се срамувам от себе си ли? Ти ли го казваш? Аз поне не пускам убийците обратно на улицата!

— Аз също. Просто обръщам внимание на съдията, когато полицията се издъни.

Младежът свали белезниците на Кристина и излетя от кабинета.

— Какво става тук, Бен? — попита Кристина, разтривайки подутите си китки.

— Не знам.

От съседната стая долетя вик, от който и двамата подскочиха:

— Намерих го!

Бен и Кристина хукнаха към кабинета на Бен.

В единия ъгъл се бе свила Пола.

Матюс държеше нож. Касапски нож. Със засъхнала по него кръв.

— Какво е това? — попита Кристина с разтреперан глас.

Матюс се подсмихна:

— В твоя кабинет, Кинкейд.

— Не е вярно — ти си го подхвърлил!

— Нищо подобно. Намерих го в най-долното чекмедже на кантонерката ти, под някакви документи. Където си го оставил.

— Това е безочлива лъжа!

— Съжалявам, Бен, но той не лъже! — обади се Пола. Очите ѝ бяха забодени в пода, говореше бавно и объркано. — Наблюдавах го през цялото време. Не свалях поглед от ръцете му. Не го е сложил той. Поне не сега.

— Но това...

Матюс направи знак на един от полицаите в коридора:

— Арестувайте този човек.

Униформеният рязко откачи белезниците от колана си, грубо изви ръцете на Бен и щракна металните гривни около китките му.

— Това ли е представата ви за правосъдие? — попита Бен. — Да арестувате адвоката на защитата?

— Правосъдието има много лица — самодоволно се ухили Матюс.

— Това е пълно безчинство. Никога през живота си не съм виждал този нож.

— Да бе, всички така казват — заяви Матюс и извади някакво картонче от джоба на ризата си. — Имате право да мълчите. В противен случай всяка ваша дума може и ще бъде използвана срещу вас...

— Спести си глупостите. Защо го правите?

Матюс престана да чете и погледът му прикова Бен:

— Защо ли? За да изправим пред закона един убиец. Може би дори двама. — Той се наведе към лицето на Бен и продължи: — Каква част от работата свърши ти, Кинкейд? Помогна ли ѝ да го убие, или само я прикри? През цялото време ли се чукаше с нея, или само след като я арестувахме?

— Жалък кучи син! Никога не съм...

Кристина застана помежду им:

— Той няма да отговаря на никакви въпроси.

— Разкарай се от пътя ми, госпожичке! — излая Матюс.

Кристина сграбчи мъжа за яката на ризата:

— Не съм ти никаква госпожичка, тъпако! Аз съм неговият адвокат. И щом казвам, че няма да отговаря на въпроси, значи няма да отговаря. Ясно ли е?

Матюс я отблъсна и разтри врата си. Зъбите му бяха толкова здраво стиснати, че за малко да му изхвърчат пломбите.

— Франк, заведи този боклук в управлението.

Другият полицаи дръпна Бен за белезниците и го помъкна към вратата.

— Намерете Майк — провикна се Бен. — Колкото е възможно по-скоро.

— Веднага идвам, Бен — извика Кристина след него. — Не казвай нищо. Ще поговорим веднага щом приключат с процедурата в ареста.

Матюс не можа да се въздържи да си тръгне без един последен изстрел. Наведе се и тихо каза в ухото на Кристина:

— Когато приключим с мръсника, който ти е шеф, миличка, ще има късмет, ако изобщо е в състояние да говори!

4.

Полицаяте изтикаха Бен надолу по стълбите на сградата на Уорън Плейс и навън на улицата по преднамерено груб начин. Бен премина покрай поне два̀сет строени полицаи от специалните части. От хеликоптера осветяваха с прожектор, който го заслепяваше, а на осемстотин метра околоръст не остана човек, който да не е видял кого арестуват. Заведоха го до задната врата на един брониран джип и го натикаха вътре.

След петнайсет минути пристигнаха в сградата на главното полицейско управление в центъра на града и замъкнаха Бен на четвъртия етаж. Почака, докато четиримата придружаващи го полицаи оставят оръжието си в едно отделение, което се заключваше. Доколкото му бе известно, никой нямаше право да внася оръжие на четвъртия етаж. Искаха да изключат всяка възможност арестантите да откраднат оръжие и да избягат с него. Полицаяте получиха по един ключ, който поставиха в кобурите си — знак, че са предали pistolетите. След това повлякоха Бен към ареста.

Тъй като предварителният арест се намираше под разпореждането на окръга, Бен бе обискиран от заместник-шерифите. Не бяха особено мили и не пропуснаха нито едно място, където би могло да се скрие оръжие — каквото и да е оръжие.

— Това обиск ли е, или само ме обарвате?

Полицаят от лявата му страна «случайно» го перна с лакът по брадичката.

Въведоха го в ареста.

— Застани върху тези стъпки, негоднико — нареди му надзирателят и му посочи две жълти очертания на пода. Бен се подчини. — Наведи се напред — заповяда онзи и отново го претърси, дори още по-старателно.

След като приключи, разпореди грубо:

— Свали си дрехите!

— Още при първата среща? — ухили се Бен.

Надзирателят го ритна в сгъвките на коленете.

— Сваляй скапаните дрехи!

Бен се съблече, а полицаите го държаха гол достатъчно дълго, за да го унижат. После му подхвърлиха оранжев гащеризон — стандартното облекло за всички арестанти. Най-накрая го тикнаха в една тясна килия.

Бен забеляза, че килиите и от двете му страни са заети. Вероятно един от съседите му, ако не и двамата, бяха подставени лица. Трябваше много да внимава какво говори.

Надзирателят свали белезниците му. Бен заразтрива схванатите си китки. Внезапно надзирателят изви дясната му ръка и я прикова зад гърба му. Бутна Бен напред и силно притисна лицето му о решетката.

— Надявам се това да ти харесва — изръмжа Бен, макар че едва можеше да си отваря устата. — Защото ще ме измъкнат оттук още преди да е дошла другата смяна.

— Не мисля така, нещастнико — изсъска надзирателят. — Имаме специални правила за адвокати, които помагат на убийци на ченгета. Колелото не се върти толкова бързо.

— Вършех си работата — каза Бен. — Защо правите това?

— Джо Макнотън беше най-добрият ми приятел. Той и жена му са кръстници на децата ми.

Бен затвори очи. Значи се опитваха да му кажат, че престоят му няма да е толкова приятен, колкото би бил в хотел «Рамада Ин».

Без никакво предупреждение надзирателят го завъртя към себе си и заби юмрук в корема му. Бен се присви одве. Последва втори удар, след това трети. Бен се свлече на колене.

— Удряй те в корема, защото не искам да остават белези. Ако споменеш пред някого за това, ще кажа, че си се опитал да избягаш. И всеки в полицията ще ме подкрепи. Никой няма да защити отрепката, която е била съучастник в убийството на Джо Макнотън. А ти ще полежиш допълнително за опит за бягство.

Полицаят отвори вратата на килията и бутна Бен вътре. Той се удари в отсрещната стена на тясното помещение и главата му дрънна о бетона.

— Свиквай! — изръмжа надзирателят, докато заключваше вратата. — Няма да става по-добре. А се очертава престоят ти тук да е доста дълъг.

5.

Кърк Делкентън не можеше да реши кое му изглежда по-паянтово: прогнилата вита стълба или грохналият старец, който го водеше по нея.

— Последните наематели, които имах, не даваха пукната пара за никой и нищо освен за себе си. — Старецът изкачваше само по едно стъпало на трийсетина секунди, което превръщаше катеренето в мъчително бавно начинание. — Може би не им е пукало дори за тях самите. Изпотрошиха всичко. Заминаха си посред нощ и не ми платиха нито цент. Ти нали няма да постъпиш така, синко?

— Не, наистина няма. Дори ще ви предплатя, ако искате.

— Нямам нищо против. Не че не ти вярвам, но... знаеш как стоят нещата.

Кърк извади от джоба си пачка банкноти. Този път разполагаше с пари, поне според собствените си стандарти. Награби около стотина долара и ги пхна в джоба на износената жилетка на стареца. За такава дупка сумата трябваше да стигне поне за месец.

— Благодарен съм ти, синко. Все по-трудно става да попаднеш на свестни хора, ако разбираш какво имам предвид. На хора от класа. Някога — по време на петролния бум и дори още по-рано — не беше така. Тогава имах дълъг колкото ръката си списък с хора, които искаха да живеят тук. Не можех да им осигурявам стаи достатъчно бързо. Хората искаха да са близо до центъра на града, където кипеше деловият живот. Тогава кварталът още не се ползваше с лоша слава. Сега всички големи клечки и богаташи бягат на юг, останалите тръгват след тях и скоро няма да има на кого да давам стаи под наем освен на откачалки, на сводници и на хора, които се омитат посред нощ, без да си платят наема.

Кърк ожесточено примигваше, докато се опитваше да не заспи насред стълбището. Искаше му се с всички сили да изкрещи: «Страшно си досаден, старче!», но реши да се въздържи. Поне докато не подпишат договора.

— Пристигнахме — обяви хазяинът, когато стъпи на най-горната площадка. — Има само една стая — твоя е.

Отвори вратата и протегна напред ръка, сякаш му представяше някаква спираща дъха гледка. В действителност го въведе в истинска дупка. Може би най-отвратителната бърлога, която Кърк беше виждал през живота си.

Прекрачи прага и набързо огледа стаята, като внимаваше изражението му да не издаде отвращението и погнусата, които изпитваше. За под служеха голи дървени греди, много от които бяха счупени или липсваха. Голи бели стени с по-светли петна по тях, които издаваха къде са били издраскани — и впоследствие варосани — с нецензурни думи. Имаше мивка с напукано огледало над нея, а в един тъмен тесен килер се мъдреше тоалетна чиния.

Видя стол, но маса нямаше. Къде да се храни човек? Виждаше се обаче легло — явно трябваше да бъде благодарен и за малките благинки. Само дете не можеше да каже дали в матрака изобщо някога е имало пружини, а от окъсаната покривка се разнасяше миризма, която го накара да си запуши устата. Беше много по-зле от апартамента, в който бе живял заедно със сестра си, а тогава си мислеше, че онова е леговище на плъхове. Беше виждал по-хубави места от тази дупка дори в най-лошите райони на Страуд — при това след торнадото.

— Ще го наема — обяви Кърк.

— Ами чудесно — отвърна старецът. — Радвам се. Наистина се радвам. Имам добро предчувствие.

«Само така ти се струва, старче — помисли си Кърк, — понеже нямаш никаква представа с какво се занимавам напоследък. Нито пък какво ще правя занапред. Виждаш само възможност костеливите ти пръсти да докопат някоя лесна стотачка. На това се дължи доброто ти предчувствие.»

— Как е тук, когато навън се застуди? — попита Кърк. Неслучайно питаше — съвсем скоро се очакваше сериозно понижение на температурите.

— Ами студено е, естествено. Ти какво очакваш?

— Няма ли парно...

Старецът започна да се изнизва към вратата.

— Препоръчвам ти да си вземеш някой естествен нагревател — бутилка евтино вино например. Гушни си една през нощта и ще ти бъде топло и приятно. — Старецът леко се извърна и намигна: — Пък и ще бъде много по-евтино, отколкото да си вземеш жена, нали? Макар че на тази улица и това не е много по-скъпо.

«Мазен дърт козел», изруга наум Кърк. Какво искаше да каже с тези думи? За какво намекуваше? Защо да прибегва до услугите на подобни жени? Или мислеше, че Кърк изобщо няма нужда от жени?

Внезапно изпита омраза към стареца. Спомни си една книга, която го бяха карали да чете в гимназията — «Престъпление и наказание». Отне му цяла вечност да я свърши. Страшно скучна книга, но героят вътре разсъждаваше правилно. Ако този хазяин не си обереше крушите скоро, и той щеше да се сбогува с белия свят.

— Към кого да се обърна, ако имам нужда от нещо? — попита Кърк.

Старецът вдигна кльощавите си рамене.

— Към Господ — усмихна се уморено и затвори вратата след себе си.

«Умник!», с омраза помисли Кърк. Първо коментарът за жените, а после и тая забележка за Господ. Дали нещастното старче имаше някаква представа какво се бе случило? Знаеше ли, че Бог бе престанал да отвръща на молитвите на Кърк?

Той захвърли раницата си на пода с трясък, който заплашваше да продъни дъските. Строполи се върху твърдото като камък легло и внезапно се почувства изтощен. Не знаеше точно кога се бе случило. Беше се молил цял живот, още откакто се бе научил как да се обръща към Господ в онази мъничка бяла баптистка църква в Страуд. И Бог винаги бе отговарял на молитвите му. Не с думи като някакво нелепо послание от отвъдното в стила на Оръл Робъртс^[1]. Но Кърк винаги бе изпитвал усещането, че някой го чува и че макар невинаги да получава всичко, което иска, гласът му достига някъде.

Но вече не. Бог беше затворил вратата си за него. Нямаше никакво съмнение.

А и кой може да го обвини? Беше извършил нещо ужасно и неппростимо. Но Господ със сигурност виждаше с какво се бори той, как се люшка ту на едната, ту на другата страна. Несъмнено би открил причина да му прости. Несъмнено...

Затвори очи. Целият плувна в пот. Усещаше как вените на слепоочията му пулсират. Беше извършил грях. Ужасен грях. Непростим. Господ никога вече не би го озарил с усмивката си. Беше отлъчен. Беше Каин в Нод^[2]. Дори още по-лошо. Дори Каин никога не бе...

Но нима Господ не виждаше как го бяха изкушили? Възможно ли беше някой човек да устои на подобно нещо? Отначало си помисли, че Бог му е простил. Беше допуснал сестрата на Кърк да бъде оправдана, нали? Това несъмнено бе знак за божията милост. Но сега всичко започваше отново. Ако онова, което бе чул по радиото, беше вярно, може би в крайна сметка тя не е в безопасност. Той също. Господ изпращаше демоните си да го изтезават. Не можеше да спи, не можеше да се храни...

Не можеше дори да се моли. Би могъл да опита, но никой не го чуваше. А какъв смисъл има човек да се моли на бог, който не иска да го слуша?

Кърк скочи от леглото и се хвърли на земята. Заудря с юмруци по дъските на пода, от което цялото помещение затрепери. Трябваше да излезе оттук. Трябваше да направи нещо. Не знаеше какво, но трябваше да опита да стори нещо, за да се освободи от тази всепоглъщаща вина. Не можеше да живее с това чувство, вече не. По-скоро би умрял, отколкото да съществува по този начин.

Изправи се на крака и затърси сакото си. Отговорите със сигурност се криеха някъде, може би на улицата. Несъмнено щеше да успее да намери начин да изкупи греховете си. Да облекчи душата си, да омиротвори съзнанието си. Не можеше да продължава да живее по този начин, просто не можеше.

Но ако Бог не бе в състояние да му прости, кой би могъл?

[1] Американски евангелист, основател на Оръл Робъртс Юнивърсити в Тулса, Оклахома. — Б.пр. ↑

[2] Земя на изток от Едем, където се скитал Каин. — Б.пр. ↑

6.

Бен чу стъпките ѝ много преди тя да се появи — подът на една метална клетка не допуска да съществуват тайни. Той се усмихна — забързаните леки токчета почукваха в морзов ритъм, докато тя подтичваше по коридора. Сякаш ги слушаше от цяла вечност. Помисли си, че трябва да стане, да се изправи от койката, да я посрещне подобаващо. Но това би му струвало повече усилия, отколкото можеше да направи в момента.

— Бен? — чу той гласа на Кристина и в същата секунда надзирателят я пропусна през вратата на килията. — Бен! Какво се е случило с теб?

Усещаше, че тя е вече близо до него. Опита се да отвори очи, но само едното му се подчини.

След секунда почувства меката ѝ, хладна ръка зад врата си.

— Бен! Кажете нещо. Добре ли си?

Устните му бяха сухи и напукани.

— Добре съм — изхриптя.

— Как пък не! Окото ти е насинено, а отокът е колкото Килиманджаро. Кой ти причини това?

— Не знам със сигурност.

— Боже, та това е полицейско насилие! Ще им съдере задниците от обвинения. Не мога да повярвам, че подобни гадости продължават да се вършат в този век. При това в голям град!

Бен поклати глава. Движението причини болка в схванатия му врат.

— Не беше виновна полицията. Поне не за окото.

— Кой тогава?

— Един от съкилийниците ми. Временно го сложиха в моята килия. Не знам как се казва.

— Обзалагам се, че са нагласили цялата работа!

— Възможно е. — С помощта на Кристина Бен успя да се изправи. Веднага се почувства неудобно, защото си спомни, че е

облечен в безформените оранжеви затворнически дрехи. — Но никога няма да го докажеш...

— А ченгетата? Те тормозят ли те?

— Ами...

— Бен, трябва да подадеш оплакване.

— Стига, Кристина. Достатъчно дълго си в бранша и знаеш колко глупаво би било това. Тъжната истина е, че в затвора човек често яде бой от другите затворници. А ако вдигне шум и се оплаче, му лепват допълнително обвинение за обида на полицаи. «Не исках да го удрям, Ваша чест, но беше при самозащита.» — Бен хвърли поглед през рамо. — Между другото, съседите ми от двете страни най-вероятно са информатори, затова внимавай какво говориш. Поверителността между адвокат и клиент не се отнася за тях.

— Бен, искам имената на всички, които са те удряли.

Той поклати глава:

— В момента трябва да разследваме много по-важни неща. Между другото, как успя да влезеш тук? Не трябва ли да се срещаме в залата за посещения?

— Щеше да отнеме прекалено много време. Исках да те видя веднага. Познавам един от полицаите на смяна...

— Ти познаваш всички. И така — имаш ли идея какво става?

— Знам нещичко. Позвъних на прокурора.

Такава си беше Кристина. Стреляше винаги право в целта.

— Лично на прокурора ли? Не на заместника му?

— Точно така. Събудих Лабел посред нощ. За съжаление той не знаеше много повече от мен.

— На какво основание е издадена заповедта за обиск?

— Анонимен сигнал.

— Колко удобно. Има ли запис?

— Не, не е дошъл по телефона, но източникът на сержант Матюс бил надежден.

— Естествено.

— Отказва да го назове. Поверителна информация.

— Разбира се, планирал е всичко свършено.

— Да, само че аз имам още два въпроса. Как се е озовал онзи нож в твоята кантонерка? И ако той наистина е оръжието, с което е

било извършено убийството, откъде се взе? — Тя леко докосна с пръсти синьо-черната подутина под лявото око на Бен. — Боли ли те?

— Ох! — Той се отдръпна от нея. — А ти как мислиш?

— Извинявай. Мога да донеса торбичка с лед...

— Недей. Предпочитам да се откроява ясно и драматично, когато се явим пред съдия Колиър за предявяване на обвинението.

— Но полицаите ще отричат...

— Колиър не е глупак.

— Ще се оправиш ли? — попита Кристина. — Искам да кажа... наистина. Изглеждаш... потиснат... — Тя замълча за момент. — Претърсиха ли те?

— Няма да повярваш как! Не пропуснаха нито една подробност.

— О, Бен, толкова съжалявам! — възкликна Кристина и обви ръце около шията му. — Сигурно е било ужасно.

— Е, не беше като в романтичен филм. — Харесваше му да го докосва. Нежно, но уверено. Топло. — Добре съм или поне ще бъда, ако се наспя.

— Горкичкият!

— Да, да. Намери ли Майк? Сигурен съм, че той ще оправи тази каша.

— Майк е заминал.

— Къде е отишъл, по дяволите?

— Нямам представа.

— Трябва да разберем.

— Няма да успеем. Пенелъпи ми обясни, че работи под прикритие. Никой не иска да ми каже нищо повече.

— Мамка му! — стисна зъби Бен. — Той спомена, че напуска града във връзка с някакъв случай. Ама че момент избра!

— Според мен не е просто съвпадение.

— Какво искаш да кажеш?

— Ченгетата решават да те затворят по фалшиво обвинение в мига, в който най-близкият ти приятел от техните среди минава под прикритие! Не може да става и дума за лош късмет. Изчакали са той да замине.

Тази мисъл никак не допадна на Бен, но трябваше да признае, че тя има право. Акцията беше планирана. При това много добре.

— Но какво целят? Какво е обвинението?

— Засега те обвиняват само в укриване на доказателства. В подстрекателство и активна помощ. И във възпрепятстване на правосъдието.

Бен се замисли за миг.

— Значи излиза, че те продължават да смятат Кери за виновна. Просто използват мен, за да се доберат до нея.

— Вероятно.

— Няма да успеят да прокарат фалшивото обвинение в укриване на доказателства.

— Съгласна съм. Според мен съдията ще го отхвърли веднага щом узнае, че ти си бил защитник на обвиняемата, т.е. на главната заподозряна. Проучих някои неща. — Кристина отвори чисто новото си куфарче и извади купчина фотокопия на дела, толкова дебела, че едва се побираше вътре.

Бен си каза, че няма нищо по-хубаво от това — да имаш в екипа си току-що завършил юрист, който прелива от енергия.

— За какъв вид подстрекателство и активна помощ става дума?

— Предполагам, ще твърдят, че си помогнал на Кери да извърши престъплението. Или да го прикрие.

— А ти, предполагам, ще твърдиш, че в известен смисъл всеки защитник, който представлява виновен подсъдим, му помага да прикрие престъплението. Не смятам, че съдът ще признае това за престъпление. Не и без да направи сериозно нарушение на конституцията.

— Бен... думите ти... по отношение на Кери... Да не искаш да кажеш, че тя е...

— Виновна ли? Не. Убеди ме в невинността си много отдавна. Не че това има значение. Дори виновните за дадено престъпление имат право на адвокат.

— Но все пак...

— Дааа. — Той се протегна, мускулите го боляха. — Кери винаги е твърдяла, че някой я е натопил. Че някой се опитва да я тикне зад решетките. Тогава сметнах думите ѝ за проява на известна параноя, но вече не съм толкова сигурен. — Той се замисли за миг и продължи: — Обвиненията към мен са само предварителни. Хитрина. Ще ги използват, за да възобновят делото срещу Кери.

— По закон човек не може да бъде съден два пъти по едно и също обвинение.

— Има начини да се заобиколи това правно положение. И един от най-добрите е да уличиш в измама подсъдимия или неговия адвокат.

— Защото крие основно доказателство в шкаф в кантората си ли?

— Точно така. — Изказвайки тази мисъл гласно, той осъзна, че тя най-вероятно е правилна. — Точно това се опитват да постигнат. Искат Кери.

— Може би — отвърна Кристина. — Но аз не бих изключила нито една възможност. Никак не ми е приятно да ти го кажа, Бен, но всяко ченге, с което разговарях, всеки, когото се опитах да разпитам, се държа крайно враждебно. Те са обичали Джо Макнотън и не могат да приемат изхода от процеса. Според мен някои от тези хора са готови на всичко, само и само да видят Кери осъдена. — Тя замълча, сетне добави: — И да ти дадат урок.

Крайчецът на устните на Бен се изви нагоре.

— Вече научих един урок. Но няма да им позволя да осъдят клиентката ми по скалъпено обвинение.

— Което ни води към следващия ми важен въпрос — каза Кристина, изправи се и закрачи. Бен се любуваше на професионалния ѝ, съвсем адвокатски вид. Строг костюм, куфарче, прибрана нагоре коса, сериозно изражение. Беше взела дипломата си преди по-малко от едно денонощие, но вече владееше ролята си до съвършенство. — Кой би искал да те представлява?

Бен се изненада.

— Какво искаш да кажеш? Вече имам адвокат. Ти.

— Сериозно те питам, Бен.

— И аз сериозно ти отговарям.

— Бен, аз току-що се дипломирах. Още не съм регистрирана в адвокатската колегия.

— Но имаш право да работиш във всички щати, нали? Ще ти извадим временно разрешително съгласно Девето постановление.

— Бен, не съм готова за това.

— Нали каза, че искаш да се подложиш на проверка? Да преминеш изпитанието на съдебната зала. Или греша? Е, според мен това ще свърши работа.

— Бен, работата е сериозна. Обвиненията са тежки.

— Според мене всички ще бъдат отхвърлени при предявяването на обвинението.

— Ами ако грешиш?

— Ако греша, ще променим решението си. Но както ти е добре известно, аз никога не греша.

— Да бе, само на всеки втори път!

— Истината е — колебливо подхвана той, — че не искам друг адвокат. Искам теб.

Кристина отмести поглед.

— Това е лудост.

Бен се излегна на койката.

— Не смятам така.

— Бен, трябва да знаеш истината — много се тревожа за теб.

— Не се тревожи, на мен самия не ми пука. — Което беше чудовищна лъжа. Полицайте се опитваха да скалъпят фалшиво обвинение срещу него, малтретираха го и го унижаваха, а единственият приятел, който можеше да му помогне, отсъстваше. Много добре знаеше на какво са способни ченгетата. Беше ги виждал да го причиняват на негови клиенти, беше чувал твърде много ужасяващи истории от устата на Майк. Истината — и главната причина, която не позволяваше на Бен да мигне — бе, че се страхуваше до смърт.

Но нямаше смисъл и Кристина да го научава.

— Така че — върви да се готвиш за процеса, мързеланке. Цялото тяло ме боли и трябва да подремна.

— Сигурен ли си, че не искаш да ти донеса торбичка с лед?

Той затвори очи.

— Сигурен съм.

Кристина приклепна до него.

— Имам нещо за теб — прошепна.

— И какво е то?

Тя се наведе и леко докосна с устни подутото му око.

— Така по-добре ли е?

— Много по-добре — прошепна той.

Гласът ѝ прозвуча по-меко.

— Отбелязах ли колко секси изглеждаш в оранжево?

— Изчезвай! — засмя се Бен.

7.

Фактът, че за предявяване на обвинението откараха Бен в съда, му подсказа, че не гледаха на делото като на нещо обикновено. Напоследък в окръг Тулса повечето обвиняеми се явяваха на тази процедура с помощта на видеовръзка от самия затвор — онова, което затворниците наричаха телевизионен съд. Така беше по-лесно в много отношения, защото спестяваше на служителите в шерифството притесненията и риска, свързани с извеждането на престъпниците от ареста и превеждането им през площада до сградата на съда само за да преминат през двеминутната процедура по предявяване на обвинението.

Второто обстоятелство, което подсказа на Бен, че тук не става дума за рутинна ситуация, бе фактът, че от отсрещната страна се бе явил Ник Декстър — човекът, повдигнал обвиненията срещу Кери Делкентън. Обикновено предявяването на обвинението се поверяваше на стажанти в прокуратурата — предимно студенти по право — което беше още един белег за това, че на процедурата не се отдаваше голямо значение.

С изключение на днешния ден. Днес всичко беше по-различно.

— Следващото дело е «Държавата срещу Кинкейд» — обяви съдия Колиър, преглеждайки регистъра като шампион по бързо четене. Единствената му цел бе да приключи преди обяд. — Това ли е обвиняемият?

— Да, сър — каза Бен и се приближи към съдийската маса. Знаеше, че съдията го е познал. Бен се бе явявал многократно пред него преди, макар и не в качеството си на обвиняем и не в оранжево облекло.

— Представлява ли ви адвокат? — Колиър беше млад за съдия — само няколко години по-възрастен от Бен. Имаше тъмна коса и грамадни очила, а кожата му беше толкова бяла, че изглеждаше някак прозрачна.

— Да, сър, имам адвокат.

Кристина пристъпи напред.

— Кристина Маккол от страна на защитата, Ваша чест.

Колиър се вгледа през очилата си:

— Струва ми се, че не ви познавам, госпожо Маккол. Явявали ли сте се пред този съд досега?

— Не, сър, това е първото ми явяване.

Поне в качеството ѝ на адвокат. Пропусна да спомене, че едва предния ден е завършила колежа по право.

Съдията я огледа внимателно и по този начин предизвика нехарактерна за иначе кратката процедура пауза. Бен знаеше за какво си мисли. Обвиненията бяха сериозни и той вероятно се чудеше дали да не посъветва обвиняемия да се замисли върху възможността да избере по-опитен адвокат. Самият Колиър бе работил като защитник и това не бе въпрос, който би отминал с безразличие.

Но очевидно реши, че това не е негова работа.

— Много добре. Господин Кинкейд, обвинен сте в укриване на доказателства, в подстрекателство и активна помощ при извършването на углавно престъпление и във възпрепятстване на правосъдието. Разбирате ли същността на обвиненията?

Бен кимна:

— Да, разбирам.

— Ще се откажете ли от официалното изчитане?

Предвид начина, по който се бяха отнесли с него, Бен се изкуши да накара съда да изчете, а обвинението — да изслуша, болезнено дългите формалности. Но майка му го беше учила да не бъде злобен.

— Ще се откажа.

— Да смятам ли, че бихте искали да пледирате за невиновност?

— Точно така.

— Да се впише твърдение за невиновност. Предварителното гледане ще се състои след две седмици, във вторник, от девет и половина сутринта. Следващият случай.

— Ваша чест — намеси се Кристина, — може ли да ме изслушате?

Той поклати глава:

— Научете правилата, госпожо Маккол. При предявяване на обвинението не се провеждат обсъждания. Ще изслушам искането ви по време на предварителното гледане.

— Случаят е малко по-различен, Ваша чест.

— Всеки случай е различен. Следващият.

— Ваша чест, господин Кинкейд е адвокат.

— Адвокатите трябва да спазват процедурата като всички останали.

— Ваша чест, мисля, че не разбирате добре. — Бен знаеше, че Кристина поставя на изпитание търпението на съдията, но се възхищаваше на смелостта ѝ. — Господин Кинкейд е адвокат, обвинен в това, че е подстрекавал и подпомагал собствения си клиент. Истинската цел на тази машинация е неговата клиентка. Скалъпиха обвинение срещу адвоката и тормозят него, но това е просто трик за възобновяване на делото.

— За делото «Делкентън» ли говорите? — попита съдията с каменно изражение. Когато се обърна към Декстър, очите му бяха силно присвити: — Истина ли е?

Декстър беше малко над трийсетте, красив, с високи скули, които излизаха добре на вестникарските снимки, когато се занимаваше с дела, предизвикващи широк обществен интерес. Но нищо от това не му помогна в този момент.

— Не е съвсем вярно, Ваша чест.

Съдия Колиър се поизправи на стола:

— Дори и една дума да е вярна, ще трябва да ми дадете някои сериозни обяснения.

Декстър се приближи до масата с настойчиво изражение на лицето.

— Ваша чест, ние смятаме, че господин Кинкейд е подстрекавал и е оказал активна помощ на Кери Делкентън при извършването и укриването на жестоко убийство на полицейски служител.

— Значи в крайна сметка наистина е свързано с делото «Делкентън»?

— Да. Смятаме, че господин Кинкейд е укрив доказателства...

— Това е несериозно, господин съдия — прекъсна го Кристина. — Подсъдимият им се изплъзна, затова сега преследват адвоката. Това е просто представление, за да се стигне до Апелативния съд. И търсене на отмъщение.

— Не е вярно — настоя Декстър. — Кинкейд е подсъдим *bona fide*^[1] сам по себе си.

— Въз основа на вероятната помощ, която е оказал на своята клиентка, така ли?

— Точно така.

— Която вие не успяхте да осъдите.

— Ммм... да.

— Господин Декстър, тази работа не ми харесва. — Колиър явно напълно забрави за останалите десет хиляди дела в списъка. — Как можете да обвинявате адвокат на защитата, че укрива доказателства срещу собствения си клиент? Един защитник изобщо не е задължен да огласява доказателства, които са във вреда на клиента му. Точно обратното, той е длъжен с всички сили да брани и да защитава клиента си.

Бен мълчаливо кимна. Лош ход на прокуратурата — да се изправи с такова обвинение пред съдия, който е бил защитник. Колиър беше наясно с нещата.

— Но, Ваша чест, нито един адвокат няма право да укрива материални доказателства.

— Така е, но адвокатът може да приема на съхранение някои предмети, нали?

— Да, но не може съзнателно да укрива...

— Обвинението изисквало ли е някога от господин Кинкейд да представи пред съда вещи, поверени му от неговата клиентка?

— Не. Не знаехме, че...

— Притежавате ли доказателство, уличаващо го в познаване на факта, че притежава улика, свързана с делото?

— Не, но...

— И с какво е свързано подстрекателството и съдействието? И как изобщо можем да го обвиним в подстрекателство и в съучастие на човек, когото вие не сте успели да осъдите?

По изсечените скули на Декстър плъзна червенина.

— Ваша чест, обвинението не е свързано с предишното дело. Пък и пред друг съд и пред друг съдия бихме могли да постигнем различен резултат.

— Значи смятате, че този човек може да бъде осъден, задето е подстрекавал и съдействал на собствения си клиент, когото вие не успяхте да осъдите, така ли? Господин Декстър, цялата тази работа ужасно ми намирисва.

— Има нещо още по-лошо, Ваша чест — възползва се Кристина от възможността да се намеси. — Неколцина полицейски служители се опитват да заловят господин Кинкейд, откакто той спечели делото «Делкентън». Обискът в кантората му се основаваше на анонимен сигнал и те почти незабавно откриха нож, който никой не бе виждал до този момент. А най-неприятното от всичко е, че за дванайсетте часа, през които е бил задържан, господин Кинкейд е бил малтретиран и унижаван.

— Това е лъжа! — провикна се Декстър.

— Погледнете лицето му! — изстреля в отговор Кристина. — Да не мислите, че е насинил окото си случайно? Да не би това да се случва на всеки обвиняем, който се изправи пред този съд?

Лицето на Колиър доби мрачно изражение.

— Господин Декстър, това, което чувам, никак не ми харесва.

— Ваша чест — изстена Декстър, — мога да ви уверя, че обвинението е съвсем обосновано.

— Честно казано, в момента вашите уверения не струват и пукната пара. Не мога да ви позволя да тикате защитниците зад решетките всеки път когато изгубите някое дело.

— Не става дума за това. Аз...

— Ако не можете да повдигнете самостоятелно обвинение срещу този човек — нещо, което да не е свързано с предишното ви провалено обвинение — аз ще го освободя.

Декстър прехапа устни. Хвърли светкавичен поглед към дъното на залата, издаде напред челюстта си и се обърна към съдията:

— Много добре, Ваша чест. Бих искал да внеса допълнително обвинение срещу господин Кинкейд.

— В какво?

Декстър пое дълбоко въздух.

— В убийство. По особено жесток начин.

[1] Истински (лат.). — Б.пр. ↑

8.

— Какво!? — Бен и Кристина бяха потресени.

— Каква игра играете, Декстър? — викна съдия Колиър.

Декстър вдигна ръце:

— Няма нищо такова, господин съдия. Исканте самостоятелно обвинение и го получавате. Забравете за Кери Делкентън. Ще съдим Кинкейд за квалифицирано убийство. За убийството на Джо Макнотън.

Това не бе достатъчно за Колиър.

— Господин Декстър, това е сериозно обвинение. Ако го повдигнете без достатъчни основания...

— Ваша чест, открихме оръжието, с което е било извършено убийството, в неговия кабинет. След като не го е сторила Кери Делкентън, единственото логично обяснение е да го е извършил самият той.

— Ваша чест — намеси се Кристина, — какъв мотив би могъл да има господин Кинкейд да убие този полицаи? Та той дори не го е познавал.

— Основателен въпрос — каза съдията. — Как ще отговорите, господин Декстър?

— За предявяване на обвинение не е необходимо да се посочва мотив — недоволно заяви Декстър.

— Това също е вярно — отбеляза Колиър.

— Честно казано — продължи Декстър, — на този етап е необходимо само да повдигнем обвинението. Така че считайте го за сторено.

— Обвинение в убийство? — наведе се Кристина над масата. — Ваша чест, това е безобразие!

— Ще приема думите ви като изявление за невинност.

— И това не е всичко. Настояваме за освобождаване, Ваша чест.

— Няма да твърдя, че това ме учудва, но не можем да решим въпроса тук. Внесете документите си и изложете становището си на предварителното гледане.

— Ваша чест, повдигнати са напълно неоснователни обвинения само за да се задейства вендетата срещу...

— На предварителното гледане, госпожо Маккол. Тук не мога да направя нищо. И като се има предвид сериозността на обвинението, няма да определя и гаранция. — Съдията удари с чукчето. — Следващият случай!

Когато Бен и Кристина излязоха от залата, всички журналисти вече се бяха скупчили отпред. Бен не знаеше кой им е подхвърлил информацията, но докато го водеха по коридора към ареста, светкавиците не спираха да проблясват.

— Господин Кинкейд? Ще коментирате ли?

— Вие ли го извършихте?

— Вярно ли е, че сте любовник на Кери Делкентън? Че тя ви е съблазнила и ви е убедила да убиете Джо Макнотън?

В подобни случаи Петата поправка на конституцията беше любимата му част от целия паянтов документ. Бен държа устата си затворена по време на десетминутния преход. Опитваше се да изглежда приветлив и спокоен — нямаше нужда целият свят да разбира, че е разтревожен. Сериозно разтревожен. Защото сега вече явно и прокуратурата се бе замесила наравно с полицията. Бяха готови едва ли не на всичко, за да погубят Кери Делкентън. И него.

На почти всичко.

* * *

Ник Декстър препускаше по коридора на съда. Предявяването на обвинението към Кинкейд бе отнело пет пъти повече време, отколкото бяха очаквали, и изобщо не бе протекло според плановете. В службата му го чакаха хора, които нямаха търпение да узнаят какво се е случило. Не искаше да ги разочарова, като отгоре на всичко и закъснее. Но тъкмо защото бързаше, напълно загуби равновесие, когато една ръка внезапно се стрелна от някаква зала и го стисна за гърлото.

— Какво, за бога... — опита се да каже Декстър, докато летеше към мраморния под.

Вдигна поглед и съзря протежето на Кинкейд — онази рижата, — надвесена над него.

— Накъде търчиш, Ник?

Декстър се изправи и я отблъсна.

— Какво си мислите, че правите, мамка му?

— Привличам вниманието ти — отвърна Кристина. — Явно много бързаш. Трябва да докладваш на господарите си ли?

— Не разбирам какво имате предвид.

— Как ли пък не! Слушай, Ник, трябва да поговорим.

Устните му се разкривиха в усмивка:

— Запишете си час за среща.

— Ще говорим сега — преди да докладваш на режисьора на този маскарад, който и да е той.

— Вие имате сериозен проблем, госпожице Маккол. Не можете да приемете факта, че шефът ви е истинска отрепка.

Лицето ѝ се изопна.

— Познавам Бен Кинкейд от години и много добре знам, че не би укрив доказателства, още по-малко оръжие, с което е било извършено убийство. От което стигам до неизбежния извод, че оръжието е било подхвърлено. Затова влез в тази стая и започни да пееш.

— Не приемам заповеди от някаква правна помощничка.

Кристина си нареди да преброи до десет, но не успя да стигне и до две. Стисна го за яката, натика го в заседателната зала и затръшна вратата.

— Чуй ме, подлецо, и си отпуши добре ушите! Имам диплома, която изглежда досущ като твоята, и не съжалявам, че съм си съдирала задника от работа, за да си изкарвам прехраната, докато ти си ходел по студентски купони и си бърникал из женските гащи! Тук става дума за два човешки живота — на моята клиентка и на моя приятел. Така че най-добре ще е да ми дадеш някои обяснения.

— Не съм длъжен да ви казвам абсолютно нищо. Тръгвам си.

Кристина си даде сметка, че вероятно е започнала този разговор по ужасно неправилен начин. Понякога страшно се дразнеше от мекия и едва ли не пасивен подход на Бен към подобен род спорове — но знаеше също така, че обикновено той даваше резултат. Тя, от своя страна, не стигаше доникъде.

— Чуй ме — започна меко, като препречи изхода на Декстър, — не може ли да се поуспокоим и да поговорим? За пет минути?

Декстър неохотно се отпусна на един стол.

— Добре, говорете.

— Защо повдигаш обвинение в убийство срещу Бен? Дяволски добре ти е известно, че той не е убил никого.

— Нищо подобно не ми е известно.

— Глупости! Той няма мотив. Дори не е познавал Макнотън. Защо искаш да го тикнеш в затвора?

Декстър допря върховете на пръстите си, сякаш бе изпаднал в дълбок размисъл. Кристина почти усещаше как колелцата в главата му щракат, докато се опитва да прецени докъде е безопасно да се разкрие.

— Не искаме подобно нещо. Наистина.

— Значи искате Кери Делкентън. Целите да подновите делото, като използвате обвинение в умишлено укриване на доказателства.

Декстър наклони глава на една страна.

— Нямам право да обсъждам стратегията на обвинението. И бездруго не я определям аз.

— Но това е планът, нали?

— Минавала ни е такава мисъл.

— Но това е доста паянтово обвинение, Ник. Да погнеш защитника, за да се добереш до обвиняемия. Направо вони.

— Я не ми се прави на много велика! Нима вие не се заяждате с прокуратурата, когато искате да отървете някого?

— Това е различно.

— За мен не е.

— Знаеш, че обвинението в убийство няма да издържи в съда.

— Това няма значение. Достатъчно е хората да научат, че е било повдигнато.

— Значи просто се опитваш да привлечеш вниманието на медиите. Да възбудиш общественото недоволство. Да разбуниси пресата. Предполагам, че ще вдигнеш доста шум около оръжието, намерено в кабинета му, та Апелативният съд да се види принуден да уважи жалбата и да накара съда да възобнови делото «Делкентън».

Декстър се усмихна и разпери ръце.

— Свали обвиненията от Бен, Ник.

— Боя се, че не мога да направя това.

— Ако продължиш нататък, ние ще докажем неоснователността им и ще разиграем най-голямото гражданско дело, което е виждал този

град.

— Отговорът ми е «не».

— Защо? Ти вече направи онова, което беше замислил.

— Не съм сигурен. Освен това нямам нищо против да помотая малко твоя шеф. Кой знае — може пък да получим две присъди за убийство.

— Това не е приемливо, Ник. Няма защо Бен да остава зад решетките, докато ти си играеш игрички с Апелативния съд. Остави го на мира!

Декстър се изправи.

— Как да ти го кажа по-ясно! Не!

— Ник...

— Твоите пет минути изтекоха. Тръгвам си.

Кристина не помръдна от вратата.

— Ник, трябва да оттеглиш обвиненията срещу Бен. Ако не ги оттеглиш, ще насроча пресконференция. Още този следобед.

— Какво съвпадение — аз вече съм свикал брифинг по същото време.

— Да, но онова, което ще заявя аз, няма да ти хареса. Ще разкрия цялата ви мръсна игричка!

— Звучиш ми като лукава адвокатка, която защитава друг лукав адвокат, опитал се да пусне на свобода жесток убиец.

— А ти ще зазвучиш като манипулативен прокурор, който толкова отчаяно иска да се реваншира за проваленото от него дело, че тика невинни хора зад решетките.

— Ако кажеш подобно нещо, ще повдигна обвинение срещу теб в адвокатската колегия. И тогава добре ще порежа красивото ти малко задниче.

Кристина си отбеляза наум, че е в професията едва от двайсет и четири часа, а вече заплашват да я изхвърлят оттам. Страхотно!

— Нека ти кажа нещо, Ник. По принцип съм много спокойна и уравновесена жена. Но ти направо ме влудяваш. И знаеш ли какво? Няма да ти харесам в това състояние. — Тя се наведе към лицето му: — Последно предупреждение, Ник. Свали обвиненията от Бен.

Декстър я избута настрани и стисна бравата.

— Ще предам препоръката ти на началниците си, но не очаквай много.

И изхвърча навън.

9.

Бен крачеше от единия до другия край на малката стая за посещения. Всъщност най-лошото на това — да бъдеш арестуван, не беше нито унижението, нито мръсотията, нито лишаването от свобода или новото обкръжение, нито дори мизерните условия за живот. Най-лошо от всичко беше влудяващата скука. Човек не можеше да прави абсолютно нищо. Досега не бе успял да получи книги или документи по делото, които щяха да отвлекат вниманието му за известно време. На практика можеше единствено да стои и да чака. Нищо чудно, че хората излизаха от затвора озлобени. Предпочиташе да го измъчват и да го освободят, отколкото да продължава да стои и да зяпа тези сиви стени.

Сега разбираше защо затворниците с такова нетърпение очакват някой да им дойде на посещение. Само се надяваше Кристина да му носи добри новини, защото просто не беше в състояние да издържи още дълго.

Чу изщракването на заключената врата, което означаваше, че пазачите въвеждат посетителя му.

— Крайно време беше, Кристина. Толкова съм...

Не можа да довърши. Не беше Кристина. Жената, която последва надзирателя в стаята, беше ниска и много добре сложена, с искрящобяла кожа и платиненоруса коса, дълга доста под раменете.

— Кери! Какво търсиш тук?

Кери Делкентън се запъти право към него и притисна двете му ръце в своите.

— Бях длъжна да дойда, Бен. Толкова съжалявам!

Пазачът изглеждаше крайно враждебен и Бен се досещаше защо — знаеше коя е посетителката.

— Ще бъда отвън — изръмжа той и затвори вратата зад гърба си.

— Създаваха ли ти неприятности? — попита Бен.

Прочете отговора в очите на Кери, но едновременно с това в тях проблесна стоманена твърдост, която предизвика възхищението му.

— А ти как мислиш?

— Кери, не трябваше да идваш.

— Трябваше, Бен. Всичко е заради мен. — Тя го прегърна и склони глава на гърдите му. — Толкова съжалявам!

— Не се обвинявай. — След известно време той нежно постави ръка на тила ѝ. — Не ти си подхвърлила ножа!

— Но въпреки това вината е моя. Всичко стана заради мен. Те искат мен. И понеже не могат да ме хванат, погнаха теб.

Бен не каза нищо, макар да беше на същото мнение.

— Мога ли да направя нещо за теб, Бен?

— Кери, кой би искал да натопи теб — или мен — за това убийство?

— Вече ти казах. Андреа Макнотън. Видя как се държа тя в съдебната зала. А също и приятелчетата на Джо в полицията. Втълпили са си, че съм виновна, секунди след като са открили тялото.

— Но защо?

— Защото не ме одобряваха. Работех като стриптийзьорка. Не бях от тяхната класа. Не бях прилежна домакиня, а тъкмо напротив — разбивах семейства. Не им пукаше, че Джо кой знае защо пропусна да ми каже, че е женен — докато не си послужи с този факт като извинение, задето къса с мен. За тях няма значение и това, че се запознах с Джо и с неговите приятелчета, защото те идваха в клуба и крещяха мръсотии на голите жени. След като той бе убит по такъв ужасен начин, залавянето ми се превърна едва ли не в кръстоносна мисия за тях.

— Не се и съмнявам, че моментът е бил изключително труден за вдовицата на Макнотън. Да разбере за... — Бен замълча, сетне продължи: — изневярата на съпруга си... А и всичко да стане публично достояние.

— Според мен тъкмо тя насъска полицията. Поне в началото.

— Смяташ, че тя ги е накарала да те преследват?

— Разбира се. Какво по-добро отмъщение срещу «другата жена» от това — да пуснеш по следите ѝ банда озверели ченгета и прокуратурата? Тя ме мрази, Бен. Би направила всичко, за да ми навреди.

Отрезвителна мисъл.

— Имаш ли представа откъде се е взел този нож?

Тя сви рамене:

— Ножове има навсякъде.

— Знам, но по този имаше засъхнала кръв.

— На Джо ли?

— Все още не знам, но предполагам, че и двамата скоро ще разберем.

— Тъкмо ми хрумна нещо ужасно. Ако този нож наистина е оръжието, с което е извършено убийството, а полицаите са знаели къде се намира, какво ти говори това?

Бен я изгледа безмълвно.

— Бен, възможно ли е да съществува друга причина да искат да ме осъдят? Поне някои от тях?

— Искаш да кажеш, че... — Мислите на Бен препускаха светкавично. Изобщо не се бе замислял върху подобна възможност. Но тя звучеше напълно основателно. Обясняваше всичко — дори сегашното им ирационално желание да повдигат обвинения срещу него и да го съдят. — Но защо ченгетата биха искали да очистят Джо? Той е бил техен приятел. Техен партньор.

— Така твърдят те. Но това не означава непременно, че думите им са истина.

— Не ми ли спомена, че Джо е работел върху някакво разследване на мафията непосредствено преди смъртта си?

— Точно така. Не обичаше много да говори за работата си, но споделяше по нещо от време на време. Каза, че разследвал Тони Катрона. Ровел се в миналото му, за да види дали оттам няма да излезе нещо.

Бен се намръщи. Ако дори част от слуховете, които бяха достигали до него през годините, бяха верни, Катрона определено не беше от добрите. Беше нахлул в Оклахома в зората на залаганията на коне, но се говореше, че е разширил операциите си много извън конния спорт и се е замесил в търговията с наркотици, в проституцията и в поръчковите убийства.

— Възможно ли е всичко това да е свързано с мафията?

Кери потръпна. Бен усети топлината на дребното тяло, притиснато до гърдите му.

— Не знам. Не искам дори да говоря за това. Горкият Джо.

Да, горкият Джо. Изглеждаше направо невероятно — тази възможност обясняваше някои от крайностите при това убийство.

Например унижителното публично излагане на тялото. Отрязания и пъхнат в устата пенис. Нима мафията не постъпваше така с доносниците? С хората, които говореха прекалено много? Или може би с онези, които изобщо не искаха да говорят?

— Ти направи толкова много за мен! — заговори Кери. — Когато започна този кошмар, ти единствен ми повярва. Само ти преодоля факта, че съм стриптийзьорка, и разбра, че не съм убийца. Ти беше единственият човек, който искаше да ми помогне. Беше толкова мил. Цялото ми сърце... и цялата ми... обич... — Тя го прегърна още по-силно. Бен усещаше как бие сърцето ѝ. — А сега виждам с очите си как плащаш за добротата си и сърцето ми се къса. Мога ли да направя нещо за теб?

— Едва ли. Моята правна... — подхвана Бен и се поправи: — моята партньорка работи по случая. Надявам се, че тя ще успее да обори тези скалъпени обвинения.

— Кристина ли? — Той усети как тялото ѝ леко се напрегна. — Тя завърши ли вече?

— Да, с отличен успех.

— Но тя е... нова в професията. Може би има нужда от помощта на някой по-опитен адвокат.

— Ще се справи. Имам ѝ пълно доверие.

Кери вдигна глава. Бен видя, че лицето ѝ е зачервено и набраздено от сълзи.

— Може би трябва просто да си призная и тогава ще са принудени да те освободят. А ти нали каза, че не могат да ме съдят два пъти по едно и също обвинение?

— Не съм сигурен, че ще ме пуснат. Може да ме съдят за съучастие — преди или след извършване на престъплението. Пък и не съм съвсем убеден в последното ти твърдение.

— Какво?

Той се поколеба.

— Кери, мисля, че ще се опитат да използват намирането на ножа като основание за възобновяване на делото. Ще твърдят, че един от нас или двамата заедно сме извършили измама и сме укрили оръжието, с което е било извършено убийството. Ще се опитат да възбудят нов процес. Най-вероятно вече са се обърнали към Апелативния съд и са започнали да работят в тази посока.

Очите на Кери се разшириха, на лицето ѝ се изписа ужас:

— Но нали ми каза, че не могат да съдят човек два пъти по едно и също обвинение? Каза, че е невъзможно...

Бен наведе глава.

— Знам, но не бях прав.

— Искаш да кажеш, че всичко може да започне отново? Всичко... процесът... — Гласът ѝ заглъхна. — Господи, Бен! Няма да мога да го понеса. Няма да го преживея!

— Ще се справиш, Кери. Ти си силна жена. — Усети как сълзите ѝ се стичат по ръката му. — Ще се справим заедно.

— Щом така смяташ...

— Убеден съм. Ти не си извършила престъпление. Няма да им позволя да скалъпят фалшиво обвинение срещу теб или пък срещу мен. Ще се борим с тези хора и ще победим. — Той повдигна с палец брадичката ѝ. — Няма да им позволя да продължат да те преследват и да разбиват живота ти. Няма да го допусна. Обещавам.

10.

— Е, схвана ли основното? — попита Кристина.

— Предполагам — отговори приятелката ѝ Карън, прелиствайки страниците, защитпани в дебела папка. — Как успяваш да следиш всичко това?

— Занаят... — разпери ръце Кристина. — Адвокатите никога нищо не забравят.

Естествено, тя вече знаеше, нали беше адвокат от... колко? От ден и половина?

Карън беше дребна жена, малко по-висока от Кристина. Бухналата ѝ коса стигаше почти до раменете.

— Умът ти е като бръснач. Защо не го направиш сама?

— Не мога. Това е пресконференция — отметна назад рижата си коса Кристина. — Съществува една малка подробност за етиката, засягаща криминални разследвания, които са в ход. Освен това би било доста преднамерено, ако излиза от защитника. Но започнеш ли ти да задаваш неудобните въпроси, хората ще се заслушат.

— Не съм сигурна — поколеба се Карън.

— Но, Карън! Знаеш, че Бен не е убиец. Нима не е бил винаги откровен с теб?

— Да, така е. Но аз съм журналистка. Трябва да бъда безпристрастна.

— Можеш да бъдеш безпристрастна. Умееш да бъдеш еднакво сурова към всички. Просто ти предлагам един от възможните начини да го постигнеш.

— Ами... май е така. — Тя вдигна показалец: — Но ще ми бъдеш длъжница, приятелко.

— Нищо подобно. Сега сме квит. Нали ти дадох информация за делото «Барнет»?

— Но това беше преди години.

Кристина докосна челото си с пръст:

— Адвокатите никога нищо не забравят.

* * *

Кристина седна в задната част на залата в съдебната палата, където Ник Декстър даваше пресконференцията си. Искаше да наблюдава, но не искаше да я забележат. Забавно ѝ бе да гледа как другите се гърчат — и не толкова забавно да се гърчи самата тя.

Само за няколко минути репортери от всички местни телевизии се скупчиха около подиума — на групи от двама-трима души, застанали плътно около камерите и микрофоните си. Имаше и няколко журналисти от пресата, макар напоследък в Тулса да излизаше само един ежедневник. Кристина се запита дали не започват да привличат вниманието на издания от окръга и дори от цялата страна. Репортерите от вестниците упорито отказваха да се предадат на техниката, записваха бързо в малките си бележници и държаха касетофони, а колегите им от телевизиите работеха, омотани в кабели и заобиколени от примигващи светлини.

След елегантно закъснение Ник Декстър стремително излезе от някакъв кабинет, стиснал под мишница две папки и лепнал сериозно изражение върху лицето си. Беше самото олицетворение на решителен млад човек в действие. Кристина се надяваше да се препъне и да се плъосне по очи на пода.

Но той, разбира се, не се плъосна.

— Дами и господа, искам да направя кратко изявление. След това ще отговоря на въпросите ви. — Декстър сведе поглед към предварително подготвения текст, без да губи тържественото си изражение. — Преди два дни в полицейското управление в Тулса постъпи достоверна информация, уличаваща Бенджамин Джона Кинкейд, адвокат от Тулса, че е съдействал на Кери Делкентън не само да се изплъзне от правосъдието, но и да извърши престъпление. Вследствие на издадена заповед за обиск — вдигна поглед той, — получена по напълно законен път поради изтъкване на убедително основание, беше проведен обиск в кантората на Кинкейд. По време на този обиск полицейски служител е намерил скрит в кантонерка изцапан с кръв нож. Предварителните експертизи сочат, че това е оръжието, или едно от оръжията, с които е било извършено убийството на полицая Джо Макнотън. Естествено при това положение ние

арестувахме Кинкейд и повдигнахме обвинение срещу него. В същото време се обърнахме към Наказателната колегия в Апелативния съд с молба за възобновяване на делото срещу Кери Делкентън, основана на измама вследствие укриване на важни доказателства по време на предишния процес. — Той преглътна, след това погледна към морето от лица пред себе си. — Има ли въпроси?

Ниската хубава brunетка на първия ред изпревари всички.

— Карън Кейт, Втори канал. Имам няколко въпроса.

— Стреляйте — кимна Декстър.

— Кой е източникът на информацията, която ви насочи към господин Кинкейд?

— На този етап нямам право да разкривам този източник.

— Анонимен сигнал ли беше?

— Засега — да.

— Ако източникът на информация е неизвестен, как би могъл съдията, издаващ заповед за обиск, да е уверен в достоверността на тази информация?

— Никога не съм казвал, че източникът е неизвестен, а само — че нямам право да го разкривам.

Карън погледна към листа, който държеше.

— Тогава съдията би трябвало да знае кой е източникът?

— Съдията бе в състояние да прецени достоверността на информацията въз основа на досегашната благонадеждност на източника. — Декстър дълбоко си пое дъх. — Някой друг?

Във въздуха незабавно се стрелна ръка.

Фотогенична brunетка, над чиято глава се поклащаше микрофон, започна:

— Лиан Тейлър, Шести канал. Какви обвинения повдигнахте срещу господин Кинкейд?

Декстър се изкашля.

— Обвинен е в подстрекателство и активно подпомагане, в съучастие постфактум, в укриване на доказателства, във възпрепятстване на правосъдието и в... убийство.

— В убийство ли? — попита Тейлър. Декстър забеляза, че тя също се консултира с предварително направените си записки. — Нали прокуратурата беше убедена, че Кери Делкентън е извършителката на убийството?

— Така е и продължаваме да сме убедени в същото — колебливо отвърна Декстър.

— Но все пак кой от двамата? Кинкейд или Делкентън?

— Смятаме, че двамата обвиняеми вероятно са действали... съвместно.

— Искате да кажете, че тя се е обадила на адвоката си и го е помолила да ѝ помогне да убие приятеля си, така ли?

— Все още събираме доказателства, госпожице Тейлър. Към настоящия момент не сме длъжни да познаваме всички подробности около извършването на престъплението. Възможно е господин Кинкейд да е участвал постфактум.

— В такъв случай не е възможно той да е действителният извършител.

— Според този сценарий — не. Но ние въпреки това...

— Значи признавате, че сте обвинили в убийство човек, който би могъл и да не е извършителят?

Декстър нервно оправи вратовръзката си.

— Смятам, че казах всичко, което може да бъде казано по този въпрос. Имате ли други въпроси?

— Да, аз имам. — Този път беше млад мъж, рус, в тъмен костюм и бяла риза. — Джеф Лий, Канал Осем. Разполагате ли с други доказателства срещу Кинкейд освен ножа?

Декстър избърса потта си.

— Никой ли няма въпроси свързани с Кери Делкентън?

В дъното на залата Кристина закри устата си с длан, за да не се изсмее.

Лий поклати глава:

— Разбираме, че делото е срещу нея, но не разбираме защо преследвате адвоката ѝ. Това не е ли нарушаване на конституционното право на всеки подсъдим на защита?

— Ако адвокат извърши престъпление, той може да бъде съден като всички останали.

— Да, но само ако извърши престъпление. Нали не е престъпление да представлява клиента си?

— Това кръстосан разпит ли е?!

Избухването на Декстър изненада всички.

— Не, това е пресконференция — контрира Лий. — Но доколкото успях да установя, господин Кинкейд е уважаван в правните среди.

— Той е обикновен адвокат — насмешливо заяви Декстър.

— Да, обикновен адвокат — повтори Лий, четейки от листа в ръката си, — но никога не е помагал съзнателно на свой клиент да извърши престъпление или пък да прикрие вината си. Защо да го прави сега?

Дори харизматичните скули на Декстър не бяха в състояние да му помогнат в този момент. Лицето му почервения и той целият плувна в пот.

— Смятаме, че е възможно да е имал връзка с клиентката си, надхвърляща рамките на отношенията между адвокат и клиент. Поинтимна връзка.

— Разполагате ли с доказателства в подкрепа на твърдението си? Въпросът долетя от Карън Кейт от първия ред.

— Ами... ние все още събираме...

— Значи, в основни линии — обади се Лиан Тейлър, — просто съсипвате репутацията му, за да образувате едно доста съмнително дело.

— Това не е вярно. Само че... разполагаме с ножа едва от няколко часа. — Той затъваше все по-дълбоко с всяка изречена дума. — Вие предизвикахте това! — посочи той над главите на репортерите към Кристина, която седеше мълчаливо на задния ред. — Всичко е заради вас!

Кристина притисна ръка към гърдите си и се усмихна. *Кой, аз ли?*

От канцеларията зад подиума се разнесе тихо покашляне. Декстър рязко се обърна и едва не подскочи.

Насреща му стоеше самият прокурор Томас Лабел. Той беше як, хубав мъж с широки рамене и леко прошарена коса. Лицето му излъчваше спокойна и зряла сила. Освен това му се носеше славата на човек, непримирим към всяка проява на непрофесионализъм.

Нещата се подреждаха много зле за Декстър и той го знаеше. Отвори уста да каже нещо, но не можа да изрече нито дума.

— Имаш ли нещо против, Ник? — попита Лабел и без да изчака отговор, се качи на подиума и избута Декстър назад. — Защо не се

върнеш в кабинета си, Ник? Бих искал да разменим няколко думи, след като приключа тук.

Декстър покорно се оттегли.

Лабел нагласи микрофона според по-високия си ръст.

— Току-що разговарях с хората си, които изпратих тази сутрин в Апелативния съд. — Само с едно изречение Лабел промени тона на цялата пресконференция. Никой не изпитваше желание да се заяжда с него. — Радвам се да ви съобщя решението на Наказателната колегия на Апелативния съд, според което очевидното укриване на доказателства, извън контрола на правозащитните органи, оправдава възобновяването на делото срещу Кери Делкентън.

Като истински професионалист Лабел изчака известно време, за да позволи на слушателите си да осмислят новината.

— Ще бъде проведен нов процес, а ние ще направим всичко по силите си, за да възтържествува справедливостта. — Той замълча и погледна не към репортерите, а към камерите. — И този път аз лично ще се заема с делото.

Един от репортерите вдигна ръка едва ли не боязливо:

— А какво ще кажете за обвиненията срещу Кинкейд?

Лабел отвърна, без изобщо да се смути:

— Предвид последното развитие на събитията обвиненията срещу него ще бъдат снети. Ние смятаме, че убиецът е Кери Делкентън и ще съсредоточим вниманието си върху нея. Ще продължим да разглеждаме обвиненията в укриване на доказателства и възпрепятстване на правосъдието, повдигнати срещу господин Кинкейд. Не бихме възразили, ако защитата иска да го освободи под гаранция.

Още няколко ръце се стрелнаха във въздуха, но строгият поглед на Лабел бе достатъчен, за да покаже на журналистите, че за разлика от Декстър той владее положението и не проявява интерес към по-нататъшни въпроси от тяхна страна.

— Благодаря ви — каза кратко и изчезна.

Репортерите хукнаха навън. Кристина спря Карън и Лиан, преди да излязат.

— Благодаря за помощта, момичета. Предайте сърдечните ми поздравии и на Джеф.

— Удоволствието беше наше — отговори Лиан. — Ник очевидно имаше нужда да му бъдат припомнени някои неща. Например конституцията.

— И все пак ви благодаря.

— Ей, нима бихме могли да сбъркаме при тази предварителна подготовка? — попита Карън. — Ник би трябвало да прояви достатъчно здрав разум и да не се захваща с теб. Ако не греша, в момента му четат здраво конско и е твърде възможно дори да изгуби работата си.

Кристина не изглеждаше изпълнена със съжаление.

— Предупредих го, че няма да ме хареса, когато съм ядосана.

— Почакай да научи Бен. Ще бъде много впечатлен — смушка я Карън.

— Не съм сигурна, че Бен ще одобри подобно приключение. Дори и това да означава, че тази вечер ще си мие зъбите в своята собствена баня.

— Разбира се, че ще го одобри. Я ми кажи — винаги ли жените са управлявали света, или само така ми се струва?

— Винаги! — отвърнаха в хор Кристина и Лиан.

— Но има един проблем, да знаете. Сега Лабел се заема с делото. А победата над него е милиони пъти по-трудна, отколкото над Ник Декстър. Той е най-добрият прокурор в щата. Пък и при цялата тази публичност репутацията му — и вероятността да бъде преизбран — ще зависят от това дело. Ще мобилизира всичките си сили, за да издейства присъда. А силите му са наистина внушителни.

Погледът на Кристина помръкна.

— Знам — каза тя, взе куфарчето си и се запъти към ареста. — Знам го много добре.

* * *

Докато полицаите го бутаха по коридора и многократно нарушаваха личното му пространство, да не говорим за посегателствата над насиненото му и разкъсвано от болка тяло, Бен отбеляза, че по някаква необяснима причина фактът на неговото освобождаване не радва служителите в полицейското управление

толкова, колкото самия него. Неговият надзирател — който се изкарваше най-добрият приятел на Джо Макнотън — беше ужасно начумерен. Очите му гледаха студено и сурово. Израженията на повечето полицаи бяха същите.

— Боже, това място ще ми липсва! — възкликна Бен, когато му подадоха дрехите. — Вие също ще ми липсвате, мили и добросърдечни хора. Но най-много ще ми липсва тази прелестна оранжева пижама.

След като се облече, го заведоха в стаята с личните вещи и му върнаха нещата, които бяха иззели при задържането. Всъщност почти всички неща — портфейлът му беше празен и някой бе нарисувал мустаци върху снимката от шофьорската му книжка. Но той не смяташе да подава жалба.

Надзирателят лично го отведе до изхода. През прозореца Бен видя Кристина, която го чакаше.

— Е, това е — усмихна се Бен. — Всичко най-хубаво.

— Забрави нещо.

Бен се обърна и надзирателят светкавично му нанесе силен удар в корема. Бен се преви одве.

— За да ме запомниш! — изсъска надзирателят. — Това не е крайт — добави, докато отключваше тежката желязна врата. — Изобщо не е крайт. Ще те държа под око. — Той замълча за миг, за да е сигурен, че Бен ще забележи злите пламъчета в очите му. — Всички ще те наблюдаваме.

11.

Кърк обикаляше улиците на града посред нощ, когато всички почтени хора отдавна си бяха легнали и охотно бяха преотстъпили цялата територия на не толкова почтените и добрите.

«Това място е тъкмо като за мен», нещастно си помисли Кърк. Вървеше из улиците с тълпата. Със съгрешилите и неопростените.

Тъкмо се спускаше по Брейди, когато забеляза трима хъшлаци, които се мотаеха пред някаква заложна къща. Бяха облечени в еднакви якета. От коя ли банда бяха — дали само крадяха, или и убиваха? А може би бяха някаква местна разновидност? Не можеше да си спомни. В Страуд нямаше подобни неща.

Знаеше, че трябва да внимава с тях. Всеки човек с малко ум в главата, който не иска да се забърква в неприятности, би ги заобиколил отдалече.

Но Кърк продължи да върви право към тях.

Тримата юноши разговаряха високо, закачливо се посръгваха един друг и от време на време се кривяха в ритъма на рапа. Държаха се така, сякаш присъствието им на това място е чиста случайност, но на Кърк не му беше никак трудно да прозре истината. Наблюдаваше как очите им се плъзгат по витрината на магазина и оглеждат съдържанието ѝ. Забеляза как един от младежите зае позиция до теленото боклукчийско кошче до телефонния стълб.

Кърк знаеше какво става. Чакаха подходящия момент, когато улицата ще опустее. Тогава един от тях щеше да запрати коша за боклук към витрината и да я разбие. Друг щеше да грабне телевизора отвътре, а може би и част от бижутата или каквото още успее да натъпче в джобовете си. А след това щяха да си плюят на петите. Всичко щеше да приключи за двайсетина секунди. Нямаше начин да ги хванат. Не съществуваше алармена система, която би довела полицията навреме. Малките крадци щяха да се измъкнат, волни като птички. Нито Кърк, нито кой да е друг можеше да направи нещо по този въпрос, без да пострада сериозно.

Но това ни най-малко не го възпря. Осъзна, че има нужда тъкмо от подобно нещо. Че точно това е търсил.

«Трябва да бъда наказан.»

Той пое към тях точно когато забеляза, че момчето отзад плъзга ръка по ръба на коша за боклук.

— Извинете, господа — подхвана Кърк с измамна сърдечност, — не бих ли могъл да ви предложа да преосмислите плана си?

Пънкярят в средата, който беше най-як и изглеждаше най-злобен, изръмжа:

— Разкарай се!

— Знаете ли — продължи Кърк, — престъпленията срещу собствеността са ужасно нещо. Те са причина за покачване на данъците. Източват пари от важни обществени институти като училищата и библиотеките.

Младежът до кофата за боклук бръкна в джоба на якето си. В ръката му нещо проблесна.

— Последен шанс, момчета. Откажете се.

Кърк погледна към автоматичния нож. Сега беше моментът, ако наистина възнамеряваше да постъпи правилно. Ако искаше да избегне наказанието.

Но какво ще стане, ако го направи? Дали няма да се откаже от всяка надежда за изкупление на греховете си? Няма ли да развали онова, което Бог е отредил за него? Нека тази горчива чаша ме отмине, Господи...

Не, не можеше да го направи. Така беше справедливо. Този беше пътят.

— Аз оставам тук — каза Кърк, — а вие се омитате.

Гаднярът в средата се ухили злобно:

— В случай че не си забелязал, задник такъв, ние сме трима, а ти си сам. — Кимна на момчето с ножа: — Очисти го.

Момчето се хвърли към него. Кърк отстъпи и се опита да избегне острието. Младежът замахна отново. Кърк се оттегляше колкото е възможно по-бързо, докато опря гръб в един стълб.

— Свършено е с теб, тъпако! — захили се хлапето и се хвърли напред като войник с щик.

В последния момент Кърк отскочи встрани. Извъртя се, вдигна крак и избягна ножа от ръката на момчето.

То се строполи на тротоара, смаяно и изненадано от ловкото движение на Кърк. Хвърли се, за да се докопа до ножа си, но Кърк го възпря с още един добре прицелен удар. Брадичката на малолетния нападател се удари в бетона. Следващият ритник на Кърк напълно го извади от строя.

— Мамка му! — възкликна едрият младеж и го изгледа с възхищение. — Тоя ненормалник умее да се бие!

— Но не и с двама наведнъж — отговори приятелчето му. Проблесна още едно острие и вторият гангстер също беше въоръжен и готов за бой.

Този път Кърк не изчака да го нападнат. Знаеше, че единственият му шанс е да налети пръв, да отнеме оръжието и да обезвреди нападателите си възможно най-бързо. Беше се занимавал с бойни изкуства — предимно таекуондо и кикбокс — но знаеше, че тези ефектни номера невинаги са полезни по време на улична схватка.

Той се нахвърли върху момчето с ножа и се опита да го избие от ръката му. Но хлапето го очакваше. Отдръпна тялото и оръжието си, след това замахна назад, докато Кърк прелиташе покрай него.

Кърк изрева. Острието го прониза точно под ребрата. Не много дълбоко — поне не смъртоносно — но достатъчно, за да му причини болка.

Извъртя се, за да се предпази от следващия удар. Този път беше здравенякът, който го нападна с голи ръце. Кърк се хвърли на земята, претърколи се и успя да забие юмрук в корема му. Бандитът също падна, но ударът не беше достатъчно силен, за да го спре. Само след секунда огромният му юмрук се стовари върху лицето на Кърк.

Почувства как кожата над левия му клепач се разцепва. Бликна кръв, погледът му се замъгли. Следващият удар попадна в слабините му, той се свлече на колене и започна да храчи кръв.

След това настана истинско кръвопролитие. Ударите заваляха един след друг. Кърк беше безпомощен и напълно неспособен да спре безмилостните ритници, които се сипеха по цялото му тяло. Тежките ботуши смазваха ребрата му и болката го заля на огромни вълни.

Върху главата му се стовари някакъв метален предмет и той се просна на тротоара. След това престана да усеща отделните удари, а само ужасната, несекваща болка и горчиво-соления вкус на собствената си кръв.

— Край! — достигна до него гласът на единия нападател. — Достатъчно. Да се омитаме.

— Момент! — рече приятелчето му.

Кърк усети как някой вдига главата му за косата. През пелената от кръв съзря острие. Изрева от внезапната болка — толкова силна, колкото не бе изпитвал никога досега — когато плътта на челото му бе прорязана.

— Вече можем да си вървим — изръмжа хлапакът и рязко пусна главата на Кърк върху каменния тротоар.

Кърк чу отдалечаващите се стъпки. Побоят бе престанал, но той не усещаше разликата. Изтерзаното му и осеяно с рани тяло се разтърсваше от спазми на непоносима болка. Кръвта, която струеше от раната на челото му, му пречеше да вижда.

«Достатъчно ли страдах?», запита се той. Искаше му се да изкрещи, но нямаше сила. «Достатъчно голямо ли е наказанието ми? Свърши ли вече?»

Но отговор нямаше. Колкото и да се молеше, никой не му отвърна. Никой не го чуваше.

Заплака, но не защото бе зле ранен, а понеже осъзна, че този факт не променя нищо. Нямаше да последва облекчение, нямаше да има прошка.

Беше страдал, но не достатъчно. Не и за онова, което бе сторил.

Все още заслужаваше наказание.

12.

Когато Бен се прибра в апартамента си, намери два плика, пъхнати под вратата. Дали не бяха писма от свенливи почитателки? По-вероятно бе да са анонимни заплахи със смърт от някой служител в полицейското управление в Тулса. Но когато отвори пликовете, Бен остана приятно учуден. Те съдържаха най-желаната от всички изненади — пари.

Докато преглеждаше сметките, Бен предположи, че сумата едва ли е дарение за неговия фонд за обществена защита. Ама разбира се — днес беше последният ден от месеца и всички коректни наематели би трябвало да платят наема си. Господин Пери беше сторил това своевременно и дискретно както винаги. Този човек живееше в сградата толкова отдавна, колкото и Бен, но все още не се бяха срещали лице в лице. Господин Пери беше нещо като земното привличане — знаеш, че съществува, но никога не си го виждал.

Вторият плик бе по-тънък. Беше от госпожа Сингълтън. Естествено съдържаеше бележка: «Дължа ви 220 долара. Съжалявам, този месец сме затруднени. Ще ви платим, когато имаме възможност».

Което означаваше никога. И преди се бе случвало. Ако можеше да събере всички пари, които тази жена му дължеше, вероятно щеше да успее да си купи членска карта за някой изискан клуб. Но той я разбираше. Откакто съпругът ѝ я бе изоставил, госпожа Сингълтън сама издържаше двете си дъщери близначки, едната от които учеше в колеж, и двете си по-малки деца. Квартирата, в която живееше, не беше по-голяма от жилището на Бен и той не можеше да се начуди къде спят тези хора. Госпожа Сингълтън работеше в някаква фабрика и сглобяваше разни машинарии, без да има никаква представа какви точно са те, а вечер взимаше чуждо пране, за да изкара някой и друг долар допълнително. За нея животът представляваше ежедневна битка.

Бен смачка извинителната бележка. Последното нещо, от което тази жена имаше нужда, бе да се тревожи за наема. Помисли си, че ако го осъдят по нелепото обвинение в убийство, трябва да отстъпи стаята си на госпожа Сингълтън.

Пъхна двата плика в джоба си и потърси ключовете. Ролята му на хазяин му отвори очите. Никога не си бе представял, че ще върши подобно нещо. Никога не си бе представял, че може да направи инвестиция, камо ли да печели пари от нея. Поне не такава, която да го поставя в тясна връзка с живота на други хора. Питаше се как е възможно човек като него, съвършено непохватен в общуването си с околните, да стане хазяин и дори адвокат. И двете му задължения ежедневно го потапяха в проблемите на други хора. Но задълженията му на хазяин поне не го бяха пращали зад решетките.

Преди да стане хазяин, Бен години наред бе живял в апартамента си на горния етаж. Истинската собственичка, госпожа Мармелщайн, беше симпатична и мила старица. Наистина, беше малко смахната още преди да се разболеет от Алцхаймер, но Бен искрено я обичаше. Тя бе един от най-старите му приятели, откакто се бе преместил да живее в Тулса. Означаваше много за него. А в годините непосредствено преди смъртта ѝ Бен бе главната ѝ опора — и морална, и финансова.

И все пак едва ли някой бе по-учуден от Бен, когато от завещанието ѝ научи, че оставя пансиона си на него. Изведнъж (или поне след като мина времето, нужно за легализиране на завещанието) от адвокат, който едва свързва двата края, той се превърна в собственик на недвижим имот. В действителност този факт не се отрази особено много на финансовото му положение, но съзнанието, че притежава нещо материално, го караше да се чувства някак по-значим. Даваше му усещане за сигурност, за собствен дом, което не бе познавал до този момент. И това усещане му допаднаше.

Разбира се, госпожа Мармелщайн бе знаела, че ще стане така. И тъкмо затова бе завещала имота си на него, Господ да благослови доброто ѝ сърце.

— Пуснаха ли те, или ти духна?

Бен погледна през рамо и видя Джони Сингълтън — една от двете близначки, тази, която понастоящем учеше в колеж и изпълняваше най-различни поръчки на Бен.

— Освободен съм под гаранция до предварителното гледане по повдигнатите обвинения.

— О! — възкликна тя и помълча известно време. Сетне попита: — Това добре ли е?

— Е, със сигурност е по-добре, отколкото да прекарам още една нощ в ареста — отвърна той и отвори вратата на жилището си. — Искаш ли да влезеш за малко?

— Имаш ли още от оня снакс със сирене?

— Много.

— Великолепно. — Джони влезе в апартамента му, а множеството инструменти, които висяха от колана ѝ, се залюляха около стройните ѝ крака. След няколко промени — част от които успешни, други — не, естествено къдравата ѝ кестенява коса се бе установила на дължина малко под раменете, където, ако Бен си спомняше правилно, си беше и преди момичето да започне да експериментира. Беше привлекателна млада жена, тъкмо навършила двайсет години.

— Нищо не може да успокои една смутена душа така добре, както гадната храна.

Бен влезе в кухнята, намери пакетче снакс със сирене и го изсипа в една купа.

— Някакви проблеми в къщата?

— Нищо особено. Смених една крушка в коридора, която мигаше, смазах задната врата, понеже скърцаше, и отново пуснах тока на госпожа Слоцник.

— Звучи ми като успешен ден за един технически помощник. Т.е. техническа помощничка. Добре де, както и да е. Тогава какъв е проблемът?

— Няма нищо общо с работата.

— А с учението ли?

— Не. Скучно е, но се търпи. Благодарение на теб — добави тя и му намигна. — Боя се, че е свързано с момчета.

— Нещо не върви с Бумър ли?

— Бумър? Бен, влез в час. След него съм имала още поне три-четири гаджета.

— Извинявай, изгубих им дирите вече.

— Сегашното ми гадже се казва Майло.

— Майло ли? — извърна се Бен. — Сигурно се шегуваш.

— Защо всички реагират така? Името си е съвсем прилично.

— Да, за котарак.

— Майло е страхотен. Много е задълбочен — каза тя и зарови ръка в купата. — Специализира поезия.

— Поезия ли? Че може ли човек да специализира подобно нещо?

— Добре де, литература. Но иска да стане поет. Не съм сигурна, че знае как да го постигне. Ти си образован човек, Бен. Написал си книга. Какво предлагаш да направи?

— Предлагам да не напуска постоянната си работа.

— Ха-ха. — Тя разсеяно въртеше между пръстите си кичур коса. Бен седна на канапето до нея.

— Съжалявам. Май наистина нещо те тревожи, а?

Тя подмяташе къдриците си от едната на другата страна.

— Ами просто това, че Майло е... наистина умен, нали разбираш? Ама много, много умен.

— И...

— Искате да водим сложни разговори за символизма и за семи... семи...

— Семиотиката ли?

— Да, точно така — възкликна тя. — Така ми се струва. Започва да говори всичките тези високопарни неща, от които нищо не проумявам, и аз сигурно му изглеждам страхотна глупачка.

— Чуй ме, Джони. Няма никаква причина да се подценяваш. Ти си не по-малко умна от всеки друг.

— Да, ама и двамата знаем, че нямаше да постъпя в колеж, ако ти не ми беше помогнал.

— Джони, аз само...

— Работата е в това, че аз не умея да говоря тия префърцунени работи. Не знам как. А и едва ли ще се науча.

— Ами не се и опитвай.

— Моля?

— Много добре ме чу. Не се опитвай. — Той здраво я стисна за рамото и продължи: — Джони, ти си умно и съобразително момиче. Имаш право не по-малко от всеки друг да учиш в колеж. Не е необходимо да подражаваш на никого.

— Добре де, ама не мога да дърдоря свободно за ролята на градините в произведенията на Шекспир.

— Аз пък бих се обзаложил, че Майло не може да поправи електрическата инсталация на госпожа Слоцник.

— Е, може и да имаш известно основание...

— Джони, от колко години се познаваме?

— Не знам. От много.

— Всеки, който те познава, те харесва. В това число и аз.

Тя наведе глава:

— Стига глупости!

— Ти се справи чудесно с грижите за племенника ми Джоуи, когато той живееше при мен. Беше страхотна, докато помагаше на госпожа Мармелщайн, когато се наложи. А сега се грижиш за цялата къща, по дяволите. Ти си най-отговорният човек, когото познавам. Убеден съм, че Майло вижда това. А ако случайно не го е забелязал, трябва да си намериш някой, който би оценил качествата ти.

Джони повдигна малко глава и се усмихна:

— Благодаря ти, Бенджи. Ти си направо трепач.

— Това хубаво ли е?

— Най-хубавото. Ако мога да направя нещо за теб...

Той вдигна показалец:

— Като стана дума за това, имам проблеми с мелачката за боклука...

* * *

Джони се прибра у дома за вечеря около осем часа. Независимо че бе излапала половин пакет снакс със сирене, бе ужасно гладна, а имаше и да учи за следващия ден.

И така Бен остана сам. Отново.

Разходи се безцелно по телевизионните канали, колкото да прави нещо, прегледа няколко папки, които бе донесъл у дома от кантората, и нахрани огромната си котка Жизел. Как може да живее в Тулса от толкова много време и все още да е напълно, идиотски сам? Представете си човек на неговата възраст, неженен, живеещ в малък апартамент, макар и вече негов собствен! Разбира се, имаше приятели, колеги, хора, на които държеше и които смяташе, че също държат на него — Джони, Клейтън, Майк, Джоунс, Лавинг. И Кристина. Най-вече Кристина. Но щом загасеше лампите вечер, до него нямаше никой.

Освен разглезената му и напълно безразлична котка. Що за живот е това за един зрял мъж?

Беше готов да признае, че не е особено надарен, що се отнася до общуването. Беше точно обратното, каквото и да означава това. Не умееше да завързва приятелства. Не че не опитваше — наистина полагаше усилия. Но когато всичко бе изречено и сторено, останалите хора се превръщаха в мъчение за него. Не ги разбираше. Много често те също не го разбираха. Това накратко бяха причините тази вечер да се озове сам в леглото. За пореден път.

Вдигна слушалката, за да позвъни на Кристина. Но почти веднага я върна на мястото ѝ. Какъв смисъл имаше? Тя едва ли си бе у дома, а дори и да беше, той щеше да дърдори по работа или нещо подобно. Нямаше смисъл. Кристина не се нуждаеше от него. През последните няколко години заедно с работата си като правен помощник тя ходеше на занятия в юридическия колеж, беше активен член на църковната си общност, на норвежкия клуб и на още няколко други граждански организации. Имаше приятели из целия град. Нямаше нужда от непохватните му обаждания по телефона.

А Кери? Там определено ставаше нещо всеки път, когато тя го погледнеше. Всеки път той усещаше как прекрасните ѝ сини очи изгарят неговите. Това му въздействаше толкова силно, че май беше най-добре изобщо да не мисли за него.

А не се ли държеше глупаво? Наистина в момента тя му беше клиент, но делото все някога щеше да свърши. Беше почти два пъти по-млада от него, но ако това не я притеснява, защо трябва той да се смущава?

Каза си, че е голям глупак и с отривиста крачка се запъти към спалнята. Като че ли тя би се заинтересувала от него. Като че ли изобщо някой би се заинтересувал!

И все пак, след като угаси светлината и впери широко отворените си очи в тъмното, той бе длъжен да се запита дали иначе щеше да му е по-добре. Дали какво да е друго не би било за предпочитане пред това — да прекара остатъка от живота си сам в малък апартамент с една разглезена и...

Усети пухкава муцунка в лицето си. Жизел се промъкваше към топлатата долчинка между гърдите и брадичката му. Това беше необичайно за нея. В повечето случаи не му обръщаше никакво

внимание през нощта и предпочиташе собственото си меко леговище в кухнята.

Какво я е накарало да дойде тази нощ? Дали бе усетила как се чувства той? Знаеше ли за какво си мисли?

«Не ставай смешен», нареди си Бен. Още малко, и ще поиска от нея да наглежда къщата или да пее като Джуди Гарланд... И все пак...

Котката се сгуши по-близо до него и най-сетне Бен затвори очи. Някой ден трябваше да престане да разрешава проблемите на хората и да се заеме със собствения си живот. В крайна сметка, помисли си той (и това беше последната му мисъл, преди да заспи), нали не искаше да прекара целия си живот в един малък апартамент с някаква разглезена и... е, може би не напълно безразлична котка?

13.

Джоунс и Пола се караха за някакъв стол.

— Хайде, тиквичке, трябва да проверя електронната ми поща — настоя Джоунс.

— Електронната си поща, сладурче — отблъсна го тя. — В момента съм влязла в юридическата база данни. Търся прецедент на анулирането на първото съдебно решение по делото «Делкентън».

— Но аз очаквам много важно съобщение.

— От кого? От някоя кибероткачалка, която си срещнал в чатрума ли?

Джоунс и Пола се бяха запознали чрез Интернет и всички в кантората знаеха за това.

— Свързано е с делото, Пола. Изпратих молби за няколко проучвания и трябва да видя дали не съм получил отговори.

— Няма да стана, докато не си свърша работата — заяви Пола. — Няма смисъл да търсиш допълнителни доводи.

Джоунс грабна стола и го завъртя към себе си.

— Повтарям ти, че този стол ми трябва!

— А аз ти повтарям, че няма да ти го отстъпя!

Лавинг излезе от своя кабинет.

— Какво става тук, по дяволите? — викна.

Джоунс се прокашля:

— Ами... имаме някои разногласия относно... местата за сядане във външния офис.

— Пак ли се карате за компютъра, откачалки такива? Господи, Джоунс, ще взема да ви запиша и двамата в някоя програма за лечение на хора, които не могат да се отлепят от Интернет!

— Опитвам се да довърша един доклад — намусено отвърна Пола. — Бен каза, че го иска готов, когато дойде.

— А аз се опитвам да довърша проучването си — изстреля в отговор Джоунс. — Бен ще иска да разбере и какво съм открил аз.

Лавинг пъхна ръце в джобовете си:

— Да не би да съм пропуснал нещо? Вие двамата не бяхте ли лудо влюбени един в друг?

Джоунс и Пола се спогледаха колебливо.

— Къде се е чуло и видяло лудо влюбени да се дърлят заради някаква сива кутия? Трябва да общувате един с друг, а не със скапаната търсачка в Интернет!

— Знаеш ли, той има право — каза Джоунс и нежно положи ръка върху рамото на Пола. — Съжалявам, сладкишче.

— И аз съжалявам. Не знам какво ми стана. — Тя скочи от стола и го прегърна. — Ти си по-важен от някакъв глупав доклад!

— И ти си по-важна от проучването ми. Обичам те, тиквичке.

— И аз те обичам, захарче!

— Мили боже! — промърмори Лавинг. — Създадох истинско чудовище!

В кантората влезе Бен, плътно следван от Кери Делкентън.

— Съвещание — обяви, прекосявайки преддверието. — Първа заседателна зала. Искам всички да присъстват.

* * *

След няколко минути всички служители се бяха събрали в най-голямата заседателна зала в кантората на Бен. Все още не бе свикнал да разполага с толкова много място и с относително удобство. След години усърден труд в тесния си офис в административната част на града просторните нови помещения на Уорън Плейс №2 му се струваха направо луксозни. Разбира се, в сравнение с килията, която бе обитавал напоследък, луксозен изглеждаше старият му офис.

Кристина пристигна последна.

— Как е нашият затворник? — попита усмихната. — Изглеждаш страхотно за човек, който току-що е излязъл от ареста. Обаче ми харесваше повече в оранжево.

Бен кимна любезно, но не се усмихна. Не можеше, не и в присъствието на Кери плътно до себе си. Положението ѝ беше твърде сериозно, а вероятността самата тя отново да навлече оранжевите затворнически дрехи — съвсем реална.

— Както сигурно вече знаете — започна Бен, — делото на Кери отново е в ход. Апелативният съд е позволил възобновяването на процеса. Ние, естествено, обжалваме това решение, но според мен шансовете ни не са добри, а времето напредва. Предвид необикновените обстоятелства успяхме да държим Кери под гаранция извън затвора, но не можем да сме сигурни, че това положение ще продължи.

Пола поклати глава:

— Абсолютна идиотщина. Тя вече веднъж преживя всичко това.

— Нямаме друга възможност — каза Бен. — Трябва да се подготвим. Нека си го кажем направо — ако обвинението се провали повторно, прокурорите ще изглеждат като пълни тъпаци. Затова ще напрегнат всичките си сили, за да издействат присъда.

— Освен това Лабел лично ще се заеме с процеса — добави Кристина.

— А това е допълнителна причина за безпокойство — поизвърна се Бен и забеляза как Кери се сви на стола като уплашено дете.

Той взе ръката ѝ и я стисна.

— Но ние сме не по-малко способни от кой да е прокурор. И преди сме побеждавали екипа на прокуратурата. И този път ще успеем.

Кери се опита да отвърне на уверената му усмивка, но не сполучи. Бен я разбираше. Искаше му се да бъде поне наполовина толкова сигурен, колкото звучеше. Но той много добре знаеше, че репутацията на Лабел — и бъдещата му политическа кариера — зависят от това дело. Всички погледи щяха да бъдат вперени в тях. Ужасната истина беше, че Бен никога досега не бе имал дело, при което прокуратурата да е била толкова открито готова на всичко, за да издейства присъда — или при което той да е разполагал с толкова малко материал, на който да се опре.

— Проблемът е в това, че обвиненията срещу мен, колкото и да са глупави, представляват типичен пример за противоречиви интереси. Знам, че някои защитници никога не биха представлявали едновременно двама ответници по едно и също обвинение, защото интересите им могат да се сблъскат, а представете си какво се случва, ако единият от двамата обвиняеми е самият адвокат. Кери изрази желание да я представлявам въпреки това, но аз не мога да водя делото, докато все още съм потенциален обвиняем по него. Трябва да

отхвърлим обвиненията срещу мен колкото е възможно по-скоро. Освен това ще се наложи да подновим разследването си — продължи Бен. — Последния път, когато бяха отправени обвиненията срещу Кери, не се наложи да подготвим цялостна стратегия. Но този път със сигурност ще го направим. — Той извади от куфарчето си дебела папка и продължи: — На този етап е видно, че всичко случило се не е просто съвпадение. Някой наистина се опитва да натопи Кери.

— И теб — добави Кристина.

Бен продължи:

— Съществуват няколко хипотези по въпроса — кой може да се крие зад всичко. Според Кери са някои от приятелчетата на Джо Макнотън от полицията. Смята, че е възможно конците да дърпа вдовицата на Макнотън, Андреа.

— Видяхте ли очите на тази жена в съдебната зала? Още преди да нападне Кери? — попита Джоунс. — Забелязах как реагира всеки път когато Бен говори в защита на Кери. Тя определено ѝ има зъб.

— Толкова, че да насъска някои от колегите на Джо срещу Кери? — попита Бен.

— О, да. Пък и това изобщо не е трудно. Знаем, че Макнотън е бил обичан и ценен от колегите си. Смятали са го за истинско ченге. Той е обучил поне половината от хората в участъка. Не ѝ трябва да се напруга кой знае колко, за да задвижи машината. Достатъчен е само един поглед.

— Това би обяснило ужасно много неща — намеси се Лавинг. — Например откъде на полицаите им е хрумнало да претърсят кантората на Бен. И как така откриха ножа толкова бързо?

— Лавинг — обади се Бен, — ти все още поддържаш връзка с някои от момчетата в униформа, нали?

— Да, познавам доста хора.

— Дали ще успееш да поразпитаеш малко? Виж какво можеш да научиш за всичко това.

— Съмнявам се някой да признае, че са подхвърлили доказателството, за да натопят Кери и теб, Капитане.

— Знам това. Но може да подочуеш нещо. Да научиш някоя подробност, която не знаем.

— Едва ли.

— Винаги съществува вероятност някой да се разприказва.

Огромните гърди на Лавинг се издуха, после той изпусна дълбока въздишка:

— Ще опитам старите трикове, Капитане, но не бих залагал много на това.

— Само толкова искам от теб. За съжаление това не е единствената възможност, която трябва да проверим. Кери смята, че е възможно историята да е свързана и с мафията.

Джоунс се изправи рязко:

— С мафията ли? Майтап ли си правите?

— Боя се, че не. Преди убийството Джо Макнотън е разследвал Тони Катрона.

— Звучи логично — разсъди Лавинг. — Като се замислите малко, цялата история не ви ли прилича на работа на мафията? Излагането на тялото на показ, обезобразяването... Това намирисва на мафиотски почерк.

— Тони Катрона! Екзекуции на мафията! Мили боже! — подскачаше Джоунс. — Не знам как да ти го кажа, шефе, но аз не искам да се забърквам.

— Сядай, рунтавелко. Сега не е моментът да припадаш от страх.

— Ама, шефе, става дума за мафията! Тези хора само да те погледнат, и ще те отвеят. Не искам да имам нищо общо с тях.

— Съгласна съм с него — намеси се Пола. — Не искам моето сладкишче да се забърква с някакви гангстерски отрепки.

— Жалко — тихо каза Бен. — Това можеше да се окаже големият ти шанс.

Джоунс бавно извърна глава:

— Големият ми шанс ли? За какво?

— Нали винаги повтаряш, че искаш да взимаш по-дейно участие в разследванията? — сви рамене Бен. — Да излезеш от кантората.

— Дааа...

— Е, сега имаш тази възможност. Трябва ми още един човек, който да разбере какво тези приятелчета са намислили.

— Бен Кинкейд! — обади се Пола. — Би трябвало да се срамуваш от себе си! Ти най-безсрамно го манипулираш. Освен това словоредът ти е неправилен.

— Това е просто математическо уравнение, Пола. Ще проведем разследване в две посоки, по които трябва да се тръгне незабавно, а

разполагам само с един следовател. Имам нужда Джоунс да се захване с тази работа. Е, Джоунс?

Джоунс се намръщи.

— Само ми кажи какво да правя — изрече.

— Най-напред разрови всичко за Катрона. После разбери какво, ако изобщо има такова нещо, е узнал за него Джо Макнотън. Нещо, което ги е накарало да го очистят. Но започни разследването си по обичайния начин: книги, вестници, Интернет. Не се доближавай до Катрона без изрично нареждане от моя страна.

— Добре, добре.

— Говоря сериозно, Джоунс. Ще ми докладваш всеки ден. Не искам да поемаш никакви ненужни рискове.

— Но знаеш, че той ще направи точно това — скръсти ръце Пола. — Бен, ако му се случи нещо, никога няма да ти простя!

— Пола, обещавам ти, че няма да му позволя да се изправи срещу Катрона или срещу хората му. Аз само...

— Може ли да кажа нещо, Бен? — От началото досега Кери се бе обаждала само с по една дума. Сега пожела да говори. Всички се сепнаха, когато плахият глас долетя изпод пластовете дрехи. — Имам брат.

— Знам. Кърк. Видях го в съдебната зала.

— Да. Но онова, което не знаеш, е... — впери поглед в ръцете си тя, — че той е много избухлив. Искам да кажа, че понякога просто губи контрол. Особено ако е свързано с мен.

— Съвсем естествено е да иска да защити сестра си — усмихна се Бен.

— Има още нещо. Той е... дълбоко религиозен. Освен това изчезна. Не съм го виждала от месеци. Но когато разбере, че отново ме грози опасност, боя се... да не направи някоя лудост.

«Прекрасно!», помисли си Бен. Само шантав религиозен фанатик липсваше на това дело! Ето че вече си го имаха.

— Ще се опитаме да го открием, Кери.

— Благодаря — каза тя и отново се облегна назад.

— Кристина, нашето ново адвокатско попълнение — продължи Бен, — ще се оправя с повечето свързани със закона подробности. Бъдете сигурни, че прокуратурата ще ни притиска здраво и по двете обвинения. Те разполагат с много хора и ще се опитат да се възползват

от това. Непрекъснато ще пробутват искове и молби, за да ни превърнат в писарушки и да не ни остане време да провеждаме разследването си. Но ти не трябва да им позволяваш.

— Можеш да си напълно сигурен, че няма да им позволя.

— А аз трябва да проуча... някои други неща. Така че, ако няма нищо друго...

— Извинявай, шефе, но не забравяш ли нещо? — прекъсна го Кристина.

— Какво?

— Че ти също си обвиняем. Не можеш да разследваш нищо. Ще изглежда малко несериозно, като че ли се опитваш да откачиш себе си. Освен това напоследък ти се събра твърде много публичност. Всички, свързани с това дело, биха те разпознали. Никой няма да иска да си отвори устата пред теб.

— Може и така да е, но аз...

— Няма нужда да се перчиш, смелчаго. Колкото и да не ти харесва, ще трябва да се покриеш за известно време. Не можеш да поемеш това дело. Което означава, че ще го поема аз.

— Кристина, аз...

— Бен, така трябва да бъде и ти много добре го знаеш. Не можеш да обикаляш града и да разпитваш хората, след като си обвиняем. Ако не за друго, поне защото съдията може да отмени гаранцията ти.

Неприятна възможност.

— Но аз все пак смятам...

— Забравй, Бен. Ти се оттегляш. Аз поемам нещата.

— Знаеш ли, Кристина, трябва да се научиш да бъдеш малко по-нападателна. Не ми е приятно човек с твоите заложби да бъде толкова плах и нерешителен.

— Много смешно. Но знаеш, че съм права.

— За съжаление е така. — Той се наведе към Кери: — Ти си клиентът ни. Ти трябва да решиш. Съгласна ли си?

Тя се поколеба за момент, но не толкова кратко, че това да остане незабелязано за Бен и Кристина.

— Разбира се, Бен. Както прецениш.

— Аз все още възнамерявам да поема делото ти по време на процеса — каза Бен. — Освен ако не съм зад решетките.

— Радвам се — каза тя и стисна ръката му. Но не я пусна.

— Това е — оповести Бен. — Да се залавяме за работа. Нямаме много време. Ако някой от вас открие нещо, искам да го узная на секундата.

След като всички си тръгнаха, Бен се премести още по-близо до Кери. Тя все още стискаше ръката му.

— Знам, че всичко това силно те травмира, Кери, и много съжалявам. Но искам да знаеш, че ще направим всичко възможно, за да ти помогнем.

— Но, Бен... — В очите ѝ блеснаха сълзи. — Знаеш, че никога не съм разполагала с много пари. Онова, което бях спестила, се стопи отдавна.

— Няма значение — увери я той. — Ще измислим нещо. Засега трябва да съсредоточим всичките си сили върху едно: да те измъкнем. Отново.

Тя кимна едва забележимо. Бен виждаше, че се старае да бъде смела, но напрежението ѝ идва твърде много. Неканени сълзи рукнаха от прекрасните ѝ сини очи.

— Бен... толкова съм уплашена.

— Знам.

— Прегърни ме, моля те.

Бен я придърпа до себе си и я прегърна. Ароматът на косата и на тялото ѝ го завладя. Не можеше да отрече, че я намира за изключително привлекателна. Кой би го отрекъл? Но не би било правилно, не и сега, не и когато тя бе уплашена и уязвима. Не и докато му беше клиент.

Но когато се намираше толкова близо до него, когато усещаше топлото ѝ меко тяло притиснато до своето, той не можеше да не помисли и за това.

— Не ме пускай — прошепна тя. — Моля те. Никога не ме пускай.

Ако зависеше само от него, Бен никога не би го направил.

14.

Когато Лавинг паркира пикапа си зад бара «На местопрестъплението», забеляза двама мъже на средна възраст, които стояха облежнати на една улична лампа, прегръщаха се и очевидно се намираха в приповдигнато състояние на блаженство, недостъпно за онези, които предпочитаха да прекарват живота си трезви. Единият пееше — не особено сполучливо — ирландска песничка, а другият заливаше с бира хубавата му синя спортна риза. И двамата бяха щастливо слепи и глухи за света около себе си.

Несъмнено бяха ченгета. Лавинг не можеше да ги обвинява, независимо че се правеха на пълни глупаци. Работата им беше ужасно трудна в този прекрасен свят, населен с наркочилъри и с пъпчиви юноши, въоръжени с автомати. Заплатите им бяха ниски и професията им не се радваше на особена почит. Не, Лавинг помагаше на полицията винаги когато можеше. Освен когато преследваха Капитана.

Двамата с Бен бяха свършено различни, но това ни най-малко не намаляваше уважението, което той изпитваше към този човек. Никога досега не бе имал толкова хубава работа, никога досега шефът му не се бе отнасял към него толкова добре и никога не бе изпитвал усещането, че нещата, които върши, са толкова важни. С Бен всяко дело се превръщаше в кръстоносен поход, в който те бяха на страната на ангелите. Но Лавинг смяташе, че този път трудно ще успее да убеди хората вътре в бара в това.

«На местопрестъплението» не беше просто често посещавано от полицаи заведение — той беше полицейският бар. Тук идваха да пийнат по нещо всички пазители на реда от града. Преди се събираха в «Участъка на Хари», заведение на Четирийсет и първа улица и Пеория, чийто съдържател беше един пенсиониран полицай, но откакто то затвори, действието се пренесе в «На местопрестъплението». Ако човек искаше да намери някое ченге, което не си беше у дома или на работа, най-вероятно беше да го открие именно тук.

Лавинг разбираше защо. Където и другаде да отидеха полицаите, съществуваше вероятност да бъдат предизвикани от някой нещастник,

а това бе последното нещо, което им се искаше да правят в свободното си време. Или пък можеха да изпаднат в неудобно положение, ако например човекът на съседната маса решише да изпуши цигара марихуана.

Лавинг влезе вътре. Декорът естествено беше предимно в черно и бяло като в полицейска кола. Вместо картини и снимки по стените висяха белезници, полицейски палки и всякакви други полицейски атрибути. Собственикът някак бе успял да постави цяла решетка от патрулна кола зад бара, където би трябвало да има огледало. Менютата по масите предлагаха коктейли с хитроумни имена като например пунш «Арестант» и бананово бренди «Гепи ги», независимо че, както забеляза Лавинг, повечето хора в заведението пиеха наливна бира.

Истината беше, че мястото допадаше на Лавинг и той често го посещаваше, дори и когато не слухтеше за информация. Ченгетата и частните детективи имат редица общи интереси и грижи. А и никой все още не беше отворил бар за частни детективи.

«Ей — каза си той, — може би това е чудесна идея, когато се пенсионирам...»

Не представляваше проблем да се огледа наоколо. Каквито и други недостатъци да имаха тези момчета, пушенето не беше сред тях. Явно бяха достатъчно умни да не приемат нещо, което със сигурност щеше да ги убие или да попречи на бързината им, защото в някои случаи тя се оказваше от решаващо значение.

— Често ли идваш тук, здравеняко?

Лицето срещу него премина през няколко бързи смени на изражението: отначало учудване, след това разпознаване и накрая ужас.

— Лавинг! Какво, по дяволите, търсиш тук?

— Дойдох да пийна нещо — отговори Лавинг и си поръча бира на бармана. — Ти как си, Додс?

Шкембестият мъж до него явно не оцени шегата.

— Искам да кажа — защо си дошъл?

— Често идвам тук. Обичам да си разказваме разни истории.

— Може така да е било преди, ама сега никой нищо няма да ти разкаже.

— Че какво съм направил, да не съм забравил да си сложа дезодорант? — невъзмутимо попита Лавинг.

Другият мъж се приведе към него:

— Всички тук знаят за кого работиш. По-добре се омитай, докато все още можеш да ходиш.

— Додс, Додс, тук съм сред приятели. Никой нищо няма да ми направи. — Той се огледа наоколо и добави: — Виждаш ли, на никой не му пука за мен.

— Защото още никой не те е забелязал. Но видят ли те, може да стане голям тупаник.

— Така ли мислиш? — учуди се Лавинг. — Тогова ще трябва да говоря бързо. Искам да знам какво става, Бари. Искам да разбера всичко. И ти ще ми го кажеш.

Ако Додс можеше да отпрати в някоя паралелна вселена, със сигурност щеше да го стори.

— Не знам за какво говориш.

— Напротив, знаеш.

— Казвам ти, че не знам.

— Откога се познаваме, Бари?

Додс сви рамене:

— Ами още от времето, когато ти караше камион и беше женен за оная...

Лавинг вдигна ръка:

— От много отдавна. Не смяташ ли, че съм в занаята от достатъчно дълго време, та да усещам, когато нещо се мъти?

— Пак ти казвам, Лавинг, аз...

— Прилагат «синята преса», нали?

Додс забодя поглед в чашата си:

— Въобразяваш си.

— Престанах да си въобразявам разни неща, когато бях на дванайсет. — Лавинг стисна Додс и го извъртя към себе си на високия стол до бара. — Точно това правят, нали? Момчетата прилагат «синята преса» на моя човек Кинкейд.

Додс сниши глас:

— Възможно е.

— Защо?

— Знаеш защо. Той помогна на тази...

— Вършеше си работата.

— Наречи го както искаш, но от това нещата няма да се променят.

— Бен много пъти е успявал да оправдае разни кретени...

— Този път е различно, Лавинг. Джо беше ченге. Ние браним своите хора.

— И какво направиха те, Бари? Те ли подхвърлиха ножа в кантората на Бен? Ще има ли и други подобни номера?

— Бари, с кого приказваш, мамка му?

Лавинг се извърна леко и се озова лице в лице с брадясал мъж на средна възраст. Беше висок и слаб и имаше заучено сурово изражение, което може би успяваше да сплашва дребните хулигани.

— С мен. Освен това разговорът е личен, ако разбираш какво намеквам. — Лавинг държеше да покаже, че не е останал особено впечатлен. — Ти не беше ли Матюс?

— Да, казвам се Арлен Матюс. Но за теб съм детектив сержант Матюс.

— А какво ще кажеш изобщо да не разговарям с теб? — рече Лавинг и отново се обърна към бара.

Матюс сграбчи ръката му и го извърна към себе си. Около тях започнаха да се скупчват хора.

— Пусни ми ръката — нареди Лавинг с нисък глас, който много наподобяваше ръмжене. Цялото това мъжко перчене страшно го отегчаваше, но знаеше, че ако не премине през всичко докрай, никой тук няма да иска да разговаря с него.

Матюс пусна ръката му с подигравателна усмивка, целяща да покаже на околните, че не го е направил по принуда.

Нисък мъж с кръгло лице пристъпи напред:

— Аз съм Марк Келъри. Знаем кой си.

— Чудесно, значи можем да прескочим формалностите.

— Най-добре ще е да прескочиш цялата работа и да си вървиш.

— Кой е този, Марк? — попита Матюс.

— Не го ли позна? Той е частен детектив. Работи за Кинкейд.

— Знаех си! — изрева Матюс. — Знаех си! Ти работиш за оня убиец на ченгета!

— Работя за един адвокат, който през целия си живот не е наранявал никого — отговори Лавинг. — И, честно казано, тъпако, ти не си достоен дори да оближеш праха от куфарчето му.

Лавинг знаеше, че това е твърде рискован ход, но искаше да привлече вниманието на всички в помещението.

Матюс сви юмруци.

— Джо Макнотън беше най-добрият ми приятел!

— Не познавах Джо, но явно е бил страхотен човек, защото, откакто умря, всеки, с когото разговарям, твърди, че е бил най-добрият му приятел.

— Не ми харесва поведението ти! — повиши глас Матюс.

— А на мен не ми харесва как мирише дъхът ти, така че защо и двамата не се върнем към предишните си разговори?

Матюс бутна Лавинг в гърдите:

— Искаме да се ометеш и никога повече да не стъпваш тук. Нито ти, нито твоят шеф, убиец на ченгета.

— Така ли? И другите ли са на същото мнение? — Лавинг огледа всички в бара, макар да знаеше, че е опасно да изпуска от погледа си този кретен. — И ти ли мислиш така, Бари?

Додс отмести поглед.

— Бен Кинкейд ти помогна, когато Вътрешният отдел те разследваше, нали? — попита Лавинг. — Доколкото си спомням, той ти спаси задника. Ами ти, Бърт? — Белокосият мъж в дъното на бара сведе поглед. — Помня, че Съветът искаше да ти отреже пенсията само три седмици преди да се пенсионираш. Я да се опитам да си спомня кой беше адвокатът, който ти помогна да осигуриш бъдещето си? О, да, сега се сецам. Бен Кинкейд.

Матюс отново блъсна Лавинг, този път по-силно.

— Стига с тия игрички! Изчезвай, преди да съм те изритал!

Лавинг погледна през рамо. Надяваше се управителят или барманът да се намесят, но никой не идваше. Явно управата се боеше или пък бяха изцяло на страната на Матюс.

— Много си смел, нали? — Лавинг направи крачка към Матюс. — Направо си олицетворение на силата, когато зад гърба си имаш петдесетина души. Питам се докъде ще ти стигне смелостта, ако сме само двамата.

За пръв път видя Матюс да трепне.

— Мога да се справя с теб дори и да съм застанал на челна стойка, но това няма значение, защото, ако не си ометеш задника незабавно, ще ти разбия...

— Знам какво става! — прекъсна го Лавинг. — Знам, че прилагате «синята преса» на Кинкейд.

— Халюцинираш, приятел.

Лавинг продължи, сякаш Матюс не съществуваше:

— Знам, че сте го натопили — поне някои от вас. И искам това да спре!

— Аз пък искам «Ягуар XJS», ама няма!

Лавинг стисна зъби. «Овладей се. Дойде тук, за да откриеш възможности за общуване, а не за да се забъркаш в хулиганска разправия, където ще трябва да се биеш сам срещу петдесет човека.»

— Искам само да се добера до истината.

— Последен шанс — тръгни си сега или...

— Знам, че няма да можете да запазите тайната дълго време — заяви Лавинг. — Твърде много хора знаят. В края на краищата някой ще проговори пред мен. И когато това стане...

Не довърши. С периферното си зрение забеляза юмрука на Матюс, веднага след това усети как той се забива в челюстта му. Беше добър удар. Запрати го няколко крачки назад, а можеше да го нарани и по-сериозно, ако не бе забелязал опасността предварително.

— Считай се за предупреден — заяви Матюс. — А сега се омитай отгук.

Лавинг разтри пулсиращата си от болка челюст. Щеше да е толкова... приятно да размаже Матюс тук и сега, но от това разследването му нямаше да потръгне. Остави няколко банкноти на бара и се запъти към изхода.

— Някой от вас ще проговори пред мен — повтори, преди да излезе. — Въпрос на време е. И когато това стане, ще се върна — завърши Лавинг и хвърли поглед към Матюс.

15.

Кристина откри Андреа Макнотън в безплатната кухня за бедни «Йоан 3:16». Разсипваше фасул и ориз в тенекиени съдове. След като се увери, че намеренията ѝ са почитени, свещеникът, отец Дани, бе уведомил Кристина къде може да намери Андреа. Макар и предварително подготвена, Кристина трудно успя да съвмести реалния човек с образа, който имаше в представите си. В продължение на месеци името на Андреа Макнотън не слизаше от страниците на вестниците. Описвах я в най-различни роли. Скърбяща. Отдавна страдаща. Измамена. Повечето материали в «Уърлд» внушаваха, че тя е истинската жертва на това отблъскващо престъпление. Повечето от читателите му, особено жените, ѝ съчувстваха и я бяха обявили едва ли не за трагична героиня подобно на Мерилин Монро или на принцеса Даяна.

Ако бяха разпространили нейни снимки как храни бедните, досега да са я провъзгласили и за светица.

Кристина изчака Андреа да приключи със сервирането на обяда, а това отне доста време. «Йоан 3:16» беше най-старият и най-голям приют за бедни в Тулса, който се бе заел с трудната задача да осигури храна за гладните. Стотина души, повечето от които възрастни мъже, бяха застанали на опашка за животоспасяващата порция храна. Някои си бяха осигурили подслон в постоянните приюти, но Кристина знаеше, че мнозина от хората щяха да се върнат на улиците, в кашона си под някой мост, в някоя канавка или друго пъклено място, което наричат свой дом. Това подсили решимостта ѝ да продължи да прави вноските си в пенсионния фонд и да се бори с ежедневните предизвикателства на живота, за да поддържа ума си остър. Да си бездомен, не е лесна работа.

Кристина потупа по рамото жената зад плота веднага щом тя приключи разсипването на обяда.

— Госпожо Макнотън?

Андреа уморено извърна очи. Несъмнено през последните няколко месеца се бе научила да бъде предпазлива с непознати, които

се обръщат към нея по име. Затова, макар да не се сети коя е Кристина, тя си спомни, че я е виждала в съдебната зала.

— Да?

Кристина протегна ръка:

— Казвам се Кристина Маккол. Работя с Бен Кинкейд.

Андреа извърна лице. И нищо чудно.

— Няма за какво да говорим.

— Искам да ви задам само няколко въпроса.

Андреа развърза престилката си.

— Моля ви, не искам да говоря.

Кристина я последва в кухнята.

— Знам, но е много важно.

Андреа продължи да се отдалечава от нея.

— Вече казах всичко. При това много пъти.

— Не и на мен.

Андреа рязко се обърна и в погледа ѝ внезапно проблесна гневна искра:

— Не можете ли да ме оставите на мира?

Кристина се пресегна и взе ръката на жената в своята.

— Моля ви, отделете ми съвсем малко време. Знам, че сигурно ви е било ужасно тежко да изгубите мъжа, когото сте обичали. Но сега аз може да изгубя човек, на когото много държа. Не мога да стоя със скръстени ръце!

— Имате предвид Кери Делкентън ли?

— Не, нямам предвид нея. Тя е просто клиент, отношенията ми с нея не са лични.

— Толкова по-добре. Тогава нека ви осветля по въпроса, скъпа. Вашата клиентка го е направила.

— Разбирам, че това е вашето становище. Но, честно казано, не съм тук заради нея.

Лицето на Андреа се смекчи.

— Сигурно става дума за адвоката. За Кинкейд.

Страните на Кристина порозовяха.

— Да.

Андреа пое въздух, след това го издиша бавно и докрай, сякаш прогонваше демони от душата си.

— Нямах намерение да преследвам адвоката. Прокуратурата реши това на своя глава. Според мен това беше доста крайно, дори и при дадените обстоятелства.

— Това беше показно представление. Отчаяна маневра, за да може делото да бъде възобновено.

— Но проработи.

Кристина кимна:

— Точно затова искам да поговоря с вас. Сега повече от когато и да било.

Клепачите на Андреа потрепнаха уморено. Изглежда, бе станала по-отстъпчива, но не толкова поради чувството за дълг, а защото се усещаше изтощена, неспособна да събере достатъчно сили и да продължи битката.

— Извинете. Всичко наред ли е?

Кристина се обърна и видя възрастен мъж с бяла брада, който надничаше между летящите врати на кухнята.

— Добре съм — увери го Андреа и мъжът изчезна. — Това беше отец Дани от църквата «Сейнт Дънстан».

— Знам. Той ви е приятел, нали?

— И то какъв! Обича да ме наглежда. Много хора искат да разговарят с мен, дори и сега, толкова много време след убийството. Зяпачи, любопитни... Следователи. Всъщност най-често ми се обаждат други жени, които са били измамани и смятат, че сме сестри по съдба. Настояват да ми разкажат своята история. «И аз бях унижена — твърдят те. — И моят съпруг се подигра с мен.» А това, естествено, е последното нещо на земята, което искам да чувам. Затова отец Дани се грижи за мен. Той е много мил и внимателен човек.

Андреа направи знак с ръка към най-близката маса.

— Но вие не искате да говорим за това. А за какво?

Кристина погледна към записките, които бе нахвърляла в бележника си.

— Познавахте ли Кери Делкентън? Искам да кажа, преди... нещастieto. — Наум се прокле заради непохватността си. Бен я беше предупредил, че няма да ѝ бъде лесно да разговаря с една жена за убийтия ѝ съпруг и още по-малко — за любовната връзка, която е имал той преди смъртта си. Но тя не подозираше колко истина се крие в

думите му, докато не се взря в очите на Андреа — огромни, кафяви като на кошута. — Бяхте ли се срещали?

— Нека си помисля — каза Андреа с учудващо овладян глас. — Питате ме дали съм познавала мършава тийнейджърка с огромен бюст, която танцува гола в някакъв бар в най-долнопробния квартал в града? Мисля, че отговорът е «не».

— Но вие... сте научили за нея, нали?

— О, да, една загрижена приятелка реши, че трябва да знам. Така и не мога да си обясня защо. Хората просто не са способни да устоят на изкушението да се бъркат в работите на другите, нали? И най-много обичат да хвърлят голямата бомба. Като че ли все още сме малки деца: «Знам нещо, което ти не знаеш!» — додаде тя с напевен глас.

— И коя беше тя?

— Мардж Матюс. Също съпруга на полицай. Сигурно всички в участъка от известно време са знаели за връзката им. Само аз не подозирах нищо.

— Какво направихте, когато научихте?

— Най-напред ли? Плаках. След това плаках още. Плаках целия петък. Бях направо съсипана. Знаете ли, бяхме женени почти тринайсет години... Бях чувала хората да говорят за изневяра, но така и не бях разбрала какво точно означава това, не бях го усетила — до онзи ден. — Ръката ѝ с красиво оформени и лакирани в яркочервено нокти се вдигна към челото. — Вероятно и досега щях да продължавам да плача, но същата нощ той си дойде у дома към единайсет часа. Това ме извади от летаргията.

— Изправихте ли се срещу него?

— Може и така да се каже. Нападناх го. Не преувеличавам. Съборих го на земята. Започнах да го удрям с юмруци по гърдите. Дойде му като гръм от ясно небе! — поклати глава тя. — Сякаш цялата ми тъга и отчаяние внезапно се бяха превърнали в гняв. В ярост. Дори го ухапах.

— Той противопостави ли се?

— Не особено. Разбира се, беше пиян. Беше излизал с момчетата. Може и да е бил с нея... сега, като знам. — Черните ѝ от спиралата мигли потръпнаха. — Горкият пиян глупак! Нямаше представа какво се е случило, докато не изтрезня.

— Призна ли си?

— Накрая да. Мардж беше достатъчно мила да ми разкаже всякакви подробности. Нямахме как да се измъкне. Беше напълно разкрит.

— И какво стана после?

— Помолих го да се откаже от нея. Да престане да ме мами.

— И?

— Отказа. Тогава. Сигурна съм, че не му беше лесно да вземе това решение.

— Защо?

Андреа замълча. Явно ѝ беше трудно да разказва тази част от историята не защото се срамуваше, а защото не можеше да намери подходящите думи. Погледна Кристина право в очите.

— Вие сте жена, разбирате ме.

— Благодаря ви.

— Омъжена ли сте?

Кристина поклати глава:

— Не, но съм била.

— Тогава ще разберете. С Джо се оженихме много млади. Ужасно млади. Бяхме все още деца. Бих искала да мога да кажа, че помежду ни съществуваше дълбока духовна връзка или нещо подобно, но истината е, че ставаше въпрос най-вече за хормони.

Кристина си позволи леко да се усмихне:

— Познато ми е.

— Да. Не че не го обичах с цялото си сърце. Но в началото той беше сила, с която трябваше да се съобразявам. В леглото. Не преувеличавам.

— Промени ли се това?

— Да, за съжаление. Знаете как става. Лошото на това, че двама души остаряват заедно, е фактът, че те и порастват заедно. Нашите... интереси се разминаха. Той много се промени, аз — също. Все още се държахме сърдечно и нежно един с друг, но... сексуално... — безсилно разпери ръце тя. — Откъснахме се един от друг. Така че не би трябвало да съм толкова учудена, че той има любовна връзка. — Андреа замълча. — Не би трябвало, но бях смаяна.

Кристина кимна. Андреа, изглежда, се бе отпуснала. Младата адвокатка почувства, че ѝ олеква и дори е малко поласкана, задето тази

жена не изпитва неудобство да обсъжда с нея интимни и неприятни въпроси.

— Какво направихте, когато той отказа да скъса с Кери Делкентън?

Отново прямият поглед и пак:

— Вие сте жена. Какво бихте направили вие?

— Щях... да разменя няколко думи с нея.

— Улучихте! — усмихна се тъжно Андреа.

— Сигурно е било неприятно.

— Много. Намерих я в отвратителния малък апартамент, където живееше и където се срещаше с Джо. Гледаше някаква програма с аеробика по телевизията и повтаряше упражненията. Беше облечена с един от онези спортни корсажи и лента за глава в същия цвят. Застана пред мен така — сребристоруса, с огромни гърди и спортна фигура. Хлапачката, с която съпругът ми бе решил да ми изневери. Щеше ми се земята да се продъни!

— Разговаряхте ли?

— Смятах, че ще прояви разум. Мислех, че като разбере за присъствието на друга жена, която няма намерение да се оттегля, сама ще се отдръпне.

— Не стана ли така?

— Не. Вместо това трябваше да чуя какви ли не глупости — какъв жребец бил мъжът ми, как двамата с него били създадени един за друг, каквото и да означава това! Може дори да са издълбали инициалите си в кората на някое дърво. Искам да кажа, че тя говореше като същинска тийнейджърка. Само дето мъжът, за когото ставаше въпрос, беше моят съпруг.

— Сигурно ужасно ви е заболяло.

— Стана още по-лошо. Каза ми, че не съм можела да задоволя Джо. «Не можете да му дадете онова, което иска. Той желае мен!» — така ми каза. — Андреа стисна челюсти. — Просто не бях в състояние да го преглътна.

Кристина се пресегна през масата и стисна ръката на Андреа.

— Ударихте я, нали?

— Откъде знаете?

— Аз щях да я ударя.

Андреа се усмихна едва:

— Боя се, че не става дума за най-обикновен шамар. Нахвърлих се върху нея, както срещу Джо. Сбихме се като котки. Търкаляхме се по пода, блъскахме се в спортните ѝ уреди. Малката уличница ме омота цялата в смрадливия си спортен корсаж.

— И как завърши всичко?

— Дойде тежката артилерия в лицето на брат ѝ Кърк. Живеели заедно. Разтърва ни, но не и преди да успее да я цапардосам няколко пъти — радвам се да го отбележа.

— И вие си тръгнахте, така ли?

— Не веднага. Най-напред трябваше да се справя с помията, с която ме заля Кърк. Познавате ли го?

— Не — отговори Кристина. — Виждала съм го в съдебната зала.

— Става дума за човек с тежки проблеми.

— Какви например?

— Какви ли не. Сексуална неопределеност. Неспособност да се задържи на работа. Чувство за религиозна вина. Освен това е напълно ирационален, що се отнася до сестра му. Той живее и диша в името на това момиче. Няма нищо, което не би извършил, за да я защити.

— Какво ви каза той?

— Не помня точните думи, но накратко ми каза да изчезвам и да не се приближавам повече до нея. Смяташе, че съм заплашила Кери с нещо. А и не беше много далеч от истината.

— Имали сте си причина.

— Така е, но той не гледаше на нещата по този начин. Затова си тръгнах. Реших, че ако бъркотията намери някакво разрешение, това няма да стане с помощта на малолетната проститутка и на ненормалния ѝ брат.

— Може ли да ви попитам какво направихте сетне?

Андреа се облегна на стола си.

— Е, стигнахме и дотук. Няма да ви оставя с пръст в уста — горчиво се усмихна тя и Кристина за момент съзря бляскавата красота, за която бяха писали по вестниците. — Когато Джо се прибра у дома, аз се позовах на закона. Казах му, че ще разговарям с адвокатите си и че ще се разведа с него и освен това публично ще го обвиня в изневяра. Като се има предвид крехката възраст на половинката, която си беше

избрал, бе възможно дори да го изхвърлят от полицията. Мисля, че това реши въпроса. В този момент той се огъна.

— И се съгласи да не се среща повече с нея?

— Съгласи се. И веднага отиде в дома ѝ, за да ѝ съобщи лошите новини. А вие знаете какво направи тя след това.

— Не съм уверена, че зная — каза Кристина. Не искаше да излага на риск връзката, която се бе установила между нея и тази жена, но трябваше да бъде искрена. — Така наречените доказателства на полицията срещу Кери не успяха да ме убедят. Смятам, че тя просто е била най-очевидната възможност. Ченгетата са заподозрели най-напред нея, а след това са изровили и подходящите доказателства.

— Грешите. — Андреа се огледа през рамо, сякаш да се увери, че никой не ги подслушва. — Напълно грешите.

— Знам, че смятате Кери за виновна, но...

— Не говоря за това. Имам предвид твърдението ви, че Кери е била първата заподозряна от страна на полицията. Не беше така. Очевидният заподозрян бях аз.

Кристина онемя. За пръв път чуваше за това.

— Опитах се да не го приемам много навътре. При всеки случай на убийство на семеен човек първият заподозрян е съпругът. При това съвсем основателно, защото в повечето случаи тъкмо той се оказва виновникът. И естествено изневярата е една от най-разпространените причини за подобни престъпления. А най-честият мотив са парите — а аз трябваше да получа много след смъртта на Джо. Така че в доста отношения аз бях идеалният заподозрян. Е, поне най-лесният. — Тя помълча малко и добави: — Все още ме боли, знаете ли? Да си припомням отново и отново това ужасно събитие. Да разбере, че хора, които ме познават, ме смятат за способна да извърша убийство. Беше страшно болезнено.

— Сигурно много бързо са разбрали, че не вие сте убийцата.

— Намериха си по-добър заподозрян, ако това имате предвид. Мисля, че все още щях да бъда подследствена или дори да лежа в затвора, ако в апартамента на вашата клиентка не бяха открили всички онези уличаващи я доказателства. Тогава тя стана главният им заподозрян.

— Кери смята, че вие сте изпратили ченгетата в апартамента ѝ. Твърди, че вие сте насърчавали полицията да я преследва, за да ѝ

отмъстите за връзката ѝ със съпруга си.

— Момичето е едва на деветнайсет години и мисли, че целият свят е един огромен сапунен сериал.

— Да смятам ли, че не ви интересува особено какво ще стане с Кери?

— Толкова ли ми личи?

— Ами опитахте се да ѝ счупите носа в съдебната зала.

— Това беше доста показателно, нали? — Андреа стисна устни.

— Сигурно трябва да съм ѝ благодарна, защото не повдигна обвинение срещу мен.

— Бен я убеди, че това не е в неин интерес. Трябва да сте благодарна и на двамата.

— Права сте, разбира се. Но аз не съм благодарна. Ненавиждам я! — Стисна зъби. — И кой не би я мразил? Знам, че омразата е лошо нещо. Неведнъж съм разговаряла с изповедника си по този въпрос. Бях разтревожена и се молах на Бога за помощ. Но, по дяволите, ако нямам право да мразя жената, която е спала със съпруга ми, а след това го е убила, кого тогава?

Кристина не бе готова да спори по този въпрос.

— Научих, че покойният ви съпруг е разследвал мафиотската фамилия Катрона. Знаехте ли нещо по този въпрос?

— Не много. Не и подробности. Знам, че някой позвъни на Джо у дома няколко дни преди убийството и това обаждане много го разтревожи. Дотолкова, че тресна слушалката. Но не беше ядосан. Изглеждаше по-скоро притеснен. Или уплашен.

— Попитахте ли го какво става?

— Попитах го, но той не ми обясни, а само промърмори: «Катрона». Вероятно щях да го попитам отново по-късно, само че клиентката ви го уби, преди да имам тази възможност.

Кристина затвори бележника си.

— Мисля, че с това изчерпихме всичко. Благодаря ви, че се съгласихте да поговорите с мен.

Андреа махна с ръка.

— Няма нищо. Всъщност не беше чак толкова страшно. Вие сте добър слушател.

Кристина бе чувала това и преди, но ѝ стана приятно.

— Може ли да ви се обадя, ако се сетя за още нещо?

— Разбира се. — Андреа замълча за момент и светлината в погледа ѝ помръкна. — Наистина обичах Джо, нали разбирате това? Имахме проблеми, неразбирателство, сблъсъци. Може би не съм била идеалната съпруга, може би не съм му дала всичко, което е искал или от което се е нуждаел. Бракът не е свършено нещо. Но дори и след като научих какво е сторил Джо, дори и след като разбрах, че ме е предал, аз все още го обичах. С цялото си сърце. Никога не съм искала да му се случи нещо лошо. Никога. Още по-малко пък — отмести поглед тя — нещо подобно. Толкова ужасяващо и страшно и толкова публично! Нито една съпруга не би трябвало да е подложена на подобно нещо. Нито една.

Кристина положи ръка върху рамото на съсипаната жена и кимна. Не можеше да възрази на думите ѝ.

16.

Бен беше посещавал полицейското управление в центъра на града поне петдесетина пъти, но сега за пръв път се чувстваше така, сякаш навлиза във вражеска територия. Рядко се бе изправял пред необходимостта да влиза в сгради, където се очакваше всички да го третират като аутсайдер. Беше обмислил възможността да се дегизира по някакъв начин — поне да сложи тъмни очила и да вдигне яка — но знаеше, че забележат ли го, това само ще влоши нещата. Затова отхвърли идеята, но реши да се движи колкото е възможно по-бързо и да не се набива на очи.

Профуча през коридора на четвъртия етаж до малката стаичка на Пенелъпи, секретарката на Майк. Незабелязано се шмугна вътре.

Както обикновено, бюрото на Пенелъпи беше отрупано с папки, а самата тя явно водеше три телефонни разговора едновременно. Щом го зърна, рязко прекъсна и трите.

— Бен! — възкликна. — Какво търсиш тук, за бога?

Той впери поглед в едно петно на килима.

— Ами... трябва да прегледам една папка.

— Знаеш, че не мога да ти позволя.

— Не говоря за своя случай — бързо отговори Бен. — Не бих те накарал да извършиш нищо нередно. Става дума за нещо съвършено различно. Нещо... въ... върху което работехме заедно с Майк, преди да се наложи той да замине.

Това, разбира се, не беше съвсем вярно. Всъщност изобщо не беше вярно, но той се надяваше Майк да не възрази срещу непозволеното позоваване на името и на авторитета му. Поне не много.

— Майк нищо не ми е казал — заяви Пенелъпи. Тя имаше огромни очи и буйни кестеняви къдри, които биха ѝ придавали нелеп и комичен вид, ако човек не знаеше, че е една от най-експедитивните и способни секретарки, съществували някога. — Не ми е оставил никакви нареждания.

— Сигурно е забравил — нали замина доста набързо.

— Така е наистина — отвърна тя и изгледа Бен продължително. Погледът ѝ малко омекна. — Коя папка ти трябва?

— Досието за престъпната фамилия Катрона.

Пенелъпи се сепна:

— Господи, Бен! Наистина умееш да си избираш враговете. Не ти ли стигат и тези, които вече искат да те очистят?

Бен сви рамене:

— Трябва ми за... едно дело.

Е, това поне беше самата истина.

— Не съм си и помисляла, че искаш да си го четеш преди лягане. — Тя побарабани с пръсти по бюрото. — Е, досега Майк винаги ми е нареждал да ти оказвам съдействие.

— Точно така.

— Разбира се, това беше, преди да станеш обвиняем.

Бен стисна устни. Логиката на тази жена беше направо безмилостна.

— Трябва ми само за около час.

Достатъчно време, за да отиде до «Кинко» и да направи фотокопие.

Тя се замисли за миг.

— Струва ми се, че в това няма нищо лошо. Ще ти донеса папката. Ще отнеме няколко минути, но още отсега те предупреждавам, че е доста дебела.

— Благодаря ти, Пенелъпи, ти си истински ангел.

— Така е, но напоследък ореолът ми малко потъмня. Твърде често общувам с престъпници. И с техните адвокати.

«Ох!», възкликна наум Бен, но щеше да го преживее. Само да му донесе папката!

При това бързо. Кристина и останалите му служители скоро щяха да се върнат в кантората, а той искаше да е там преди тях. Така щеше да си спести необходимостта да отговаря на множество неудобни въпроси и носът му да се удължи от лъжи като на Пинокио. Кристина категорично бе настояла Бен да стои настрана от разследването и вероятно имаше право, но той не можеше да остане със скръстени ръце, когато на карта бе заложена свободата на Кери — да не говорим за неговата. Освен това Пенелъпи никога не би дала

досието на Кристина или на Лавинг. Само той имаше някакъв шанс. Ако можеше просто да вземе папката и да се омете оттук...

— Да вярвам ли на очите си!

Бен усети как сърцето му спира. Не беше нужно да обръща глава, за да познае притежателя на този враждебен глас.

Матюс.

— Кучи син! Да дойдеш в собствената ни сграда! — Матюс се изправи пред Бен. — Какво, по дяволите, търсиш тук?

Бен пое дълбоко въздух и се опита да запази спокойствие:

— Това е обществена сграда, а аз съм редовен данъкоплатец. Имам право да бъда тук не по-малко от всеки друг.

— Как ли пък не! Твоята горила ни тормози извън работно време, а сега и ти навираш вонящата си физиономия из кабинетите ни. Това вече е прекалено! — Матюс погледна към табелката с името върху бюрото и попита: — Това е секретарката на Морели, нали? Опитваш се да извърнкаш услуга от старото си приятелче от колежа, така ли? Може би искаш да укриеш още някое доказателство, та да спасиш от затвора жалкия си задник? Нали много те бива да отърваваш престъпниците от наказанията, които заслужават.

— Не аз прецаках делото с неправилно издадени заповеди за обиск. Това беше проява на твоя гениален ум.

— Не ми излизай с лъскавите си адвокатски номера! Какво търсиш тук?

— Не ти дължа никакви обяснения и не възнамерявам да ти ги дам.

Матюс сграбчи Бен за яката и го изправи на крака. Лицето му бе разкривено от гняв.

— Така ли? Нека ти кажа нещо. Джо Макнотън беше мой партньор и най-добрият човек, когото съм познавал. Най-добрият! Убийството му няма да остане ненаказано. Малката руса кучка, която защитаваш, ще отиде на бесилото. А може би и ти заедно с нея.

— Ако не ме пуснеш веднага, ще повдигна обвинение за нападение. Наистина ще го направя. Един безспорен пример за полицейската бруталност би ми направил страхотна услуга в този момент.

Матюс бутна Бен назад.

— Ах, ти, гадно, малко... — И млъкна, за да се овладее. — Няма да позволя да ми разиграваш скапаните си адвокатски номера. Веднага се омитай!

— Тук съм по работа и още не съм приключил.

— Приятелчето ти не е тук, Кинкейд, ясно ли е? Никой няма да ти помогне. Всички в тази сграда мечтаят да те разкъсат на парчета и да ги хвърлят в морето. Така че за теб ще е най-безопасно да се пръждосаш.

— Аз не...

— Не чу ли какво ти казах?

Не бе възможно Бен да не го е чул — онзи крещеше в лицето му.

— Дори само присъствието ти тук е обида към паметта на Джо. Няма да позволя това да се случи, така че не ме карай да викам охраната, приятел. Махай се!

Бен внимателно прецени вариантите. Можеше да не отстъпва, но така скандалът само щеше да се задълбочи и Пенелъпи нямаше да бъде в състояние да му помогне. Най-добре бе засега да се оттегли и да дойде друг път. Когато Матюс го нямаше.

— Тръгвам си — каза той, обърна се и пое към вратата, но по този начин осигури на Матюс твърде съблазнителна мишена. Точно преди да напусне тясната стаичка, Бен усети подметката на другия мъж върху гърба си. Ритникът го запрати насред коридора.

Бен бързо се съвзе и се запъти към асансьорите. За нещастие виковете на Матюс бяха привлекли твърде много внимание. Нямаше никакъв начин да се измъкне толкова незабелязано, колкото бе влязъл. Буквално всички, които работеха на четвъртия етаж, бяха наизлезли от стаите си в коридорите. Навсякъде в огромния офис хората се бутаха един друг и се опитваха да си намерят по-добра позиция за наблюдение. Всички погледи бяха вперени в него, а в тях не се четеше много топлота.

Сякаш бе наказан да премине между две редици хора, които всеки момент щяха започнат да го налагат с пръчки. Разбира се, никой не го направи, но го пронизваха с погледи, от които струеше неистова злоба, а това в някои отношения беше още по-болезнено.

Бен никога през живота си не бе изпитвал такова облекчение, каквото усети, щом стигна до фойайето. Реши, че ако чака асансьора,

много ще се забави, а и вътре можеше да срещне някой, който да предизвика друга неприятна сцена.

Реши да слезе пеша. Отвори пневматичната врата към стълбището и... завари там Пенелъпи, която го очакваше.

— Реши да се поразтъпчеш малко ли? — попита тя.

— Ти ми кажи. Откъде знаеше, че ще тръгна по стълбите?

— Въпрос на интуиция. Освен това виковете на Матюс кънтяха едва ли не в цялата сграда. Да не би да се опита да те сплаши?

— И това ли ти подсказа интуицията?

— Тя, а също и отпечатъкът от обувката му върху задника ти. — Пенелъпи му подаде дебела кафява папка: — Ето ти папката. Върни ми я по пощата. Едва ли ще им потрябва днес, а не мисля, че ти изгаряш от желание да дойдеш пак, за да я върнеш.

— Имаш право — каза Бен, взе папката и я пъкна под мишница. — Благодаря, Пенелъпи. Оценявам жеста ти.

— Ами, знам, че според Майк си струва човек да работи с теб, затова реших да уважа желанието му. Мога ли да направя нещо друго?

Бен се поколеба.

— Сигурно не би ми казала къде замина Майк...

— Не мога. Не знам.

— И едва ли си чула, че някакви ченгета се канят да посетят кантората ми или пък да подхвърлят там един нож.

Пенелъпи сви рамене:

— Нямам представа кой може да стои зад всичко това. Но знам едно, Бен. Тези хора са свикнали да получават онова, което искат. По един или друг начин.

— Дори и ако това значи да нарушат закона?

— Те са законът, Бен. И ако смятат, че каузата е справедлива, не им пука особено за средствата. — Тя се приближи с още едно стъпало. Лицето ѝ бе сериозно. — Моля те, внимавай, Бен. Много внимавай.

17.

Кърк залиташе по Стъргалото, поставяше механично единия крак след другия и нямаше никаква представа къде, кога и защо отива. Колко пъти се бе насилвал да излиза, да скита из най-долнопробните части на града късно през нощта, да си търси белята и обикновено да я намира? Да се разправя с хулигани, с продавачи на наркотици, със сводници и проститутки и...

Опита се да изтрие грозната дума от паметта си, но безуспешно. Това беше думата, която онези копелета бяха използвали в съда, за да очернят Кери. Така я наричаха само защото беше принудена да се съблича в онзи противен клуб, само защото се срещаше с онова гадно ченге. Не беше справедливо. Тя не беше направила нищо лошо. Дълбоко в себе си беше добро момиче, чисто и непокварено. Беше му сестра, за бога! Тези нещастници не знаеха какво става в душата ѝ. Но той знаеше. Знаеше. Те...

Пред себе си съзря небесно видение, красива женска фигура, малко по-висока от метър и петдесет, с платиненоруса коса.

Кери? Не можеше да види лицето ѝ, но дори и от такова разстояние бе сигурен, че е прекрасно. Усети как коленете му се подкосяват и сърцето му се устремява към нея.

Кери! Дали не беше дошла да го търси? Дали не идваше да го отведе със себе си? Беше ли му простила за онова, което бе сторил?

Той се втурна напред с протегнати ръце.

— Кери! — извика. — Кери, аз...

Младата жена с боа от пера и с изкуствено кожено палто се извърна към него:

— Искаш ли да се позабавяваме, сладурче?

— Кери?

— Наричай ме Кери, ако искаш, сладурче. Можеш да ми викаш както си щеш.

Не беше Кери. Беше проститутка. Уличница. Съвсем истинска.

— Извинете. Взех ви за... друга.

— Мога да бъда всяка друга, сладурче. Ще бъда каквото...

— Остави ме на мира!

Младата жена бързо отстъпи и погледът ѝ се стрелна към един прозорец на третия етаж на сградата зад нея, откъдето вероятно я наблюдаваше сводникът ѝ или пък някой здравеняк, който трябваше да я охранява. И в двата случая за Кърк беше най-добре да изчезва. Не че би имал нещо против един хубав бой, но напоследък твърде често му се случваше. Докосна с ръка грапавия белег на челото си. Беше готов за ново приключение.

— Извинете — промърмори и обърна гръб. Зави надясно от Стъргалото и се запъти към Чери стрийт. Гледаше да се отдалечи възможно най-много от евентуално откъсване.

Единайсета улица и най-вече частта от нея, известна като Стъргалото, имаха напълно заслужената репутация на най-долнопробното място в Тулса. Тук беше най-лесно да си хванеш проститутка на каквато и да е цена и по всяко време на денонощието. Тук беше най-лесно да си купиш наркотици. Тук процъфтяваха и повечето останали пороци. Това бе мястото, където трябваше да дойде човек, ако иска да се забърка в нещо. Или, какъвто беше случаят с Кърк, ако искаше да получи наказанието си.

Неонов надпис, половината букви от който бяха изгорели, осветяваше улицата пред него. Пишеше «Бутик Рейнбоу» — или поне така е пишело някога, когато всички букви са светели. И ако сведенията, които хазяинът на дупката, превърнала се в негов дом, му бе дал, бяха верни, тук щеше да открие още един слуга на порока.

Татуировчик.

Кърк отвори скърцащата врата. Тя заяде и той се запита колко ли работа има това място напоследък. Огледа малкото помещение. Беше тъмно. Въздухът бе толкова прашен, че се дишаше трудно.

По всичко личеше, че се намира в основното помещение. По рафтовете се мъдреха всякакви такъми — наргилета, купички и какво ли още не. Гореше тамян, който подсилваше и бездруго непоносимата воня. До единия прозорец стърчаха двама мършави младежи на около двайсет години — явно наркомани. За тях идването тук вероятно се равняваше на посещение в Сиърс^[1].

«И всичко това е съвсем легално», каза си Кърк, докато вървеше по пътеката. Продажбата на приспособления за вземане на наркотици бе напълно законна в щата Оклахома, стига човек да посочи някаква

несвързана с наркотиците нужда от тези джаджи. Борбата с петли също бе позволена в този щат. Залагането на коне — също. Дори носенето на оръжие бе разрешено в Оклахома. Но не и слагането на татуировки. Татуировките бяха незаконни. Нали не искаме да покваряваме младите хора?

В дъното на помещението Кърк забеляза врата, закрыта със завеса от евтини разноцветни мъниста. Вероятно търсеше точно това. Един невероятно дебел човек държеше под око вратата. Пазачът, несъмнено.

Кърк махна с ръка на великана и му се усмихна:

— Не съм ченге.

Явно биячът не видя причина да не му повярва. Изръмжа нещо в отговор и отново забодя поглед в порносписанието, което зяпаше.

Кърк разтвори мънистата и влезе във вътрешната стая. Светлината беше бледа, но той успя да различи съсухрена фигура, приведена над масата. Лампа със зелен абажур, провесена от тавана, беше единственият източник на светлина в малкото помещение.

По стените, макар и едва видими, се мъдреха стотици модели за татуировки — пълен набор, като се започне от котвите и пеперудите и се стигне до добрата стара Богородица.

Беше попаднал където трябва.

Мъжът до масата изглеждаше на около триста и две години, но Кърк предположи, че непрекъснатото висене в тази противна стаичка вероятно състарява за части от секундата. Брадичката и горната му устна бяха покрити с рядка брада, устата и лицето му бяха мръсни. От него лъхаше силна миризма, която подсказваше, че господинът явно не се е къпал, откакто е бил жизнерадостен юноша на двеста и дванайсет години.

Старецът не беше кой знае какъв домакин и изобщо не му продума. Кърк реши, че явно ще трябва пръв да разчупи леда.

— Тук ли може човек да си направи татуировка?

— Рисунка върху тялото. — Докато говореше, челюстта на стареца сякаш скърцаше. — Татуировките са незаконни.

— Разбира се, исках да кажа рисунка върху тялото. Точно това ми трябва.

Мъжът леко се размърда.

— К'ва точно искаш?

— Ами... не знам — каза Кърк и махна с ръка към стената. — Някоя от тези. Всичките. Която и да е.

Мъжът се намръщи:

— Обикновено клиентите избират модела.

— Ама това не е ли малко глупаво? — попита Кърк. — В крайна сметка аз не знам нищо за татуировките. Ти си спецът.

— Къде я искаш?

Кърк се замисли за момент.

— Къде боли най-много?

— Не правя такива татуировки — отвърна старецът свадливо. — Нито по циците, нито по гениталиите. Аз съм професионалист.

— Ами на гърба? Там боли ли?

— Доста. Ама на гърдите боли повече — присви очи дядката. — Да не би да искаш да те боли?

— Няма значение. Избирам гърдите.

— Виж, момче, не съм тук, за да причинявам болка на хората. Ако така ти е кеф и си търсиш бърз тек, ще ти препоръчам една мадама от Стъргалото...

— Не спя с курви! — изкрещя Кърк и тутакси отмести поглед встрани, засрамен от избухването си. — Просто искам да си направя татуировка.

— Добре, клиентът винаги има право — заключи старецът и се пресегна да вземе иглите си, които киснеха в някаква мътна синя течност. — Картинка ли искаш, или букви?

— Кое от тях...

— Буквите болят повече — изпревари въпроса дядката и цъкна с език, докато подсушаваше върховете на иглите. — Човек не би предположил, но е точно така. Особено ако ги оцветиш.

— Тогава точно това искам, приятел. На гърдите. — Кърк извади от джоба си банкнота от сто долара и я хвърли върху работната маса. С бързината на анаконда старецът се пресегна и пъкна парите в джоба си.

Кърк посочи тапицирания стол в ъгъла:

— Там ли да седна?

— Там. — Мъжът се приближи и за пръв път огледа внимателно лицето на Кърк. — Какво е станало с теб, мамка му?

Кърк докосна лицето си, подуто на места, с все още насинено око и ненапълно зараснал белег напърно през челото.

— Сбих се.

— Сериозно? С какво — с трактор ли?

— Не, с трима пълкарн, които искаха да откраднат един телевизор.

Старецът се отдръпна:

— Ти да не си ченге?

— Просто съм съвестен гражданин.

— Който държи да пукне.

— Може би — тихо каза Кърк. — Може би.

— Виж, ако имаш някакви проблеми, аз не искам да...

— Просто направи проклетата татуировка, става ли?

Старецът се понамуси, след това приготви иглите си и отхлупи няколко съдчета с боя.

— Какво искаш да пише?

— Не знам. Нещо дълго. С много големи и оцветени букви.

— Някои хора искат да пише тяхното име. Или на гаджето им.

— Много е кратко — отсече Кърк. — Дай нещо друго.

— Името на някой друг? На твоя идол? Или пък прякорът ти?

— Не, не.

— Супермен? Дългия Джон? Машина за секс?

— Без мръсотии, старче.

Старецът се изправи.

— Ама какво ти става, по дяволите! Хората идват тук, след като си наумят какво точно искат.

— На теб какво ти пука бе, дядка? Просто избери нещо.

— Аз съм художник, мамка му! — извика старецът и тресна иглите о масата. — Гордея се с работата си.

— Художник ли? — изсмя се Кърк. — Ти си престъпник, ето какво си, дърта сврако. Забрави ли, че нарушаваш закона?

— Разкарай се — изръмжа мъжът.

— Няма начин, задник такъв. Ти ми прибра парите, а сега ще ми дадеш онова, за което съм дошъл, или ще направя така, че работата да се размирише и да те затворят най-малко за година.

— Ти за кого се мислиш, бе...

— Казах ти какво трябва да направиш! — изрева Кърк. — Действай.

Очите на стария човек щяха направо да изхвъркнат от орбитите си. Юмруците му бяха толкова здраво стиснати, че Кърк очакваше крехките му кости да се строят всеки момент.

— Добре — изгъгна старецът най-сетне. Взе едно шише от близката полица и изсипа някаква смрадлива течност върху носна кърпа. — Но ще трябва да те приспя.

— Не! — изкрещя Кърк. — Искам да усещам. Искам да усетя всяко...

— Толкова по-зле.

В следващия момент напоеното с хлороформ парче плат се озова върху устата на Кърк и след десетина секунди той заспа дълбоко.

* * *

Кърк се изкашля и се събуди. Седеше на неудобен стол в главното помещение на «Бутик Рейнбоу». Срещу него се бе разположил дебелакът и пушеше пурета. Беше забил нос в друго секссписание с лъскави снимки на голи жени в неприлични пози.

— Къде е майсторът на татуировки? — попита Кърк, когато можеше да си служи с устата си.

— Татуировките са забранени — отвърна мъжът, без да вдига поглед.

— Добре де, оня, дето прави рисунки върху тялото.

— Отиде си. Няма да се върне скоро.

— Кучи син! — Кърк започваше да усеща някакво едва доловимо боцкане по гърдите. — Направи ли го?

Мъжът сви рамене:

— Ти ми кажи.

Боцкането се усили. В действителност направо го болеше.

— Болят ме гърдите.

— А така! — Лека усмивка заигра върху устните на мъжа. — Огледалата са ей там — кимна той по посока на най-близката стена.

Кърк се доближи до огледалото в цял ръст. Разкопча ризата си и широко я разтвори.

С големи, дебели и разноцветни букви там пишеше «Кастрат». Завинаги.

Зад него се разнесе хриптящ смях. Дебелакът го наблюдаваше, отметнал глава назад. Двамата наркомани в ъгъла също добре се забавляваха.

— Знаеш ли кое е най-хубавото? — попита грамадният мъж, все още давейки се от смях. — Че тази малка шегичка ще те боли дни наред.

Кърк го изгледа.

— Ти имаш ли татуировка?

— Татуировките са за лигльовци. Ако искаш да усетиш нещо наистина разтърсващо, иди в «Красиво тяло» на Стъргалото, близо до Луис.

Кърк хвърли поглед към закрития с мънистената завеса проход.

— Може и да го направя, след като разменя няколко думи с този рисувач на тела.

Мъжът се изправи и му препречи пътя:

— Няма да стане.

— Пусни ме да мина, здравеняко.

Мъжът сложи масивните си юмруци върху хълбоците си.

— Не те ли боли достатъчно, тъпако?

Кърк се позамисли. Болеше го много, мамка му. Старецът вероятно доста се е постарал, за да направи болката нетърпима. Може дори да е използвал замърсени игли, кой знае? Гърдите му пареха, като че ли някой бе запалил огън върху тях. Направо примираше от болка.

Обърна се към огледалото и разгледа отражението си. Болката го заливаше целия, завладяваше го напълно. Но това не беше достатъчно.

Колкото и силно да страдеше Кърк, не беше достатъчно. Не и за това, което беше сторил.

[1] Има се предвид небостъргачът Сиърс Тауър в Чикаго, висок 443 метра. При ясно време от върха му се разкрива гледка към четири щата: Индиана, Илинойс, Уисконсин и Мичиган. — Б.пр. ↑

18.

Матюс напусна кабинета си малко след пет часа и се запъти към колата си на подземния паркинг зад сградата на управлението. Щеше да се срещне с някои от момчетата в «На местопрестъплението» и заедно щяха да решат какъв да бъде следващият им ход. Затова беше малко разсеян, когато изневиделица го връхлетя стокилограмов ураган и го залепи за неговата «Тойота Селика».

— Какво... какво... — уплашено се ококори Матюс. — Какво става, по дяволите? Мам...

Огромна ръка запуши устата му.

— Само опитай да извикаш, и ще ти изтръгна езика, гадняр такъв! Честна дума!

Погледът на Матюс попадна върху лицето на нападателя. Ръката върху устата му отпусна хватката си, колкото да му даде възможност да говори.

Беше частният детектив Лавинг. При това направо бесен.

— Какво правиш тук? — изломоти Матюс.

— Ами тъкмо отивам на бейзболен мач, тъпако. Какво според теб правя тук?

— Сигурно шефът ти се е прибрал разплакан, задето съм се държал зле с него, и е пратил наемника си да се бие вместо него.

— Всъщност научих от друг човек. Бен не е споменавал нищо и вероятно никога няма да го направи. И нека ти кажа още нещо, скапаняко. Работата ми е точно това — да се бия за него. Освен това съм много добър в нея — завърши Лавинг, вдигна тялото на Матюс във въздуха и го стовари върху автомобила.

Заболя го, но за нищо на света не би го показал.

— Какво искаш, Лавинг?

— Искам да се оттеглиш, Матюс. Ясно ли е? Случилото се днес на четвъртия етаж е абсолютно неприемливо.

— Въпрос на гледна точка.

— В момента е важна единствено моята — заяви Лавинг и отново го вдигна и го стовари върху колата. — Кинкейд е моят човек,

чат ли си? Никой да не го докосва.

— Какво става тук?

Отекнаха тежки стъпки. Скоро зад тях застанаха трима полицаи — Додс, Келъри и Мечока.

Лавинг пусна Матюс.

— Малко си поприказвахме, момчета. Това е всичко.

— Промъкна се зад мен и се опита да ми се нахвърли! — Матюс беснееше. — Хайде да му покажем какво се случва на ония, които посягат на полицаи!

Лавинг не изглеждаше особено уплашен:

— Я виж ти — сега, когато имаш подкрепление, изведнъж стана голям смелчага, а, Матюс! А преди малко едва не напълни гащите. Всъщност може и да си го направил.

— Опита се да играе грубо — обърна се Матюс към приятелите си. — Да ме сплаши.

Лавинг изви очи:

— Опитвам се само да водя разследването си, което, технически погледнато, е работа на полицията. И понеже вие не я вършите, трябва аз да се заема.

Матюс направо полудя.

— Нима ще търпим да ни говори така? Ще го търпим ли?

— Опитвам се да узная какво се е случило с Джо Макнотън в действителност. Мислех си, че вие, момчета, също се интересувате от това, понеже сте му били приятели. Но явно повече ви интересува как да тикнете зад решетките едно малолетно момиче. Или нейния адвокат.

— Адвокатът ѝ се опита да ни направи на глупаци — обади се Келъри.

— Той стори каквото трябваше. Така че да прилагате «синята преса» върху него, е пълна дивотия. Само защото сред вас има някакъв разбеснял се кретен, не значи че всички трябва да се превръщате в такива.

— Ще търпим ли тези приказки? — изрева Матюс. — Ще позволим ли на този боклук да ни говори така?

— Наистина искаш да се биеш, нали? — сниши глас Лавинг. — Ето какво, жалко нищожество. Може би, само може би, желанието ти наистина ще се сбъдне. Само че няма да участваш заедно с трите си приятелчета. Ще бъдем само аз и ти. Никой друг. — Той се усмихна

широко и заключи: — Сега ще има за какво да си мечтаеш, преди да заспиш, нали?

След това Лавинг насочи вниманието си към останалите:

— Преди малко бях искрен. Сигурен съм, че знаете какво става тук. Трябва да престанете с мръсните номера. Така е правилно, а някои от вас го дължат на Бен.

— Пълни дивотии — изръмжа Матюс.

— Така ли? Ето какво смятам аз: ако Кинкейд знаеше нещо, което би могло да ви помогне — на кой да е от вас — да се измъкне от скалпени срещу вас обвинения, той не би се колебал нито секунда да се намеси. Независимо какво би му струвало това. Ако можеше да ви помогне, щеше да го направи. — Той спря и остро изгледа полицаите. — Жалко, че никой от вас, бранители на справедливостта, не може да се издигне до нивото му.

Без никакво предупреждение Лавинг се завъртя и заби подметката си в гърба на Матюс. Той изкрещя и се преви.

— Смятай това за отмъщение — заяви Лавинг. След това си тръгна, преди някой от останалите да се почувства длъжен да се намеси.

— Ужасно боли! — крещеше Матюс и продължаваше да се държи за удареното място. — Какво си си сложил на обувките?

Лавинг спря и изви пета нагоре, за да могат всички да видят.

— Бутони, нещастен кучи син такъв. Нали ти казах, че отивам да играя бейзбол.

19.

— Научи ли нещо?

Бен усети как нечии нежни пръсти докосват рамото му и леко го стискат.

— Кристина, радвам се, че...

Той се обърна. Жената зад него не беше Кристина, а неговата клиентка Кери Делкентън.

— Извинявай. Не познах гласа ти.

Затвори папката с досието на Катрона и стана от голямата заседателна маса.

— Нямах представа, че си тук. Малко е късничко, не мислиш ли?

Тя присви рамене, прилепналата към тялото ѝ фланелка се раздвижи.

— Не знам. Мисля, че се чувствам самотна и... притеснена. Реших да дойда и да видя как вървят нещата.

Клепачите ѝ бяха подпухнали, а гласът ѝ звучеше напрегнат. Стори му се разтревожена, нещастна и... уязвима.

Съчувствено протегна ръка към нея. Като типичен адвокат понякога той биваше дотолкова погълнат от трудната и времеемка задача да подготви делото за процеса, че изключваше от съзнанието си човека, за когото делото бе по-важно, отколкото за него — подсъдимия.

— Сигурно ти е ужасно трудно.

— Просто... просто няма с кого да си поговоря.

Бен се запита дали долавя в гласа ѝ страх, несигурност, или прокрадваща се тъга — напрежение, породено от твърде продължителното мъкнене на непосилен товар върху плещите.

— Знаеш, че след цялата шумотевица в пресата изгубих работата си и никое момиче не иска да има нищо общо с мен. Страхувах се да не би, ако ме подкрепят, ченгетата да ги погнат, което е напълно възможно. Родителите ми са мъртви, а Кърк изчезна. Не познавам съседите си и... и... понякога се чувствам ужасно самотна.

— Мога да си го представя. Помня какво беше, когато се преместих да живея в Тулса. Нямах квартира, не познавах никого. Не

можех да понасям работата си, да не говорим за повечето от колегите. Бях доста самотен. Имах един-единствен приятел. За щастие това беше Кристина, която идваше да ме види поне три пъти дневно.

Кери се усмихна:

— Какво има между вас?

— Какво имаш предвид?

— Знаеш какво. Вие... близки ли сте?

— Да. Така мисля — сви рамене той.

— Интимни?

— Аз и Кристина? — Бен притисна ръка до гърдите си. — О, не! Просто сме приятели. Добри приятели. Много неща сме преживели заедно.

— А има ли... някой друг в живота ти?

— Разбира се. Майка ми, сестра ми, хората от кантората, наемателите ми...

Тя се засмя, после седна на стола до него.

— Разбираш какво те питам.

На Бен му се стори, че температурата в малката заседателна зала рязко се покачва. Реши да смени темата:

— Как се озова в Тулса?

— Едва ли ще искаш да узнаеш. Това е досадна история.

— Грещиш. Наистина искам да я чуя. Моля те.

Кери вдигна прекрасните си сини очи.

— Е, както знаеш, родена съм в Страуд — започна. — Имаш ли представа къде се намира?

— Разбира се. Виждал съм знаци за града всеки път когато преминавам през бариерата на магистралата.

— В сравнение с Тулса градчето е съвсем мъничко, но там съм родена. Родителите ми загинаха при автомобилна катастрофа още докато учех в гимназията.

— Сигурно ти е било ужасно тежко.

— Така беше. С татко бяхме много близки. Обичах и майка си, но тя не беше като останалите майки.

— Какво искаш да кажеш?

— В нея имаше някаква злоба и кой знае защо, винаги я изливаше върху мен. Обичаше да ми погажда жестоки номера. Дори отвратителни. Грозни. Още когато едва бях проходила...

— Кери, аз...

— Няма нищо. Това беше отдавна. Както и да е, след смъртта им двамата с брат ми Кърк си намерихме работа в супермаркета. Сигурно половината град работеше в този супермаркет.

— Докато не ви връхлетя торнадото.

— Точно така. Сигурно си виждал снимки.

Помнеше ги. Сякаш гигантска ръка се бе протегнала от небето и бе смачкала целия магазин. Никога преди не бе виждал природно бедствие да причинява толкова ужасни щети.

— Имахме късмет, че торнадото не ни връхлетя в работно време. След бедствието бе невъзможно човек да си намери работа в Страуд. Двамата с брат ми просто нямахме от какво да живеем. Затова решихме да се преместим в «големия град», в Тулса. Всичко, което притежаваха, се побра в един куфар и аз заминах. Само дето се оказа, че и в Тулса няма работа. Поне не такава, каквато татко би одобрил.

— Как стигна до този... мъжки клуб?

— Ами, стори ми се по-добре, отколкото да стана проститутка, както правят повечето млади момичета, които идват в Тулса и не успяват да си намерят работа. Реших, че е за предпочитане да се кълча в хубава сграда с климатик, вместо да вися на Единайсета улица.

— Силен довод.

— А и винаги съм обичала да танцувам, макар че бих предпочела да го правя облечена. Обичам музиката, прожекторите. Много е вълнуващо.

«Сигурно» — помисли си Бен.

— Собственикът на заведението беше истински гадняр, както може да се очаква, но поне не посягаше на момичетата и плащаше редовно. Наех си малко жилище в южната част на града, където живеехме двамата с Кърк. Той се беше захванал с някаква религиозна общност, което му се отразяваше добре, но не носеше никакви пари у дома, така че разчитах единствено на себе си.

— Докато не срещна Джо Макнотън.

— Да — сведе поглед тя.

— Как се запознахте?

— Ами беше почти както го разказа онзи полицаи в съда. Една вечер той дойде в клуба заедно с няколко приятели.

— Сигурно са били доста буйна група.

— О, ние с момичетата винаги сме харесвали ченгетата. Наистина са доста шумни, но никога не говорят мръсотии, не посягат и дават добри бакшиши. Особено ако им позволиш да пъхнат парите под ластика на бикините. — Лицето ѝ внезапно поруменя. — Извинявай, не биваше да казвам това.

— Спокойно, аз съм ти приятел. — Докосна лицето ѝ с пръсти и усети топлия, гладък досег на сребрилата ѝ коса. — Значи се запозна с Джо в клуба.

— По-точно до него. Когато заведението затвори след края на шоуто, той ме чакаше на задния изход.

— Ти какво направи?

— Затръшнах вратата и я заключих. Някои от другите момичета бяха имали проблеми с разни откачалки, които ги дебнеха, понеже се били влюбили в тях по време на представлението, и им вървяха по петите. Не исках да свърша на студена маса в моргата.

— Но явно после си променила мнението си.

— Да, така е. Глупаво от моя страна, нали? — Тя наведе глава и Бен видя как една сълза проблясва в ъгълчето на окоето ѝ. — Той ми говореше през вратата, уверяваше ме, че няма да ми стори нищо лошо. Открехнах вратата и Джо ми показа значката си. Обясни ми, че иска само да изпием по чаша кафе и да си поговорим. Каза, че ще ме чака в кафенето отсреща, ако така ще се чувствам по-спокойна. В действителност той ми каза всичко, което исках да чуя. Освен незначителната подробност, че е женен.

— Пропусна ли да го спомене?

Тя кимна:

— Това беше голямата ми грешка. Помислих, че си търси приятелка и дори съпруга. Но в действителност е искал само... — Тя се извърна, без да довърши.

— Значи ти отиде на срещата в кафенето?

— Да. Всъщност беше в «Дени». Ужасно е, знам, но нищо друго не беше отворено.

— За какво си говорихте?

— Ами той ме омагьосваше с разни истории. Джо умееше да бъде много сладкодумен, ако поискаше. Знаеше как да очарова една жена... — Плаха усмивка пробяга по лицето ѝ.

— Какво ти каза?

— О, можеш да си представиш. Каза, че имам прекрасна усмивка...

«Ясно...»

— Че имам най-красивите очи, които е виждал.

«Кое то си е вярно...»

— И че имам съвършено тяло. Представяш ли си?

Бен почувства как устата му пресъхва. Самият той неведнъж си бе мислил същото.

— А аз бях само на осемнайсет, слушах сладките му приказки, гледах го — силен, красив, знаех, че има добра работа, и си мислех, че онова, от което се нуждае най-много на света, е просто приятел. Приятел, разбираш ли? Някой, с когото мога да бъда, за да не съм непрекъснато сама.

Бен почувства как сърцето му се свива от болка. Никой от адвокатите, от репортерите и от всички хора, които бяха пропилили толкова много думи за този случай, нямаше и най-малка представа нито за какво всъщност става дума в това дело, нито пък каква е истинската Кери Делкентън. Тя не беше никаква безпътна проститутка, манипулативна пачавра или други подобни гадости. Беше бедно и самотно момиче, принудено да се справя само, което бе допуснало грешката да се довери на човек, недостоеен за доверие.

— Колко време мина, преди да започнете да се срещате редовно?

— Не много. Той изобщо не прикриваше факта, че иска... физическа връзка с мен. Нали разбираш какво искам да кажа? Нямаше предвид само да се държим за ръце.

Бен трепна.

— Той ми обясни, че е специален мъж, а един специален мъж имал... специални вкусове. — Произнесе думата така, сякаш тя оставяше неприятен вкус в устата ѝ. — Бавно, но уверено той започна да ме въвежда в своя свят на извратен секс. Обичаше да го прави грубо. Грубо и изчанчено. Искаше да правим всички перверзии, които явно не е можел да прави с жена си, макар че по това време все още не знаех за нея. Окови. Камшици и вериги. Черни кожени дрехи. — Трябваше да отмести поглед, за да продължи да говори. — А какво разбирах аз? Бях просто малко момиче от Страуд. Не знаех нищо за тия работи. Не преставах да се питам дали това е нещото, което всички хора правят зад затворените си врати. Той поставяше малки пиеси и

ние трябваше да ги играем. Например да се преструваме, че не се познаваме. Или да се преструваме, че сме на някакво екзотично място. Нямах особено значение — всичко свършваше все по един и същ начин. Аз ставах господарката, а той беше робът. Заставаше на колене пред мен и молеше за милост. А аз отказвах да се смиля. Преструвахме се, че се е държал зле и трябва да бъде наказан. Точно това беше най-омразната ми част, но той я обожаваше. Имаше нужда от това... само така можеше да... — Тя затвори очи. — Знаеш какво.

Бен се наведе по-близо до нея.

— Кери, не е необходимо да ми разказваш това.

— Не, искам да ти го разкажа! Наистина! От толкова много време потискам всичко в себе си, че сега, кой знае защо, говоренето ми се отразява добре. Искам да го извадя навън. Да накарам някой да ме разбере. Репортерите и хората от прокуратурата решиха, че аз съм била злият демон, че аз съм го повела към покварата. Но не бях аз. Мразех да се обличам в тези костюми и... да правя тези неща. — Главата ѝ клюмна на гърдите. — Но аз обичах Джо. Нуждаех се от него.

— Кога най-сетне ти призна, че е женен?

— Никога.

— Какво? Но той би трябвало...

Тя поклати глава:

— Не знаех, докато съпругата му, Андреа, не се появи на прага ми.

— Не може да бъде!

— Напротив, напротив. — По лицето ѝ се търкулна сълза. — Нямах представа какво ме чака. Гледах телевизия и правех упражненията си, както всеки ден. Повярвай ми, ако трябва всяка нощ да се разсъбличаш пред тълпа мъже, необходим ти е наистина сериозен мотив, за да поддържащ формата си. Отворих вратата и я видях. Андреа. Извън себе си от гняв, готова да ме разкъса, а аз дори не знаех коя е и за какво говори. Нахвърли се върху мен, започна да ме удря и да ме обсипва с обиди, а аз само стоях и плачех. Просто си стоях като малко дете и плачех. Почувствах се предадена и... използвана. Докрай. Наистина искаше да ме нарани, но скоро осъзна, че не може да направи нищо, от което да ме заболи повече, отколкото от постъпката на Джо. Нищичко.

— Какво ти каза тя?

Кери изтри очи и продължи:

— Като оставим настрана всички грубости, тя искаше да ѝ обещава никога повече да не се срещам със съпруга ѝ. Но аз не можех да направя това. Искам да кажа, нямах достатъчно време. Преди тази нощ си мечтаех как Джо ще ми предложи да се омъжа за него. Току-що бях открила, че е женен, и все още не можех да го повярвам. Или просто не исках. Сигурно съм отказвала да приема истината. Както и да е, не пожелах да дам на тази жена онова, което искаше. Затова тя ме удря още известно време и ми отправи грозни заплахи. Най-сетне се появи брат ми, Кърк, и я дръпна от мен. Той не ѝ позволи да ме използва за боксова круша и Андреа най-сетне си тръгна.

Кери притисна ръка към зачервеното си лице:

— Бях съсипана. Не знаех какво да направя. Не можех да повярвам. Не че се радвах на бог знае какъв живот, но сега и малкото, което притежавах, се обърна с главата надолу. Опитах се да позвъня на Джо, но той не вдигаше телефона. Брат ми ми крещеше как може да съм такъв боклук и да се мъкна с женен мъж. Кърк не остана доволен, когато разбра, че съм станала стриптийзьорка, а когато узна и за това ми прегрешение, направо откачи. Нямаше къде да отида и с кого да поговоря. Бях съвсем сама — дори още по-зле отпреди, защото брат ми не беше до мен, за да ми помага.

— Кога видя Джо отново?

— Повече не съм го виждала. Ако не броим снимките във вестниците на следващия ден. Можеш да си представиш как се почувствах тогава. След това вече нямаше значение дали е женен, или не. Беше си отишъл завинаги — от мен, от Андреа, от всички.

— Как се озоваха под леглото ти значката и документите му?

Тя сви рамене:

— Сигурно ги е оставил последния път, когато е бил у дома. Ченгетата твърдят, че това не е възможно, но как иначе би могло да се случи?

Тревожен въпрос, на който Бен не можеше да намери отговор. Все още.

— А изцапаните с кръв дрехи?

— Не мога да го проумея. Мога да обясня присъствието на кожените костюми — това беше обичайна част от срещите ни. Но кръвта — просто не знам как би могло да се случи. Нямам никаква

представа и как са се озовали под леглото. Никога не бих ги оставила там, независимо дали са изцапани с кръв, или не.

Една сълза се търкулна по страната ѝ.

— Съжалявам. Не знам защо се разбъбрих. Няма защо да слушаш ревливата ми история. Това си е мой проблем.

Бен взе ръката ѝ в своята.

— Греша, това е и мой проблем. Наш проблем. Освен това дълбоко се вълнувам от всичко, което ти се случва...

Кери вдигна глава и сълзите ѝ отново рiekнаха.

— Толкова си добър! Разбрах го още щом те видях. Знаех си, че не си просто адвокат. Че не те интересува единствено чекът, а наистина те е грижа за мен.

— Така е — промълви той.

— Имам нужда... от някого. От човек, комуто да не съм безразлична. Толкова дълго съм сама. И толкова ме е страх.

— Тук съм — каза Бен, изправи се и я взе в прегръдките си.

— О, Бен. Аз съм толкова... Знаем, че не трябва, но... но...

Притисна устни в неговите. Бен ѝ отвърна с настойчивост, която не бе изпитвал преди. Придърпа я по-близо до себе си и почувства топлия натиск на гърдите ѝ върху своите.

«Това е грешка», повтаряше някакъв глас в главата му, но оглушителното туптене в цялото му тяло му подсказваше, че не може да е грешка, след като усещането е толкова приятно. След като тя толкова много се нуждае от него, а той изпитва такава отчаяна необходимост от нея...

20.

Бари Додс се прибираше от бар «На местопрестъплението» към дома си спокойно и замислено. Беше нисък мъж — нисък и топчест, ако трябва да бъдем съвсем точни. Невинаги бе изглеждал така. Когато работеше като патрул, веднага след колежа, и се наложи да вземе участие в улична схватка, беше истински ентузиаст. Но след четири години прие повишение и работа зад бюро в участъка. Отразяваше се по-добре на кръвното му налягане, но не и на талията му.

Додс леко се поклащаше, докато ходеше, и особено, ако си беше пийнал повечко. А тази вечер беше пийнал доста. Напоследък му се случваше все по-често и най-ужасното бе, че нямаше никаква представа защо е така. Не беше подложен на по-голям стрес от обикновено, заетостта му не беше по-голяма и не бе преминал през никакво разтърсващо събитие в живота си. Или поне не си спомняше за такова. Явно обаче нещо го тревожеше. Или беше това, или той бавно и сигурно се превръщаше в алкохолик.

«Какво пък толкова!», каза си. Направо го заболяваше главата от тия разсъждения. Като спомена глава, се сети, че тя наистина го цепа, макар че това едва ли се дължеше на задълбоченото мислене. Съществуваха и друго възможно обяснение, то също завършваше на «-ене», ама...

Той се изсмя, сетне зави и пое направо през Мейниън Парк към хубавата двуетажна къща, където живееше с жена си и трите си деца. Подухна хладен вятър, който го поуспокои, той се отпусна и се отдаде на прелестното полуалкохолно и полусънно опиянение, което е в състояние да направи огромни добрини на всеки човек...

— Почерпил си се, а, Бари?

Додс се закова на място. В парка беше тъмно като в рог. Лампите угасваха в девет часа.

— Кой е? Кой е там?

— Кой е според теб? Някой вампир ли?

Додс се завъртя и се препъна в собствения си крак.

— Къде си, мамка ти? Предупреждавам те — аз съм полицай и имам пистолет!

— Не, нямаш. Хари не позволява на посетителите да внасят оръжие в бара, а ти не взе нищо на излизане оттам. Наблюдавах те много внимателно, така че не ми пробутвай повече глупости.

Този път гласът говори достатъчно дълго и Додс го разпозна.

— Лавинг? Ти ли си?

Лавинг излезе на светло.

— Точно така. Хубав парк си имаш тук, Бари. Искаш ли да се полюеем на клатушката?

Додс изтри челото си.

— Глупак такъв! Изплаши ме до смърт.

— Нямам представа защо — отговори Лавинг. — Не съм направил нищо страховито. Може би имаш гузна съвест.

— Какво, за бога... Пак ли за оня Кинкейд? Защото, ако е за него, забрави...

— Това твоята къща ли е? — посочи Лавинг. — Онази от другата страна с хубавата бяла дъсчена ограда?

И бездруго тесните очи на Додс се присвиха.

— Накъде биеш? Това заплаха ли е?

— Сигурно е приятно да се живее там — продължи Лавинг, без да му обръща внимание. — Удобно. Бас държа, че жена ти и децата обожават това място.

Додс продължаваше да се поти. Не знаеше дали да си плюе на петите, да извика за помощ, или да се бие, но като се има предвид състоянието му, едва ли щеше да направи като хората кое да е от тези неща.

— Да, Лавинг, къщата ни харесва. Работих здраво за нея. Много дълго време лових лошите. Спечелил съм си я.

— Спечелил си бил къщата! Ама че нахален неблагодарник! — Лавинг се приближи до много по-ниския от него мъж и огромната му сянка падна върху него. — Щеше да живееш в някой приют за бездомни, ако не беше Бен Кинкейд! Жена ти щеше да те е напуснала преди години и нямаше да ти дава да виждаш децата, освен може би на някой неделен излет до зоопарка!

— Какви ги дрънкаш?

— Казвам, че човек трябва да избира, нещастник такъв — заяви Лавинг и ръгна Додс в ребрата. — Казвам, че си му длъжник.

— Не дължа нищо на този гаден убиец на ченгета!

— Напротив! — изрева Лавинг. — И ще ти кажа още нещо. На мен също си ми длъжник и аз съм решил да си получа дължимото.

— Ти си ненормален, Лавинг. Халюцинираш!

— Много добре знаеш, че Вътрешният отдел щеше да те разжалва. Не че беше направил нещо нередно. Поне не бог знае какво. Половината полицаи са вършили подобни неща, но теб те спипаха на местопрестъплението. Разполагаха с повече от достатъчно от онова, което напоследък минава за доказателство, за да се наредиш на опашката за безработни, ако не и да отидеш в затвора. Бен Кинкейд спаси жалкия ти задник.

— Той си свърши работата и аз му платих за това.

— Плати му жълти стотинки. Не можеше да си позволиш скъп адвокат. Беше пръснал твърде много пари в залата за бинго. Ако Кинкейд не беше поел случая ти, ти беше изгубен. И нека ти напомня, че го направи, защото аз го помолих за това като лична услуга — изпъна рамене Лавинг. — Длъжник си на него, длъжник си и на мен. И сега е моментът да се разплатиш.

Додс се отмести и залитна. Стисна облегалката на една пейка, за да се задържи прав.

— Лавинг, не мога да разговарям с теб. Знаеш какво ще стане.

— Какво? Синята мафия ще сложи в леглото ти отрязана конска глава ли?

— Ако Матюс и момчетата разберат, че съм говорил с теб...

— Няма защо да разбират. Никой освен мен няма да знае, а аз няма да обеля и дума. Не искам да свидетелстваш в съда, Бари. Просто имам нужда от малко вътрешна информация. Трябва да знам какво става.

Додс впери поглед в пейката, устните му трепереха, но от тях не излезе и звук.

— Става дума за «синя преса», нали, Бари?

Бавно, все още разтреперан, Бари кимна.

— Кой стои зад всичко това? Кой го прави?

— Не... мога да кажа...

— Хайде, Бари, можеш да се справиш и по-добре. Матюс е, нали?

— Не знам! — извика полицаят. Силата на гласа му очевидно изненада и самия него. — Искам да кажа, че предполагам, но не съм сигурен. Това са само слухове. — Понечи да хукне. — Не мога да ти кажа нищо повече.

Лавинг го стисна за китката и го завъртя.

— Говорѝ!

Погледът на Додс отчаяно обходи околността. Беше тъмно като в рог, посред нощ, двамата очевидно бяха съвсем сами, но това не го успокои.

— Има една тайна група ченгета, нали разбираш?

Лавинг смръщи лице:

— Нецо като специален отряд, така ли?

— Да, нецо такава. Само че не е официален, ако ме разбираш. Той е... частен.

— И какво точно се опитва да направи тази група?

— Да се бори с престъпността. Да поправа злините. Да предотвратява извършването на неправди. Всичко, което би трябвало да правят ченгетата, само че... без проблемите, с които се сблъскват те. Без пречките.

— Искаш да кажеш, че група полицаи се събират и си играят на Мръсния Хари в свободното си време, така ли?

— Трябва да признаеш, че напоследък нещата доста се объркаха, Лавинг. Полицаяте се претрепват от работа, рискуват живота си, поемат какви ли не рискове. Престъпниците са въоръжени с узита, с терористични оръжия, с неща, които дори не би трябвало да са позволени в една цивилизована държава, и стрелят по нас като по живи мишени. А ние какво — висим като примамки, за да заловим престъпниците и да ги предадем на правосъдието. И какво става после? В половината от случаите съдиите ги пускат заради някаква формалност.

— Я стига! Това се случва само по филмите.

— Улиците стават все по-опасни, а да осъдиш някого — все по-трудно. И какво трябва да направят ченгетата? Да гледат как всички престъпници се измъкват безнаказано ли? Или да се опитат да вземат някакви мерки?

— От колко време действа тази шайка?

— Не мога да кажа точно.

— Какво са направили досега?

Додс закърши ръце:

— Не знам докъде е стигнало всичко. Мислех, че повече приказват. Нали знаеш, дърдоренето в бара и перченето около масата за покер. Но тогава стана онова нещо с Джо Макнотън и... всичко се промени.

— Искали са да отмъстят за смъртта на Джо.

— Да. Разбира се. Всички обичаха Джо. Беше голяма работа.

— Значи тия смешници са решили лично да раздадат малко справедливост?

— Отначало не. Всички смятаха, че онази мацка Делкентън ще си получи заслуженото, може би дори смъртна присъда. Но след като шефът ти извади от ръкава си оня ефектен трик в съда и убийцата на Джо излезе на свобода... Е, тогава чашата преля.

Лавинг грубо стисна Додс за ръцете и впери гневен поглед в очите на по-ниския мъж:

— Те са подхвърлили ножа, нали? Те са го сложили в кантонерката на Бен!

— Не знам нищо за това — още по-силно се разтрепери Додс. — Наистина.

— Трябва да разбере, Бари!

— Истината ти казвам. Не знам. Изглежда логично да е така. Всички експертизи показват, че това наистина е ножът, с който е извършено убийството. Признай, че едва ли убиецът го е оставил там. Така че кой друг би могъл да притежава оръжието на убийството освен...

— Освен ченгетата. — Лавинг отвратен отблъсна Бари от себе си. — Гадните, извратени ченгета. — Той замълча и додаде: — Но ако са имали ножа, защо не са го използвали по време на процеса? Не са ли искали да има присъда?

— Разбира се, че искаха. Всички искахме. Ако са разполагали с ножа, щяха да се погрижат прокурорът да го получи. — Настана мълчание. — Освен ако...

— Освен ако нещо, свързано с начина, по който са го открили, не уличава Кери Делкентън, а води към някой друг. Тогава биха скрили

оръжието, поне докато не го подхвърлят някъде, за да насочат делото натам, накъдето искат. — Лавинг рязко вдигна глава. — Като например в кантората на адвоката на Делкентън.

— Може ли вече да си вървя? Жена ми очаква да се прибера преди полунощ и ще се тревожи.

— Бари, трябва да разбере кой е сложил там този нож!

— Никога няма да го узнаеш от мен.

— Говоря сериозно, Бари.

— Не знам кой го е направил!

За съжаление Додс явно казваше истината.

— Не можеш ли да разбереш?

— Не. Категорично не.

— Все още си ми длъжник, Бари.

— Поправка — бях ти длъжник, но вече ти се изплатих. На чисто сме.

— Нищо подобно.

Додс се изви и опита да се освободи.

— Казвам ти, не мога да го направя!

— Аз пък ти казвам, че можеш. — Погледът на Лавинг изгаряше Додс. — Бен Кинкейд ти спаси живота. А сега ти ще спасиш неговия.

21.

— Къде е Бен? — попита Кристина, прелитайки през вратата на кантората. Изглеждаше изтощена. Беше се разкъсала между разглеждането на правните прецеденти, свързани с днешното предварително гледане, и разнищването на самото дело. Защо си бе мислила, че когато завърши колежа по право, темпото ще се позабави поне малко?

Отново бе сбъркала.

— Къде е той? Трябва да сме в съда след десет минути.

От бюрото си Джоунс ѝ отговори през стиснати устни:

— Мисля, че е в кабинета си. И Кери е тук.

— Кери ли? Предварителното гледане е за него, а не за нея. Какво търси тук?

— Защо питаш мен? — натърти той. — Напоследък доста се навърта в кантората.

Около очите на Кристина се образуваха бръчици.

— Ама тя защо... — Замълча, след малко изрече: — Джоунс, какво става тук?

— Не питай мен. Аз съм само организационен секретар. Не знам нищо и мен никой не ме слуша.

Кристина отчаяно вдигна очи.

— Имаме дело. Не можем да си позволим да оплескаме нещата — заяви твърдо и се отправи с решителна крачка към кабинета на Бен.

Вратата беше затворена. Без да спира и за миг, Кристина рязко я отвори.

Бен и Кери отскочиха един от друг, стреснати и смутени. Бен избърса устата си. Кери намести презрамката на блузата си.

Кристина се вцепени.

— Какво, за бога...

— Трябва ли ти нещо, Кристина? — Погледът на Бен означаваше: «Не казвай нищо!».

— Днес е предварителното гледане — заекна тя. — Закъсняваме.

Бен погледна часовника си, сетне вдигна очи към Кери.

— Права е. Трябва да вървя. Ами... ще ти се обадя.

— Ще те чакам тук.

— О, не е нужно...

— Бих предпочела.

— Тогава...

— Освен ако не искаш.

— Не, не е...

Очите на Кристина щяха да изхвъркнат от орбитите.

— Бен, трябва да тръгваме!

— Добре, добре. — Той се приближи към Кери, поколеба се, наведе глава към нейната, спря се и след това изненадващо я потупа по рамото. — Скоро ще се върна.

* * *

Тропотът на краката им, докато препускаха по покрития с плочи под на съда, беше доста силен, но бе нищо в сравнение с гръмотевичния глас на Кристина.

— Какво си мислиш, че правиш, по дяволите?

— Кристина, моля те. Това е нещо... лично.

— Не е лично. Тя е твой клиент!

— Знам.

— Да не си си изгубил ума?

Бен не сваляше поглед от съдебната зала в дъното на коридора. Така му беше по-лесно, отколкото да я гледа в очите.

— Това наистина не е твоя работа.

— Така ли? Ами тогава нека да ти напомня нещо, Лотарио^[1]. Вече сме партньори. Аз съм част от фирмата, а това означава, че тя е и моя клиентка.

— Технически погледнато, да.

— Технически погледнато ли? Това е факт и толкоз. А ти се въргаляш в леглото с клиентката ми!

— Кристина, говори по-тихо! — шепнешком каза той. — Ние не се въргаляме в леглото, както деликатно се изрази ти. Просто... станахме много близки.

— Много близки ли? Че ти направо ще ѝ извадиш сливиците с език!

— Кристина...

— Не че тя се намираше под упойка. Стриптийз танците ще се окажат добра школовка!

— Кристина, честно, това не беше нищо.

Тя се закова на място.

— Нищо, значи? Забрави ли за Кодекса на професионалната етика, който, поне при последната справка, която направих, изрично забранява адвокатите да вадят сливиците на клиентите си?

— Кодексът не забранява абсолютно всякакви отношения...

— Не ми излизай с тия тълкувания, приятелче. Това, което вършиш, е погрешно и ти много добре го съзнаваш — отсече тя и закрачи отривисто по коридора.

Той ускори крачка, за да я настигне.

— Виж, Кристина, не съм имал намерение да стане така. То просто се случи.

Тя отново спря точно пред вратата на съдебната зала.

— Трябва да ми обещаеш, че няма да се повтори.

Лицето му доби печално изражение.

— Кристина...

— Обещай ми, защото в противен случай няма да вляза в тази зала.

— Ти да не си ми майка?

— Не, Бен. Аз съм ти адвокат. И нямам намерение да представлявам човек, който върти любов зад гърба ми и по този начин застрашава изхода на собственото си дело, а също и делото на друг човек. Не бих понесла такова поведение от непознат и категорично не бих го допуснала от твоя страна.

— Кристина, това е изнудване.

— Точно така, по дяволите! Да влизам ли, или не?

Бен пое дълбоко въздух:

— Добре, обещавам. Ще скъсам с Кери. Поне докато не приключат процесите.

Кристина стисна бравата на вратата и рязко я отвори, но гневът ѝ не бе намалял и на йота.

— Браво на теб, Казанова.

* * *

Кристина бе сигурна, че съдия Кейбъл вече е запознат с всяка подробност от делото, което лежеше пред него, но той се прояви като страхотен артист и се престори, че то по нищо не се различава от останалите.

— «Държавата срещу Кинкейд», Дело № СД-01-578К — безстрастно обяви съдията.

Съдия Кейбъл беше един от най-старите членове на съдийската общност в окръг Тулса. Косата му беше бяла, на носа му се мъдреха очила с бифокални лещи и си беше спечелил славата на краен консерватор — последното нещо, от което се нуждаеха на това дело.

— Подсъдимият е обвинен в укриване на доказателства, свързани с криминално разследване, и във възпрепятстване на правосъдието. Това е предварително разглеждане, което трябва да реши дали срещу обвиняемия следва да започне съдебен процес. Готова ли е защитата?

Бен понечи да се надигне по навик. Кристина сложи ръка на рамото му.

— Да, Ваша чест — отговори.

— Много добре — каза съдията и насочи вниманието си към масата на прокурора. — Обвинението ще призове ли свидетели?

Лабел се изправи с бавно, плавно и гордо движение.

— Да, Ваша чест.

— Много добре. — Съдия Кейбъл отново не си позволи никаква външна реакция, но и той, и всички присъстващи в залата знаеха, че делото е от необикновена важност, след като Лабел лично се е заел с него. — Действайте.

Лабел призова сержант Матюс на свидетелското място. Полицаят беше относително сдържан и спокоен — доколкото изобщо бе по силите му. Това не изненада Кристина. Лабел беше известен с умението си да изпипва всяка подробност, с перфекционизма си. Беше сигурна, че той е прекарал с Матюс доста време, за да репетира показанията му и да го отучи от противния му сарказъм.

Матюс каза това, което всички очакваха. Отказа да разкрие самоличността на анонимния си източник, но заяви, че го е направил

пред съдия Харт, когато е поискал заповед за обиск в кантората на Бен. Твърдеше, че нямал никаква представа какво и къде ще намери, но като се имало предвид, че става дума за убийството на полицаи, не искал да поема никакви рискове. Помолил за подкрепление, за участие на специалните части, на снайперисти и на полицейски хеликоптер. Той и още неколцина полицаи претърсили кантората и не след дълго в кантонерката на Бен Кинкейд открили ножа, за който се смятало, че е оръжието, свързано с убийството на Джо Макнотън.

След като Лабел приключи с въпросите, Кристина реши да разпита свидетеля на обвинението. Обикновено адвокатите на защитата не провеждаха кръстосани разпити по време на предварителното гледане. Не можеха да постигнат много, тъй като обвиняемите почти винаги отиваха на съд, затова предпочитаха да не подсказват на обвинението предварително каква стратегия ще следват по време на процеса. В този случай обаче Кристина смяташе, че обвиненията срещу Бен са толкова неоснователни, че съществува вероятност, макар и незначителна, да успее да ги отхвърли и без да се стига до процес. Трудна работа, но тя бе решила да опита.

— Какво очаквахте да намерите, след като претърсите кантората на господин Кинкейд?

Лабел изобщо не се поколеба:

— Възраavam. От свидетеля се изискват предположения.

Лабел представляваше доста внушителна гледка в съда. Той не само беше един от най-добрите юристи в окръга, но и изглеждаше превъзходно. Беше висок и красив, а косата на слепоочията му беше посребрена само колкото да му придава изискан вид, без да го състарява. Кристина установи, че в погледа му има нещо, което кара хората да му вярват — дори и да са негови опоненти.

Съдия Кейбъл кимна:

— Приема се.

Кристина стисна устни. Първият ѝ въпрос от кръстосания разпит и вече бе предизвикала възражение. Прекрасно, няма що.

Опита отново:

— Бяхте ли учуден, когато униформеният ви служител извади ножа от кантонерката на господин Кинкейд?

Матюс успя да сдържи подигравателната си усмивка:

— Не особено.

— Откъде бяхте толкова сигурен, че ще откриете нещо?

— Не бях сигурен, но се надявах да открием. Иначе защо изобщо да ходим там!

— Успяхте ли да установите как ножът се е озовал в кантонерката?

— Ами... — подсмихна се Матюс — това беше кантората на Кинкейд, а той беше защитник на подсъдимата.

— Значи смятате, че тя му е дала ножа и той го е скрил.

Матюс беше достатъчно умен, за да не отговори утвърдително за нещо, което не може да докаже:

— Така предполагам.

— Но защо? — настоя Кристина.

— Явно — за да не стигне до полицията.

— И по каква причина би искал господин Кинкейд да скрие ножа от полицията?

— Ако ме питате за мотива му, госпожице Маккол, мога само да предполагам. Разполагахме с някои сведения, които сочеха, че връзката между господин Кинкейд и госпожица Делкентън не е само професионална. Освен това предполагаме, че вероятно се е надявал едно толкова сериозно дело да повлияе положително на... недотам блестящата му кариера.

— Значи смятате, че той е сложил ножа в кантонерката си? Доколко смислено ви се струва това? Не е избрал най-доброто скривалище.

— Едва ли е очаквал да претърсим кантората му.

— Знаете ли, че господин Кинкейд разполага със сейф в кантората си?

Матюс се замисли за момент.

— Да, струва ми се, че си спомням това.

— А не е ли този сейф много по-подходящо място за укриване на толкова уличаващо доказателство като ножа?

— Не мога да кажа. Вероятно не е искал никой друг в кантората да знае за него.

— Да, едва ли би искал. Вероятно не би казал на никого за ножа.

— Допускам, че не би го направил.

— И никой друг не би трябвало да знае.

— Вероятно е така.

— Освен човека, който го е поставил там.

— Точно така.

Кристина се завъртя на един крак и се приближи до мястото на свидетеля толкова, колкото би позволил съдията.

— Сержант Матюс, какво точно ви съобщи вашият информатор по телефона?

— Каза, че ако претърсим кантората на Кинкейд, може и да намерим оръжието, с което е бил убит Джо Макнотън.

— Значи е знаел къде се намира оръжието.

— Очевидно.

— Но, сержант Матюс, не казахте ли преди малко, че единственият човек, който би могъл да знае за скрития в кантонерката нож, е онзи, който го е поставил там?

Последва продължителна пауза.

— Ами...

— Нали не смятате, че информаторът ви е самият господин Кинкейд?

— Ами...

— Смятате ли, че Бен сам се е издал?

— Не...

— Тогава още някой трябва да е знаел.

— Аз... ммм. — Кристина забеляза как погледът на полицаия се стрелна към Лабел. — Предполагам, че е възможно.

— Но защо ще знае и друг човек? Струва ли ви се вероятно господин Кинкейд да е осведомил още някой, че укрива оръжие, с което е било извършено убийство?

— Ами, възможно е...

— Защото преди малко се съгласихте, че не е възможно.

Матюс бавно въздъхна:

— Не, едва ли би го направил.

— Значи единственият начин информаторът ви да знае къде се намира ножът, е той сам да го е оставил там!

Матюс стисна устни:

— Може би е видял... нещо...

— Сержант Матюс — рязко го прекъсна Кристина, — кой е информаторът ви?

— Вече казах, че това е поверителна информация.

— Отказвате ли да отговорите на въпроса ми?

— Ако предпочитате да се изразите така, добре. Няма да ви кажа кой е той.

— В такъв случай, сержант Матюс, мога да заявя, че единственият човек, който укрива доказателства и възпрепятства правосъдието, сте вие!

Лабел скочи на крака:

— Господин съдия, това продължи предостатъчно! Сержант Матюс не е обвиняем.

— Не е, но може би трябва да бъде — заяви Кристина.

— Възразявам — извика Лабел.

Съдия Кейбъл допря върховете на пръстите си и произнесе:

— Приближете се.

Кристина не изчака да ѝ дадат думата, когато стигна до съдийската маса:

— Ваша чест, настоявам за незабавно снемане на обвиненията. Те са изцяло скалпени и всички тук много добре го знаем.

— Длъжен съм да възразя срещу това неточно твърдение — каза Лабел. Дълбокият му звучен глас се чуваше добре дори и когато шепнеше. — Никога не съм повдигал обвинения, в чиято основателност не съм бил убеден, и не възнамерявам да го правя.

Съдията вдигна ръце:

— Моля ви. Може ли да се съсредоточим върху конкретния свидетел?

— Ваша чест — обърна се към съдия Кейбъл Кристина, — свидетелят призна, че друг човек, чието име той отказва да разкрие, може или да е бил отговорен за подхвърлянето на доказателството в кантората на господин Кинкейд, или дори да е бил съучастник в извършването на престъплението. А не желае да назове името му.

— Не мога да го накарам да разкрие самоличността на таен информатор, госпожице Маккол.

— Знам това, сър. Но как бихме могли да съдим човек, обвинен за престъпление, което изцяло или отчасти може да е извършено от друг човек?

— Госпожице Маккол, това е само предварително гледане.

— И това ми е известно, Ваша чест. Но ако приемем тези обвинения, бихме могли да нанесем огромна вреда на кариерата и

репутацията на човек, чиято единствена вина е, че пламенно е защитавал една жена, която правозащитните органи отчаяно искат да разпънат на кръст.

Лабел се наведе напред:

— Ще ми позволите ли, Ваша чест. Възхищавам се на младежкия ентузиазъм на госпожица Маккол, но тя подхвърля за обсъждане десетина проблема едновременно. Въпросът е дали съществуват достатъчно доказателства за даване ход на делото срещу обвиняемия.

— И дали обвинението не е изфабрикувано от полицията и от нейните информатори, за да накажат Бен Кинкейд, задето ги разгроми в съда — додаде Кристина.

Лабел мечтателно допря длани:

— Помня как се чувствах непосредствено след дипломирането си. И аз горях от въодушевление и плам...

— Не се отнасяйте пренебрежително към мен! — бодна го Кристина с дългия си нокът.

— ... и се възхищавам на подкрепата, която младата колежка оказва на човека, който е неин работодател от толкова много години, но не можем просто да си затворим очите за факта, че оръжието, с което е било извършено убийството, е открито именно в неговата кантонерка и че то не се е озовало там само.

— Не е — изстреля в отговор Кристина, — но нямате никакви доказателства, че е било оставено там от Бен Кинкейд.

— Тя има основание — отбеляза съдията и потърка рамката на очилата си. Съдия Кейбъл беше около петдесет и пет годишен мъж с изсечено лице и четвъртита брадичка. Погледът му се закова в прокурора: — Обвинението ви е доста уязвимо.

— Ваша чест — спокойно подхвана Лабел, — и двамата знаем, че доказателствата нямат особена тежест по време на предварителните изслушвания. Необходимо е просто да се изтъкне някакво рационално основание...

— Не и в този случай — побърза да възрази съдията. — Не и в случай на нещо, което до голяма степен прилича на вендата, независимо дали в действителност е, или не е.

— Но ножът е намерен у него — настоя Лабел.

— Искате да кажете — в кантонерката му — уточни Кристина. — Не помните ли, че Кодексът на професионалната етика позволява на

адвоката да приема на съхранение вещи на клиента си?

— Но не и да укрива доказателства — изстреля в отговор Лабел.

— Е, правилата са малко неясни по този въпрос, не мислите ли? А и вие не сте доказали дали той е получил ножа от Кери Делкентън, дали е знаел, че това е оръжието, с което е било извършено убийството, или пък че изобщо го е виждал, преди вашият човек да го измъкне от кантонерката.

— Боя се, че трябва да се съглася с госпожица Маккол — заяви съдия Кейбъл. — Тази работа ми понамирисва.

Лабел се изпъна:

— Ваша чест, при цялото ми уважение към вас, нека ви напомня, че и двамата сме служители в този съд и сме положили клетва да спазваме конституцията и законите на щата. Пресата и правителството ще следят отблизо този процес, затова съм уверен, че мога да разчитам да изпълните дълга си, независимо от...

— А сега вие ме чуите — каза съдия Кейбъл и насочи чукчето си към него. — Може да сте богат и популярен и да сте областен прокурор, но съдията съм аз и няма да ви позволя да ме заплашвате в собствената ми съдебна зала.

Лабел вдигна ръце:

— Не, не, господин съдия, вие не ме разбрахте.

— Не мисля така.

Желязното спокойствие на Лабел, изглежда, започна да се огъва.

— Аз... — заекна той — не възнамерявах да отправям никакви заплахи.

— Но точно така прозвуча.

— Уверявам ви, че не съм имал подобно нещо предвид.

Кристина мълчеше и наблюдаваше как великанът започва да се смалява. Определено не бе преценил добре положението. И най-голямата му грешка бе, че се опита да подходи от позиция на силата.

Не че преди това ѝ бе липсвала увереност, но след като и един истински майстор на съдебните престрелки като Лабел бе в състояние да допусне подобна елементарна грешка, кой можеше да се сърди на едва прохождаща адвокатка като нея?

— Ваша чест — намеси се Кристина, — защо не подредим това, което вече знаем? Обвиненията бяха изфабрикувани, за да се намекне за измама и да се намери основание за повторно разглеждане на делото

«Делкентън». Е, добре. Постигнаха целта си. Правилно или не, те успяха и сега животът на госпожица Делкентън отново виси на косъм, независимо от факта че повторният процес представлява огромно нарушение на конституционния постулат, че човек не може да бъде съден два пъти по едно и също обвинение.

— Млада госпожице — намеси се Лабел, — Апелативният съд постанови, че...

— Известно ми е как заобиколихте постановката за повторното откриване на съдебен процес по едно и също обвинение. Не съм тук, за да обсъждаме това. Истината е, че машинациите изпълниха мисията си. Делото ще бъде възобновено, затова няма никаква нужда да се повдигат подобни абсурдни обвинения срещу Бен. Честно казано, според мен щяха да оттеглят обвинението веднага щом получат решението на Апелативния съд, само дето дотогава случаят доби широка гласност и ако се бяха отказали незабавно, щяха косвено да признаят, че обвиненията са изцяло скалъпени.

— Ваша чест — възпротиви се Лабел, — няма нищо подобно.

Съдия Кейбъл не го удостои с внимание.

— Трябва да призная, че самият аз се питах дали не става точно това. Делото ми се струва доста неубедително, а обвинението е толкова слабо, сякаш направо ме моли да прекратя процеса. Като че ли знаете, че тезата ви няма да издържи, но се страхувате сами да се оттеглите.

— Ваша чест, нека ви обясня... — започна Лабел.

— Както изтъкна госпожица Маккол, ако сами оттеглите обвинението, вероятно пресата доста ще ви поотупа. Но ако ме накарате аз да го направя, ще можете да обвинявате «либералната съдебна система» или «справедливостта на въртящите се врати», или нещо подобно.

Гласът на Лабел звучеше все по-плахо при всеки следващ протест.

— Мога да ви гарантирам, че мотивите на обвинението бяха съвсем чисти.

— Да. — Съдия Кейбъл побутна листовете върху масата, за да ги подравни. — Не виждам причина да продължаваме с това предварително гледане.

Кристина подскочи:

— Значи ще отхвърлите обвиненията?

Съдия Кейбъл се поколеба:

— Ще дам становището си писмено. Ще го приготвя и ще разполагате с него утре сутринта.

— Съпроводено с извинение ли? — попита Кристина.

— Моля? — погледна я накриво съдията.

— С извинение. От канцеларията на прокурора. Или от съда. Или и от двете.

— Госпожице, вашият човек трябва да е благодарен, че се е отървал.

— Сигурна съм, че ще бъде, Ваша чест. Но освен това смятам, че господин Кинкейд трябва получи и извинение за огромната неправда, на която стана жертва, за вредата, нанесена на кариерата и репутацията му, и така нататък. Струва ми се редно... — преглътна Кристина — при тези обстоятелства.

Съдия Кейбъл бутна очилата си надолу и я изгледа строго над тях.

— Човек не би могъл да ви определи като стеснителна, нали, госпожице Маккол?

— Не, сър — усмихна се тя. — Господин Кинкейд е по тази част. Аз си имам собствен стил.

[1] Герой от пиесата «Добрият грешник» (XVIII в.) от Никълъс Роу; нарицателно за развратник, изкусител на женски сърца. — Б.пр. ↑

22.

— Всички обвинения са оттеглени! — Кристина танцуваше из коридора на кантората. — Освен това: «Съдът изказва съжаление за произтеклите от процедурата неприятности за подсъдимия». Ние спечелихме! — Тя подхвърли във въздуха заповедта на съдията и радостно заподскача около Бен. — Ние спечелихме, спечелихме, спечелихме!

— Това е чудесно, Кристина! — Бен вдигна заповедта от килима. — Няма ли извинение от прокуратурата?

— Ти да не би да очакваше да има?

— Не се надявах много, ама знае ли човек. След като натри носа на Лабел в залата, всичко е възможно. Целият трепереше.

— Да бе!

— Наистина. Едва ли някога е бил подлаган на такъв тормоз от току-що завършила адвокатка, която се явява на първото си предварително гледане.

— Е, явно е възможно — усмихна се Кристина. — Най-доброто от всичко е, че ръцете ти са развързани и можеш да се заемеш с делото «Делкентън».

— Кристина, позволи ми да ти благодаря. Справи се великолепно в залата.

— Добре, добре. Само ми плати навреме, става ли? Повечето клиенти на тази фирма са абсолютни голтаци.

— Не, сериозно, Кристина. Знам, че се наложи за кратко време да поемеш огромен товар и съм ти признателен.

Тя се наведе към ухото му и прошепна заканително:

— Ако искаш да изразиш признателността си, използвай устата предимно за говорене.

— Кристина, вече ти обещах...

— Да не би да не знам, че онази жена е в кабинета ти дори и сега, докато говорим?

— Кристина, трябва да се подготвиш за процеса. Мен ме чакат един милион неща...

— Да, но тя не може да ти помогне да направиш нито едно от тях. Вероятно дори няма да поиска да застане на свидетелската скамейка. Откога позволяваш на клиентите си да се мотаят наоколо, докато подготвяш делото?

Бен се намуси.

— В момента тя е много нещастна, Кристина. И е... самотна. Няма къде да отиде. Чувства се по-добре, когато е тук.

— Не се и съмнявам — заяви Кристина и стисна рамото му. — Не забравяй какво ти казах. Ако заподозра дори за миг, че си играеш на цуни-гуни с нашата клиентка, напускам. Сериозно ти говоря. По-скоро бих се върнала в «Рейвън, Такър и Таб», вместо да търпя това.

— Разбрано. Така и ще направя. Т.е. — нищо такова няма да правя.

— Добре — заключи тя, въртна се и отривисто закрачи към кабинета си.

Джоунс се появи на вратата на хранилището тъкмо навреме, за да види как Кристина профучава покрай него.

— Така ли празнува Кристина?

— Явно да.

— Ще върна шампанското в хладилника — кимна Джоунс.

Пола изхвърча от един от вътрешните кабинети. Обгърна с ръце Джоунс и му тикна под носа документите, които стискаше.

— Сладкишче, виж какво намерих! — Направо подскачаше от вълнение.

Бен изви вежди:

— Сигурно е печеливш билет от лотарията. Или покана за посещение на Бъкингамския дворец.

— Не, глупчо. Нова база данни.

— И какво вълнуващо има в това?

Джоунс сви рамене.

— За библиотекарите има — обясни услужливо, взе листовите от ръцете ѝ и ги разгледа. — Ей, ама това е страхотно!

Бен не можеше да продължава да се бори с изкушението и се приближи към тях:

— Какво е?

— Професионалното досие на Джо Макнотън.

— Мислех, че са поверителни.

Джоунс ехидно се подсмихна:

— Нищо не е поверително, когато моето сладкишче реши да се прави на хакер. Може да се добере до всичко — дори до файлове на ФБР и на Министерството на отбраната. Успя да докопа тайната формула на кока-колата.

— Майтапиш се.

Пола му намигна:

— Ела ми на гости някой път. Имам още малко собствено производство в гаража.

— Погледнете това — каза Джоунс и посочи един ред на горната страница. — Нещо се е случило с Макнотън преди около година и половина.

— Нещо ли? Какво?

— Не знам. Но дотогава се е издигал главоломно в кариерата, а след това най-неочаквано и без никакви обяснения са го понижили до уличен патрул.

— Но преди да умре...

— А това е още по-интересно. Остава патрул само два месеца. След това отново го повишават — чак до сержант!

Бен се намръщи:

— Нещо не се връзва.

— Никак. Ама точно това е станало. Ето, погледни. Повишението му е скрепено с нов трудов договор, свидетел на който е сержант Бейли.

— Пола, можеш ли проследиш тая нишка? — попита Бен. — Разбери къде е тоз Бейли...

— Ако ми обещаеш да казваш «този», а не «тоз».

Бен наведе глава:

— Ще помоля и Лавинг да види какво може да изрови. Възможно е да няма никаква връзка с делото, но въпреки това ще се радвам да разбера какво се е случило с Макнотън, преди да умре.

Пола отлетя толкова бързо, колкото бе влязла. Бен грабна някакви документи от пощенската си кутия, отправи се към кабинета си и в същия миг забеляза привлекателна тъмнокоса жена, която тъкмо влизаше през входната врата.

Веднага я позна. Настръхна целият.

Жената изглеждаше елегантна и спокойна — може би твърде спокойна, сякаш полагаше съзнателно усилие да овладее нещо, което напираше отвътре.

— Извинете — обърна се тя към него, — аз съм Андреа Макнотън. Вдовицата на Джо Макнотън.

— Знам. Спомням си. — Глупав отговор, но явно в момента мозъкът на Бен не функционираше както трябва. Не можеше да повярва, че тази жена действително е дошла в кантората му.

— Идвам да се срещна с Кристина Маккол. Тук ли е?

— Ами... да... тук е. Мога ли да ви попитам...?

— Тя ме посети неотдавна и ми зададе някои въпроси. Опитах се да ѝ кажа всичко, което знам, но след като си тръгна, си спомних още нещо. Нещо, което може и да е важно. Ако е свободна...

Бен най-сетне се отърси от смайването си:

— Ще я повикам.

Но още не беше направил и крачка, от кабинета му излезе друга жена. За нещастие не беше Кристина.

— Ти! — Кери се спусна напред с разширени от почуда и гняв очи. — Какво търсиш тук?

— Успокой се, Кери — опита да се намеси Бен. — Просто иска да поговори с Кристина.

— С Кристина ли? Защо?

— Свързано е с...

— Мислех, че сте на моя страна! — извика Кери. — Смятах, че мога да ви имам доверие.

— Наистина е така, Кери. Успокой се.

Тя отметна платиненорусата си коса.

— Искам тази жена веднага да си тръгне. Незабавно!

Лицето на Андреа застина, но тя не отрони и дума.

— Кери, бъде разумна — рече Бен.

— Разумна ли? Тази жена съсипа живота ми!

— Чакай малко! — стисна зъби Андреа. Очите ѝ се превърнаха в малки, пронизващи точки светлина. — Ако говорим кой чий живот е съсипал...

— Изобщо не искам да разговарям с теб!

— Ти открадна съпруга ми! — изстреля в отговор Андреа. — Първо отне любовта му, след това — и живота му.

— Моля ви! — обади се Бен.

— За твое сведение — повиши глас Кери, — нищо не съм откъвала. Той сам ми даде любовта си. И го направи, защото ти очевидно не си я искала.

— Малка кучка! — извика Андреа, а ноздрите ѝ потръпваха от гняв. — Не си мисли, че знаеш всичко...

— Че защо иначе ще има нужда от мен? Не би ме потърсил, ако ти му даваше онова, от което се нуждае!

— Това не е вярно! — сподавено изрече Андреа. — Аз обичах Джо. Той също ме обичаше, докато не срещна теб. И докато ти не му се натрапи като малка уличница, каквата си всъщност.

— Нищо подобно!

— Как ли пък не!

— Джо те ненавиждаше! Затова дойде при мен. И това толкова те вбеси, че накрая го уби!

Андреа се нахвърли върху нея като пантера. Кери политна назад. Андреа я блъсна в стената толкова силно, че окачената там диплома падна с трясък. Макар да бе много по-дребна от Андреа, Кери се отбраняваше с удивителна сила. Тя налагаше другата жена отстрани по врата, докато ръцете на Андреа стискаха гърлото ѝ.

Бен застана зад Андреа и се опита да ги разтърве. Обгърна талията ѝ и я дръпна назад, но тя отново се стрелна напред. Двете с Кери се строполиха върху килима, вкопчени една в друга, и повлякоха и Бен със себе си.

— Джоунс! — изкрещя Бен. — Помогни ми!

Макар явно да не изгаряше от желание да се намесва, Джоунс се изправи иззад бюрото си. Междувременно Андреа бе приковала Кери към пода и я бе възседнала. Ръцете ѝ държаха здраво главата на момичето, извиваха я и притискаха лицето ѝ към килима. Кери размаха ръце и започна да удря Андреа по гърдите и краката. Андреа махна едната си ръка от лицето ѝ и я заби силно в ребрата ѝ. Кери изпищя.

Бен пхна ръце под тялото на Андреа, стисна я и най-сетне успя да я дръпне от Кери. Но Кери се нахвърли отгоре ѝ и се възползва от възможността да ѝ върне юмрука в ребрата. Андреа изкрещя от болка.

— Джоунс! — извика Бен. — Хвани я!

Джоунс се опита, но Кери беше по-бърза от него. Докато Бен отдалечаваше Андреа от нея, тя се възползваше от всяка възможност,

непрестанно се извърташе и не спираше да я удря. Андреа се опита да се предпази с крака. Джоунс най-сетне успя да хване Кери и изви ръцете ѝ зад гърба, но щом видя Кери беззащитна, Андреа я ритна силно право в корема.

— Спрете! — кресна Бен. — Веднага спрете! И двете!

Бен и Джоунс издърпаха жените в два противоположни ъгъла на стаята. Схватката най-сетне приключи.

— Пуснете ме! — изкрещя Андреа.

— Не и преди да се овладеете! — отвърна Бен.

— Казах да ме пуснете!

— Трябва ли да викам охраната? Защото точно това ще направя, преди отново да сте се нахвърлили върху клиентката ми.

— Чухте ли какво ми каза тази жена?

— Не ме интересува какво ви е казала Кери. Аз я убедих да не повдига обвинение срещу вас, когато я нападнахте предишния път, но този път няма да го направя. Така че се успокойте.

— Но тя каза... тя каза... — Гневът на Андреа се стопи така бързо, както я бе връхлетял, и тя избухна в сълзи. Свлече се на колене и заплака толкова високо и силно, сякаш никога нямаше да спре. — Тя ми отне съпруга... — успя да продума сред накъсаното си, ускорено дишане, раздирана от ридания. — Тя... ми отне... всичко...

— Извинявай, шефе — обади се Джоунс. Изражението на лицето му подсказваше, че никак не му е забавно. Кимна към Кери, която все още се опитваше да се отскубне от ръцете му: — Какво да правя с тази?

— Заведи я в кабинета ми — изръмжа Бен. — И заключи вратата, ако трябва.

Джоунс помъкна Кери към кабинета, като за всеки случай продължаваше да я стиска.

Андреа цялата се тресеше. Изглеждаше направо съсипана от мъка. Главата ѝ се люлееше, ръцете ѝ бяха здраво стиснати между краката.

— Аз го обичах — изрече едва чуто. — Наистина го обичах.

— Убеден съм, че е било така — отвърна Бен. В този момент надзърна в очите ѝ и ѝ повярва.

Постепенно мъчителните ѝ ридания утихнаха. Бен ѝ подаде носни кърпички. Тя се изправи несигурно.

— Мисля, че... е най-добре да си вървя.
Бен я подкрепяше за лакътя.
— Нали искахте да кажете нещо на Кристина? — напомни.
— Вече не — сурово го изгледа Андреа.

* * *

На улицата, точно зад кантората на Бен Кинкейд, двама мъже седяха в една паркирана кола. Заелият мястото до шофьора — огромен мъж с изключително късо подстригана коса — нагъваше лакомо китайска храна от картонени кутии. Другият, на шофьорското място, гледаше с уред за нощно виждане.

— Все още е в кантората — промърмори Матюс, без да отлепва очи от окуляра. — Брой звездите ли, какво ли?

— Може да е видял падаща звезда и да си пожелава нещо — изломоти Мечока. Устата му беше натъпкана с храна.

— Може пък да се чуди дали да не се хвърли през прозореца — свали бинокъла от очите си Матюс. — Дано да е така.

— По-вероятно е да благодари на щастливата си звезда — каза Мечока и натъпка още спагети в устата си. — Не мога да повярвам, че се отърва от обвиненията. Ама че гадост!

— Да, но нали все пак успяхме да възобновим делото «Делкентън». Усилията ни не бяха съвсем напразни. Трябва просто да измислим някакъв друг начин да притиснем Кинкейд до стената.

— Не знам, Арлен. Дали да не се откажем?

— Джо Макнотън щеше ли да се откаже? — сурово попита Матюс.

— Ами... Не знам...

— Не, нямаше. Ние също.

— Арлен...

— Джо неведнъж ти е спасявал задника, Франк, и ти много добре го знаеш.

— Така е, не го отричам, ама като че ли в този случай...

— Джо ми беше партньор, забрави ли?

— По дяволите, Арлен, как да забравя? Нали все това повтаряш.

— Познавам го още отпреди да постъпим в полицията. Беше най-добрият ми приятел чак до смъртта си. Ако с мен се бе случило нещо, той щеше да отмъсти. И нямаше да се откаже само защото нещата малко са се позакучили.

— Сигурно е така, Арлен, ама все пак...

— И Андреа познавам оттогава. Знаеше ли това? — Внезапно суровото изражение на Матюс се смекчи. — Беше голяма красавица, преди да се ожени за Джо. Не че и сега не е хубава. Аз я открих. Отначало излизаше с мен. Прекарвали сме страхотни мигове заедно. Тази жена е истинска тигрица, повярвай ми. Беше нещо специално — веднага прозрях това. Бяхме много близки или поне аз така смятах. След това се появи Джо, двамата станаха гаджета и... се ожениха след шест месеца. — Той замълча, сетне гласът му някак странно потрепери: — Наистина обичах Андреа. — Извърна очи и добави: — Така че, Франк, имам поне две причини да не се отказвам. Трябва да го направя заради Джо. И заради Андреа.

В колата настана мълчание. Мечока поразмърда огромното си туловище върху седалката и се загледа към парка «Ла Фортюн». Без улични лампи, които да осветяват огромната площ, паркът изглеждаше мрачен и страховит като горите в приказките на братя Грим — опасно място, където човек със здрав разум не би дръзнал да отиде.

— Знаеш ли, Арлен — подхвана Мечока, — не исках да ти го казвам, но според мен Бари се е разприказвал. Пред онзи Лавинг, нали се сещаш? Дето работи за Кинкейд.

Очите на Матюс бяха студени и неподвижни.

— Знам.

— Така ли?

— Знам почти всичко, което става в този град, Франк.

— Но след като Бари се е раздрънкарал, не знам доколко е безопасно...

— Бари не знае нищо. Нищо конкретно. Само слухове. Неясни планове. Той е извън играта.

— Така е, ама ако Кинкейд надуши за «синята преса» и...

— Би било чудесно.

— Моля? — слисано примигна Франк.

— Чудесно. Точно както съм го планирал.

Франк се замисли, сетне бавно изрече:

— Знаеш ли, Арлен, аз не съм толкова тъп, колкото смятат повечето хора, но нямам никаква представа какво искаш да кажеш.

Матюс въздъхна уморено:

— Ако Кинкейд повярва, че ние стоим зад онази работа с ножа в кантората му, и сметне, че щом обвиненията са оттеглени, значи е успял да обезвреди тази бомба, ще реши, че вече е в безопасност. Че се е отървал от «синята преса». — Той замълча и погледна Франк в очите: — Затова няма да очаква друг удар. Няма да очаква, Мечок, никой на негово място няма да очаква! — Очите му потъмняха и се присвиха: — И тъкмо когато се почувства в безопасност, когато реши, че вече нищо не можем да му направим, ние ще го разпънем на кръст.

23.

Докато плащаше билета си и преминаваше през въртящата се преграда на входа на парка «Уинчестър», Бен си спомни, че дядо му също обичаше надбягванията с коне. Сега това му изглеждаше като странно противоречие. Дядо му беше високообразован човек. Беше успял да се издигне от крайна бедност до положението на човек с успешна кариера в медицината. Беше суров и сериозен мъж, но вероятно точно тези качества му бяха необходими за дългото пътешествие от света, в който се бе родил, до този, в който почина. Не разполагаше с много време за забавления, а когато намереше някоя и друга свободна минута, предпочиташе да я прекара с хубава книга в ръка. Не играеше карти, не танцуваше, не пушеше, не беше женкар и не обичаше силните напитки.

Но обожаваше конните надбягвания.

Когато Бен и сестра му Джулия бяха деца, често ги зарязваха при едните или другите баба и дядо, докато родителите им прекарваха почивката си по далечни и екзотични места. Ако отидеха при родителите на майка си, обикновено търсеха съкровища и правеха излети из гъстите гори, които заобикаляха фермата им в Арканзас. Но отидеха ли при родителите на баща си, това несъмнено означаваше конни надбягвания. Всички се натъпкваха в един микробус (който по онова време им се струваше направо огромен), и се отправяха към Таос.

Като цяло времената не бяха никак лоши. Бен се научи да разчита талона за залаганията, когато беше едва на шест години, и пресмяташе курсовете на залагане много по-добре от дядо си и от повечето му приятели, а това му осигуряваше известна популярност в техните среди. Гениалното хлапе и красивата му по-малка сестричка! Беше му забавно да наблюдава как препускат конете, а ако му омръзнеше, никой нямаше нищо против той да си седи отстрани и да си чете книжка с комикси — съвършено различно отношение от онова, с което тази му дейност биваше посрещана у дома.

Дядо му ходеше на надбягванията толкова често, че всички го познаваха, а след известно време започнаха да считат Бен и сестра му за талисмани. Вероятно половината от тези хора бяха известни фигури от света на организираната престъпност, но тогава Бен още не знаеше това. Не че би имало някакво значение.

Дядо му почина, когато Бен беше на петнайсет. Пътуванията до Таос престанаха, а отношенията между Бен и собствения му баща доста се обтегнаха. Дали поради носталгия, или заради начина, по който бяха приключили взаимоотношенията с баща му, но Бен винаги си спомняше за отминалите времена на пистата за надбягвания с искрено умиление.

Не беше ходил в Таос, откакто дядо му почина, а междувременно залаганията на конни надбягвания бяха станали законни в Оклахома. Бен често си мислеше, че това много би допаднало на дядо му. Днес старецът сигурно би прекарвал цели дни сред тази всепоглъщаща атмосфера, сред мошениците, платените информатори, жокеите и останалите живописни образи, сред миризмата на стърготини, коне и кучета — и въпреки това би се прибирал навреме за вечеря.

— Бенджамин Кинкейд! Стари приятелю! — потупа го по рамото нечия ръка. — Толкова се радвам да те видя! — Веселите кафяви очи внезапно се присвиха: — Моля се на Бога да не търсиш мен!

— Всъщност не. — Бен тутакси позна Алберто де Карло, най-младият мафиотски кръстник. Беше наследил това място от баща си, който на свой ред го бе получил от собствения си баща. Пътищата на Бен и Де Карло се бяха пресекли — ама много сериозно! — по време на едно разследване за убийство преди години.

Де Карло се бе променил оттогава. Беше сменил конската си опашка с по-модерна прическа и козя брадичка. Стоеше му добре и отвличаше вниманието от оредяващата му коса.

— Но се радвам да те видя — продължи Бен. — Как върви «Интерконтинентал импорте», Алберто?

— Трей, викат ми Трей, забрави ли?

Разбира се. Нали беше Алберто де Карло Трети.

— Компанията върви чудесно. Благодаря, че попита.

Бен си припомни, че когато Де Карло пое семейния бизнес, той се опита да го модернизира. Създаде корпорация, «Интерконтинентал

импортс», и инвестира в редица напълно законни сфери — банково дело, недвижима собственост и така нататък. Твърдеше, че сделките му вече са напълно легални, макар Бен да познаваше доста хора в полицията, според които компанията е по-скоро прикритие за обичайната дейност на мафията — проституция, хазарт и наркотици.

— Вече се занимавам с антики, знаеше ли?

— Не, не знаех.

— Трябва да посетиш магазина ни, Бен. Близо е до Ютика Скуеър. Струва ми се, че изискан човек като теб би оценил някои от тези прекрасни вещи.

— Извинявай, че ще те разочаровам, но не бих разпознал антика дори и да се блъсна в нея. А и, честно казано, напоследък съм доста зает, Трей.

На лицето на Трей се изписа загрижено изражение:

— Четох във вестниците за неприятностите ти, Бен, и наистина много съжалявам. Знаем какво е да бъдеш несправедливо обвинен. Мога ли да ти помогна с нещо?

Веждите на Бен се извиха против волята му: да не би да му предлагаше да предреша делото? Да подкупи съдията? Или може би дори да го елиминира?

— Благодаря за предложението, но ще трябва да ти откажа.

— Знаеш ли, Бен, може и да не съм споменавал, но съм ти много благодарен за начина, по който се справи с оная гадна история след убийството на Тони Ломбарди. Подозирал си, че аз съм замесен — не се съмнявам в това. Знаем, че и полицията смяташе същото. Но независимо от всичко ти се отнесе с мен така, както би се отнесъл с всеки друг заподозрян. Никога няма да го забравя. Така че, ако мога да ти помогна някак...

Е, това беше предложение, на което, така да се каже, не можеше да откаже.

— Често ли идваш на надбягванията?

— Всъщност не. Не ми допадат особено, пък и ако се появя някъде, където се играе хазарт, всички смятат, че е операция на мафията. Много е изтъркано, но е така. Някои хора просто не могат да превъзмогнат някогашния стереотип.

Загледан в тези хлътнали кафяви очи, Бен за малко да повярва, че Алберто казва истината.

— Дядо ми обичаше да ходи на конните надбягвания. В действителност той си падаше по хазарта въобще и вероятно тъкмо това е причината да се насочи към... тази работа. Но конете му бяха най-любими. Винаги ни мъкнеше в Рейтън да гледаме конете. Всяко лято.

— В Таос. Заедно с моя дядо. Беше в Таос.

— Така ли? Виждаш ли, Бен, имаме много повече общи неща, отколкото предполагаш — каза той и усмивката му помръкна. — Дядо ми ми липсва. Каквото и да говорят за него, той беше свестен човек и обичаше хората. С баща ми не можехме да си разменим и две думи, без да се скараме, но дядо винаги ме разбираше. Усещаш ли какво имам предвид, Бен?

И то много добре. Животът е пълен с изненади. Никога не би предположил, че ще стои до пистата за конни надбягвания и ще води философски разговори с мафиотски бос.

— Стига сме си говорили празни приказки. Сигурно си дошъл тук поради някаква конкретна причина. Мога ли да се осмеля да попитам...

— Търся Антонио Катрона. Сигурно е заобиколен от бодигардове и няма да успея да се добера до него, но ще опитам...

— Искаш да се срещнеш с Тони ли? Нито дума повече. Ще го уредя.

Де Карло стисна ръката на Бен и го поведе през стадиона като куче на къса каишка. По пистата под тях профуча група коне, а малко по-късно половината стадион се изправи на крака с викове и крясъци. Всички финишираха почти едновременно и някои от зрителите явно бяха доволни от резултата. Но Бен забеляза, че повечето хора късат билетите си и вадят портфейлите, за да проверят колко пари са им останали.

След като взе асансьора до най-горния етаж, Де Карло поведе Бен към една частна остъклена кабина. Почука два пъти. Вратата отвори плещест мъж и го пусна да влезе. Бен видя как пазачът го изглежда студено, но явно фактът, че идваше с Де Карло, бе достатъчно обяснение.

Бен погледна надолу към пистата през огромното стъкло. Вероятно това бяха най-добрите места на стадиона, а за да станат още по-добри, навсякъде в стаята бяха разположени монитори, предлагащи

по-близък поглед към пистата. Помещението имаше климатична инсталация и добре зареден бар. Отстрани стоеше привлекателна млада жена с къса черна пола, готова да изпълни поръчката на всекиго.

Де Карло потупа по рамото един едър мъж, седнал най-отпред. Той се обърна и Бен веднага разпозна лицето от снимката в полицейското досие. Беше Антонио Катрона.

Де Карло посочи към Бен и Катрона се обърна към него. Не беше дебел, не точно, но беше едър и Бен остана с впечатлението, че вече не му е толкова лесно да се движи, колкото му е било някога. Косата му беше оредяла и прошарена, но някак подхождаше на суровото му, осяено с белези лице.

— Дано да не си заложил на фаворита — изръмжа Катрона.

Бен се позачуди какво да каже и отвърна:

— Не, изобщо не съм залагал.

— Умно момче. Досега никой не е забогатял от пистата — заяви Тони с ъгловата, крива усмивка. — Е, никой освен собственика — добави той и впи поглед в лицето на Бен. — Ал ми каза, че трябва да поговоря с теб, макар и да си адвокат.

— Ал е щедър човек.

— Да. Малко е мекушав, но умът му е остър като бръснач, а напоследък, честно казано, имаме нужда от всичките си умни хора. Е, какво мога да направя за теб?

Бен преглътна. Може би твърде много пъти бе гледал «Кръстникът», но нещо у този човек определено го плашеше.

— Казвам се Бен Кинкейд. Представявам Кери Делкентън и разследвам...

— Да, да, вече знам това. Значи искаш да ме попиташ дали не знам нещо за онова ченге, дето го убиха?

— Да.

— А какво те кара да смяташ, че знам нещо?

— Ами... начинът, по който е бил убит. Жестокостта. Отрязването на пениса.

— Прилича ти на екзекуция на мафията, нали? — засмя се Катрона. — Гледаш твърде много филми, хлапе.

— Вероятно сте прав, но все пак...

— Чуй ме, не познавах онзи тип — как му беше името? — Макнотън. Никога не съм го срещал. Твърдят, че разследвал мен и

моите хора, но аз не знаех нищо за това.

— Трудно ми е... да си представя, че не сте знаели...

— Имаш ли идея колко пъти са ме разследвали? Нека ти кажа — много. Непрекъснато ме разследват. Всеки път, когато се изправят пред нещо голямо, което не могат да лепнат на друг, погват мен.

— Сигурен съм, че не биха...

— Гледал ли си «Казабланка»?

— Веднъж-два пъти...

— Помниш ли, когато онзи французин каза: «Да приберем ли обичайните заподозрени?». Е, това е историята на моя живот. Шефът им, Блекуел, казва: «Да приберем ли обичайните заподозрени?», и всички ченгета хукват към мен.

— И все пак... — Бен знаеше, че навлиза в опасна територия, но беше невъзможно човек да разпитва мафиотски бос, без да си пъкне главата в устата на лъва. — Според полицейските доклади Макнотън е разследвал организацията ви в продължение на няколко месеца преди смъртта си. Вероятно е смятал, че е надушил нещо.

— А може би така му е било по-лесно, вместо да търчи и да залавя истинските престъпници? Ти познаваше ли го този Макнотън?

— Не, никога не съм го виждал.

— Както вече ти казах, аз също. Но от момчетата дочух доста гадни неща за него. Те не го харесваха, при това не само защото душеше около нас. Смятаха, че е намислил нещо. — Той замълча и сетне добави: — Че не е чист.

Макнотън? Героят на полицията?

— Знаете ли защо са смятали така?

— Не съвсем. — Катрона отново замълча. Когато заговори, гласът му звучеше вгълбен: — Той не е първото ченге, което е душило наоколо. Съвсем не. Но в повечето случаи момчетата успяват да стигнат до някакво... решение.

— Какво означава това?

Тони сви рамене:

— Здрав разум. Или по-скоро делови усет. Хората постигат повече, ако работят заедно.

— Искали сте да работите съвместно с ченгетата, които ви разследват?

Катрона не отговори веднага.

Една мисъл прониза като светкавица Бен:

— Макнотън е взимал подкупи, нали? За това ли става дума?

Катрона бавно изду огромния си гръден кош.

— Знаеш ли, нямам нищо против човек да си върши работата. Но каквото и да мислиш за мен, аз съм мъж, който държи на думата си. Изпълнявам обещанията си и очаквам другите да правят същото. Когато хората не играят честно с мен... ами, просто не го понасям. Не го търпя и толкова.

— Да не искате да кажете, че е имало нещо съмнително, свързано с воденото от Макнотън разследване?

— Прочетох във вестниците как се държат с твоята мадама — онова красиво малко момиченце, как я разиграват. Един ден е на свобода, на другия — не. Някои от тия самодоволни ченгета са решили на всяка цена да я отстранят и аз се питам дали за това си няма причина.

— Каква например?

— Ами например — защото не искат да се проведе истинско разследване. Може да им се ще да я обесят и с това делото да приключи, преди някой да се усети какво става в действителност.

Бен някак не можеше да си представи Катрона в ролята на теоретик на конспирацията. Все едно — дон Корлеоне в «Досиетата Х».

— А според вас какво става в действителност?

— Нямам представа. Ще ми се да знаех. Нали ти казах, че наистина ми е мъчно за онази жена. Да я торможат само защото работи като стриптийзьорка! Не е редно.

— А вас не ви ли притеснява фактът, че е била стриптийзьорка?

— Че защо? Аз харесвам стриптийзьорките. Лично притежавам няколко стриптийз клуба. Не съм сигурен, но е възможно и клубът, в който е работила тя, също да е мой. Ама ти сигурно вече знаеш това.

Не, Бен не знаеше, но фактът го заинтригува.

— Вие познавахте ли Кери?

— Никога не съм я виждал. Но, изглежда, е добро, честно и трудолюбиво момиче, а аз ценя тези качества. Повечето стриптийзьорки, които познавам, се бъртят здравата и издържат семействата си, а някои от тях — децата си. Освен това изглеждат

страхотно. Мамка му, предпочитам да наля на стриптийзърка, отколкото на адвокатка!

Той взе таблицата с графика на надбягванията от масата и провери предстоящите стартове.

— Всъщност исках да помогна на това момиче, след като полицията започна да я подмята. Направо ми се късаше сърцето. Помислих си да накарам няколко момчета да я наглеждат или пък да изпратят малко пари. Но ако го направех и пресата разбереше, щяха да решат, че тя е замесена по някакъв начин в организираната престъпност, а това е последното, от което момичето се нуждаеше.

— Искали сте да помогнете на Кери Делкентън?

— Да, какво толкова странно има? Обичам да помагам на хората. Нали затова ни е създал Бог?

— Съгласен съм, но просто не очаквах да чуя подобно изказване от вас.

— Защо? Защото съм изкупителната жертва на пресата ли? Какво толкова, ако си падам по хазарта и по жените? Да не би да означава, че нямам сърце? Да не би да означава, че не искам да помагам на хората, които са в нужда?

— Струва ми се, че организацията ви не е прочута точно с голямото си сърце!

— Кой твърди така? В началото мафията е била тайно общество за защита на бедните и потиснатите.

— Де Карло ми е споменавал този факт.

— Това момче понякога има шантави идеи, но поне разбира какво е предназначението на фамилията. Опитва се да ни върне към корените. Нека ти кажа, че пръска за благотворителност повече пари, отколкото си виждал през живота си.

— Това е добра реклама.

— Това е просто добро дело и толкоз. — Катрона погледна през стъклото. Започваше следващото надбягване. — Както и да е. А сега ме извини.

— Разбира се. Благодаря, че се съгласихте да поговорим.

— Няма проблеми. И чуй какво ще ти кажа — приближи се той и сниши глас, сякаш споделяше някаква тайна: — Ти познаваш това момиче Кери, нали? Ако смяташ, че мога да ѝ помогна по някакъв начин, само ми кажи.

— Ами... ще го имам предвид.

— Добре. И още нещо. Разбирам, че ще трябва да проучиш някои неща. Нали си имаш клиент, чака те процес и така нататък. Не искам да се страхуваш, че може да се събудиш с крака, зазидани в циментов блок, или нещо подобно.

«О, много благодаря!»

— Но ако науча, че отиваш по-далеч, например че си пъхаш носа в моя бизнес или дърдориш неща, които могат да навредят на фамилията... — продължи Катрона, постави ръцете си върху раменете на Бен и ги стисна. — Нека те осветля по един въпрос. Мафията не се е променила чак толкова.

24.

«Да нарече човек тази дупка килер, би било доста пресилено», мислеше си Кърк, докато наблюдаваше от около метър и половина домакина си, който киснеше крака в порцеланов леген, притискаше към лицето си прозрачна маска и вдишваше като прахосмукачка.

Как се озова в тази бърлога? На табелата отвън пишеше «Красиво тяло», но тя беше толкова малка, че той я пропусна три пъти. Не беше трудно човек да подмине нещо толкова късно през нощта, особено след като се отдалечи от ярките светещи табели на Стъргалото. Но бърлогата си я биваше. Много си я биваше... Беше отчасти освежаващо различна, отчасти отблъскваща.

— Искаш ли? — попита човекът с петносаната фланелка и му подаде газовата маска.

Кърк поклати глава.

— Ти губиш. Мене страшно ме кефи.

— Какво е това, опиум или нещо друго?

— Кислород — каза мъжът и вдъхна с пълни гърди. — По-точно, озон. Направо от резервоара. Няма нищо по-добро от това.

— Не можеш ли да си набавяш кислород от въздуха?

— Не и като този, синко.

Беше едър, плещест мъж, с грамадни ръце и крака, които изглеждаха поне два пъти по-дълги, отколкото би трябвало. Имаше дълга руса коса, сресана назад. Лицето му беше издължено и мършаво, вместо бузи имаше две дълбоки вдлъбнатини, а очите му бяха толкова силно хлътнали, сякаш се намираха в друго измерение.

— Атмосферата е замърсена, синко. Така е от години. Трябва ти глътка истински въздух, за да усетиш как бие сърцето ти. Вдишвай от това от време на време, и ще станеш друг човек, гарантирам ти.

«Интересно предложение», помисли си Кърк. Човекът срещу него явно не се радваше на цветущо здраве.

— Биячът от «Бутик Рейнбоу» ми подшушна за вас. Каза, че поставяте обици по тялото.

Мъжът кимна, продължавайки да вдишва:

— «Дупки пробивам навсякъде» — така ми викат на Стъргалото. Щях да го напиша на табелата си, ама се уплаших да не ме съдят или нещо такова.

Една отчетлива мисъл прониза съзнанието на Кърк.

— Къде пробивате дупки?

— Къде ли не, приятел. Ти само кажи и бъди сигурен, че вече съм го правил.

— Например?

— Мога да продупча всичко, което поискаш. Ушите, носа, устните, езика, пъпа, зърната на гърдите. Работил и съм по гениталиите, ама не ми харесва особено. — Мъжът се наведе напред и прошепна заговорнически: — Ш'ти споделя една тайна, приятел. Повечето хора, които са си пробили оная работа, после съжбяват. След като им попремине кефът отначало.

Кърк се размърда притеснено:

— Това ми се струва доста... неловко.

— Мамка му, синко, всичките са неловки. Ловките любовници хич и нямат нужда.

— А къде боли най-много?

Русият мъж притисна гърдите си с ръка и изви очи към тавана:

— Исусе Христе, пак ли! — Поклати строго глава: — Слушай, човече, ако искаш да те заболи, иди на Стъргалото и се сбий с някой сводник или нещо подобно. Той добре ще те подреди.

— Вече го направих — отговори Кърк.

— Аха, тъкмо се чудех откъде ти е белегът на челото — отбеляза русият и свали маската. — Защо не се върнеш в онова студио за татуировки? Доколкото знам, старецът в задната стаичка никога не мие иглите си.

— И това опитах — обясни му Кърк. — Искаш ли да видиш?

— Мерси, по-добре не.

— Добре, щото и аз предпочитам да не ти показвам.

— Не знам защо все на мен се падат откачалките. Божичко, никой ли вече не си слага обица, за да изглежда по-красив?

— Ако исках да изглеждам красив, щях да отида в «Дилард» и да си купя костюм.

— Добре, добре. Какво искаш?

— Каквото и да е. Всичко.

Другият въздъхна:

— Май няма да е хич лесно. Отивам да си взема нещата. — Той се поизвърна и отвори чекмеджето на едно бюро. — Ще си взема скалпела, шилото, стерилизатора и може би торбичка с лед. Или не, почакай, ти искаш да те боли.

Кърк го удостои с лека усмивка. Русият извади от чекмеджето спринцовка.

— Мамка му, за малко да си забравя инжекцията!

Кърк изви вежди:

— Още озон ли?

— Не ставай глупав. Човешки хормони на растежа.

Мъжът вдигна ризата си и пред погледа на Кърк заби иглата в корема си.

— Не боли ли? — потрепери Кърк.

— Не достатъчно, за да те изкефи — отговори другият и извади иглата. — Искаш ли да опиташ?

— Не, благодаря.

— Много е яко бе, пич, няма лъжа!

— Мислех, че е само за джуджета и други подобни.

— Така казват лекарите, ама те к'во разбират. Заздравява костите, поддържа те във форма. Държи настрана гадостите от тялото, дето ни съсипват всичките.

— Кой го казва?

— Това е общоизвестен факт. Хормоните на растежа и коктейли от витамини. Като майчиното мляко са. Вземай ги всеки ден и никога няма да остарееш.

— Щом така казваш — съгласи се Кърк. — Извинявай, че го отбелязвам, но ти си остарял.

Мъжът му намигна:

— Само отвън. Нищо не може да се направи за плътта. Ама отвътре съм си млад като някога.

И този довод не успя да убеди Кърк. Ако беше млад като преди, защо седеше в тази мръсна стая, на този счупен стол и си киснеше краката?

— Имам малко В12, ако искаш да опиташ.

— Благодаря, вече вечерях. Не може ли вече да започваме с пробиването?

— Добре, добре — примири се мъжът и посочи малката масичка до себе си. — Всичко е готово. Нека само да си покисна краката още пет минути.

Кърк хвърли поглед към порцелановия леген. Водата беше леко жълтеникава. Сигурно отдавна киснеше там краката си, защото бяха набръчкани като стафиди.

— Мога ли да попитам какво е това? — обади се Кърк.

— Разбира се. Урина.

— Моля?

— По-точно — моята урина. Много е здравословно.

Кърк го изгледа невярващо:

— Киснеш се в собствената си пикня?!

— Тя е едно от най-естествените неща на света. Защо ще ни я дава Бог, ако не е полезна?

— Не мисля, че...

— Знаеш ли, че Ганди я е пиел?

Стомахът на Кърк се сви.

— Виж, не съм дошъл тук за здравословни съвети. Може ли да се захващаме с пробиването?

— Добре. Ето го, идва — бързо и болезнено. Точно както го искаш.

— Хубаво.

— Освен ако не речеш да опиташ нещо свършено различно.

— Какво например?

— Знаеш ли, пробиването на дупки по тялото вече е малко старомодно. Твърде разпространено. *Passe*, както биха казали някои. Като татуировките преди десетина години.

— А какво е модерно сега?

— Осакатяването.

Кърк усети, че това е моментът да стане и да си тръгне, но кой знае защо, не го направи.

— Защо да се задоволяваш с игла, когато можеш да обезобразиш тялото си с нож?

— Как... например?

— Зависи какво целиш. Опитваш се да се харесаш на някоя мадама ли? И вече си си татуирал името ѝ на гърдите?

— Не съвсем.

— Обаче това не ѝ е направило впечатление. Какво ще кажеш за следното — ще гравирам името ѝ на гърба ти.

— Ще го гравираш ли? С нож?

— Е, няма да стане с нокът.

— Ами няма ли да кърви много?

— Отначало. Наистина ще има доста кръв и гной. Струпеи и всякакви такива работи. Но ако го направя както трябва — а аз винаги го правя така, иначе връщам парите — след няколко месеца белегът ще зарасне. Ще си имаш огромен белег с името на твоята любима. Няма ли да е страхотно?

Кърк замислено поглади брадичката си:

— Може би.

— Може и да не е дума. Гравирам и форми, картини. Само да не са много сложни.

— Какво още предлагаш? — намръщи се Кърк.

— О, мамка му, с ножа човек може да направи почти всичко. Нали си чувал да казват за някой, че говори така, сякаш езикът му е раздвоен като на змия?

— Да...

— Мога наистина да ти го направя такъв. Няма ли да е страшно секси?

— Не знам.

— Представяш ли си как ще се почувства тя, като почнеш да ѝ правиш френска любов с това нещо? Проблемът е само, че езикът изгубва малко от чувствителността си.

— Не искам това. Искам да усещам всичко.

— Може и да не е езикът. Мога да ти разцепя мекото на ушите. Едно момиче ме накара да ѝ разцепя носа.

— Ще боли ли?

— Ти все около това въртиш работата, а? — Русият погледна ръката си и боцна собствения си пръст с остро перо. Рукна кръв.

— Какво правиш? — скочи Кърк.

— Пускам си кръв. И на теб ще ти се отрази добре.

— Майтапиш се.

— И това го казва човек, който се мотае наоколо и търси начин да се измъчва. Виж, приятелю, хората си пускат кръв от векове.

Здравословно е. Кара тялото да се мобилизира. Да поднови запасите си. Ще се почувстваш добре след това. Знам го от опит.

«Да бе — помисли си Кърк, — ама се киснеш в собствената си урина.»

— Слушай, виждал съм такива като теб преди. Искат да се осакатят, да си причинят болка. Може и да не е в мой интерес, ама ще ти дам един съвет. Допускаш грешка.

— Тъй ли?

— Тъй. Смяташ, че ако се измъчваш достатъчно дълго, ще можеш да преодолееш чувството си за вина, нали?

Кърк му метна кос поглед, но не отговори.

— Така си и знаех. Работата е там, че не действа. Не действа, защото единственият начин да се избавиш от вината е да изтръгнеш корена ѝ.

— Корена ли?

— Точно така. Не знам причината, която те кара да се чувстваш нещастен. Шефът ти, колата ти, гаджето ти...

— Защо все повтаряш за това гадже? Аз нямам гадже!

— Аха. Както и да е. Ама повярвай ми, за да се избавиш от вината, трябва да премахнеш причината. Каквато и да е тя. Нищо друго няма да помогне. Можеш да накълцаш тялото си на кайма и пак нищо няма да стане.

— Ти за какъв се мислиш, бе? За Оби-уан Кеноби ли?

Русият се изсмя:

— Не, аз съм само човек, който си пуска кръв от пръста и среща такива като теб всеки ден. Много добре знам за какво говоря. Няма да се излекуваш, докато не изтръгнеш проблема от корен.

Кърк притихна.

— Не мога да го направя.

— Тоест — не искаш.

— Сигурно е така — поколеба се той. — Няма да е правилно.

— Не мога да кажа дали ще е правилно, като изобщо не знам за какво говорим. Но само така отново ще се почувстваш цял.

«Дали има право?», зачуди се Кърк. Впери поглед през малкото прозорче на северната стена, но виждаше само собственото си отражение. Това ли трябваше да направи? Възможно ли беше въобще?

Кърк се обърна, но силуетът на мъжа трепереше и се размазваше пред погледа му. Трудно му беше да се концентрира. Промърмори няколко думи, изправи се, залитайки, и хукна към вратата.

Нощният въздух беше освежаващ и леденостуден, но не успя да прочисти главата му. Беше толкова объркан, отчаян, разгневен и... съсипан.

Но едно от нещата, които му каза онзи ненормалник, беше истина. Трябваше да се захване с корена на проблема. Някой трябваше да плати. Някой трябваше да бъде наказан, за да може той отново да се почувства цял.

И може би, само може би, този някой не беше самият той.

25.

— Не се ли доближаваме поне малко до истината?

Кристина седеше на заседателната маса и дирижираше хаоса, предшестваша процеса, който цареше навсякъде около нея. От време на време възбудено крачеше от единия до другия край на масата, увила около пръста си кичур коса. «Значи, когато казват за някого, че си скубе косата, било само фраза», мислеше Бен. Боеше се, че ако това продължи още малко, той няма да е единственият в офиса с плешивина на главата.

— Вие не разбирате ли, че отиваме на процес? Утре сутринта! По обвинение в углавно престъпление!

Джоунс и Лавинг не изглеждаха особено впечатлени.

— Дааа — обади се Джоунс. — И преди се е случвало. И никога не сме били готови в нощта преди процеса. Никога няма да бъдем. Никой не е готов. Според мен това е нещо, присъщо на процесите.

— И все пак — изсумтя Лавинг — този път е по-лошо отпреди. Какво става?

Джоунс веднага пое хвърлената ръкавица:

— Това се дължи на факта, че преди имахме агресивна и хиперефикасна правна помощничка, а сега имаме втори адвокат. Затова сме свършили два пъти по-малко работа. — Той се обърна към Бен: — Шефе, сега, когато тя е адвокат, можем ли да си наемем нова Кристина?

— Ще прегледам бюджета — изви вежди Бен.

— Не си прави труда — раболепно се отзова Джоунс.

Кристина се ядоса:

— Вижте какво, мъгли такива, въпросът е сериозен. Лабел сигурно ще е подготвил тежката артилерия, да не говорим за цялата армия подчинени, които ще му помагат. Ще ни накара да изглеждаме пълни аматьори, а това е абсолютно неприемливо. Животът на една жена е в опасност.

Джоунс запърха с мигли.

— Да не говорим за чисто новата ти професионална репутация.

— Виж какво... — Погледът ѝ би угасил горски пожар.

Бен се надигна от стола си:

— Може би сега е моментът да ме осветлите за новините, които не можах да науча по-рано...

— Защото се опитваше на всяка цена да дадеш възможност на някой въоръжен до зъби мафиот да те убие.

Бен не ѝ обърна внимание.

— Разбра ли какво искаше да ти съобщи Андреа, Кристина? — продължи.

— Не. След онзи красив побой в нашия коридор тя не желае да разговаря с никого от нас. В това число и с мен. Дори не отваря вратата.

— Страхотно. Не се отказвай.

— Разбира се, че няма. Бог вижда, че нямам какво друго да правя, освен да торозя вдовици.

— Какво смяташ за нея все пак? Нали знаеш, че според Кери тя е главният ни заподозрян.

Кристина се замисли, преди да отговори:

— Трудно ми е да кажа. Разказва историята си много трогателно. Направо ще ни разбие от свидетелското място, освен ако не я накараме да избухне и да се нахвърли върху някого. — Поколеба се и продължи: — Но има и друго. Останах с усещането, че нещо я тревожи. Нещо, за което не ни казва. Или може би някой. Обаче нямам никаква представа какво може да е.

«Интересно — помисли си Бен, — но за нещастие не ни помага особено.»

— Някой знае ли къде е Кери? Обадох ѝ се и я помолих да дойде.

Кристина кимна:

— Аз също ѝ се обадох и я помолих да не идва.

— Какво? — слиса се Бен.

— Чу ме.

— И защо, ако смея да попитам, реши това на своя глава?

— Защото ни чака много работа — изстреля в отговор Кристина, — а не можем да я свършим, ако вие двамата се...

— Извинявай, но според мен дипломата по право ти е завъртяла главата.

— Глупости! Просто знам, че няма да стигнем доникъде, ако ти си зает да опипваш...

— Хей! — възкликна Бен. Лицата на Джоунс и Лавинг бяха застинали от удивление. — Не пред децата!

Кристина отчаяно поклати глава.

— Лавинг, научи ли още нещо от онова ченге, твоя информатор? Бари кой беше? — попита след малко.

— Говорихме, но той не ми каза много — отвърна детективът.

— Бой се от отмъщение ли?

— Да, но според мен изпя всичко, което знае.

— Е, да смятаме ли, че няма какво повече да очакваме от «синята преса»?

— Не бих разчитал на това. Според мен няма да престанат, докато Матюс не получи инфаркт или Кери не бъде осъдена.

— Което няма да стане — категорично заяви Бен, — ако мога да го предотвратя.

— За нещастие, това е едно доста голямо «ако» — тихо вметна Джоунс.

— Къде е единствената ти, истинска любов, Джоунс?

— Не съм я скрил в джоба си. Пола сигурно е в библиотеката. Опитва се да събере още информация за Джо Макнотън и за тайнственото му пропадане и повторно издигане в кариерата.

Бен кимна:

— Интересно ми е какво ще открие. От думите на Катрона разбрах, че в полицейското управление става нещо мътно. Нещо, в което е замесен и Макнотън. Или пък Матюс и неговият специален отряд. А може би и двете.

— Искам да попитам нещо във връзка с това, Капитане — обади се Лавинг.

— Какво?

— Ако част от момчетата са взимали подкупи или са били обвързани с Катрона по някакъв начин, защо той ще изгаря от такова нетърпение да ти го каже?

— Добър въпрос — каза Бен, потупвайки се по брадичката, — но за съжаление не знам отговора му. — Погледна към Кристина, която беше слязла от масата и бе започнала да рови из купчините документи. — Готов ли е бележникът ми за процеса?

Тя му хвърли враждебен поглед.

— Да, Бен, *нашите* бележници за процеса са готови!

Опала! Трябваше да свиква с това.

— Веществените доказателства?

— О, да. Само ми се иска някои от тях да бяха наши доказателства, а не на обвинението.

Бен кимна:

— В такъв случай май свършихме всичко, което може да се направи днес.

Кристина го измери с гневен поглед.

— Ти майтапиш ли се? — викна. — Бен, не сме изработили стратегия за защита! Не разполагаме с алтернативно обяснение за това — какво се е случило с Макнотън. Нямаме дори прилично алиби.

— Така е, но и няма да се сдобием с тези неща тази нощ. На Лабел ще му е нужна поне седмица, за да изложи тезата си по делото, а през това време ние ще продължим да разследваме. Може и да ни провърви.

— А ако не ни провърви?

Бен почука с пръсти по масата:

— Извинявай, но не трябва ли аз да се тревожа, а ти да ме успокояваш?

— Така беше, преди да се дипломирам. А сега сама мога да се сражавам с най-добрите от тях.

— Жалко, предпочитам някой да държи ръката ми, а не да я извива.

— Нали затова си имаш сладката ни малка клиентка.

Лицето на Бен окаменя.

— Вижте, само си губим времето — изрече бавно и погледна часовника си. — Късно е, уморени сме, изнервени сме и се дразним един друг. Някои от нас стават доста нападателни — стрелна с очи Кристина, — от което, не се съмнявам, всички останали се чувстват неудобно.

— Всъщност на мен ми е доста забавно — подхвърли Джоунс.

— Тази вечер нямаме какво повече да вършим. Затова хайде да се прибираме и поне да се наспим. Повярвайте ми, така е най-добре.

— Не съм приключила — възрази Кристина. — Искам да прегледам свидетелските показания.

— Толкова пъти си ги преглеждала, че сигурно ги знаеш наизуст.
— Просто ще се почувствам по-добре, ако отново им хвърля едно око. Искам да се уверя, че не сме пропуснали нищо.
— Не е необходимо.
Тя сведе поглед:
— Ти... просто не разбираш.
— Напротив. Спомням си първия си процес. Помня колко бях нервен, колко бях убеден, че на всяка цена ще сбъркам някъде. И точно така стана, но успях да го превъзмогна. Ти също ще съумееш. Гади ли ти се вече?
— Много. Нищо не мога да задържа в стомаха си.
— Треперят ли ти коленете?
— Като махало са. — Тя вдигна глава и попита: — По-добре ли става, след като минеш през няколко процеса?
— Не съвсем, но човек се научава кога е време да се прибере у дома и да се наспи.
Тя се засмя:
— Добре. Ще преклоня глава пред гласа на опита.
— Браво на теб. Гасете след пет минути. Всеки, заловен на територията на кантората, ще бъде глобен половин заплата.
Джоунс се изправи.
— Половината на нищо е пак нищо! — отбеляза ухилен.

* * *

Тя излезе от асансьора и тръгна по тъмния коридор с дебела папка документи под мишница. Входната врата на кантората беше заключена, но тя си имаше ключ. Тихо превъртя резетата и влезе вътре, без да заключва отново. Щеше да остане само няколко минути.

Знаеше, че Бен ще се разсърди, ако разбере, че е идвала, но трябваше да провери нещо и не можеше да чака до сутринта. Освен това добре знаеше, че шансовете ѝ да спи през нощта са направо нищожни. Ако я измъчваше някаква подробност, която не можеше да разреши, щеше да се върти в леглото до сутринта.

Включи компютъра на Джоунс. Внезапно бликналата синя светлина ѝ напомни, че не е запалила осветлението. А може би така

беше по-добре — и бездруго не трябваше да е тук. Натисна копчето на настолната лампа върху бюрото на Джоунс. Шейсетватовата крушка донякъде вършеше работа, но не съвсем.

— Няма да стане така — промърмори, отдалечи се от бюрото и изведнъж застина. — Има ли някой тук?

Не можеше да си обясни защо, но по някаква причина внезапно доби отчетливо усещане, че не е сама.

Дали не беше чула нещо? Не точно. По-скоро беше усетила нещо. Нечие присъствие. Топлина, която се излъчваше от нечие тяло... някъде. Но ако имаше някой тук, защо, за бога, не ѝ отговаряше?

— Попитах има ли някой тук. Обадете се!

Отговор не последва, но тя беше сигурна, че не е сама.

Скочи от бюрото и хукна към ключа за осветлението на срещуположната стена. Изведнъж се блъсна в нещо, което не би трябвало да е там.

В някого.

— Кой си ти?

Почувства как две силни ръце я сграбчат и я долепват до стената. Вгледа се в нападателя си, но не успя да различи чертите му.

Заудря го по гърдите с юмруци.

— Кой е? Кой си ти? — завика.

Когато нападателят най-сетне проговори, гласът беше зловецко приглушен, сякаш идваше от много далече:

— Считай ме за дългата ръка на справедливостта.

— И какво трябва да значи това, по дяволите? — продължи да се дърпа тя.

— Справедливостта не е възтържествувала.

Косъмчетата по врата ѝ настръхнаха. В този глас имаше нещо нечовешко, нещо грубо, режещо като тъп нож.

— Виж, не знам кой си, нито какво правиш тук, но...

— Време е правосъдието да започне да пипа по-твърдо.

Почувства, че ръката на нападателя пуска нейната. Реши, че това е шансът ѝ да се измъкне. Рязко се дръпна встрани и получи силен удар в корема.

Преви се одве, болката беше толкова остра и внезапна, че не можа веднага да разбере какво ѝ се е случило. Притисна ръце към корема си.

По ръцете ѝ имаше кръв. Много кръв.

Шокът беше по-силен, отколкото бе в състояние да понесе, повече, отколкото разсъдъкът ѝ можеше да обеме. Нападателят я пусна и тя се свлече на пода.

— Кой... си...

Отдръпна ръце от корема си. Бяха топли и лепкави. Макар да беше тъмно, знаеше, че губи много кръв, при това бързо. Чу стъпки. Нападателят вероятно си тръгваше.

— Защо... защо...

Кръвта образуваше локва около сгърченото ѝ тяло. Опита да извика за помощ, но установи, че няма сила. Можеше само да лежи там безпомощна и да кърви обилно.

И тогава изведнъж я връхлетя болката. Осъзна с пълна сила онова, което ѝ се бе случило. Коремът ѝ беше разпран.

Стисна здраво зъби и опита да се пребори с болката. Никога не бе изпитвала подобно нещо, нито веднъж през живота си. Сякаш беше натрошена, изкормена, безвъзвратно разкъсана на парчета.

Главата ѝ пулсираше. Струваше ѝ се, че усеща как кръвта ѝ минава през сърцето, тупти в слепоочията ѝ и изтича на пода. А заедно с нея си отиваше и силата ѝ. Отпускаше се в плен на съня или на нещо, подобно на сън. Нареди си да му се противопостави. «Не му се давай! — каза си. — Ако заспиш сега, никога няма да се събудиш.»

Още един болезнен спазъм премина през тялото ѝ. Какво ѝ стори онзи човек? Не бе в състояние да си представи какво може да бъде толкова болезнено. От болка очите ѝ се напълниха със сълзи.

Това ли означава да умреш? Така ли се чувства човек?

— Моля ви... помощ... — промълви тя, но нямаше никакъв шанс някой да я чуе. Клепачите ѝ натежаха, не можеше да ги държи отворени. Очите ѝ се затвориха и тя бе благодарна за това. Не знаеше дали ще се събуди отново, но в този момент сънят, или каквото там беше, ѝ се струваше като блажено избавление.

Главата ѝ клюмна назад и тя изгуби съзнание. Кръвта продължи да струи от раната, да се събира около нея, да лъкатуши... Накваси роклята ѝ, чорапите, зацапа табелката с името ѝ — обикновена карта на библиотекар от окръжната библиотека в Тулса — и четирите букви от малкото ѝ име.

ВТОРА ЧАСТ
ДЪЛГАТА РЪКА НА СПРАВЕДЛИВОСТТА

26.

— Пола!

Джоунс се втурна по коридора на болницата, шлиферът му се развяваше зад него. Зави зад един ъгъл, поспря се, огледа се и хукна в друга посока.

— Господине! — Сестрата на регистратурата се изправи. Но Джоунс вече бе стигнал до средата на коридора.

Тичаше и пред очите му минаваха номерата на стаите. 510, 512, 514... Ето я. 522.

Врълхлетя върху вратата, но един униформен пазач му препречи пътя.

— Извинете, господине, но това е частна стая.

Джоунс се опита да се шмугне покрай него, но служителят не му позволи.

— Пола Конъли ли е вътре?

Очите на охранителя леко се присвиха:

— Мога ли да видя документите ви, господине?

— Нямам време за това. Трябва да я видя.

Полицаят категорично вдигна ръка:

— Заповядано ми е да не допускам вътре хора, които нямат право да влизат.

— Аз не съм сред тях. Аз съм Джоунс!

Служителят извади някакъв списък от джоба си и го прегледа:

— Как е малкото ви име?

— Джоунс. Просто Джоунс.

— Какъв се падате на госпожица Конъли?

— Ами май съм приятелят ѝ. Вижте, трябва да вляза вътре! —

Вратата се откряна и в процепа се появи познато лице. — Бен! Кажете ми на този път да ме пусне!

Бен кимна на служителя:

— Пуснете го.

Пазачът се отдръпна от вратата.

Джоунс се втурна вътре.

— Каква е тая работа? Защо има охрана?

— Ще разбереш след минутка.

Джоунс влезе в стаята. Кристина седеше до леглото. А в леглото...

Лицето ѝ беше смъртно бледо, дори устните ѝ изглеждаха безцветни. На няколко места по лицето ѝ се виждаха синьо-черни натъртвания. Във вените на китката ѝ беше включена система, а на устата ѝ имаше респираторна маска.

Джоунс съвсем грохна. Строполи се до леглото с разширени и пълни със сълзи очи.

— Какво се е случило?

— Не знаем със сигурност — отвърна Бен мрачно. — Някой я е нападнал, когато се е върнала в кантората. Явно е решил, че е мъртва, и я зарязал. Нямаме представа колко време е кървила. Първа я открила Кристина чак тази сутрин. За щастие отишла в кантората към четири и половина.

Джоунс внимателно подпъхна крайчеца на чаршафа, с който бе покрито крехкото тяло на Пола.

— Какво са ѝ направили?

— Била е намушкана. Поне два пъти.

— С какво?

— Не знаем със сигурност. Вероятно с нож — извърна се Бен. — С много голям нож.

— Тя... тя...?

— Нищо не знаем, Джоунс — меко каза Кристина. — Лекарите още нищо не са ни казали. Раните са много сериозни. Едва дишаше, вероятно не би могла без респиратора. Изгубила е твърде много кръв, преди да я открия...

Тя поклати глава.

От очите на Джоунс бликнаха сълзи.

— Аз съм виновен!

— Моля?

— Пола искаше да се оженим. Знаех си, че искаше. Никога не е говорила за това, но аз... знаех. И най-странното е, че аз също го исках. Просто не можех да се накарам да произнеса думите. А сега... сега...

Бен положи ръка на рамото му:

— Джоунс, не се измъчвай. Не си могъл да знаеш.

— Трябваше. Трябваше да знам, че животът е безценен. И съвсем кратък. Не трябваше да губя толкова много време.

Кристина го прегърна. Бен стоеше смълчан до приятеля си. Само това можеше да направи в този момент. Със сигурност нямаше нужда от думи.

След като се наплака, Джоунс вдигна глава и прогони скръбта от очите си.

— Бен, днес няма да дойда в съдебната зала.

— Разбрано.

— Всички материали за процеса са готови. Не би трябвало да имаш проблеми...

— Не си го и помисляй, Джоунс.

— Трябва да остана при нея. Трябва. За всеки случай. Ако изобщо има някаква надежда.

— Знам. Не съм и допускар друго.

И това си беше самата истина. Знаеше, че Джоунс ще поиска да остане в болницата, дори и да пропуснеше началото на процеса, дори и шансовете на Пола да бяха... съвсем нищожни.

— Защо? — попита Джоунс и в тази кратка дума се съдържаша хиляди въпроси. — Защо някой би направил това?

— Не знаем — отговори Бен. — Но е била нападната в кантората. Няма следи от влизане с взлом.

— Но тя беше библиотекар, за бога! — извика Джоунс. — Никога не е причинявала на никого злина. Как е възможно някой да извърши подобна жестокост?

— Не мога да ти отговоря, Джоунс...

— Смяташ ли, че може да е свързано с проклетото дело «Делкентън»?

Бен се поколеба, преди да отговори. Трудно му беше да го каже, но не можеше да заблуждава Джоунс в такъв момент.

— Трябва да призная, че според мен нападателят я е взел за човек от екипа ми. Или за Кери. Или за мен.

— Така смятах и аз — въздъхна Джоунс.

— А също и аз.

Бен бавно се извърна. На вратата стоеше детектив сержант Матюс.

— Какво търсиш тук?

— Аз съм детектив, забравил ли си? Случаят е възложен на мен.

— Няма да стане!

— Вече е станало.

Бен погледна към Джоунс. Нямаше нужда да го разстройват още повече. Сграбчи Матюс за ръкава и го избута навън.

В коридора Бен притисна Матюс към стената и доближи лице до него:

— Не знам какво се опитваш да направиш, сержант Матюс, но...

— Опитвам се само да си върша работата. Наредиха ми да разследвам и аз разследвам.

— Не можеш да поемеш този случай. Твърде тясно си замесен. Настроен си враждебно към мен и към хората ми.

— Кой го казва?

— Не си играй игрички. И двамата знаем, че е така. Това се отнася за теб и за всичките ти приятелчета от «синята преса».

— Не знам за какво говориш.

— Глупости! Чуй ме, Матюс. Не искам ти да поемаш случая.

— Ами тогава подай жалба. Няма да умра от мъка, ако остана с един случай по-малко. Но докато съм натоварен с разследването, ще си върша работата.

— Веднага ще отнеса въпроса към шефа ви Блекуел.

Матюс се изхили:

— Да, това много ще помогне. Вие двамата нали сте близки. Кинкейд, изслушай ме, преди да излезеш от кожата си. Знам, че не ме харесваш, и те разбирам. Ти също не си сред любимците ми. Но проумей едно нещо — аз съм ченге. При това добро ченге. Винаги съм бил такъв. И си върша работата. Затова не обичам крадците и убийците да се измъкват ненаказани. Отнася се за Джо Макнотън, отнася се и за тази библиотекарка. Ако наистина искаш да се докопаш до негодника, който я е намушкал, трябва да си доволен, че аз се заемам със случая.

— Звучи страхотно на теория — каза Бен с премерен и равен тон. — Но какво ще стане, ако негодникът, който я е наръгал, е едно от твоите приятелчета от полицията? — Той се наведе и впи поглед в Матюс: — Или самият ти.

Бен винаги бе обичал най-много първия ден от процеса, макар че в конкретния случай да избираш най-любимия си ден, беше все едно да се опитваш да уцелиш най-малко отровната от няколко смъртоносни отрови. Всичките му обичайни дразнителни вече бяха тук: репортерите, които дебнат за сочни новини; зрителите, които се борят със суката, като си пъхат носа в трагедията на други хора; съдията, който би предпочел да е някъде другаде, и, разбира се, прокурорът, който се държи така, сякаш обвинява от името на самия Бог, а това неизбежно отрежда на адвоката на защитата ролята на Сатаната.

Е, Бен наистина се чувстваше доста сатанински в момента, докато съдията дрънкаше встъпителните си думи към кошмара, в който се бяха превърнали съвременните съдебни процеси. Кристина седеше на масата на защитата между Бен и Кери. Всеки път, когато Кери се наведеше към Бен, Кристина й мятеше страховит поглед, който сигурно би могъл да удържи дори нападение на демони от ада. Лабел се държеше на разстояние, не се ръкува с Бен, дори не погледна към него, като че ли самото ръкостискане или поглед биха го осквернили. Бен знаеше, че това е само театър, предназначен за бъдещите съдебни заседатели, някои от които биха могли да се намират в залата, или за потенциалните избиратели, които вероятно гледаха телевизия, а това не засили особено уважението му към съдебната система.

Съдия Кейбъл изглеждаше особено кисел тази сутрин и Бен не знаеше причината. Човек никога не може да е сигурен със съдиите. Възможно е да се дължеше на факта, че не бе получил за закуска точно този вид овесени ядки, който предпочиташе. А може и да беше нежеланието му да възобновява това ужасно неприятно дело. Бен се бе опитал да се свърже с Майк, но никой не искаше да му даде сведения за местонахождението на приятеля му. Вече започваше да се съмнява дали изобщо някой го знае. И макар да бе длъжен да съсредоточи цялото си внимание върху настоящия процес, му беше почти невъзможно да не мисли и за болничната стая, където животът на Пола висеше на косъм.

За Бен настройването на мисълта на вълната на процеса беше въпрос на потапяне. Сякаш съдебната зала бе подводница и колкото повече напредваше процесът, толкова по-дълбоко потъваха всички. Цялото изживяване по време на процеса се свеждаше до откъсване от действителността. Докато потъваше в дълбините на невероятно сложните съдебни механизми, Бен изключваше от съзнанието си почти всичко, което беше част от нормалния му живот: забавления, приятели, близки, дори и котката си.

Защо постъпваше така? Много пъти си бе задавал този въпрос. Всъщност той ненавиждаше съдебния процес. Но в същото време намираще в него някакво необяснимо вълнение, възможност наистина да стори някакво добро на света, да се постави в служба на хората и Бен го бе правил, при това неведнъж. Но имаше и още нещо, което оставаше скрито зад възраженията, зад сложната правна терминология, зад лъжите. Да се намира в съдебната зала, за него бе все едно да бъде на арената. Това бе открито единоборство — един човек срещу друг. Беше нещо като малка война, но позволена от закона. Ако е вярно, че всички мъже, дори крайно цивилизованите като Бен, носят в сърцата си искрица от нрава на воина, това бе събитие, което изваждаше на повърхността този техен дремещ инстинкт.

Независимо дали го признаваше, или не, воденето на съдебен процес за него бе усещане, което не може да се сравни с нищо друго на света.

* * *

— «Държавата срещу Кери Луис Делкентън», Дело № К-01-874.
— Съдия Кейбъл тропна с листовете, от които четеше. — Давам ход на делото. Готови ли са страните?

Бен и Лабел дадоха знак, че са готови.

— Господа, нека да изберем състава съдебни заседатели — каза съдията и насочи вниманието си към съдебния пристав. — Брент, призови първите двама имена в списъка, ако обичаш.

Съдебният пристав Брент прочете имената на евентуалните съдебни заседатели или, както ги наричаха адвокатите, «шофьорски книжки», заради строго научната основа, на която се избират. Брент

имаше ясен басов глас. Бен си каза, че от него би станал добър говорител по радиото, но в съдебната зала гласът му придаваше авторитет и тежест на един съвсем обикновен процедурен въпрос.

Двайсетимата щастливци заеха местата си във и около ложата. Познаваха случая, за който ги бяха повикали. Бен го виждаше в очите им, усещаше го в движенията им, в начина, по който се държаха и се споглеждаха.

Лабел също го знаеше и не скри този факт, когато започна разпита на съдебните заседатели.

— Знаете защо сте тук — изрече, застанал неподвижно като статуя точно зад перилото, ограждащо ложата. — Няма да се впускам в подробности за жестокото, нечовешко престъпление, предизвикало настоящия процес. Ще чуете достатъчно по този въпрос впоследствие. Няма да ви описвам ужаса, преди да се наложи. Не е честно спрямо вас.

Бен си помисли, че подобно изявление по време на процеса би предизвикало незабавно и прието от съдията възражение, което би объркало цялото встъпление на прокурора.

— Знаете защо сте тук, но знаете ли коя е истинската причина? — Лабел направи пауза, за да може хората да осмислят думите му, като да бе изрекъл забележителна сентенция. — Тук сте, защото ви молим да станете част от най-важното подразделение на държавното управление. Онова подразделение, което осигурява безопасността ни и се бори да въздаде справедливост, да възнагради доброто и да накаже злото.

Бен си помисли, че това изявление бе доста високопарно дори и за Лабел. Запита се дали опонентът му допуска тактическа грешка, като прави толкова сериозни изказвания още преди доказателствата да са извадени на показ. И все пак Лабел бе участвал в повече съдебни процеси от него. Бен се видя принуден да допусне, че той знае какво прави.

— Като ставате част от правораздавателната система, вие ставате част от нещо по-голямо от вас, по-голямо от всички нас. Вие ставате част от стремежа на обществото към справедливост и съвършенство. Това е една несекваща битка. Наречете го кръстоносен поход, ако искате. Вероятно вече знаете това, но аз искам да ви напомня още в началото, че трябва да гледате сериозно на задълженията си и да ги

изпълнявате, мобилизирайки всичките си способности, честно и безстрашно. Накратко, не трябва да се страхувате да направите онова, което е правилно.

Кристина се наведе към Бен и прошепна в ухото му:

— Процесът още не е започнал, а той вече ги притиска да издадат присъда. Не трябва ли да възразим?

— Не — прошепна в отговор Бен. — Съдебните заседатели ще станат подозрителни, ако се опитваш да му затваряш устата всеки път когато заговори за подсъдимата, а и съдия Кейбъл не си пада много по възраженията, независимо дали са основателни, или не. Така че запази ги за по-важни неща.

Лабел започна да разпитва двайсетимата най-напред общо, след това — един по един, особено ако получише нежелан от него отговор. Повечето от въпросите му целяха да изкоренят всички предварителни нагласи и изградени становища, които не бяха в негова полза.

— Искам да разберете, че аз не обвинявам никого в нищо — изтъкна той. — Но работата ми е да отстраня кандидати, които биха могли да се окажат неправилен избор. Това не означава, че сте лош човек, а само — че не сте подходящ да бъдете съдебен заседател в този процес.

«Защото вероятно сте тесногръди глупаци», но Лабел пропусна тази част.

Той разпита безмилостно кандидатите, които преди това бяха имали проблеми с полицията или които бяха станали свидетели на подобни проблеми сред хората от най-близкото си обкръжение. Търсеше заседатели, които таят недоволство към полицейските служители — разумна предпазна мярка, като се има предвид, че повечето свидетели щяха да бъдат полицаи. Търсеше и хора, които не вярваха в съдебните процеси — било по философски, било по религиозни подбуди. Когато съдебен заседател номер четиринайсет, набита жена на около четирийсет и пет години, обясни, че според нея всички хора трябва да следват Божието слово и «да обръщат и другата буза», Бен разбра, че тя ще е първата, която Лабел ще изхвърли. В стратегията му нямаше място за опрощение.

Някои от предразсъдъците, които Лабел се опита да извади на бял свят, не бяха точно от стандартния списък на Американската асоциация за граждански права.

— Има още един въпрос, който трябва да обсъдя с вас, добри хора, и предварително ви моля за извинение, ако това ви създаде известно неудобство — подхвана Лабел. — Винаги е трудно да се обсъждат проблеми от... сексуално естество, но се боя, че в този случай не можем да го избегнем.

Това естествено бе въведението, което му осигуряваше съсредоточеното внимание от страна на всеки заседател.

— Свързано е с подсъдимата Кери Делкентън — продължи Лабел. — Както впоследствие ще покажат доказателствата, преди този процес и по време на въпросното убийство госпожица Делкентън е работела като... — Сведе глава, сякаш понасяше върху себе си част от огромния ѝ срам — като стриптийзьорка. За онези от вас, които не знаят какво е стриптийзьорка...

Бен вдигна вежди. «Давай!»

— ... ще кажа, че стриптийзьорка е жена, която сваля дрехите си — на публични места и пред мъжка публика — за пари. Обикновено това става в претъпкани и задимени барове, чиято клиентела не е от висшите обществени слоеве. Доколкото разбирам, силната музика и еротичните танци обикновено са част от подобни представления.

Кристина изгледа Бен настойчиво.

— Вече не е ли време да възразим?

— Още не. Независимо дали ни харесва, тя наистина е била стриптийзьорка и те все някога ще го разберат.

Лабел продължаваше:

— Но трябва да ви предупредя, дами и господа, че колкото и безвкусна да ви се стори тази страна от живота на подсъдимата, не трябва да подходате предубедено към нея. Решението, до което, убеден съм, ще стигнете, трябва да се основава на доказателствата и на нищо друго. Искам да бъда сигурен, че тези неприятни факти от действителността няма да повлияят неправомерно на присъдата ви.

Това, разбира се, си беше опашата лъжа. Лабел повдигаше въпроса за работата на Кери с единствената цел да настрои съдебните заседатели — предимно по-възрастни жени — срещу нея. Той знаеше, че те няма да видят Кери на свидетелското място, преди обвинението да е изложило аргументите си по делото, а може би и изобщо няма да имат такава възможност. Възползваше се от този факт, за да я нападне,

преди тя да има шанс да се защити. Искаше съдебните заседатели да не я харесват още от самото начало.

— Бен — каза Кристина, — мисля, че това става...

— Не още.

Лабел потърка челото си с ръка, а изражението му подсказваше, че предстои да засегне още по-неприятни теми.

— За нещастие — продължи той, — нашият разговор относно проблеми, свързани със... секса, не свършва дотук. По време на процеса подробно ще бъдат обсъждани... сексуалните отношения между подсъдимата и жертвата, което също може да повлияе върху безпристрастното ви отношение. Доказателствата ще покажат, че госпожица Делкентън редовно е практикувала секс, който мнозина от вас смятат за странен и дори...

— Сега? — попита Кристина.

— Сега! — отвърна Бен.

— Възраждам, Ваша чест. Това отдавна излезе извън допустимите рамки на една встъпителна реч.

Съдията се съгласи. След кратко съвещание при него Кейбъл нареди на Лабел да остави на мира подсъдимата и да изложи собствената си теза. Прокурорът лесно се съгласи. Вероятно знаеше, че стъпва по несигурна почва, и само искаше да провери докъде може да стигне.

Лабел разпита бъдещите членове на състава и по някои други въпроси и завърши с грандиозно обобщение, натрапващо мнението му за смъртното наказание. Излишно е да се отбелязва, че при такова жестоко, публично, мъчително убийство, съпроводено с обезобразяване, Лабел щеше да поиска най-тежкото наказание и беше твърдо решен да се освободи от всеки съдебен заседател, който не бе готов да го отсъди.

— Вярвам, че повечето от нас по сърце са добри християни — заяви лицемерно. — Ние сме щедри и готови да простим. Искаме да бъдем добри. Затова би било против волята ни да отсъдим най-тежкото наказание, отредено от закона, наказанието, което не предоставя правото на втора възможност. Както сочат статистиките, ние още по-неохотно определяме това наказание, когато обвиняемата е жена. — Прокурорът направи пауза и се облегна на перилата, за да подсили драматичния ефект. — Но бих ви посъветвал, дами и господа съдебни

заседатели, да не отдават значение нито на пола на обвиняемата, нито на добротата на сърцето си. Някои престъпления са толкова крайни, толкова отвратителни, че крещат да бъдат наказани. Око за око. Има моменти, когато, за да съхраним принципите и безопасността си, смъртното наказание не може да бъде избегнато.

Той поиска да вдигнат ръка онези съдебни заседатели, които при представяне на необходимите доказателства биха били способни да издадат смъртна присъда. И не остана разочарован. Мнозина от тях разпита лично и продължи да им влияе по същия изтънчен начин. И този път не остана разочарован.

Когато всичко беше изречено и сторено, Лабел разполагаше със съдебни заседатели, готови да отсъдят безвъзвратното — смърт.

* * *

Разпитът на Бен беше значително по-кратък, отколкото на Лабел, но докато дойде неговият ред, хората бяха изморени от цялата процедура, а и повечето от основните въпроси вече бяха изяснени. Освен това дълбоко в сърцето си той смяташе — макар да знаеше, че други адвокати не биха се съгласили с него, или поне не публично — че цялата процедура по избиране на съдебни заседатели си е чиста игра на зарове. Можеше да разпитва тези хора цял месец и пак да не научи нищо за тях. Не бе възможно да предскаже как ще отсъдят по време на процеса, никой не би могъл. Можеше само да ги гледа в очите, да слуша отговорите им и да се надява на най-доброто.

Той започна с обичайната си реч за значението на трите думи «извън всяко съмнение». Макар да не бе вълнуващо, Бен знаеше, че това е най-същественото нещо, което може да каже на този етап на процеса — а вероятно и на кой да е негов етап. Лабел можеше да издрънка колкото си иска високопарности за смъртното наказание, но ако Бен можеше да убеди тези хора, че подсъдимият наистина трябва да бъде считан за невинен до доказване на противното и че задължението за доказването на вината му извън всяко съмнение е толкова труден постулат, колкото звучи и на думи, тогава въпросът за наказателната фаза на процеса става дори излишен.

За нещастие той скоро установи, че буквално всеки съдебен заседател чрез медиите вече бе донякъде запознат с Кери Делкентън и че нямаха нужда от влиянието на Лабел, за да изпитват неприязън към нея.

— Чух, че е искала да се добере до парите на онзи човек — призна съдебен заседател номер осем, след като Бен я притисна да разкрие подробности за онова, което е прочела във връзка с делото. Отговорите на останалите също не бяха особено обнадеждаващи.

— Някога познавах една стриптийзьорка. Беше отвратителна.

— Добро момиче не би се забъркало с женен мъж.

— Сигурно е била бясна, когато той е скъсал с нея. Вижте какво е станало с тялото.

— Майката на приятелката на братовчед ми я видяла веднъж в един ресторант. Била облечена в черна кожа.

— Чух, че не ѝ е за пръв път. Май е връзвала с вериги и е осакатявала жертвите си навсякъде из щата.

Бен се опита да потисне дълбокото си отчаяние. Медийната шумотевица около случая се оказа много по-силна, отколкото си бе представял. Кери Делкентън явно бе станала новата градска легенда. Бен не разполагаше с право на достатъчно отводи, за да отстрани всички проблемни съдебни заседатели.

Той разпита онези, които все още се съмняваха дали могат да бъдат справедливи и непредубедени. Ако някой от тях покажеше, че не е в състояние, Бен можеше да накара съдията да го отстрани от делото и по този начин да запази ценните си ограничени отводи. Но докато твърдяха, че могат да бъдат справедливи, независимо колко невероятно изглеждаше това, съдията нямаше да отстрани никой от тях. Една жена призна, че е възможно да има проблеми (вероятно защото си имаше друга работа и искаше да се измъкне от процеса), но останалите твърдяха, че са в състояние да разглеждат делото безпристрастно. По ирония на съдбата на този етап Бен не искаше да чува точно това.

* * *

Денят завърши с избор на съдебни заседатели. Лабел, както можеше да се очаква, отстрани младите жени и всички, които бяха

проявили колебание по въпроса за смъртното наказание. Бен отстрани по-възрастните жени и хората със силна фундаменталистка нагласа — всички, които не биха могли да надскочат факта, че Кери е била стриптийзьорка и е водила активен полов живот. След цялата дандания останаха четиринайсет души — дванайсет основни и двама резервни.

Бен знаеше, че съставът съдебни заседатели съвсем не е идеален. Много от тях бяха влезли в залата с убеждението, че Кери е виновна. Видя, че я наблюдават, мятаха ѝ тайни погледи като деца, които не искат да ги хванат, че гледат осъдената блудница. Известно му беше, че в някои случаи впечатленията са по-важни от доказателствата, и този бе такъв. Докато смятаха Кери за лоша, за изкусителка, за блудница, за Йезавел^[1] — всички отрицателни женски образи, които Лабел щеше да им натрапва при всяка възможност — тя нямаше шанс.

[1] Дъщеря на сидонския цар Етвал и съпруга на израилския цар Ахав. Името ѝ е синоним на зла и безсрамна жена. — Б.пр. ↑

28.

Кърк падна на колене и се просна на каменната пейка, която се намираше от северната страна на градинката за молитви. Обхвана главата си с ръце. Олюляваше се напред-назад, разкъсван от терзания, неспособен да възпре потока сълзи, който се изливаше от очите му.

— Господи, какво направи! — тихо стенеше той.

Вдигна глава съвсем малко, колкото да вижда статуята на свети Франциск от Асизи. Светецът имаше благи очи. Сякаш наблюдаваше Кърк със състрадание и наистина бе загрижен за него, сякаш споделяше мъката, която раздираше душата на Кърк. Свети Франциск е обичал малките животинки, нали? А дали обичаше и Кърк? Той се чувстваше като скот, грохнал и съсипан, едва оцеляващ от днес до утре, откъснат от всички, които познаваше и които... обичаше.

Отметна глава назад и вдигна лице — като вълк, който вие срещу луната. Всичко наоколо му напомняше за греха му. Грехът на стореното и грехът на онова, което не беше сторил. Първият му грях беше най-лошият, но със сигурност щеше да му бъде простен, нали? Вторият грях беше истинска жестокост, но като се има предвид какво бе сторил преди това, нима имаше избор? Със сигурност повечето хора — включително и свети Франциск — биха разбрали какво е преживял и защо го е направил. Но третият грях никой не можеше да му прости. Дори Бог.

Той обърна глава и се вгледа в хлътналите каменни очи на светеца. Дали щеше да му даде опрощение? Можеше ли да го стори?

Почувства се опустошен и празен. Дотук ли стигна — да говори със статуите в градината? Да моли за прошка едно каменно изображение? Беше много по-зле, отколкото смяташе.

— Бог чува молитвите ти — тихо каза нечий глас. — Той знае, че страдаш, и иска да ти помогне.

Кърк рязко вдигна глава. Статуята ли...? Сетне си отдъхна. Тази нощ не се случваха чудеса. Високият мъж с брада, надвесен над него, бе от плът и кръв, съвсем истински.

— Аз съм отец Дани — представи се той. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Какво търсите тук? — изръмжа Кърк. Почти веднага съжали за проявената грубост, но стореното — сторено.

— Това е моята църква — обясни Дани. Рязката забележка не бе го ядосала ни най-малко. — Работя тук, в «Сейнт Дънстан».

— Не е ли малко късничко за служба?

Отец Дани се усмихна и обясни:

— Трябваше да оправя някои документи. Тази участ не отминава дори и нас, духовниците. Освен това обичам да се разхождам в градината нощем.

— Не мисля, че можете да ми помогнете, отче.

— Защо не опитаме?

— Не можете да си представите какво съм сторил. — Кърк се извърна, неспособен да гледа в блестящите очи на човека. — Направих нещо ужасно.

— На всички се е случвало, синко.

Кърк поклати глава:

— Не и толкова ужасно.

— Ще се изненадаш колко съм прав.

— Допуснах страхотна грешка. Непростима грешка. И кой знае защо, не мога да спра. Правя нещо, а след това върша друго, още по-ужасно. Струва ми се, че мога да поправам стореното, да го залича, но никога не се получава. Напротив, става още по-лошо. Много по-лошо.

Отец Дани приклепна до него:

— Сигурен ли си, че не искаш да влезеш вътре? Можем да си приготвим нещо топло за пиене. Може дори да отворим бутилка вино.

Кърк го изгледа студено.

— Виното не е ли забранено на свещенослужителите?

— Аз съм от Епископалната църква, синко. Ние обичаме да пием вино.

Кърк извърна очи.

— Предпочитам да си остана тук.

— Ами добре. Обожавам тази градина. Винаги съм я обичал. Дори и след всички тези години, след като много от любимите ми хора си отидоха и бяха погребани тук, все още продължавам да обичам това място.

— Падате си по цветята. Омаяла ви е миризмата на орловите нокти.

Отец Дани поклати глава:

— Тук усещам присъствието на Бога. А ти?

— Не — тихо отвърна Кърк. — От много време не го усещам.

Свещеникът внимателно постави ръка върху рамото на Кърк:

— Приятелю, Бог знае какво си сторил. Каквото и да е то, Той те разбира. И очаква да ти прости.

— Не и този път — отговори Кърк и бутна ръката му. Изправи се и каза: — Не трябваше да идвам тук. Тръгвам си, отче.

— Не можеш да бягаш непрекъснато.

— Само гледай! — Кърк го блъсна рязко.

Отец Дани политна назад и падна сред азалиите. Кърк се извърна и хукна да бяга, за да остави далеч зад гърба си досадния свещеник.

Но не и вината си. Това никога не се получаваше. Каквото и да опитваше, каквото и да правеше със себе си, никога не успяваше да избяга от нея.

Беше бутнал свещеника силно, защото искаше да го изтласка извън живота си, да го прогони от съзнанието си, но още докато тичаше, осъзна, че няма да успее. Думите му продължиха да го преследват. Досуц като всичко останало.

«Не можеш непрекъснато да бягаш», беше му казал свещеникът. Защото накрая щяха да го открият.

Кърк знаеше, че това е така, дори и сега, докато тичаше по Седемдесет и първа улица. Накрая щяха да го хванат.

Освен ако не направеше така, че да бъде невъзможно да го хванат. Който и да е.

Но това не бе най-лошото, което каза свещеникът. Не това измъчваше Кърк най-силно, докато ридаше, потеше се и по изтерзаното му тяло се разливаха вълни мъчителна болка.

«Бог знае какво си сторил.»

Това не беше сама фраза. Беше проклятие. И означаваше, че каквото и да прави Кърк, на каквато и болка да се подложи, каквито и мъчения да изтърпи, нещата никога няма да се променят. Бог винаги ще знае.

А също и той самият.

29.

«Ден втори — обсадата продължава», каза си Бен, докато излизаше от паркинга и се насочваше към сградата на съда. Както винаги, тълпа репортери чакаха в засада. Веднага щом се приближи, те го наобиколиха, препречиха пътя му и го принудиха да ги разбута, за да влезе вътре. Светлинките на камерите го преследваха на всяка крачка, а репортерите непрекъснато го обстрелваха с въпроси.

— Как очаквате да се развие делото за вас? — надвика една репортерка останалите.

— Кодексът на професионалната етика забранява на адвокатите да правят публични изказвания във връзка с процеси, които са в ход.

— Но прокурорът Лабел даде пресконференция тази сутрин.

— Без коментар — стисна устни Бен.

Друга репортерка се промъкна напред. Ако не грешеше, беше една от приятелките на Кристина, но това едва ли щеше да му помогне сега.

— Смятате ли, че клиентката ви ще успее да преодолее предишния си начин на живот?

Бен я изглежда сериозно:

— Според мен вече го е преодоляла.

— Не смятате ли, че ще е трудно да убедите хората да изслушат историята на Кери Делкентън, след като вече е налице силна обществена неприязън към стриптийзьорките?

Бен сви рамене:

— Хората не обичат и репортерите, но въпреки това ви слушат всяка вечер в шест и в десет.

Жената войнствено сложи ръка на кръста си:

— Според мен съществува известна разлика между репортерка и стриптийзьорка!

— Така е. Стриптизьорката върши полезна за обществото работа.

И продължи към асансьорите.

«Май не беше особено мъдър ход», помисли си, като се обърна и видя зяпналата от удивление журналистка. Но поне му беше забавно.

* * *

Кристина и Кери очакваха пристигането му на масата на защитата.

Бен направи знак на Кристина да се отделят настрана.

— Как е тя тази сутрин? — попита я.

Кристина поклати глава:

— С две думи — чувства се като баскетболно табло.

Бен се приближи до Кери и внимателно постави ръка върху рамото ѝ, но само след секунда улови строгия поглед на Кристина и се дръпна.

— Как си?

Очите на Кери бяха червени и подути — явно бе плакала.

— Не спях добре.

— Това е разбираемо.

И наистина беше така, но защо точно днес? Повечето обвиняеми понасяха най-тежко първия ден. А вчера Кери изглеждаше добре. Какво се бе случило?

— Видя ли нещо... или прочете нещо?

— Не. Нищо подобно — отвърна тя и се оципа по носа толкова силно, че остави червена следа. — Той просто успя да ги грабне.

— Кой?

— Лабел. С всичко, което каза вчера. Не използва точно тези думи, но... се опитваше да убеди съдебните заседатели да ме убият. До това се свежда всичко. Той иска да умра.

Бен се опита да я успокои, но знаеше, че ако беше на нейно място, щеше да е не по-малко травмиран.

— Е, той е прокурор. Тъй като ти не искаш споразумение и понеже делото получи доста широка публичност, той вероятно смята, че трябва да се бори за максимална присъда.

— За максимална присъда ли? Тук не става въпрос за обикновена глоба, Бен. Говорим за човек, който иска да ме види мъртва! — каза тя

и изтри отново бликналите сълзи. — Стои пред очите ми и се опитва да накара други хора да го сторят!

— Съжалявам, Кери. Знам, че ти е трудно. Но съм длъжен да те предупредя, че ще стане още по-зле.

Главата на Кери клюмна:

— Трябва ли да стоя тук?

— Боя се, че трябва.

— Всеки ден ли?

— Всеки ден. Задължително е. Не искаме съдебните заседатели да останат с впечатлението, че подценяваш процеса.

Кери кимна, от устните ѝ се отрони печална въздишка:

— Сигурно си прав, Бен. Но за мен е ужасно мъчително. Непоносимо е да се страхуваш толкова. — Тя извърна лице. — И да си... в такава неизвестност.

Бен мислено довърши изречението ѝ: *да не знаеш дали ще живееш, или ще умреш*. Всичко зависеше от изхода на този процес — от този ужасно порочен и необективен начин да се отсъди дали едно човешко същество трябва да бъде лишено от живот.

— Няма да дадем на Лабел това, което иска — тихо прошепна той в ухото ѝ. — Най-напред трябва да издейства присъда и чак след това да определи наказанието. А ние ще направим всичко възможно да попречим това да се случи.

— Да, но ако... не е достатъчно?

Бен не отговори. Не съществуваше убедителен отговор на подобен въпрос.

* * *

Съдия Кейбъл каза няколко встъпителни думи и покани Лабел да изложи обвиненията. Той застана в средата на залата със сключени зад гърба ръце. Ако предишния ден изражението му беше сериозно, днес то бе направо мрачно.

— Дами и господа съдебни заседатели, няма да ви обиждам, като шикалкавя с истината или омекотявам ударите. Знаете, че в сърцевината на това дело е стаено ужасно престъпление. Нека

незабавно се изправим лице в лице с този ужас, за да превъзмогнем неизбежния първоначален шок и да решим какво трябва да направим.

Ужасното нещастие се е случило през нощта на четиринайсети март, тук — в Тулса, Оклахома. Обвиняемата Кери Делкентън си тръгнала от работа в южната част на града, където, както вече знаете, си изкарвала прехраната, като събличала дрехите си. Било много късно, но когато се върнала в апартамента си, там нямало никой — нито брат ѝ, който живеел с нея, нито жененият ѝ любовник Джо Макнотън, който често я чакал след работа в дома ѝ.

Нещата между двамата любовници не вървели добре. Както ще стане ясно от доказателствата, малко преди това Кери Делкентън била посетена от съпругата на Джо Макнотън, Андреа. Двете си разменили сурови думи. Госпожица Делкентън в действителност нападнала Андреа, нанесла ѝ многобройни и силни удари, които оставили синини и белези по тялото на Андреа. Андреа помолила госпожица Делкентън да прекрати връзката си с човека, който бил неин съпруг цели дванайсет години, но тя отказала.

Но скоро ролите се разменили. Госпожица Делкентън трябвало да слуша, а това, което чула, никак не ѝ допаднало. При нея дошъл Джо Макнотън и ѝ казал, че прекъсва връзката им. Че се връща при съпругата си. Че всичко е приключило.

Лабел замълча и накара съдебните заседатели да почакаат, преди да нанесе решаващия удар:

— Тогава — и поради тази причина — тя го убила.

Сетне се отдръпна от перилата.

— Предполагам, че някои от вас изпитват състрадание към Кери Делкентън за нейната участ. Предполагам, че някои от вас са били отхвърлени от любим човек, когато връзката е била изчерпана или е станала неудобна. Но никой от вас не е предприел стъпката, която е предприела Кери Делкентън. Ние не я съдим, защото е била изоставена. Съдим я, защото е убила мъжа, който я е изоставил.

Съществува ли някакво съмнение, че Кери Делкентън е извършила това престъпление? Не и в моето съзнание, а предполагам, че преди края на процеса — и във вашето. Ще изслушате полицаите, които са разследвали престъплението и са открили улики, недвусмислено доказващи, че тя е извършителката. Ще чуете неоспорими доказателства, че Джо Макнотън е ходил в апартамента ѝ

през онази нощ — факт, който тя впоследствие отрече. Ще изслушате и съдебния лекар, чиито заключения напълно потвърждават полицейските доказателства. Ще изслушате и нещастната съпруга на жертвата — единствената оскърбена жена в този случай. След като чуете нейните показания, всички съмнения, които все още бихте могли да таите, ще отпаднат. Ще знаете със сигурност онова, което знам със сигурност аз — че Кери Делкентън е убила Джо Макнотън в пристъп на ревност и гняв.

Кой друг би могъл да го извърши? Кой друг би го извършил, особено по такъв жесток и варварски начин? Когато тялото на Джо Макнотън е било намерено, разпънато на кръст и приковано в центъра на Бартлет Скуеър, то е било голо и оковано във вериги — същите вериги, които преди това Кери Делкентън е използвала за фетишистките си и извратени сексуални играчки. Било е окървавено и намушкано повече от двайсет пъти с огромен остър нож — явно доказателство, че убийството е извършено от ярост и като отмъщение. И което е още по-лошо — тялото е било обезобразено. Половият му член е бил отрязан и пъхнат в устата, а това недвусмислено разкрива сексуалната подбуда за престъплението. Най-накрая, след като е бил убит, върху гърдите му със собствената му кръв е била изписана думата «неверник». Когато е направила това, Кери Делкентън на практика се е подписала под престъплението си.

Лабел се приближи до съдебните заседатели, сведе глава и долепи ръце като за молитва:

— Знам, че ви моля да направите нещо изключително трудно. Повечето от вас са мили и добри хора. Бихте предпочели да прощавате, а не да наказвате. Но когато става дума за мерзост от такава величина, прошката не е решение. Трябва да прогоните от съзнанието си този рефлекс. Трябва да се превърнете в машини, ако се наложи. Логични, рационални, търсеци истината работи. Защото, ако искаме обществото ни да се радва на някаква сигурност, ако искаме да бъде въздадена справедливост, не трябва да позволим това отвратително престъпление да остане ненаказано. Когато положихте клетва, вие станяхте част от огромната машина, която ни закриля и помага на обществото да върви напред. Моля ви да се отнесете сериозно към тази своя роля. Изпълнете дълга си. — Той помълча и завърши: — След като бъдат изложени всички доказателства, колкото и да ви е трудно, трябва да

признаете подсъдимата за виновна за извършване на предумишлено убийство по особено жесток начин.

* * *

Тъй като Бен никога досега не бе имал партньор, за него беше нещо ново и необичайно да решава кой от двамата какво да върши. Трябваше да направи реален избор. Имаше пълно доверие в Кристина и в способностите ѝ, но това беше първият ѝ процес, а животът на една жена висеше на косъм. В крайна сметка реши да ѝ възложи встъпителната реч, а заключителната запази за себе си. Знаеше, че според редица адвокати встъпителната реч е много по-важна, защото първоначалните впечатления са от съществено значение и защото това е първата възможност на адвокатата да изложи пред съдебните заседатели същината на делото. Но Бен не беше съгласен, поне не в този случай. От встъпителните речи съдебните заседатели нямаше да научат много нови неща. В момента се нуждаеше от човек, който да спечели симпатиите им и да ги накара да държат съзнанието си будно, докато не се запознаят с всички доказателства. Бен знаеше, че Кристина много по-добре от него разбира и се докосва до човешките сърца. Затова възложи задачата на нея.

— Съгласна съм с господин Лабел в едно отношение — може би прекалено тихо започна Кристина. Гласът ѝ леко трепереше, когато се приближи към съдебните заседатели: — Аз също ви моля само да изслушате доказателствата, да ги прецените справедливо и след това да се вслушате в сърцето си и да издадете присъдата, която смятате за правилна. — Тя се прокашля и коригира силата на гласа си. Учеше се в движение. — Но имам и някои различия с господин Лабел. Мисля, че в този случай не е необходима голяма смелост, за да се издаде присъда «виновен». А точно това иска той от вас. Това искат всички. Трудно е друго — да се плува срещу течението. И аз ще го поискам от вас. Защото Кери Делкентън не е виновна. Тя не е извършила престъпление.

Кристина леко се отмести. Когато отново заговори, голяма част от притеснението ѝ се беше стопило:

— Противно на твърдението на господин Лабел, повечето от фактите, които той изложи пред вас, са доста спорни. Голяма част от тях са напълно недоказани — те са просто предположения. Догадки. Истинските доказателства ще изградят съвършено различна картина. Кери Делкентън не е зла жена. В действителност тя е едно малко, уплашено момиче от градчето Страуд в Оклахома. Доказателствата ще ви покажат, че тя е напуснала родния си град едва осемнайсетгодишна, след като той е бил опустошен от торнадо и тя вече не е можела да си намери работа. Само че не е успяла да си намери работа и в Тулса — не и със скромните си възможности, не и такава работа, от която да се издържат и тя, и брат ѝ. Живеела е в малък апартамент, на ръба на бедността, едва способна да се изхранва в продължение на месеци. Вероятно изборът ѝ да стане стриптийзърка не е бил най-уместният, но тя е била просто дете, а децата допускат грешки. Вероятно и връзката ѝ с Джо Макнотън не е била разумна постъпка, но ако бяхте на нейно място, ако някой мъж ви предложеше да се погрижи за вас и да реши много от проблемите ви, нима не бихте се изкушили? Аз не бих устояла.

Кристина се приближи още съвсем малко към съдебните заседатели и привлече вниманието им и физически, и словесно:

— Истина е, както отбеляза и господин Лабел, че тя е имала сексуална връзка с Джо Макнотън, женен мъж, макар по време на връзката им тя да не е знаела това. Отношенията им не са били нито толкова необичайни, нито толкова анормални, както се опита да ги представи прокурорът. Ето я истината, дами и господа — Кери Делкентън е била влюбена в Джо Макнотън. Може би не е трябвало, но е било така. Обичала го е с цялото си сърце. Той е бил нейният закрилник, нейният спасител. Била е съкрушена, когато той решил да скъса с нея. Но продължавала да го обича и както ще ви покажат доказателствата, не би му причинила зло. Нито тогава, нито когато и да било.

Обвинението не разполага с истински доказателства, че тя е извършителката на това престъпление, и никога няма да намери такива, защото Кери Делкентън не е убийца. Могат да правят предположения, да вадят на показ косвени улики, но нямат доказателства. А това е от решаващо значение. Защото, както ви каза партньорът ми вчера, задължението за предоставяне на доказателства

лежи изцяло върху плещите на обвинението. Те трябва да докажат вината ѝ извън всяко съмнение — а това е много високо изискване. Ако не успеят да го направят — а точно това ще стане — законът не ви оставя друг избор, освен да признаете Кери за невинна. Никакъв избор. Така ви повеляват законите. И аз съм убедена, че именно така ще постъпите.

Кристина замълча, извърна се и понечи да се отдалечи, но внезапно се закова на място. Доколкото Бен знаеше, това беше краят на встъпителното ѝ слово, поне това бяха репетирали. Но явно Кристина възнамеряваше да каже още нещо.

— И нека изясним още нещо, преди да седна. Този съд не е машина. Кери Делкентън не е машина. Вие също не сте машини и се моля на Бога да не действате като роботи. Това дело не е за машини. Вероятно бихме могли да програмираме компютри, които да бъдат съдебни заседатели, ако вашата работа се свеждаше единствено до преценка на доказателствата. Но ние сме решили да използваме живи хора, защото в съдебните процеси са въвлечени живи хора. Истински хора. Само хората могат да разберат какво става в човешкото сърце. Само хората могат да преценяват обстоятелствата, да отсяват истината от измислицата. И само хората могат да се изправят и да отстояват онова, което смятат за правилно, дори и при най-трудни обстоятелства. Ние не сме машини и с божията воля никога няма да бъдем. Ние сме човешки същества. Нека се държим като такива.

30.

Бен изпрати Кери до вратата, стисна ръката ѝ (но преди това се увери, че Кристина не ги наблюдава) и ѝ каза да се прибере у дома и да си почине.

— Ние сигурно цяла нощ ще се подготвяме. Поне ти се наспи.

— Аз ли? — каза тя. — Но аз не правя нищо!

— Независимо от това погледите на съдебните заседатели непрекъснато са приковани върху теб. Трябва да изглеждаш съсредоточена, уверена и много невинна. Така че си върви у дома.

Вместо да се отдалечи, тя се приближи още повече. Пръстите ѝ докоснаха неговите.

— Бен... благодаря ти — каза тя и му поднесе устните си.

Бен отстъпи назад:

— Кери... Нали ти обясних...

— Знам. Съжалявам.

— След процеса нещата ще стоят различно...

— Просто ми е много трудно... да съм близо до теб по цели дни и да не мога да... ти покажа как се чувствам.

Гърлото му пресъхна.

— Знам как се чувстваш. Много добре знам. Но трябва да изчакаме.

Тя кимна, нещастна, но изпълнена с разбиране, и напусна кантората.

Когато се върна в антрето, Бен откри, че Кристина и Лавинг го очакват.

За негово облекчение Кристина не направи никакъв коментар на онова, което вероятно току-що бе видяла да се случва на входа.

— Ти ли ще поемеш първия свидетел утре? — попита.

— Ако Лабел призове първо ченгетата, а аз съм убеден, че точно това ще направи — да. В крайна сметка нали аз проведох кръстосаните им разпити по време на първия процес.

— Звучи ми убедително. Но няма ли Лабел да прояви здрав разум и да започне с някой основен свидетел?

— Истината е, че Лабел не разполага с много основни свидетели. Отправя тежко обвинение, но то се гради предимно на косвени улики и на доказателства, събрани постфактум. Ще запази малкото доказателства, които има, за финала. Така поне бих постъпил аз. — Той замълча. Докато Кристина се държеше добре с него, щеше да ѝ отвърща със същото. — Между другото, встъпителната ти реч беше превъзходна.

Кристина отмести поглед и се изчерви:

— Ами! Просто се опитваш да бъдеш мил!

— Кристина, достатъчно добре ме познаваш, за да знаеш, че никога не съм мил.

— Точно така, забравих. — Лицето ѝ пламна още повече. Бен никога досега не бе забелязвал подобна реакция у самоуверената Кристина, но промяната му допадна. — Ти чу тази реч толкова много пъти преди процеса, че сигурно ти беше втръснала.

— Ни най-малко. Освен това забелязах, че направи някои добавки.

— На място ли бяха?

— Бяха превъзходни.

— А не прозвучаха ли твърде рязко?

Бен едва не се разсмя. Беше направо невероятно да чуе подобно нещо от Кристина. Обикновено беше силна и невъзмутима и човек лесно забравяше, че това е първият ѝ процес и тя вероятно се притеснява като всеки друг на нейно място.

— Според мен беше чудесна.

Бен видя, че тя остана поласкана. А това беше добре. Кристина трябваше да вложи ужасно много труд в този процес, а той твърде често забравяше какъв безценен помощник е тя.

Обърна се към Лавинг:

— Като стана дума за дела, как върви нашето?

Лавинг повдигна огромните си рамене:

— Съжалявам, Капитане, никакви новини от фронта.

— Няма ли нови сведения от твоето приятелче Бари?

— Според мен той няма какво повече да ни каже. А всичките ми останали връзки с полицията са прекъснати. Знам, че това за «синята преса» е вярно, знам, че отчаяно искат да си разчистят сметките с Кери и теб. Но това е всичко, до което успях да се докопам.

— Знаем, че Матюс е замесен, нали? Може би, ако го проследиш...

— Да проследя ченге ли? — сви рамене Лавинг. — Какво пък.

— Значи решено. И ако се сдобием с доказателство, че той стои зад проблемите в кантората ни напоследък, мога да го използвам по време на кръстосания му разпит.

— Ще се заема с това, Капитане.

— А какво става с Катрона? Откри ли нещо за него? Продължавам да смятам, че се опитваше да ми намекне за някаква връзка между мафията и Джо Макнотън. Просто не знам какво точно е имало.

— Боя се, че там е пълен провал. Никой не ще да говори. Омерта, нали знаеш...

Да, Бен знаеше. Нарушаването на закона за омерта водеше до тежки наказания. Дори смъртоносни.

— Работата е в това — подхвана Бен, — че човекът не беше принуден да ми казва нищо. Изобщо не съм го притискал, но той се съгласи да поговори с мен между две конни надбягвания. Като че ли се опитваше да разбере нещо. Но какво?

— Съжالياвам, Капитане, нямам представа.

Бен помълча известно време, потупвайки с пръст слепоочието си.

— А какво ще кажете за... призовка?

— Призовка за някой мафиот ли?

— За самия Катрона.

— Шегуваш ли се? — скочи Кристина. — Става дума за известен шеф на мафията.

— Повечето от мафиотските шефове се подчиняват на призовките като никой друг.

— Капитане, играеш си с огъня — обади се Лавинг.

— Защо? Той е американски гражданин, нали? Ако знае нещо, трябва да ни го каже.

— Бен — каза Кристина, — това е равносилно на самоубийство.

— Може би, но ако не спечелим това дело, единствената мъртва ще бъде Кери Делкентън.

— Бен...

— Опитвахме се да бъдем добрички, но доникъде не стигнахме. Той не ще да говори, ченгетата не щат да говорят. Всички тези хора знаят нещо, вероятно знаят много неща, но отказват да ги огласят. Играят си игрички, а животът на Кери виси на косъм — удари той с юмрук по масата. — Ще трябва да накараме Катрона да проговори — по един или друг начин.

— Бен, вслушай се в разума...

Но той не я чу.

— Знае ли някой дали Пола е открила нещо? Искам да кажа, преди да... да... — Нямаше нужда да продължава. Споменаването на името ѝ беше достатъчно, за да пребледнеят лицата на всички присъстващи.

— Според Джоунс е напипала нещо — обясни Кристина. — Явно му е позвънила преди това доста възбудена. Но не му е казала какво е то... А сега...

— Прегледахте ли бележките ѝ?

— Най-подробно. На земята, близо до мястото, където беше тялото ѝ, имаше огромна купчина документи. Много от тях бяха напоени с... кръвта ѝ. — Кристина отмести поглед. Бен си помисли, че за човек не е лесно да остане професионалист, когато само мисълта за нещо извиква сълзи в очите му. — Но аз въпреки това ги прочетох до един. Нямаше никакви изненади. Каквото и да е открила, било е само в главата ѝ.

— А засега не можем да влезем там. Какво казват лекарите?

— Прогнозите не са оптимистични — намръщи се Кристина. — Все още не е дошла в съзнание и... едва се държи.

— По дяволите! Полицията има ли някаква следа?

— Има... дръжки! — отговори Лавинг. Рядко се изразяваше толкова грубо. — Казват, че работят по случая, но като се има предвид какво изпитват към тази кантора, кой знае?

— Мамка му, мамка му! — притисна Бен ръце към челото си. — А как е Джоунс?

— Добре е, при тези обстоятелства — каза Кристина, — но не иска да се отделя от нея. Не го виня, но това оставя огромна празнина в екипа ни. На практика върша работата на двамина.

— Кристина, ти винаги работиш за двама. Този път вероятно работиш за цял полк, но не можем да се откажем. Когато прокурорът

започне да призовава свидетелите си, в залата ще избухне истинска война. Лабел и полицията няма да се спрат пред нищо — пред абсолютно нищо — докато не видят Кери Делкентън осъдена. Единственото нещо, ама наистина единственото, което стои между нея и смъртната ѝ присъда, сме ние.

* * *

Застоялата, изкуствена миризма на стиропор изпълваше цялата вътрешност на малкия автомобил. От чашката се надигаше пара и замъгляваше стъклата на затворените прозорци. Всъщност Франк, известен като Мечока, смяташе, че стиропорът по принцип няма миризма. Но тази вечер имаше. Носеше се навсякъде около него и той не можеше да се избави от нея, вероятно защото беше единствената. Кафето беше безвкусно. Само дето беше топло. Автомобилът на Матюс беше толкова стар, че вече не миришеше на нищо. Франк подозираше, че по това време на деня дрехите му със сигурност имат някаква миризма, но предпочете да не се задълбочава в този въпрос.

Матюс беше вперил поглед напред и не отделяше очи от светлината в кабинетите на седмия етаж. Не поглеждаше встрани, дори не мигаше.

Франк погледна часовника си. Бе казал на жена си, че ще се прибере навреме. Закъсняваше. Трябваше да проведе разговора, който отлагаше вече толкова време.

— Арлен... не смяташ ли, че може би... може би отидохме твърде далеч?

Без да отмества поглед, Матюс попита:

— Що за глупости?

— Мисля, че май... стигнахме границата.

— Не мисли, Франк. Не си свикнал и не те бива — изръмжа Матюс.

Франк стисна устни. Да, това беше обичайният отговор. Франк, любимият на всички в полицията здравеняк. Добродушният великан. Симпатичният загубеняк. Само дето понякога и Франк мислеше, а напоследък го правеше доста често.

— Арлен, знаеш, че се чувствам по същия начин за Джо и за всичко останало. И аз искам справедливостта да възтържествува. Но в съда, където трябва да бъде. Какво още търсим на улицата?

— Нищо не е свършило, докато не свърши. Не обичам да си зарязвам работата наполовина.

— Послушай ме, Арлен, това не е правилно. Вече не е.

— Аз ще реша това.

— И какво всъщност правим, по дяволите? Следим Кинкейд и наблюдаваме кантората му. Какъв е смисълът? Делото отново е в съда. Кинкейд получи съдия, който е готов да окачи на въжето тази Делкентън, един човек от екипа му е с опасност за живота, а друг непрекъснато се грижи за нея. Какво ще постигнем, като стоим тук?

Матюс изчака малко, преди да отговори:

— Не знам точно. Но няма откъде да разберем какви номера може да опита Кинкейд. Трябва да държим очите си отворени. Може да успеем да подскажем на Лабел какъв да бъде следващият му ход.

— Арлен, ти фантазираш.

— Добре, остави ме да фантазирам.

— Арлен, трябва да ти кажа, че жена ми взе да мърмори, задето все ме няма.

— Ама що за поплювко си — да те командва една женска?

— Не обичам да говориш така.

— Добре, тогава да не говорим повече.

— Арлен, чуваш ли изобщо какво ти казвам? Това вече няма смисъл. Не знаеш нито какво правиш, нито защо.

Матюс рязко извърна глава и обърна лице към Франк:

— Не ми казвай, че не знам защо правя това. Много добре знам защо, мамка му! Правя го заради Джо.

— Арлен, бъди разумен. И аз познавах Джо, забрави ли? Обичах го като брат. Но това, което правим, е чиста лудост. Дори Джо би се съгласил!

— Не ми казвай какво би искал собственият ми партньор!

— Прав съм, Арлен. Знаеш, че съм прав! Джо смяташе, че престъпниците трябва да бъдат наказвани, но никога не е искал да нарани никого. Не би стоял със скръстени ръце и не би позволил друг човек да пострада. Пък и не обичаше хората да се бъркат в неговите работи!

— Не знаеш какво говориш!

— Знам, Арлен. Все още си спомням.

— Дрънкаш глупости!

— Може и да си унищожил досиетата, но аз имам добра памет. Знам защо Джо беше разжалван до патрул. И знам защо после отново го повишиха.

Когато Матюс проговори отново, гласът му звучеше бавно и... различно.

— Какво точно се опитваш да ми кажеш, Франк?

— Много добре знаеш какво. Казвам, че това продължи прекалено много.

— Заплашваш ли ме?

— Не те заплашвам, дебелоглав тъпак такъв! Опитвам се да ти кажа нещо! Когато започнахме, смятах, че идеята е добра. И аз исках справедливостта да възтържествува. И аз исках да отмъстим за Джо. Но делото отново е в съда. Свършихме си работата. Няма ли да се откажеш?

— Просто съм загрижен за...

— Не, не си загрижен! Ти си обсебен!

Матюс бавно се обърна и отново впери поглед в светещите прозорци на седмия етаж. Сърцето му блъскаше в гърдите, но лицето му оставаше спокойно.

— Веднага излез от колата ми! — изрече.

— Арлен...

— Чу ли ме?

— Арлен, трябва да се вслушаш в гласа на разума. Ти...

— Омитай се! — Матюс се нахвърли върху Франк с юмруци. Мечока се опита да отклони ударите, но нямаше много място за маневри.

— Арлен, овладей се!

— Вън! — изкреця Матюс, а юмруците продължаваха да ваят. — Излизай от колата ми!

— Добре! — Франк отвори вратата и тъкмо се канеше да изнесе огромното си туловище, когато...

— Усмивка!

Заслепи ги светкавица.

— Какво, по дяволите...! — Франк се строполи обратно на седалката, закрил очите си с ръка. — Какво става?

Друга ярка светкавица разкъса мрака.

— Кой е този, мамка му? — изрева Матюс. След малко зрението му се възстанови достатъчно, за да може и сам да си отговори. — Лавинг!

Лавинг размаха малък фотоапарат.

— На вашите услуги. Днес май рано сте свършили с покера, момчета?

— Какво правиш тук?

— *Работя* тук. Не трябва ли аз да попитам какво търсите вие тук?

— Не е твоя работа!

— Не съм съгласен — отвърна Лавинг и се наведе напред, без ни най-малко да се смущава от туловището, което трябваше да преодолее, за да се добере до Матюс. — Според мен следите моя шеф Кинкейд. И кой знае още за какво душите. Трябваше да се вслушаш в предупреждението, което ти отправих на паркинга.

— Разкарай се.

— Ще ти кажа и още нещо — продължи Лавинг. — Ако науча, че ти стоиш зад проблемите, които Бен има напоследък, ще те намеря, за да се разплатим. — Сетне добави по-тихо: — А ако се окаже, че ти си кучият син, който е нападнал Пола Конъли, считай се за мъртъв.

— Много се уплаших, Лавинг. Целият треперя!

— И би трябвало, Матюс — отвърна Лавинг и се измъкна от колата. — А сега, ако имаш малко ум в кухата си кратуна, което за съжаление не е така, ще се вслушаш в съвета на приятеля си. Позволи на съда да си върши работата и остави Кинкейд на мира.

— От колко време ни дебнеш?

— Виж, Матюс, и дума не може да става за «дебнене», след като от мен се очаква да бъда тук, а от теб — не. — Лавинг отстъпи крачка назад, вдигна апарата и направи още една снимка. — Ще се видим в съда, Матюс. И не върши щуротии.

31.

— Къде са материалите за Матюс? — попита Бен, ровейки из бележниците, пръснати на масата на защитата. — Трябват ми.

— Мисля, че са в една от картонените кутии — отговори Кристина.

Бен огледа купчината кашони, подредени до масата.

— Много ми помогна. Благодаря.

— Ако си спомням правилно, в синята са.

— Няма синя.

— Ох!

— Как е възможно да се случи подобно нещо? — риторично извиси глас Бен.

— Нямам никаква представа. Аз току-що завърших, забрави ли? Адвокатите как следят къде се намират документите им?

— Обикновено за това се грижат помощниците им. За жалост моята тъкмо получи диплома по право. — Той погледна през рамо. Приставът идваше, което означаваше, че скоро ще се появи и съдията. — Кристина, ще изтичаш ли до автомата в коридора да позвъниш на Лавинг? Трябва да са някъде в кантората.

— Телефонът е счупен. А не съм си взела мобилния. Реших, че съдия Кейбъл не би одобрил, ако наскре процесата засвири «La Vie en Rose»^[1]. Ще изтичам долу.

— В никакъв случай. Трябваш ми тук. — Той щракна с пръсти и каза: — Знаем какво да правя. Просто си търсех извинение да използвам това. — Отвори куфарчето си и извади оттам малък електронен органайзер. — Майка ми ми го подари за Коледа.

Кристина надникна през рамото му.

— Искаш да провериш кой е номерът на офиса ли?

— Не, искам да изпратя електронна поща.

— Лавинг няма компютър.

Бен натисна няколко клавиша.

— Изпращам съобщение на компанията «Майфакс». Те получават съобщението и го изпращат по факса на Лавинг. Не е ли

невероятно?

Кристина театрално въртна очи:
— Момчетата с техните играчки!

* * *

Както се очакваше, Лабел започна разпита на свидетелите, като призова сержант Марк Келъри, младия полицаи, който беше пристигнал пръв на местопрестъплението и бе открил тялото на Джо Макнотън. Той отново разказа цялата история с всички кървави подробности. Бен установи, че полицаят звучи много по-убедително, отколкото на първия процес. Предполагаше, че както е с всичко останало, опитът си казва думата. Келъри обрисова картината с точността на художник. Не пропусна нито една мрачна подробност, нито едно кърваво петно не бе оставено на въображението на съдебните заседатели.

Ефектът на разказа му върху тях беше незабавен и очевиден. Те вече знаеха какво се бе случило с горкия Джо Макнотън. Но беше съвсем различно да го чуят в съда, поднесено подробно до най-малкия детайл и с достатъчно снимки. Целият ужас от престъплението се загнезди в съзнанието им с пълна сила и щеше да остане там дни наред. Вече не ставаше дума за нещо хипотетично. Един човек беше убит по ужасен начин и според Лабел Кери Делкентън беше чудовището, отговорно за това престъпление.

Бен проведе кръстосан разпит, който се въртеше предимно около въпроса за физическата сила. За нещастие Келъри беше подготвен за подобна посока на разпита, защото веднъж вече бе преминал през това изпитание, и отговорите му бяха добре премислени и отрететирани. Бен си каза, че един от недостатъците при възобновяването на делата — един от многото недостатъци — е фактът, че не можеш да изненадаш никого. Както бе направил и предишния път, Келъри предположи, че някой е закарал тялото до Бартлет Скуеър, след това го е завлякъл до фонтана и някак е успял да го овърже във веригите. Що се отнася до отрязването на половия член, според Келъри това било лесна работа. Всеки бил в състояние да го извърши. Келъри не можеше

да каже по каква причина думата «неверник» е била изписана върху гърдите на убития.

Когато Бен се върна на мястото си след кръстосания разпит, Кристина се приведе към него:

— Не мисля, че това ни вреди. Той просто е установил наличието на престъпление. А ние никога не сме отричали този факт.

— Не направи само това — прошепна ѝ в отговор Бен. — Той връза в съзнанието на съдебните заседатели извънредната жестокост на престъплението, това, че само един извратен и наистина болен социопат би могъл да го извърши.

— И все пак той не...

— Забеляза ли как заседателите гледаха Кери?

Кристина се обърна. В действителност повечето от четиринайсетте съдебни заседатели гледаха към тях.

— Преценяват я и се опитват да проумеят що за човек е. И дали е способна да извърши подобна жестокост.

— Трябва да ги убедим, че не е.

Бен кимна:

— Което ще бъде ужасно трудно, ако тя откаже да седне на свидетелската скамейка. А Кери твърди, че не иска да говори.

Предвид всички събития, случили се след предишния процес, Бен се питаше дали Лабел ще призове Матюс като свидетел. Но няколко минути след като Келъри си тръгна, Лабел отговори на въпроса му. Призова го.

Матюс старателно отбягваше погледа на Бен, докато уверено крачеше към мястото на свидетеля. Толкова по-добре, и бездруго двамата не се обичаха особено. Това поне беше сигурно. А Бен можеше да се изкуши да му покаже снимката, скрита в кафявата папка пред него.

Само десет минути след началото на разпита на Матюс стана ясно, че за разлика от Келъри този път той ще пее съвсем различна песен. Независимо от факта, че предишният процес бе прекратен поради доказана измама, нямаше гаранция, че съдия Кейбъл ще отсъди по различен начин по въпроса за неправомерно придобитата заповед за обиск на жилището на Кери Делкентън. Тъкмо обратното, Лабел знаеше, че той ще отсъди по същия начин, затова избегна темата. След като обискът в апартамента е бил незаконен, значи и доказателствата,

придобити чрез него, включително и показанията на Кери, бяха невалидни.

Този път Матюс разказа историята за среднощното си нахлуване в една правна кантора с валидна заповед за обиск в ръка и за това, как хората му са открили оръжието, с което е било извършено убийството.

Тази посока на разпита беше станала обект на разгорещени спорове по време на предварителните консултации. Бен искаше тя изобщо да отпадне. Разказът на Матюс можеше да оклевети адвоката на защитата, което не беше допустима тактика при такъв процес. В края на краищата никой не беше доказал, че Бен е извършил нещо нередно, и всички обвинения срещу него бяха снети. Излагането на тази история би принудило адвоката на защитата да свидетелства — да се оневини, като заяви пред журито, че не той е поставил ножа в кантонерката. А според Бен това също бе неприемливо.

Лабел твърдеше не по-малко разгорещено, че доказателството трябва да бъде допуснато в съда. В крайна сметка Матюс не можеше да покаже оръжието, без да обясни кога и как е било открито. Оръжието, с което е било извършено убийството, било важен момент за защитата и не било разумно да се очаква от кой да е прокурор да продължи без него. Нямало нищо незаконно в начина, по който е било открито то, затова нямало и основания да не бъде допуснато в залата.

Както обикновено постъпват съдиите, когато са изправени пред подобно неразрешимо противоречие, съдия Кейбъл направи компромис. Матюс обясни, че оръжието е било намерено в кантората на един от адвокатите, представители на госпожица Делкентън, но не му било позволено да споменава името на адвоката. И Лабел, и Матюс получиха забрана да намекуват, че има нещо нередно в местонахождението на оръжието. Ножът е бил там и толкоз. Никакви забележки и подмятания. Като повечето съдебни компромиси, и този не задоволи никого и което беше по-лошо, създаде логическа празнина във фактите, над която заседателите щяха да си блъскат главата до края на процеса. Бен мразеше съдиите да пречат на заседателите да узнаят факти, които те отчаяно искат да научат, защото обикновено това ги караше да си представят нещо много по-усложнено и съмнително от истината, а това почти винаги беше в ущърб на подсъдимия.

— Какво направихте, след като открихте оръжието? — попита Лабел.

— Действах с ръкавици и го поставих в найлонов плик, за да не се изтрият отпечатъците, след това веднага се върнах в управлението. — Бен забеляза, че Матюс пропусна да спомене малката подробност с ареста на адвоката по скалпени обвинения, които впоследствие са били снети, както и полицейския хеликоптер, специалните части и всички останали белези за излишното му престараване.

— Вписах доказателството в регистъра, поставих му номер, който бе записан на две различни места, сложих му табелка и го заключих.

Матюс се опитваше да създаде впечатление за сложна процедура, която да осуети всякакви опити на защитата по време на кръстосания разпит да намекне, че доказателството е било фалшифицирано, след като е било открито.

— Какво стана с оръжието, след като то се озова в полицейския участък? — попита Лабел.

— Проведоха се множество тестове, за да се установи дали това е оръжието, с което е било извършено убийството, и за да се изследват останалите по него пръстови отпечатъци и кръвта.

— Знаете ли какви са резултатите от тези тестове?

«За какъв ме вземат?», възмути се Бен.

— Възраждавам! — намеси се остро. — Сержант Матюс ли е направил тестовете?

— Приема се — каза съдия Кейбъл.

Лабел продължи невъзмутимо:

— Успяхте ли да определите дали това е оръжието, с което е било извършено убийството на Джо Макнотън?

— Да — незабавно отвърна Матюс, без изобщо да изчака, което за Бен винаги беше знак, че отговорът вероятно ще бъде неуместен и че свидетелят добре го съзнава. — Съдебният лекар категорично заключи, че...

— Възраждавам! — обади се Бен отново. — Отговорът не е от компетентността на свидетеля.

— Приема се — уморено изрече съдия Кейбъл. — Господин Лабел, моля ви, свързвайте всяко доказателство с подходящия свидетел и не се опитвайте да ни ги представите всичките чрез този твърде напорист свидетел.

— Както желаете, Ваша чест — отвърна Лабел, сякаш не бе нарушил правилата за представяне на доказателства, а просто иронизираше дребна грешка. — Това е всичко засега.

— Благодаря ви — обади се съдията. — Господин Кинкейд?

Докато се приближаваше към мястото на свидетеля, Бен сякаш забеляза миниатюрна пукнатина в бронята на Матюс, в желязната му и противна маска. Възможно ли бе в действителност Матюс да се бои от него? Не се ли страхуваше до смърт от този кръстосан разпит? Щеше да му е приятно да смята така. Разбира се, последният разпит, проведен от Бен на Матюс, стана причина за прекратяване на делото. Ако това се случеше още веднъж, Матюс щеше да остане без работа.

Жалко, но такива чудеса не съществуваха. Бен можеше да направи съвсем малко, тъй като казаното от Матюс беше истина и не уличаваше в престъпление (поне засега). Изкушаваше се да извади снимката от папката си и да обвини Матюс, че тормози него и екипа му и дори — че подхвърля доказателства. Но каква беше ползата да отхвърля показанията на свидетел, който не бе казал нищо невярно или доказващо нечия вина? Бен реши да запази оръжието си за момент, когато щеше да му донесе по-голяма полза. Не му се искаше да позволи на това влечуго да се измъкне толкова лесно, но в края на краищата просто му зададе няколко формални въпроса и позволи на Матюс да се върне на мястото си в залата.

Истинската битка щеше да се води не с остатъци от предишния процес, а с новите свидетели в настоящия, защото, както Бен много добре знаеше, техните показания щяха да бъдат много по-опасни.

[1] «Живот в розово» (фр.) — песен на Едит Пиаф. — Б.пр. ↑

32.

— Обвинението призовава за свидетел ефрейтор Джеймс Уесли-младши.

От опит Бен знаеше, че първият свидетел следобед трябва да се справи с нелеката задача да държи съдебните заседатели будни. Но с този свидетел подобен проблем нямаше да има.

Лабел обясни накратко, че Уесли е на служба в полицията от шестнайсет години, че е бил близък приятел на Джо Макнотън и че е работил заедно с него малко преди смъртта му. Явно Лабел, подобно на съдебните заседатели, бързаше да се добере до интересните неща.

— Споменавал ли е пред вас сержант Макнотън името на госпожица Делкентън? — попита Лабел.

— О, да. — Макар да беше към четирийсетгодишен, Уесли изглеждаше по-млад и имаше почти детско лице. — Неведнъж.

— А описвал ли е някога... характера на връзката им?

Това бяха показания, основани на чуто от другиго, но още преди процеса съдията бе казал, че ще ги допусне, защото изrekliят думите беше мъртъв и следователно не можеше да се яви в съда.

— Да. Не се опитваше да го скрие. Той... — полицаят затвори очи за момент — ... извинете ме, Ваша чест, той имаше сексуална връзка с нея. С подсъдимата. Госпожица Делкентън.

— Сигурен ли сте в това?

— О, да. Джо от време на време се хвалеше и дори преувеличаваше малко, ама няма как да е измислил всички тия подробности. А той направо ме заливаше с тях.

— Какви например?

— Възражявам! — Бен знаеше, че този път няма да успее, но поне искаше да засвидетелства неодобрението си. — Това няма отношение към делото. Прокурорът се опитва да изложи неудобни подробности, за да zlepостави обвиняемата.

— Това не е вярно — изстреля в отговор Лабел. — Сексуалният живот на госпожица Делкентън и на починалия за жалост е пряко

свързан с делото, защото обяснява веригите, черната кожа и някои от раните, и ние ще докажем, че тъкмо той е мотивът на обвиняемата.

— Ще приема показанията — отсъди Кейбъл. — Но се опитайте да държите нещата под контрол. Това е съдебна зала, а не долнопробно телевизионно шоу.

— Ще направя всичко възможно — каза Лабел, но Бен подозираше, че това ще бъде нищожно малко. — Моля, продължете, ефрейтор Уесли.

— Ами още от самото начало Джо знаеше, че тази мац... тази млада жена има странни предпочитания. Обичала да го прави шантаво, ако ме разбирате.

— Може би ще ни обясните.

— Ами обичала да се преструва на разни неща. Джо много пъти ми е разказвал, че си падала по ония изчанчени костюмчета. Обличала се в черни кожени дрехи или пък карала него, или и двамата се обличали. После вадела камшиците и белезниците. Понякога му слагала нашийник и го карала да се прави, че ѝ е роб. Такива неща.

Бен се опита да изглежда незаинтересован. Нищо ново под слънцето, нали?

— Имали си неща, които винаги правели. Мисля, че всичко започнало първата вечер, когато я изпратил до тях след клуба, и продължило чак докато скъсал с нея. Тя играела господарката. Използвала камшици и говорела мръсотии. Удряла го или го наказвала по различни начини. Според Джо доста се увличала, наистина си вярвала.

— Колко време продължавало това?

— Докато ѝ омръзнело или докато на него му писнело. След това той започвал да се бунтува, така да се каже. Той ставал по-агресивният.

— Означава ли това, че той хващал камшика?

— Не, това било по нейната част. Той започвал с... — Полицаят се изчерви. — Извинете, малко ми е неудобно.

«Като че досега не би трябвало да ти е!», помисли си Бен.

— Моля, продължете — подкани го Лабел.

Уесли си пое въздух:

— Той смучел малкото пръстче на крака ѝ.

— И това... ѝ е доставяло удоволствие, така ли?

— О, да. Хиляди пъти да. Джо казваше, че цялата се тресяла от удоволствие. Явно е смятала, че е равносилно на... — прокашля се той и продължи: — ... на подобно нещо, което тя правела с него.

— Разбирам. Какво се случвало след това?

— Ами, според разказите на Джо, като приключели с тая работа, той правел други неща. Тя обичала той да я целува отзад по врата. Да докосва с горещия си език китката ѝ. И той го правел, докато тя не се превърнала от господарка в същинско желе. Била като малко котенце. Сексуална робиня. Правела всичко, което ѝ кажел.

— А това допадало ли на Джо?

— Ами това най-много му харесвало. Казваше, че не му пука особено за бичовете и за шантавите неща, защото си струвало да стигнат до последната фаза.

— И какво представлявала тя?

Уесли наведе глава:

— Ами... това е малко деликатно.

— Разбираме това, но вие сте под клетва.

— Ами... според Джо... тя била страхотна... Искам да кажа... голяма работа. Сексуално де. Много била добра в леглото, само дето не го правели често в леглото. Джо казваше, че е най-страхотната мадама, с която е бил. Много по-добра от останалите. Освен това искала да го правят постоянно. Просто не можела да му се насити, като наркоманка. Той употреби друга дума, ама как беше...? Нимфоманка. Така че според него си струвало да изпие цвика, за да обере сметаната, така да се каже.

— Ваша чест — изправи се Бен. — Подновявам възражението си. Това не може да бъде свързано по никакъв начин с въпроса — кой е извършителят на убийството.

Съдия Кейбъл се намръщи. Вероятно на старчока никак не му беше лесно да прекъсне подобен разпит.

— Смятам, че достатъчно обстойно се спряхме на въпроса... какво точно са правили страните. Да продължим нататък.

— Както искате — ведро се съгласи Лабел. Вече бе постигнал желанието ефект. — Ефрейтор Уесли, знаехте ли, че сержант Макнотън е бил женен?

— Разбира се.

— И въпреки това е имал такава... поглъщаща връзка.

— Да, но опитайте се да разберете Джо. Той не беше забравил, че е женен, и според мен обичаше жена си. Но в същото време... нещата между него и Андреа не вървяха от години. Нямам предвид интимния им живот. Джо беше мъж, а един мъж има нужда да прави някои неща.

Бен се извърна леко, колкото да вижда Андреа Макнотън в залата, заровила лице в ръцете си. Сигурно не ѝ беше леко да слуша противни подробности за сексуалния живот на блудния си съпруг, но това вече ѝ идваше в повече. Закрила лицето си с ръка, тя изтича по пътеката и напусна залата.

— Разбирам. — Бен отбеляза, че изражението на Лабел наистина издаваше факта, че схваща, но не одобрява. Прокурорът не беше забравил, че повечето от съдебните заседатели са жени. — Ефрейтор Уесли, знаете ли, че тялото на сержант Макнотън е било намерено оковано във вериги?

Уесли прокара пръсти през рошавата си кестенява коса.

— Струва ми се, че всички знаят това.

— Нека отново ви попитам — сигурен ли сте, че Джо е споделил с вас за склонността на госпожица Делкентън да използва вериги по време на сексуалните им занимания?

— О, да, сигурен съм. Освен това съм ги виждал в апартамента ѝ.

Бен се изпъна на мястото си. *Какво, по дяволите...?*

Лабел също изглеждаше изненадан, макар Бен да подозираше, че се преструва.

— Ходили сте в апартамента ѝ?

— Ами... не съм влизал, ама надникнах вътре. През прозореца. — Той погледна към залата и каза: — И направих няколко снимки.

Вълна от шепот премина през залата. Всеки от присъстващите живо си представяше какво могат да изобразяват тези снимки.

— Снимки ли? — попита Лабел. — Носите ли ги със себе си?

— Разбира се — отговори Уесли, бръкна във вътрешния джоб на спортното си сако и извади дебел плик.

— Ваша чест — обади се Бен с цялото възмущение, което успя да събере. — Не съм информиран предварително за тези снимки и никога през живота си не съм ги виждал.

Съдията изглеждаше по-скоро измъчен, отколкото ядосан.

— Страхотно! Приближете се.

Бен и Лабел се втурнаха към съдийската маса. Кейбъл изключи микрофона.

— Какво става тук? — сърдито попита Бен. — Не може да вади нови доказателства по време на процеса. При това на втория процес.

— Ваша чест — обърна се Лабел към съдията. — Моля да ме извините за това неудобство. Самият аз научих за снимките едва снощи.

— Я стига! — възкликна Бен.

Лабел го изгледа студено.

— Ваша чест, познавате ме отдавна и знаете, че не обичам да играя игрички и че може да се вярва на думата ми. Подал съм писмена декларация до съда, удостоверяваща съвсем скорошното откриване на снимките.

Съдия Кейбъл свали очилата си и чукна с тях по бюрото:

— Какви изобщо са тези снимки?

Лабел ги извади от плика. Бен за малко да зяпне от смайване.

Беше по-лошо, отколкото си беше представял. Не че снимките представляваха ново доказателство. Вече бе доказано, че Джо Макнотън и Кери Делкентън са имали сексуална връзка, и Бен знаеше, че никой не се съмнява във верността на това твърдение. Съдебните заседатели знаеха дори, че тази връзка е била доста... необичайна. Но да слушаш за това, бе едно, а да го видиш със собствените си очи — нещо съвършено различно.

Бен безмълвно разгледа снимките. Уесли сигурно беше използвал вариообектив, защото бе заснел почти всички подробности. На снимките се виждаше Кери, облечена в черно кожено бюстие. После я имаше пак как се умилква като котка, как увива около шията на Джо Макнотън тежки вериги и явно си умира от удоволствие.

Снимките разкриваха стъпка по стъпка тайния им сексуален живот. Показваха всичко. Смученето на пръстите. Оралния секс. Проникването. Нищо не бе оставено на въображението.

Бен не изпитваше никакви съмнения относно това — какви ще бъдат последствията от снимките. Ако съдебните заседатели ги видеха, оправдаването на Кери щеше да стане хиляди пъти по-трудно. След като тези въздействащи порнографски снимки се запечатаха в

съзнанието им, никога вече нямаше да могат да погледнат непредубедено на Кери.

— Ваша чест, искам да възразя най-категорично срещу допускането на тези снимки в съда. Достатъчно неприемлив е фактът, че не бяха предоставени на защитата преди процеса. Достатъчно неприемливо е, че те представляват нарушаване на неприкосновеното право на личен живот. Нещо повече, те не са свързани по никакъв начин с въпроса, дали госпожица Делкентън е виновна в извършването на убийство. Предубедеността, до която тези снимки ще доведат, многократно надхвърля тяхната доказателствена сила. Прокурорът се въвлича във визуална клевета с надеждата, че заседателите до такава степен ще се възмутят, че ще я осъдят за каквото и да е, независимо дали има, или няма доказателства.

— Напълно съм съгласен — спокойно заяви Лабел. — Снимките са доста въздействащи, но освен това те снемат всякакво съмнение относно това, дали подсъдимата е била въвлечена в необичайна сексуална практика с убийтия, а това очевидно е свързано с мотива на престъплението. Те доказват и факта, че тя е притежавала вериги, които много приличат на тези, с които е бил овързан трупът на Макнотън. Снимките са доказателство и за факта, че Делкентън е била склонна да се поддава на необуздани фантазии, и по мое мнение това доста ѝ е допадало.

— Но това не е доказателство, а пийпшоу! — възмути се Бен.

— Господин Кинкейд...

— Това излиза извън всякакви граници, Ваша чест. Опитът да се унижи една млада жена, като се покаже в момент на сексуална наслада, е просто евтин трик, целящ да настрои заседателите против нея. Това е сексистко и отвратително!

— Определено съм съгласен, че е отвратително! — промърмори Лабел.

— Моля ви, господа! — вдигна ръка съдия Кейбъл. — Не вярвам във воденето на съдебни процеси от засада и не обичам изненадващо представени доказателства, но най-вече не одобрявам подобни низости в залата — заяви строго и лицето му се изопна. — Не мога обаче да отрека, че снимките имат връзка с делото, затова ще ги допусна. Ако защитата се нуждае от допълнително време, за да подготви отговора си, ще го дам.

Очите на Бен гневно проблеснаха:

— Ваша чест...

— Вече отсъдих, господин адвокат.

— Решението ви подлежи на обжалване и аз настоявам за прекратяване на делото.

— Не съм изненадан, но процесът продължава. Със снимките.

— Ваша чест, аз...

— Нали не искате да ви хвърля в ареста? — сръза го съдията. — Новата ви съдружничка изглежда доста способна, но не бих желал сама да се нагърбва с целия процес, а вие?

Бен беше бесен, но стисна устни. Решението на съдията беше неправилно, свършено неправилно, и вредата, която щеше да нанесе на Кери, беше неизмерима.

Той мълчаливо наблюдаваше как приставът отнася снимките на съдебните заседатели, за да ги разгледат една по една. Реакциите бяха най-различни — смайване, смущение, ужас, отвращение. Различаваха се една от друга, но нито една не предвещаваше нищо добро.

* * *

Веднага щом съдията му даде знак да започне кръстосания разпит, Бен просто не можа да се въздържа:

— Хоби ли ви е да надничате през ключалката, или ви е за пръв път?

Лабел скочи на крака:

— Ваша чест, това е крайно обидно!

— Намирам присъствието на този свидетел за крайно обидно! — контрира Бен.

Съдия Кейбъл вдигна чукчето:

— Господин Кинкейд! Смятам, че имате право да задавате въпроси, свързани с обстоятелствата, при които са направени снимките, но внимавайте как точно ги задавате.

Бен пое дълбоко въздух и започна отначало:

— Ще ни обясните ли защо направихте тези снимки през прозореца на частно жилище, където двама души са правели любов по взаимно съгласие?

Уесли изглеждаше невъзмутим, макар че част от младежкото му въодушевление се бе изпарило.

— Изпълнявах задача.

— Възложена ви от полицията ли?

— Точно така.

— Преди убийството? И защо полицията е разследвала Кери Делкентън тогава?

— Не разследвахме нея, а Джо Макнотън.

Бен бе доволен да чуе вълнението в залата. Подейства му успокояващо да узнае, че той не е единственият крайно объркан човек тук.

— Защо полицията е разследвала един от собствените си служители?

— Разследването беше предизвикано от Вътрешния отдел.

— По каква причина?

Свидетелят се поколеба:

— Свързано е с работата на Макнотън по случая «Антонио Катрона».

Ставаше все по-любопитно.

— Да не би да подозираха, че Макнотън взема подкупи?

— Честно казано, не знам какво са подозирали, а и не ми казаха. Когато някой разследва фигура от организираната престъпност — извинете, заподозряна в участие в организираната престъпност — съществува загриженост, че полицаят може да бъде вербуван. Случвало се е и преди.

— Разполагахте ли с някакви доказателства, че Джо Макнотън е бил купен?

— Не. Но той беше започнал сексуална връзка с жена, която беше почти два пъти по-млада от него и имаше странни сексуални предпочитания, малко след началото на разследването. Знаеше се, че младата жена работи в стриптийз клуб, притежаван от един холдинг, който се считаше за собственост на Антонио Катрона. Странно съвпадение, не смятате ли? Моите началници прецениха този факт най-малкото като... слабо място. Като начин да бъде повлияно на Джо. Затова ми наредиха да го разследвам.

— И вие го направихте? С малкото си фотоапаратче?

— Аз съм полицай и изпълнявам заповеди.

— Значи проведохте тайно разследване на приятеля си?

— Да, вече ви казах.

— Знаете ли, че като сте направили тези снимки, сте нарушили вероятно цяла дузина закони? Като например неприкосновеното право на личен живот?

— Аз съм полицай, не съм адвокат. Опитвам се да разкривам престъпления, а не да ги прикривам.

Бен остави тази забележка да мине покрай ушите му.

— Защо не покажахте снимките на никого допреди снощи?

Уесли сви рамене:

— След смъртта на Джо разследването на Вътрешния отдел, естествено, бе прекратено. Оставих снимките на съхранение. Тогава не виждах с какво могат да помогнат и не исках да причиняват излишна мъка на вдовицата на Джо.

— А какво ви накара да промените мнението си?

Уесли кимна по посока на масата на обвинението:

— Прокурорът Лабел. Казах му за снимките снощи, докато се подготвяхме за процеса. Той настоя да ги взема и да ги донеса в залата.

«Не се и съмнявам», рече си Бен наум.

— Не ви ли притесняваше фактът, че шпионирате човек, когото наричате свой приятел и колега? Че предавате доверието му?

— Никого не съм предавал. Нито за минута не съм допуснал, че Джо е направил нещо нередно, и се надявах разследването ми да го докаже.

— Съмнявам се, че Джо би приел нещата толкова ведро, ако знаеше, че го снимате, докато прави секс.

— Ами... не знам. Нали помните, че той най-подробно ми разказваше всичко. Не съм го карал, сам искаше. Правеше секс — страхотен секс — с много млада жена, преживяваше нови неща, при това най-редовно. Знаете как е. Мъжете обичат да си споделят такива работи. — Той сведе поглед към купчината снимки: — Не мисля, че Джо щеше много да се разсърди. Всъщност смятам, че дори щеше да си ги сложи в шкафчето.

Бен не виждаше благоприятен изход от кръстосания разпит, затова го прекрати. Съдия Кейбъл обяви край на заседанията за деня и репортерите се втурнаха навън, радостно понесли няколко сочни клюки за вечерните новини.

— Трябва да заведеш дело срещу този нещастник — каза Бен на Кери — и срещу полицейското управление на Тулса, което му е възложило задачата. Нарушаване на личната свобода. Направо ще ги размажем и аз с радост ще го направя за теб.

Тя кимна:

— Но това няма да помогне много, нали? Не и ако съм в затвора.

«Или нещо още по-лошо», помисли си Бен, но не го каза.

— Да се срещнем в кантората след час — обърна се към Кристина. — За уточняване на стратегията.

Започна да прибира нещата си, обмисляйки какво трябва да предприемат. Чудеше се дали изобщо могат да направят нещо, докато наблюдаваше как съдебните заседатели напускат залата. Дори и убедените във вината на Кери не биха могли да я презират по-силно, колкото в този момент. Никога нямаше да забравят тези снимки. Никога нямаше да я харесат. Независимо какво кажеше или стореше Бен, винаги щяха да я възприемат като евтина, развратна пачавра, която си е падала по извращения секс. Която е изпитвала наслада, причинявайки болка другиму. Която е обичала насилието.

С други думи — като човек, способен да извърши убийство.

33.

— Бен, много съм разтревожена.

Бен вдигна поглед от бюрото си. Кристина стоеше в рамката на вратата, раменете ѝ бяха приведени. Беше си същата рижа сладурана и една от малкото жени, които изглеждаха добре в делови костюм, но неизбежната тежка работа по процеса започваше да ѝ се отразява. Беше напрегната и преуморена.

Колко ли беше часът? Един бърз поглед към екранчето на дигиталния телефон му разкри лошата новина. Отдавна вече трябваше да си е легнал, тя — също.

— Няма за какво да се тревожиш — увери я той. — Върви си у дома и си почини малко.

— Притеснява ме съдебният лекар — каза Кристина, като че ли не го бе чула. — Той ще бъде важен свидетел на обвинението. Може би най-важният.

Бен поклати глава. Докато името на Андреа Макнотън беше в списъка на свидетелите, нямаше никакъв начин съдебният лекар да е «най-важният» сред тях. Но показанията му щяха да са от съществено значение за стремежа на обвинението да припише убийството на Кери.

— И защо те притеснява?

— Мисля, че не трябва аз да разпитвам този свидетел. Твърде важен е. Ти се заеми с него.

Бен отблъсна стола си от бюрото.

— Ще се справиш, Кристина. Имам ти пълно доверие.

— Да, ама само защото си добър човек. Ще ми е за пръв път и ти добре го знаеш.

— Стоотици пъти си ме гледала да го правя. Освен това си наблюдавала и други добри адвокати. Ще се справиш.

— Ами ако се паникьосам? Ако се запъна? Ако съдебният лекар ме направи на глупачка?

— Боб ли? Няма.

— Не можеш да си сигурен. Случаят е твърде важен, за да поемаме рискове.

— Това, че ти ще се занимаеш с един свидетел, не е никакъв риск. Залагам на сигурно.

— Но откъде знаеш?

— Просто знам. — Той се пресегна и леко докосна рамото ѝ. — Ти си единственият човек, с когото бих искал да работя по този процес. Честна дума.

Тя се усмихна, но в очите ѝ се четеше нерешителност.

Добре, тогава ще опита номера с лошото ченге.

— Слушай, Кристина, ще ми ставаш ли партньор, или няма? Защото, ако ще работим заедно, трябва да си го заслужиш.

— Моля?

— Добре ме чу. Нямам нужда от партньор, който се панира всеки път когато стане малко по-напечено. Прекрасно знаеш, че всеки процес рано или късно се заплита. Затова хората си наемат адвокати.

— Но...

— Никакво «но». Ще бъдеш страхотна. Ако не пипнеш язва до сутринта, разбира се. Затова си върви у дома и си почини, става ли?

Тя поклати глава:

— Смятам още веднъж да прегледам стратегията на разпита.

— Чуй ме внимателно, Кристина. Върви си вкъщи!

— Просто искам да бъда сигурна, че не съм пропуснала нищо.

Той я завъртя и лекичко я побутна към вратата.

— Върви си. Изчезвай. Омитай се. Това е заповед.

Тя се усмихна и кимна:

— Добре. — Сетне вдигна поглед към него, колебливо протегна ръка и докосна лицето му: — Благодаря ти.

— Няма нищо.

Тя се подвоуми още известно време, без да сваля очи от него. Най-накрая се обърна и се запъти към вратата.

Но изведнъж спря:

— Хей, ама кой ти каза, че можеш да ми заповядваш? Ние сме партньори, забрави ли?

— Извинете, моля. Такава е думата.

— Хубаво, но по-добре да не се повтаря.

* * *

— Бен, много съм разтревожена.

Бен отново вдигна глава от бюрото. *Déjà vu*? Или бе изгубил представа за времето?

Нито едното, нито другото. Думите бяха същите, но жената, която този път стоеше в рамката на вратата, беше платиненоруса, а не рижа, и беше клиентката, а не партньорката му.

Кери беше облечена в спортно горнище, което оголваше корема ѝ, шорти и маратонки. Тук-там тялото ѝ беше осеяно с капчици пот.

Пот. На сексапилни капчици.

— Съжалявам, че те безпокоя — каза тя. — Просто минавах наблизко.

— Близко до седмия етаж ли?

— Не се шегувай. Излязох да потичам, а Уорън Плейс е удобно място за това. Добре осветено е.

— Защо, за бога, тичаш толкова късно?

Тя сви рамене и Бен се опита да не обръща внимание на ефекта от този жест върху спортния ѝ корсаж.

— Трябваше да изпусна малко парата. Не можех да заспя, а и...

— Какво?

Кери преплете пръсти:

— Честно казано... исках да те видя.

Бен прекоси стаята и застана на около половин метър от нея.

— Какво има, Кери?

— Не знам точно. Сигурно е заради всички тези неща, които Лабел наговори днес в съда. Опитаха се да ме представят като някаква... нали разбираш. Като уличница. Като че ли единственото ми занимание в живота е да измислям извратени сексуални игрички.

«Извратени сексуални игрички» не беше фраза, която Бен искаше да чува от нейната уста — при никакви обстоятелства. Особено когато бяха сами в кантората.

— Не му обръщай внимание. Това е стандартен подход на обвинението.

— Да, обаче постига своето. Забелязах как ме гледаха днес съдебните заседатели на излизане от залата. Не че някога са ме гледали с пълни с обич очи, но днес беше... по-различно. По-лошо. Преди погледите им сякаш казваха: «Питам се дали си способна да извършиш

убийство», а днес беше по-скоро: «Чудя се дали има престъпление, което не си способна да извършиш».

— Нещата винаги изглеждат по-мрачни по време на процеса. Можех да проведа кръстосан разпит, но от това положението само щеше да се влоши. Всичко ще се оправи, когато дойде ред на защитата.

— Надявам се, но въпреки това съм... аз... — Тя се стрелна напред, обви ръце около тялото му и зарови лице в гърдите му. — Бен, толкова ме е страх!

Той внимателно постави ръка върху русата ѝ глава и се опита да се престори, че не е усетил как телата им реагираха в мига, в който се докоснаха.

— Сигурен съм, че ти е трудно, но трябва да бъдеш силна.

— «Трудно»? Не мога да спя, не мога да ям! Всяка сутрин се събуждам със свит на топка стомах. Аз... наистина не знам колко още мога да издържа — проплака Кери, притисна се още по-плътно до него, а мократа ѝ от сълзи буза пареше върху гърдите му.

Сърцето на Бен се разгуптя.

— Съжалявам — прошепна той. — Сигурно се чувстваш ужасно. — Топлата ѝ гърд се вълнуваше срещу неговата, а горещите ѝ устни бяха притиснати към шията му. — Уверявам те, че правим всичко по силите си, за да ти осигурим най-добрата възможна защита.

— Знам — промълви тя дрезгаво. — Но въпреки това ме е страх.

— Кери, когато изложим тезата си...

— И каква ще бъде тя? Имаме ли изобщо някаква теза? — накъсано проплака тя. — Вече ти казах, Бен — не мога да свидетелствам. Просто не съм в състояние да застана там!

— Не е задължително...

— Така казваш, но кой друг би могъл да отрече ужасните неща, които се изприказваха в съда днес? Кой друг може да им каже какво се случи в действителност?

— Засега все още не се налага да отговаряме на този въпрос — каза Бен, но знаеше, че това не е голяма утеха. — Ще видим докъде са стигнали нещата, когато обвинението се оттегли.

— О, Бен, толкова ме е страх. Ужасно се боя. Аз имам нужда...

Устните им се сляха в страстна и жадна целувка. Бен я притегли към себе си. Тя обсипа с целувки шията, челото, ушите му. Ръцете на

Бен се плъзнаха под стегнатото ѝ горнище. Нейните пръсти започнаха да се борят с копчетата на ризата му.

Двамата политнаха върху бюрото и събориха купчина документи.

— Нуждая се от теб! — задъхано шепнеше Кери. — Изпитвам огромна нужда от теб!

— Не бива да правим това! — Не прозвуча убедително дори за самия себе си.

— Моля те!

— Не! — откопчи се Бен и се облегна на един стол. — Не можем...

— Защо?

— Знаеш защо. Не бива. Не сега. Не и преди да завърши процесът.

— Но, Бен — възкликна тя, — само да знаеш как се чувствам...

— Аз се чувствам по същия начин, Кери, но не бива да го правим. — Той се отдалечи в другия край на стаята. Усилието му костваше много повече, отколкото каквото и да било в живота му досега. — Ще се видим утре в съдебната зала.

— Искаш да ме отпратиш ли?

— Така е най-добре. Знаеш колко важен е този процес. И най-вече за теб. Трябва умът ми да е бистър.

Тя стана от бюрото и оправи оскъдното си облекло.

— Прав си. Просто не знам какво ми стана. Изгубих контрол. — Засмя се горчиво и добави: — Може би онова, което Лабел твърди за мен, е истина.

— Не го казвай дори и на шега! Ти си прекрасен човек, Кери. Умът ми не побира как си оцеляла след всичко, което си преживяла. Когато този процес свърши, нещата ще бъдат различни. Но засега трябва да се съсредоточим върху него. Процесът и нищо друго.

— Знаем. Ще тръгвам.

След като се съвзе напълно, Кери се отправи към вратата, но преди да си тръгне, прекоси стаята мълчаливо и устните ѝ нежно докоснаха страната на Бен.

— Обичам те — прошепна тя.

34.

Кърк клечеше в някаква уличка близо до един контейнер за боклук, притиснал чело към коленете си. Вечерта му не беше никак приятна. В главата му кръжаха твърде много истини, от които не можеше да избяга. Осъзна, че за него няма никаква надежда. Свещеникът имаше право. Бог знаеше какво бе сторил Кърк. Винаги щеше да знае. Кърк бе опитвал да заблуди сам себе си, че ще съумее някак да изличи престъпленията си, да изтрие всички следи, но сега осъзна, че това са наивни заблуди. Никаква болка или самоналожено изтезание не можеха да променят истината.

Той беше прокълнат. Беше толкова просто и ясно!

От отсрещната страна на уличката нещо проблесна. Сякаш му намигаше. Нещо прозрачно и... остро.

Ако не грешеше, това беше бутилка. Зеленикаво, назъбено острие, което просто очакваше някой да се приближи до него достатъчно, за да му навреди.

Мисълта връхлетя Кърк с такава непосредствена яснота, че той се запита дали не му бе хрумвала и преди. Стига толкова половинчати мерки — край на схватките и на осакатяването на тялото. Само едно бързо кльцване на гръкляна с тази бутилка и той завинаги щеше да се избави от страданията си.

Освен ако свещеникът не беше прав. Освен ако наистина нямаше Бог и той действително не наказваше онези, които бяха сторили грях. Например самоубийство. Непростимия грях, както го учеха в неделното училище. Непростим, защото човек умираше, преди да има възможност да помоли за прошка.

Но възможността да се избави от терзанията си, да се освободи...

Шумът от стъпки откъм другата страна на уличката привлече вниманието на Кърк. Чаткащи стъпки, леки и равномерни.

Токчета, както се оказа.

— Мили боже! Виж се на какво приличаш!

Кърк погледна нагоре през полузатворените си клепащи. Беше чернокожа жена, издокарана в прилепнала бяла рокля с огромно деколте, с бухнала коса и с крака на шестнайсетгодишна. Не че в действителност беше по-стара.

Проститутка. Нямаше каква друга да бъде.

— Както и да е — продължи жената. — Приятелката ми вика: «Момиче, хич и не помисляй да ходиш при онуй момче! Много е скапан», пък аз ѝ викам: «Тук и бездруго няма работа!», пък тя ми вика: «Приятелко, хич не ми пука, че на Стъргалото нещата не вървят, ама ще е кофти да се забъркаш с онова момче».

— Какво искаш? — грубо и прегракнало попита Кърк.

Тя се усмихна — широка усмивка, която човек можеше да нарече зъбата, ако не липсваха повечето от зъбите ѝ.

— Миличък, не си ли се сетил вече? Мога да излекувам онуй, дето те гризе.

— Махай се — наведе глава той.

— Ще прощаваш, ама въпросът с мангизите малко ме притеснява. Приятелката ми вика: «Момиче, тоя няма и пукната пара!», пък аз ѝ викам: «Приятелко, не бързай толкова. На момчето му е кофти, дума да няма. Бая са го поотупали, ама туй не значи, че е беден». — Тя направи малка крачица напред: — Нали тъй?

Кърк бръкна в джоба на дънките си и извади дебела пачка пари, в която се мъдреха и няколко стотачки.

— Сега ще ме оставиш ли на мира?

Демонстрацията на благосъстоянието му не само не я отблъсна, а произведе точно обратния ефект.

— Я виж ти! Момче, ама ти имаш бая пари! — Тя му пусна крива, похотлива усмивчица и заяви: — Май добре ще се потрудим, красавецо.

— Искам да ме оставиш на мира.

— Ама не бъди толкова необщителен, де! Нали ти казах, че ще те излекувам. Много ми се иска да ти доставя удоволствие. И съм много гъвкава, ако ме разбираш напълно.

— Не можеш да ми помогнеш.

— Не знаеш, докато не ми дадеш да опитам.

— Виж какво...

— Може би трябва да ти се представя като хората. Казвам се Шантел и съм професионалистка, ако ме разбираш. Много съм опитна — заяви тя и прокара дългия си, лакиран в черно нокът по устната си.
— Мисля, че мога да направя чудеса за теб.

— Грещиш.

— Виж, бебчо, не съм свещеник...

— Толкоз по-добре.

— ... но и така виждам, че си имаш бая неприятности. Някой ти е сторил зло, нали? Може майка ти да те е наранила. Може да е била съпругата ти или гаджето ти. Любовницата или дори годеницата ти. Не знам, но знам това: който и да е бил, аз мога да ти помогна.

— Някой не може да ми помогне. Дори Бог.

— Е, ще бъда честна с теб. Не знам много за Господ. Но е възможно да владее чудеса, които той не познава.

Когато съзря лицето му, очите на Шантел се разшириха:

— Миличък! Ама какво ти се е случило? — Тя се наведе и обгърна главата му с ръце. — Изглежда, са ти сторили всичко друго, ама не и добро.

Кърк за малко щеше да се изсмее.

— Почакай да ми видиш гърдите!

— Сладурче, трябва ти някой, който да е мил с теб. Някой, който да прогони болката. — Тя го придърпа по-наблизо и притисна главата му до гърдите си. — Аз ще се погрижа за теб, сладичкия ми. Обещавам.

Топлината на тялото ѝ го сгря. Усети реакцията от допира ѝ и се паникьоса.

— Махай се от мен, гадна курво! — Блъсна я назад и жената се търколи по тясната уличка. — Не съм такъв! Не съм!

Шантел отбранително вдигна ръце:

— Добре, момче, само се успокой. Просто се успокой!

— Не съм такъв! — изрева Кърк. — Само защото... не означава, че... — отново рухна той. Започна да удря лицето си с юмруци, да се превива, да се мята.

Шантел се изправи на крака:

— Приятелю, ти си в окаяно състояние. Наистина окаяно. — Отдалечи се към края на уличката и добави: — Може и да съм луда да правя това, но ето, тръгвам си. Обикновено можеш да ме намериш тук,

на Стъргалото. Ама си имам и жилище. Малка стая, точно зад заложната къща на ъгъла на Луис. Дванайсета стая. Ако някога ти се прииска да се видиш с Шантел, просто ела.

Тя го изгледа продължително, поклати глава още няколко пъти, след това чаткането на токчетата ѝ постепенно заглъхна.

Кърк искаше направо да си избодете очите. Тъкмо притисна пръсти към тях, когато му хрумна нещо важно. Защо не можеше да накара никой да го разбере? Беше се случило само веднъж! Той не беше такъв човек!

А може би беше. И тъкмо това го тревожеше. Съзнанието, че е грешник, извършил нещо ужасно. И което беше още по-лошо — беше го сторил, защото го искаше. Защото му харесваше.

Просна се на тротоара и започна да бъхти бетона с юмруци. Удари глава в контейнера за отпадъци, след това в тухлената стена, и пак, и пак, и пак, докато тя не се превърна в кървава пихтия.

«Господи, Господи, Господи!», зовеше го Кърк и тихо ридаше. Защо не можеше да прекрати това страдание? Защо не можеше да сложи край веднъж и завинаги?

35.

Както бе обещал, Лабел започна следващото заседание на съда с разпит на съдебния лекар Боб Баркли. Баркли заемаше този пост относително отскоро и Бен го виждаше в съда за пръв път. Предшественикът му, доктор Коригаи, беше починал от инфаркт няколко месеца преди това.

Баркли беше млад, енергичен и жизнерадостен човек — пълна противоположност на Коригаи, който винаги се държеше сериозно и въздържано и отдаваше на работата си огромна и някак мрачна тежест. За Баркли тя представляваше по-скоро нощен купон. Заразният му ентузиазъм подсказваше, че според него да си съдебен лекар, е нещо много забавно. Явно обожаваше да говори за човешки крайници и за кървави петна.

Промяната беше доста рязка. Коригаи винаги се бе държал толкова умно и авторитетно, че съдебните заседатели се отнасяха към становището му с уважение, дори и от показанията му да им се доспиваше без време. Баркли успяваше да ги задържи будни, но въпросът беше в това, каква тежест ще имат пред съдебните заседатели показанията на съдебен лекар, който се държи като откачен сърфист.

След като изясни квалификацията и компетентността на свидетеля, Лабел го насочи към разглежданото дело.

— Вие ли извършихте аутопсията на тялото на Джо Макнотън?

— Разбира се — отвърна Баркли с тон, сякаш казваше: «Видя ли, мамо, не съм забравил да изхвърля боклука!».

— И стигнахте ли до някакви изводи относно причината за смъртта?

— Абсолютно.

— Ще изложите ли заключенията си пред съда?

— Разбира се. — Баркли влезе в ролята си, като се поизвърна, за да може да гледа съдебните заседатели в очите. — Причината за смъртта бяха два-сетте или трийсетте прободни рани, нанесени с нож с назъбено острие, широко между два и половина и три сантиметра. Това са разпространени характеристики — и най-обикновен кухненски

нож отговаря на тях. Ударите са били нанесени по цялото тяло на жертвата — по торса, ръцете, краката, врата, лицето и дори в едното око.

Бен забеляза как двама от съдебните заседатели потръпнаха.

— Раните бяха прекъснали няколко жизненоважни артерии и бяха предизвикали силно кървене, довело в крайна сметка до смъртта на жертвата.

— Бърза ли е била тази смърт, господин Баркли?

— Вероятно не. Нямаше смъртоносни удари по главните органи, единствено пенисът беше отрязан. Не бяха прекъснати нито вратните вени, нито сънната артерия. Смъртта, предизвикана от загуба на кръв, би могла да настъпи за период от половин час до два часа.

— А дали жертвата е била в съзнание, докато кръвта ѝ безвъзвратно е изтичала?

— През повечето време — да. В съзнание и с невероятно силни болки.

Тази част от показанията беше без всякаква връзка с въпроса — кой е убиецът на Джо Макнотън, но имаше пряко отношение към горещото желание на Лабел да доведе съдебните заседатели до такава полуда, че да са готови да осъдят всеки, когото той им нареди да осъдят.

— Има ли някакъв начин да опишете болката, която Макнотън вероятно е изпитвал, преди да издъхне?

Баркли се замисли за момент.

— Порязвали ли сте си някога пръста? — попита риторично. — Сигурно се е случвало ножът да се отплесне, докато режете зеленчуци. Може дори да сте се порязвали на лист хартия. Ужасно боли, нали? За един кратък миг болката е толкова силна, че не сте в състояние да мислите за нищо друго. Но при такива леки наранявания тя отминава бързо, защото се намесват възстановителните процеси в тялото. Отделя се серотонин, раната се затваря, кръвта коагулира. Но раните на Джо Макнотън са били толкова много и толкова сериозни, че не е съществувала никаква надежда те да зараснат, преди тялото му да изгуби всичката си кръв. Той е изпитвал силна и непоносима болка до мига на смъртта си.

Съдебната зала притихна за момент. Всички присъстващи осмисляха нещо, което всъщност бе твърде ужасно, за да бъде

осмислено.

Когато бе готов да продължи, Лабел вдигна един нож, поставен в найлонова торбичка за съхранение на веществени доказателства. По време на показанията на Матюс ножът бе приет и бе получил етикетче като веществено доказателство номер четиринайсет.

— Държа в ръка нож, който вече бе идентифициран като ножа, намерен в кабинета на адвокат, работещ за подсъдимата Кери Делкентън. Виждали ли сте този нож преди?

— Да.

— А имали ли сте възможност да го изследвате във връзка с извършената от вас аутопсия на Джо Макнотън?

— Не разполагах с ножа по време на аутопсията. Но когато го получих, го сравних с бележките, които преди това си бях направил във връзка с оръжието — вероятен причинител на смъртта.

— И стигнахте ли до някакви изводи по отношение на този нож?

Бен забеляза, че Лабел внимава повече от друг път да не води свидетеля. Вероятно смяташе, че е в стихията си, и не искаше да бъде прекъсван от възражения от страна на защитата.

— Да, стигнах.

— Доктор Баркли, според вашето експертно мнение съвместим ли е този нож с раните по тялото на Джо Макнотън, които сте прегледали?

— Напълно.

— Смятате ли, че е възможно това да е оръжието, причинило смъртта на Макнотън?

— Да, смятам — заяви разпалено Баркли, — а мога да бъда и още по-конкретен. Предвид на кървавите петна по ножа и тяхната форма, а също и поради факта че кръвта беше от същата кръвна група като тази на Макнотън, а също и заради съпадението между назъбеността на острието и набраздеността на раните, смятам, че е твърде вероятно това да е оръжието, с което е било извършено убийството. От медицинска гледна точка.

— Благодаря ви, доктор Баркли, оценявам усърдието ви.

Бен се питаше дали наистина става дума за усърдие. Приличаше му повече на угодничене.

— Освен раните, довели до смъртта, имаше ли и други рани по тялото?

— О, да, и много от тях бяха наистина сериозни, макар и не смъртоносни.

— Бихте ли ни описали тези наранявания, ако обичате?

— Вече споменах за пенектомията. Освен това по цялото тяло имаше дълбоки драскотини и ожулвания.

— А съвместими ли са тези ожулвания с предположението, че тялото е било влачено по циментова или чакълеста повърхност?

— Съвсем. Според мен не съществува никакво съмнение — точно това се е случило. Не забравяйте, че тялото е било голо, затова последствията от влаченето са наистина много сериозни.

— Имаше ли и други наранявания?

— Да, установих наличието на тежка контузия в главата на жертвата, в резултат на която контузия имаше масивно кръвонасядане в лявата половина на лицето.

— Нещо друго?

— Да. Имаше и няколко счупени кости. Когато тялото е било привързано с вериги за фонтана, двете му ръце и единият крак са били извити в неестествено и болезнено положение. Едната ръка се е отделила или когато са били слагани веригите, или когато са били махани.

Повечето съдебни заседатели поклатиха глави.

— Докторе, основателно ли би било да твърдим, че убиецът не се е отнесъл твърде внимателно с жертвата?

Баркли се намръщи:

— Би било основателно да твърдим, че убиецът се е отнесъл към жертвата с преднамерена жестокост и с явната цел да поругае тялото.

— Нека ви попитам още нещо, докторе. На този процес подробно се обсъжда въпросът за физическата сила и най-вече това — дали подсъдимата, крехка млада жена — макар и да е спортувала активно и да е била в доста добра форма — би могла да извърши подобно престъпление. Имате ли мнение по този въпрос?

Бен сръга Кристина.

— Възразявам! — скочи тя. — Този въпрос е извън професионалната компетентност на свидетеля.

— Не е така — отговори Лабел. — Кой може да се произнесе точно по този въпрос от лекаря? Той знае точно колко е тежало тялото на убития. Знае и точно на какви страдания е било подложено то.

Познава възможностите на човешкото тяло. Смятам, че този въпрос е изцяло от неговата компетентност.

— Е, на границата е — заяви Кейбъл, неохотно признавайки, че възражението на Кристина има известно основание, — но не мога да кажа, че е напълно извън компетентността му. Ще му позволя да отговори.

Кристина намръщена седна на мястото си.

— Не трябваше ли да поспоря малко? — обърна се към Бен.

— Не — прошепна той. — Запази ненадминатата си нападателност за времето, когато наистина ще ти потрябва.

— Можете да отговорите на въпроса — услужливо каза на свидетеля си Лабел.

— Благодаря ви — отвърна Баркли и отново се извърна към съдебните заседатели. — По мое мнение в това убийство няма нищо, което да не може да бъде извършено от възрастен човек със средно голяма сила.

— Дори и преместването на тялото?

— Да. Спомнете си, че тялото не е било носено, а влачено. Мъртвото тяло е тежко, но влаченето му не е толкова трудно, особено ако човек не се интересува какво му причинява по този начин.

— А какво ще кажете за оковаването на тялото за фонтана? — Лабел предпочете да зададе трудния въпрос лично, а не да го оставя на защитата. Умна стратегия, особено след като двамата с Баркли несъмнено бяха подготвили отговорите.

— Трябва да призная, че това би било по-трудно, но все пак не вярвам да не е по силите на средно силен възрастен човек. Веригите биха могли да се използват за повдигането на трупа, след като се овържат около тялото и се увият около фонтана — нещо като скрипец, с помощта на който тялото да се постави на това място. А като се има предвид какво е причинил убиецът на жертвата, според мен е основателно да се предположи, че е имал прилив на адреналин, а той повишава силата. Почти всеки би могъл да го направи наистина.

— Дори и жена, която е висока около метър и шейсет и тежи приблизително петдесет килограма?

— Да, дори и тя. — За пръв път Баркли погледна към Кери. — Особено като се има предвид добрата ѝ спортна форма и яростта, която е изпитвала в този момент.

— Възражение! — извика Кристина. Този път не се наложи да я подканят. — Това категорично е извън компетентността му.

— Приема се — спокойно отговори съдията. — Съдебните заседатели да пренебрегнат това твърдение на свидетеля.

Но и Бен, и Кристина знаеха, че злото вече е сторено. Съдебните заседатели го бяха чули и каквото и да им наредеше съдията, нямаше да го забравят.

— Доктор Баркли — продължи Лабел, — по време на аутопсията открихте ли и други белези, които да ви насочат към самоличността на убиеца?

— Да. Открих незначителни, но все пак видими остатъци от кожа под ноктите на жертвата.

— Кожа под ноктите му — повтори Лабел. — Кажете ми, докторе, съществува ли начин да се разбере със сигурност чия е тази кожа?

— Вече да. ДНК тестовете.

— Бяха ли направени ДНК тестове?

— Да. За щастие открих достатъчно кожа за провеждане на изследването. Работата ми беше проверена от независима агенция — «Селтек» в Далас — заяви лекарят и побърза да добави: — Няма никакво съмнение в резултатите. ДНК-то съвпада с пробите, взети по време на ареста от подсъдимата Кери Делкентън.

Бен осъзна, че добричкият чичо доктор беше прибързал, защото и двамата с Лабел знаеха, че въпросът ще предизвика възражение. Ако Баркли не е провел изследването лично, нямаше право да обявява резултатите.

— Да възразя ли? — прошепна Кристина.

— Не си прави труда. Той вече го каза. Освен това просто ще повикат своя човек от «Селтек» да го потвърди. Така или иначе, вече го изплюха.

Лабел изстреля следващия си въпрос също толкова бързо:

— Съществува ли възможност тези тестове да грешат, докторе?

— Ни най-малка. Резултатите бяха проверени и препроверени и от мен, и от «Селтек». Няма никакво съмнение. Под ноктите му имаше кожа на Кери Делкентън. Вероятно са се борели, докато тя го е намушквала...

— Възражение! — извика Кристина.

— Приема се — отсъди Кейбъл. — Нека свидетелят да се въздържа от предположения.

— Ще задам въпроса по друг начин — каза Лабел. — Мястото, на което сте намерили кожата, съвместимо ли е с очакванията ви спрямо човек, който се опитва да се защити от един убиец?

— Разбира се. Напълно.

Лабел кимна към масата на защитата:

— Свидетелят е ваш.

* * *

Кристина се опитваше да си дава вид, че не се притеснява, но знаеше, че не може да заблуди никого. Не че не беше говорила в съда досега, но да разпитваш важен свидетел по време на сложен процес, беше нещо съвършено различно. Непрекъснато си повтаряше тихичко: «Аз съм силна. Аз съм непобедима!», но това не ѝ помагаше особено. Направо не беше на себе си от страх.

— Доктор Баркли, вие сте съдебен лекар, нали така?

Въпросът беше съвсем безопасен. Нима можеше да го отрече?

— Същност не съм.

Кристина се сепна.

— Заемам поста на щатски патоанатом. Това е терминология, която използваме в Оклахома, но не ме питайте защо. Така че, технически погледнато, да ме наричате съдебен лекар, не е правилно.

— Но същността е една и съща, нали?

— До голяма степен.

«Страхотно начало — помисли си Кристина. — Може следващия път да сбъркам името му или нещо подобно.»

— Често ли извършвате аутопсии в качеството си на щатски патоанатом?

— Разбира се.

— Колко често?

— Средно ли? — сви рамене той. — Около десетина на седмица.

— А докато извършвате своите десетина аутопсии на седмица, винаги ли размишлявате върху това — каква болка е изпитвала

жертвата? Това стандартна част от работата на щатския патоанатом ли е?

— Ами... не.

— Тогава защо го направихте в този случай?

Баркли се пообърка:

— Просто отговорях на въпросите, които ми бяха задавани.

— Така е. И защо господин Лабел държеше всички да чуят това? То свързано ли е с времето и с начина на настъпване на смъртта на жертвата?

— Не.

— Разбира се, че не е. Но така показанията ви стават по-драматични, нали? И със сигурност предизвикват отвращението и презрението на съдебните заседатели.

— Възраavam — намеси се Лабел. Кристина се запита защо се бе забавил толкова. — Това не е въпрос.

— Уместна забележка — рече съдия Кейбъл. — Тук сте, за да задавате въпроси, госпожице Маккол, а не за да изнасяте речи. Това се прави по-късно.

«Добре че ми казахте!»

— Докторе, отговорите ви на въпросите, свързани с болката и страданието, бяха изцяло основани на предположения, нали?

Баркли доби възмутено изражение:

— Основавах се на проведения медицински преглед.

— А не е ли възможно човекът да е изпаднал в шок и след това да е изгубил съзнание още при първия удар? Или при удара по главата, който може да е предшествал намушкването с ножа?

— По мое мнение...

— Не питам за пристрастното ви мнение, докторе. Не аз съм ви призовала като вещо лице. — С крайчеца на окото си Кристина видя как Лабел понечи да се надигне, но веднага се отказа. По-добре беше да остави жизнерадостния лекар да се погрижи сам за себе си. — Попитах дали е възможно той да е изпаднал в шок или в безсъзнание още при първия удар.

— Предполагам, че е възможно...

— И за да си послужим с терминологията на господин Лабел — това съвместимо ли е с доказателствата?

— Ами, предполагам, че съществува слаба вероятност, но...

— Значи отговорът ви е «да». Защо не информирахте съдебните заседатели за тази възможност?

— Моля?

— Признахте, че са възможни поне два варианта, но въпреки това решихте да изложите пред съдебните заседатели единия и напълно пренебрегнахте другия. Защо подведохте членовете на състава? Да не би защото да издъхнеш в непоносима болка, е много по-драматично, отколкото незабавно да изпаднеш в безсъзнание?

Баркли се изпъна на стола:

— Господин Лабел ме попита какво се е случило според мен и аз му казах.

— Но не ви чух нито веднъж да обясните, че е възможно да е станало и иначе. Казахте на съдебните заседатели само онова, което искате те да знаят.

— Това е абсурдно. Аз...

— Питам се колко ли още възможни варианти сте пропуснали да споменете пред тях?

— Възразявам — намеси се Лабел. Явно повече не можеше да се въздържа.

— Приема се — каза съдията. — Моля адвокатът да се насочи към друг въпрос.

Тя го направи с удоволствие, понеже и бездруго беше приключила с този. Заседателите чуха онова, което Кристина искаше. «Страхотно», поздрави се наум тя и с мъка потисна усмивката си. Кръстосаните разпити не били чак толкова лошо нещо! Всъщност ѝ действаха доста стимулиращо.

— Като стана дума за вероятностите, които не споменахте пред съдебните заседатели, господин докторе, нека да поговорим за ножа. Вие твърдите, че вещественото доказателство номер четиринайсет е оръжието, с което е било извършено престъплението, нали така?

— Това гласяха показанията ми, да.

— А не казахте ли и това, че формата на ножа е доста разпространена?

— Да...

— Което на прост език означава, че много хора имат подобни ножове у дома.

— Но не окървавени.

— Хайде стига, докторе, съществуват много начини един нож да бъде изцапан с кръв, нали? В крайна сметка това е нож!

— Предполагам, но тази кръв беше от кръвната група на Макнотън...

— А тя е нулева, нали?

— Мисля, че това е...

— Най-разпространената кръвна група на света, нали така?

Той наклони глава на една страна и отговори:

— Точно така.

— Ето защо противно на твърдението ви пред съдебните заседатели вие не знаете дали точно това е ножът, с който е бил убит Джо Макнотън. Можете да твърдите със сигурност единствено, че Макнотън е бил убит с подобен нож.

— Не ми се струва вероятно...

— Че може да е станало с друг нож ли? — Кристина не му остави време да си поеме въздух. — Това твърдение на медицинската ви компетентност ли се основава? Или на онова, което полицията ви каза за мястото, където е бил открит ножът?

— Ами... предполагам...

— Докторе, вашите показания на медицинската ви компетентност ли се основават, или просто повтаряте онова, което са ви казали полицаите?

— Възраждавам — обади се Лабел. — Това е недопустимо.

За удивление на Кристина съдията не се съгласи незабавно.

— Не съм сигурен, господин прокурор. Според мен тя има основание.

— Тя поставя под съмнение личността и компетентността на един щатен патоанатом!

— Е, повече или по-малко това ѝ е работата, нали? Отхвърля се.

Искаше ѝ се да подскочи високо и да плесне силно ръката на съдията.

— Докторе, вие за пореден път се опитахте да не изложите пред съдебните заседатели всички възможности. Убийството би могло да бъде извършено и с друг нож, нали?

Този въпрос беше от изключително значение, защото, ако ставаше дума за друг нож, всяка връзка с Кери се изгубваше.

— Но по този нож имаше пръстови...

— Извинете ме, докторе, но не свидетелствате ли отново извън компетентността си?

Кристина много добре знаеше, че със следващия свидетел нещата с ножа ще се закучат, но това беше проблем на Бен, а не неин.

Баркли пое въздух и каза:

— Съществува слаба вероятност да става дума за друг нож.

— Много ви благодаря, докторе.

Точно така! Ама не беше ли страхотна!

— Като говорим за ножа, докторе, ние изобщо не сме сигурни, че ножът — който и да е нож — е бил причината за смъртта, нали?

— По тялото имаше между двайсет и трийсет рани...

— Да, но това не означава, че те са причинили смъртта, нали?

— Никой не би приел, че...

— Не е ли бил нанесен и силен удар по главата?

— Да...

Кристина свери с бележките си:

— Контузия, достатъчно силна, за да предизвика счупване на черепа, права ли съм?

— Да...

— Това е доста сериозен удар. Възможно ли е да е бил смъртоносен?

— Като се има предвид силата на кървенето...

— Не отговорихте на въпроса ми, докторе. Възможно ли е този удар да е бил смъртоносен?

— Предполагам, че е възможно. Но не смятам, че...

— И ако това е била причината за смъртта, ножът няма нищо общо с нея.

— Но имаше рани от нож!

— Да, но ако жертвата не е умряла от тях — ако ударът в главата вече е бил предизвикал смъртта му — значи човекът с ножа може да е обезобразил тялото, но не е задължително той да е бил убиецът, нали?

«Заповядай, Бен. Ето ти нещо за следващия свидетел. Не казвай, че нищо не съм ти дала!»

— Въз основа на кръвотечението смятам, че...

— Като стана дума за това, жертвата е имала и поне един тежко счупен крайник, нали?

— Така е. — Баркли губеше ведрото си, темпераментно излъчване с всяка изминала минута.

— Не е ли възможно счупването да е предизвикало вътрешния кръвоизлив? И дори да е било смъртоносно?

— Възможно е, но външното кървене би предизвикало смъртта преди това.

— Вие допускате, че всички наранявания са били нанесени по едно и също време. Но ние не знаем това със сигурност, нали?

Той доста се смути:

— Ами... изглежда логично.

— Докторе, да не би да сте тук, за да свидетелствате в качеството си на логик?

— Очевидно не.

— Тогава не го правете. Истината е, че всяко от нещата, които споменах, може да е предизвикало смъртта, нали?

— Възможно е... но каква разлика...

— Докторе, има ли някакъв начин да знаете дали човекът, който е намушкал с нож сержант Макнотън, е същият човек, който е счупил ръката му или го е ударил по главата?

— Ами предполагам...

— Но не знаете със сигурност.

— Не.

— Значи е възможно да е имало и друг човек? Някой, който не е докосвал ножа.

С други думи, някой друг освен Кери.

Баркли започваше да се огъва. Явно му идваше твърде много.

— Вероятно е възможно.

— Благодаря ви. Важно е съдебните заседатели да знаят, ако има и най-малкото основание за съмнение. — Тук ключовата дума, разбира се, беше *съмнение*. Всяко съмнение. — Докторе, казахте, че пробата от кожата, намерена под ноктите на жертвата, съвпада с пробата, взета от Кери Делкентън. Някои хора биха заключили от думите ви, че двете проби са напълно идентични. Но това не е вярно, нали?

— Това означава, че приликите между двете са достатъчни, за да се установи с медицинска точност...

— Докторе, видях анализа — прекъсна го Кристина и вдигна над главата си дълъг отрязък навита на роло хартия. — Те не са съвсем

еднакви, нали?

— Не, не съвсем.

— Да повторим още веднъж — вие не сте напълно сигурен, че кожата е на Кери, а само предполагате, така ли е?

— Шансовете да е от някой друг...

— Това не е Вегас, докторе. Не ме интересуват шансовете. За мен е важно да кажем истината на съдебните заседатели. А истината е, че кожата може и да е на Кери, но може и да е на някой друг. Това не е като пръстовите отпечатъци. Не можете с абсолютна сигурност да кажете откъде е дошла кожата.

— ДНК анализите не могат да го постигнат — възпротиви се Баркли. — Но те могат да установят, че шансовете пробата да е от някой друг са толкова...

— Да или не, докторе — възможно ли е пробата да е от някой друг?

— Възможно е, но...

— Благодаря ви, че отговорихте на въпроса ми. Важно е да отграничим истината от предположенията.

— Ваша чест — намеси се Лабел, — тя отново държи речи.

— Вече ви предупредих — строго изгледа съдия Кейбъл Кристина. — Не го правете пак, млада госпожице.

«Ще опитам, старче. И внимавай със сексистките забележки.»

— Като говорим за предположения — направихте наистина удобно предположение, като казахте на съдебните заседатели, че кожата се е озовала под ноктите на Макнотън, докато се е борел с нападателя си. Но истината е, че нямате ни най-малка представа как кожата се е озовала там, нали?

Баркли се поколеба, преди да отговори. След като четири пъти се опари, той не искаше да изкаже поредното предположение.

— При дадените обстоятелства ми се струва резонно...

— Вие не знаете как е станало. Отново предполагате. Вашите показания не са нищо друго освен предположения, съшити така, че да подпомогнат неоснователната теза на обвинението.

Лабел понечи да протестира, но Баркли скочи на крака и го изпревари:

— Ами как по друг начин се е озовала там! — изкрещя той. — Това беше нейната кожа!

— Присъствахте ли в съдебната зала вчера, докторе?

— Знаете, че присъствах.

— Значи несъмнено сте чули сензационните и съвсем ненужни показания за необикновените сексуални предпочитания на жертвата.

— Смятах, че става дума за подсъдимата...

— И сте чули да се твърди, че той е участвал в... груб секс.

Лицето на Баркли започна да почервенява. Очевидно грубият секс не беше тема, за която Лабел го беше подготвил да говори.

— Е, и?

— Аз не съм експерт, докторе, но ако двама души правят груб секс, не смятате ли, че е възможно под ноктите на единия да остане малко кожа?

— Ами... как би могло...

— Може би в резултат на одраскване по гърба в някой страстен миг? Здравно стискане на задника?

Лицето на Баркли стана мораво.

— Откъде мога да знам?

Кристина се усмихна:

— Точно в това е въпросът, докторе. Няма откъде. Кожата може да е останала там и в резултат на най-нормален полов акт и може изобщо да не е била свързана с убийството. Вие не знаете как тя се е озовала там, както не знаете и дали ножът е оръжието, с което е било извършено убийството, нито дали жертвата е изпитвала силна болка, нито пък дори точната причина за смъртта. Вие просто предполагате и съдебните заседатели трябва да го знаят.

* * *

Лабел, естествено, се опита да отклони нещата, но след този бурен кръстосан разпит не бе в състояние да направи много. Той бе сторил своето, Кристина — също. Съдебните заседатели бяха готови за следващия свидетел. И тъй като той отдавна чакаше в кулоарите, вероятно беше по-добре да продължат нататък.

По време на почивката между свидетелите Кристина не можа да се въздържи:

— Е, Бен, знам, че това ще ти прозвучи малко като въпроса на неуверен в себе си любовник: «И на теб ли ти беше толкова хубаво?», но въпреки това ще те попитам: какво мислиш за първия ми кръстосан разпит?

— Иска ми се и аз да бях толкова добър, когато започвах — отговори Бен.

— Наистина ли? Смяташ ли, че се справих? Искам да кажа, и аз смятам така, но вероятно не успявам да съм обективна.

Бен се усмихна и лекичко я тупна с юмрук по рамото:

— И на мен ми беше толкова хубаво.

36.

След обедната почивка Лабел призова цяла сюррия така наречени експерти. Бен знаеше, че повечето от тях трябва да дадат показания, за да бъде установен един или друг съдебен критерий, но нито един от тях не беше особено секси, което обясняваше защо Лабел ги беше повикал във времето за следобедна дрямка.

Лабел призова експерта по косите и тъканите, който обясни какви мерки са били взети, за да се осигури местопрестъплението след пристигането на полицията. Пазачът на веществените доказателства изложи процедурата, съгласно която се съхраняват всички доказателства на обвинението. Разказът му беше интересен колкото описанието на съставките върху кутия мляко, но показанията му изпълниха съдебното изискване да се установи, че доказателствата не са били подправени. Съдебните заседатели изслушаха още един специалист по ДНК тестовете, един експерт по хладно оръжие и граждани, който пръв бе открил тялото на Макнотън на площада и бе извикал полицията.

Едва след следобедната почивка Лабел призова Честър Беър, специалиста по пръстовите отпечатъци на полицейското управление в Тулса. Бен беше чувал Беър да дава показания толкова много пъти, че би могъл спокойно да го направи вместо него, но се насили да слуша с внимание, за да не би Лабел да се опита да пробута нещо друго покрай свидетеля.

Преди да насочат вниманието си към доказателствата, свързани с настоящия процес, Лабел и Беър изнесоха почти едновременно лекция пред заседателите за всичко, което човек би искал да знае за пръстовите отпечатъци, но така и не е научил. Беър говори най-подробно за латентни и за проявени характеристики, за извивки, за петна, за видовете гънки по дланите, за трийсет и двата основни признака за съпоставяне на пръстовите отпечатъци, за ролята на компютрите в процеса на идентификация, за базата данни на ФБР и така нататък, и така нататък. Привидно тези подробности имаха връзка с делото, защото щяха да помогнат на съдебните заседатели да

разберат следващите му показания — като че ли на света има човек, който да не е чувал за пръстови отпечатъци. Но Бен знаеше, че истинската цел е да се установи неоспоримият авторитет на Беър като експерт в неговата област, за да може заседателите да повярват на думите му и да не се поддават на опитите на защитата да го предизвика.

Беър направо подскачаше на мястото си, докато величаеше до небесата «на практика непогрешимите компютърни програми за извличане на отпечатъци», които можели да изготвят пълен отпечатък дори въз основа само на малко петънце. Беър, който оплешивяваше и носеше очила с дебели стъкла, донякъде се вписваше в холивудския стереотип на професор интелектуалец, който разпалено говори по тема, представляваща интерес единствено за самия него.

Докато не стигнаха до случая «Макнотън». Във времето, през което доказваха пред съдебните заседатели компетентността на свидетеля, Лабел и Беър ги убедиха и защо тази информация е толкова важна — защото и по двете вериги, с които е било овързано тялото на Джо Макнотън, и по оръжието на убийството имаше отпечатъци на Кери Делкентън.

— Има ли някакво съмнение в откритията ви? — попита Лабел, обобщавайки казаното.

— Абсолютно никакво. Върху веригите имаше три съвършено чисти и неразмазани отпечатъка, а върху оръжието, с което е било извършено убийството — два.

— Искате да ни кажете, че е възможно Кери Делкентън да е докосвала тези вериги, така ли? — Лабел явно си беше взел поука от предишния кръстосан разпит.

— Не, твърдя това с пълна сигурност. В този случай нещата не стоят като при ДНК тестовете, където в крайна сметка човек може да каже само, че шансовете пробата да е от някой друг, а не от подсъдимия, са незначителни. Сред всички хора, живели някога на нашата планета, няма двама с еднакви пръстови отпечатъци. Няма. Тези отпечатъци принадлежат на Кери Делкентън. Точка.

Лабел продължи да подкопава всяка теория, която Бен би могъл да предложи.

— Има ли начин тези отпечатъци да са били... подхвърлени?

— Не. Независимо какво сте чели в комиксите за Дик Трейси и за Батман, отпечатъци не могат да се фалшифицират. Пръстите на госпожица Делкентън са произвели контакт с веригите и с ножа и това е извън всякакво съмнение.

— Благодаря ви — каза Лабел. — С това приключвам и оставям свидетеля на господин Кинкейд. Ако смята, че изобщо има някакъв смисъл.

Докато ставаше, Бен си помисли, че човек трудно отказва на подобна покана. Усещаше, че съдебните заседатели няма да погледнат с добро око на никакви хитроумни теории за това, как полицията е подхвърлила отпечатъците. Израженията на лицата им говореха, че вярват на Беър, и, разбира се, нямаха никакви основания за обратното. Бен трябваше да извлече най-доброто от фактите такива, каквито бяха.

— Господин Беър, бяхте ли в съдебната зала по време на показанията на ефрейтор Уесли?

— Да, бях.

— Значи сте чули разказа му за признатата вече сексуална връзка между подсъдимата и починалия. — Никак не му се искаше да напомня на заседателите за тази сладострастна страна на случая, но това беше за предпочитане, отколкото да остави показанията на този свидетел неопровергани.

— О, да, трудно е да го пропусне човек.

— Тогава схващате вероятността вериги като намерените върху мъртвото тяло да са били използвани по време на тези сексуални занимания.

Кой знае защо, евфемизмите придадоха много по-лошо звучене на думите му, отколкото ако бе нарекъл нещата с истинските им имена.

— Като че ли схванах тази идея.

— Следователно е напълно възможно използваните вериги наистина да са принадлежали на Кери Делкентън или да са били съхранявани в нейния апартамент. Всъщност ние видяхме тези вериги на снимките, направени в апартамента ѝ.

— Добре.

— Освен това много хора държат подобни вериги в домовете си поради съвсем различни причини.

— Така ли?

— Не сте ли чували за вериги за сняг?

— В Тулса ли? — сви рамене мъжът. — Може и да има.

Лабел се изправи:

— Ваша чест, не виждам връзката...

Съдия Кейбъл побутна очилата си:

— Малко съм озадачен, господин Кинкейд. Бихте ли преминали към същината на въпроса?

— Разбира се. Господин Беър, ако веригите са принадлежали на госпожица Делкентън, не би било никак чудно по тях да има нейни отпечатъци, нали?

Беър метна кос поглед към приятелчетата си от полицията в залата.

— Мен поне това никак не ме учуди — каза.

Думите му бяха последвани от лек смях.

— Изглежда, не разбрахте добре какво имам предвид. Ако отида в дома ви и започна да посипвам с бял прах личните ви вещи, много е вероятно да открия върху тях вашите отпечатъци, нали?

— Да.

— По същия начин, когато сте изследвали вещите на Кери Делкентън, вие сте открили нейните отпечатъци. Но това не означава, че тя е убила някого, нали?

— Ако ме питате...

— Доказва само, че в даден момент тя е пипала тези вериги. Което едва ли е необичайно, след като са нейни.

— Но върху ножа и веригите няма ничии други отпечатъци.

— Значи убиецът е използвал ръкавици. Не е нужно човек да е гений, за да се сети за това.

— Не съм съгласен. Ръкавиците не оставят отпечатъци, но размазват вече съществуващите отпечатъци. А аз открих съвсем ясни отпечатъци и върху двете вещи.

— Господине, колко дълга е въпросната верига? Онази, върху която сте намерили отпечатъците?

Широкото чело на Беър се набръчка:

— О, боже мой, не знам точно. Осем-девет метра.

— Значи е възможно някой друг да е държал тази верига — на друго място — и нито да е оставил отпечатъци, нито да е размазал вече съществуващите.

— Предполагам, че е възможно — неохотно призна Беър. — Но какво ще кажете за ножа? Дръжката се побира в дланта и по нея има отпечатъци от Кери Делкентън — неразмазани, съвсем ясни и непогрешими. Ако някой друг е държал ножа след нея, дори и да е бил с ръкавици, отпечатъците щяха да се размажат. В действителност смело бих могъл да кажа не само че Кери Делкентън е държала ножа, но и че тя е била последният човек, който го е държал.

Лицето на Бен се свъси. Трябваше да измисли начин да се измъкне от това положение. Всичко, което Беър казваше, беше съвсем вярно.

С ъгълчето на окото си Бен погледна към масата на защитата. «Хайде, госпожице адвокат, дай ми едно рамо. Измисли нещо.»

След миг Кристина започна да прави странни знаци с дясната си ръка под масата, за да не може да я види съдията. Да не беше някакъв неприличен жест? От малката, сладка Кристина? Със сигурност не.

Той се вгледа по-внимателно. Тя правеше движение, сякаш намушква някого с нож. Но когато замахна с ръка напред, поклати отрицателно глава, а когато измъкна ножа, кимна утвърдително.

Очите на Бен светнаха. Умница!

— Кажете ми, господин Беър, сигурен ли сте, че Кери Делкентън е била последният човек, който е държал ножа?

— Напълно.

— И това непременно означава, че тя е намушкала жертвата, така ли?

— Бих казал, че...

— Нека да поразсъждаваме върху това, преди да правим прибързани заключения. Вие сте убеден, че Кери е докосвала ножа, но това не означава, че тя е пронизала с него тялото на Джо Макнотън. — Той направи пауза, после продължи: — Може би тя го е извадила оттам.

Беър се намръщи:

— Какво искате да кажете?

— Защо ножът не е бил в тялото, когато то е било намерено?

— Ами, аз със сигурност не...

— Очевидно някой го е извадил оттам.

— Така е, но...

— И този човек — а не убиецът — се оказва последният, който е държал ножа, нали?

Беър се напрегна:

— Винаги съм смятал, както би сметнал и всеки логично разсъждаващ човек, че който е забил ножа в тялото, той го е и извадил оттам.

— Да, вие смятате — изстреля в отговор Бен, — но както вече неведнъж се убедихме по време на този процес, удобните за полицията предположения невинаги отговарят на действително случилото се. Не е ли възможно някой друг да е убил Джо Макнотън, а Кери да е открила тялото и да е извадила ножа?

— Но защо?

— Може би все още не е бил мъртъв. Може би не е разсъждавала логично. Може би ножът е бил неин и тя се е опитвала да попречи на полицията да направи най-очевидното предположение — грешното предположение. А може би убиецът е извадил ножа, а Кери го е намерила и го е взела. Искам да кажа, господине, че доказателството невинаги води до правилния извод.

— Според мен това е доста невероятно.

— Няма съмнение. Вие сте полицаи. Но отговорете на този въпрос за съдебните заседатели — и, моля ви, кажете истината. Възможно ли е последният човек, който е държал ножа и е оставил отпечатъците си върху него, да не е убиецът на Джо Макнотън?

— Смятам, че съществува подобна слаба вероятност...

— И поради това фактът, че отпечатъците на Кери са върху ножа, не означава непременно — поне не извън всяко съмнение — че тя е извършила убийството, така ли е?

— Предполагам, че има малка вероятност...

— Одеве твърдахте друго. Оценявам, че този път ни казахте истината, господине. Мисля, че и съдебните заседатели са ви благодарни.

37.

Според часовника на стената на съдебната зала минаваше четири и понеже съдия Кейбъл не би и помислил да остане да работи след пет, а Лабел не би искал да разкъсва показанията на даден свидетел в два дни (защото така би дал на защитата цяла нощ да подготви кръстосания разпит въз основа на вече чутото от свидетеля), Бен беше сигурен, че Лабел ще поиска прекъсване на заседанието. Но отново сгреша.

— Обвинението призовава на свидетелското място сержант Франк Бейли.

Бен беше виждал Бейли по време на предварителното гледане за първия процес, но въпреки това отново се стъписа при вида на внушителното му телосложение. Беше по-едър дори от Лавинг, а досега Бен бе смятал, че това е невъзможно. Той едва успя да се свре в тясното място, отредено за свидетеля. Както би казал безсмъртният Джим Крос^[1]: «Той беше като хладилник с глава».

С бърза поредица от въпроси Лабел изясни, че свидетелят е дългогодишен служител в полицията, женен е и има шест деца. Бейли отговаряше на въпросите като истинско ченге — кратко и по същество. Бен знаеше, че прокуратурата обучава полицаите да свидетелстват по този типичен за Джек Уеб^[2] начин — само факти и нищо друго. Това, естествено, се дължеше на факта, че колкото по-лаконично бе изявлението им, толкова по-малка възможност щеше да има адвокатът на защитата да им заложи капан. Както Майк бе обяснявал на Бен хиляди пъти, никой не подготвяше ченгетата за процес с приповдигната лекция за това, че истината трябва да възтържествува. Тренираха ги като войници за битка. Беше нещо като «ние срещу тях», а зад това «тях» се подразбираха адвокатите на защитата, които дебнеха всяка възможност, за да направят за посмешище даващия показания полицай.

След като приключи с въвеждащата част, Лабел премина направо към сърцевината на проблема:

— Господине, по време на работата си в полицейското управление удаде ли ви се възможност да се запознаете с човек на име Джо Макнотън?

— Разбира се — директно отвърна Бейли. — Познавах Джо от години.

— Работехте ли заедно с него?

— Да. Виждах го почти ежедневно, докато не му възложиха разследването на Катрона.

— Смятате ли, че познавахте добре сержант Макнотън?

— Като собствения си брат.

— Контактвахте ли с него преди смъртта му?

— Непрекъснато. Не работехме заедно, но се виждахме. И разговаряхме.

Лабел отгърна нова страница в бележника си и по този начин даде на съдебните заседатели да разберат, че се готви да подхване нова и по-интересна тема.

— Знаехте ли, че сержант Макнотън поддържа... любовна връзка с Кери Делкентън?

— О, разбира се. Много от момчетата знаеха за нея. Бях в клуба през нощта, когато се запознах.

— И знаехте, че между двамата... се е установила връзка? Сексуална връзка.

— Разбира се — отвърна Бейли и размърда огромното си тяло. — Той ми разказа за това. Неведнъж.

— Какво точно ви каза?

— Възраждавам, това са слухове!

Бен знаеше, че ще го попарят, но все пак беше длъжен да направи това сърцато усилие.

— Ваша чест — уморено обясни Лабел, сякаш дребнавите възражения на Бен за него представляват най-досадното и изтощително нещо на света, — както и в случая с ефрейтор Уесли, това са били думи на убития и понеже този свидетел явно не може да бъде призован, а и поради обстоятелствата, при които изявленията му са били направени, и пълната липса на мотив за изопачаване на истината бих искал да помоля съда да приеме тези показания като доказателство, както постъпи и в предишните случаи.

— Ваша чест — скочи Бен, — случаят с тези показания е различен, защото...

Твърде късно.

— Ще ги допусна — прекъсна го съдия Кейбъл. — Възражението се отхвърля.

Бейли продължи:

— Ами казваше най-вече, че била направо огън мадама. Истинска тигрица. Винаги била готова да му достави удоволствие и това му харесвало.

«Че на кого не би му харесало — помисли си Бен. — Освен, може би, на вдовицата на Макнотън.» Бързият поглед, който хвърли към залата, потвърди, че това изобщо не ѝ допада.

— Имало ли е нещо в тази връзка, което да го тревожи?

— Ами, знам, че се притесняваше малко заради възрастта ѝ. Твърдеше, че е на осемнайсет, ама изглеждаше много по-млада, а той не искаше да си има неприятности със закона.

«Колко благородно — помисли си Бен. — Но тази загриженост не му е попречила да се отбива в апартамента ѝ всяка нощ за една малка игричка с бичовете и веригите.»

— Имаше ли още нещо, което да го тревожи?

— Да. Много пъти ми е казвал, че се притеснява от... ами малко е деликатно.

— Разбирам, че ви е трудно да говорите за лични неща, които са ви доверени тайно — каза Лабел. — Но ви уверявам, че е за добро. Моля, отговорете на въпроса.

— Ами... — подхвана Бейли и масивната му фигура леко се приведе — той ми каза, че го притеснява склонността на Кери към насилие.

— Към насилие ли? — престори се на учуден Лабел. — Прибягвала ли е до насилие?

— О, да. Ще разберете, ако видите онези снимки... — Той кимна по посока на снимките, които лежах в края на съдийската маса. — Или ако бяхте чули Джо да разказва за... някои неща, които тя обичала да прави. Наистина странни неща. Странни и доста насилствени.

— Вкусът ѝ към насилието само със сексуалните ѝ предпочитания ли е бил свързан?

— За съжаление не. Според мен Джо би приел това. Не му допадаше, но твърдеше, че си струвало да го изтърпи, за да се стигне до... знаете какво. Но не става въпрос само за изчанчения секс. Тя имала ужасен нрав — така ми каза той. Избухвала по най-малкия повод, крещяла, викала и го замервала с разни неща. Джо казваше, че цялото ѝ лице пламвало като на обезумяла, сякаш съвсем е откачила или нещо такова. Веднъж дори го нападнала с нож.

Откъм скамейката на съдебните заседатели се разнесе приглушено възклицание. Думата «нож» произведе върху тях ефекта, на който бе разчитал Лабел.

Кери се наведе напред и прошепна в ухото на Бен:

— Не беше така. Изобщо не се случи така.

Бен потупа ръката ѝ. Времето за обяснения още не беше дошло.

— С нож ли? — повтори Лабел, за да е сигурен, че всички заседатели са го разбрали. — Макнотън ви е казал, че тя го е нападнала с нож?

— Да, господине.

— Сигурен ли сте в това? Много е важно.

— Сигурен съм. Човек не забравя подобно нещо. Тя искала да излязат и да отидат на бар, но той трябвало да се прибере, защото имал да свърши нещо с жена си, и тогава тя направо побесняла. Грабнала ножа от кухнята и се опитала да го спре. Джо каза, че щяла да го убие, ако не я бил видял да се приближава.

— Ако не я е видял да се приближава — многозначително промърмори Лабел. — Този път.

— Ваша чест! — скочи Бен.

Съдия Кейбъл кимна:

— Господин Лабел, моля да се придържате към въпросите и да запазите коментарите за себе си.

— Разбира се, Ваша чест, извинете ме — отвърна прокурорът, но Бен не прочете особено разкаяние нито в гласа, нито по лицето му. Отново прелисти бележника си: — Сержант Бейли, разговаряхте ли с Джо Макнотън привечер преди нощта на убийството му?

— Да, видях го в управлението и разговаряхме.

— По време на този разговор сержант Макнотън спомена ли Кери Делкентън?

— Да, спомена за нея.

— Какво точно каза?

— Каза, че избухнал голям скандал, в който участвали и двете: и съпругата му, и Кери Делкентън. Каза, че целият му живот се разпада.

— Защо така?

Бейли се наведе към съдебните заседатели и заобяснява:

— Не разбрах всички подробности, но жена му някак научила за връзката му. Била бясна. Заплашвала го с развод, твърдяла, че ще го разсипе. Мисля, че вече знаете, но Джо не разчиташе на полицейската си заплата — всъщност беше доста заможен. В същото време Кери и тя вилнеела, настоявала той да се върне при нея, заплашвала го.

— Заплашвала ли го?

— Да, съвсем недвусмислено. Според думите на Джо тя му казала, че много ще съжалява, ако я зареже.

Бен чу едва доловимия шепот на Кери:

— Не е вярно. Тогава още дори не знаех.

Кристина я предупреди да мълчи.

— Че ще съжалява значи — повтори Лабел. — Какво точно означавало това, сержант?

— Джо не знаеше, но се тревожеше, като се има предвид склонността ѝ към насилие.

— Нещо друго?

— Да. Когато ѝ казал, че жена му е разбрала, тя направо откачила. Започнала да крещи и да го обижда. Замервала го с някакви неща. Най-накрая той се видял принуден да си тръгне. Тя направо не била на себе си и непрекъснато повтаряла една и съща дума.

— Така ли? И каква е била тази дума?

Бейли си пое дълбоко дъх, преди да отговори:

— Неверник. Така го наричала. Непрекъснато това повтаряла. Неверник.

Бен наблюдаваше израженията на съдебните заседатели, когато чуха всяващата ужас дума. Онази, която убиецът бе изписал върху гърдите на Джо Макнотън със собствената му кръв.

Лабел се обърна, изгледа Кери и по този начин прикани съдебните заседатели да направят същото.

Мина доста време, преди той отново да проговори:

— Нямам повече въпроси, Ваша чест.

* * *

Докато се приближаваше към подиума, Бен се сети за поне десет различни начина да подхване кръстосания разпит на този свидетел. Но трябваше да избере само един. При това беше длъжен да уцели правилния начин, защото показанията на този човек бяха силно уличаващи.

Бен зададе въпроса си умишлено високо, за да привлече вниманието:

— Следите ли ме?

Бейли примигна.

— Моля?

— Чухте въпроса. Следите ли ме?

— Аз... ами... не знам за какво...

Бен остана доволен — и му олекна — задето успя да обърка свидетеля. Явно бе напипал темата, която прокурорът не беше подготвен да обсъжда.

Лабел се опита да му попречи:

— Възраждавам, Ваша чест. Няма връзка.

— Няма връзка ли? — изстреля в отговор Бен. — Нима това, че полицията тормози и дебне екипа на защитата, няма връзка с делото? Повярвайте ми, Ваша чест, скоро ще видите връзката.

Съдия Кейбъл недоволено потърка върха на носа си:

— Ами...

— Нещо повече — додаде Лабел, — според мен този въпрос излиза извън рамките на разпита на свидетеля.

— Скоро ще стане пределно ясно, че проблемът е тясно свързан с верността на всяко твърдение на този човек — каза Бен.

Съдия Кейбъл тежко въздъхна:

— Ще ви позволя да се отклоните малко, господин Кинкейд, само ако бързо и категорично ни убедите във връзката на подобни въпроси с делото. Не ме разочаровайте.

Бен се обърна към свидетеля:

— Нека опитаме пак, сержант Бейли. Следите ли ме напоследък?

Полицаят се изкашля и с мъка отговори:

— Аз все още не разбирам...

— Мога да ви помогна — каза Бен и извади една снимка от папката си. — Тази снимка беше направена точно пред кантората ми от детектива, който работи за мен. На нея съвсем ясно се вижда как вие и още един полицаи, Арлен Матюс, който по някакво странно съвпадение също свидетелства срещу клиентката ми, наблюдавате кантората ми. Така че, нека ви попитам отново, сержант — следите ли ме?

Бейли си пое въздух, огромните му гърди се издуха.

— Да — въздъхна.

Алилуя!

— От колко време?

Последва дълга пауза, сетне дойде отговорът:

— От прекратяването на първото дело.

— Вие и Арлен Матюс?

— Това се вижда на снимката.

— А някой друг?

— Понякога — кимна полицаят.

— Това официална полицейска задача ли е?

— Не.

«Жалко», помисли си Бен. Един положителен отговор щеше да доведе до прекратяването и на това дело.

— И защо бяхте там? Защо ме дебнехте? Защо наблюдавахте кантората ми?

Бейли се поколеба:

— Безпокояхме се, защото... смятахме, че сте постигнали освобождаването на убиеца на Джо с нечестни средства... и искахме да бъдем сигурни, че това няма да се повтори.

— Значи сте нарушили личната ми свобода. Водили сте нелегално разследване.

— Чакайте малко. Никога не сме правили нищо незаконно.

— Дали? Наблюдавахте ли кантората ми през нощта, когато полицията откри там оръжието, с което уж е било извършено убийството?

Въпросът естествено щеше да развали внимателно поддържаната анонимност на адвоката, у когото е бил намерен ножът, но Бен смяташе, че е важно да продължи разпита в тази посока.

— Да — навъсено отговори Бейли.

— А Матюс?

— За малко. След това получи анонимно обаждане, което го накара да изиска заповедта за обиск на кантората ви.

— Вие чухте ли този разговор?

— Ами...

— Не сте. Матюс ви е казал, че е имало такова обаждане, нали?

Последва дълга пауза.

— Така е, но...

— А бяхте ли вие и приятелчетата ви на пост преди няколко нощи, когато една жена бе нападната и жестоко намушкана в кантората ми?

— Не. Категорично не.

— Сигурен ли сте, защото моят детектив...

— Бяхме там през онази нощ, но си тръгнахме преди... инцидента. Смятахме, че всички от кантората са си отишли.

— Но сте били там и онази нощ?

— Да, но ние...

— Просто отговаряйте на въпросите ми, сержант. — Не очакваше мъжът да признае, че седи зад нощното нападение, затова продължи нататък: — Бихте ли обяснили на съдебните заседатели значението на фразата «синята преса»?

Бейли се поколеба и даде време на Лабел да се опита да го измъкне:

— Ваша чест, господин Кинкейд обеща да ни докаже, че този разпит е във връзка с делото, но не успя да го постигне. Той просто се опитва да опетни репутацията на нашите доблестни полицейски служители с това евтино...

— Опитвам се да опетня репутацията на хрътките, които незаконно душат около мен и моите хора — отговори Бен. — А ако той не вижда връзката на този проблем с делото, трябва да се върне в първи курс на обучението си по право.

Съдия Кейбъл вдигна чукчето:

— Господин Кинкейд, мерете си приказките.

— Ваша чест, това е тежка простъпка от страна на полицейски служители, които се опитват да се представят за безпристрастни свидетели. Би трябвало дори да настоявам за прекратяване на делото.

Кейбъл пребледня.

Последното, което би допуснал, бе делото отново да бъде спряно.
— Ще ви позволя да продължите. Но се насочете към същината.
— Ваша чест — обади се Лабел, — искам протестът ми да се отбележи в протокола...

— Седнете! — сряза го Кейбъл.

Бен и Кристина се спогледаха.

Кейбъл кастри обвинението? Възможно ли беше и той вече да надушва нещо гнило?

— Ще повторя въпроса — обърна се Бен към Бейли — и не се правете, че не знаете отговора. Какво означава «синя преса»?

Последва поредната тежка въздишка.

— «Синята преса» е термин, използван от някои хора, когато полицаите решат... да попритиснат някого.

— Не става въпрос за официални полицейски дела, нали?

— Това е... лично решение — кимна Бейли.

— Значи след края на първия процес вие приложихте «синята преса» върху мен и хората от екипа ми, така ли?

— Идеята не беше моя...

— На Матюс или на когото и да е, но «синята преса» беше факт, нали?

Бейли погледна към Лабел, но вече нямаше никакъв начин прокурорът да му помогне:

— Точно така. Пресата вече действаше. Аз не смятах, че е необходимо, и не одобрявах особено идеята, но някои от останалите момчета...

— Сигурен съм, че са ви накарали насила!

— Господин Кинкейд! — изръмжа съдията.

— Извинете, Ваша чест. Оттеглям забележката си. — Като че ли имаше някакво значение! — Значи признавате, че «синята преса» е била в действие. Признавате, че сте следили мен и хората ми — наблюдавали сте какво вършим, държали сте под око кантората ми...

— Но ние нищо не правехме — настоя Бейли. — Просто искахме да сме сигурни, че няма отново да опитате някой номер. Само ви наблюдавахме.

— Само сте ме наблюдавали значи. И трябва да повярваме, че появата на ножа в кантората ми, докато вие сте ме наблюдавали, е чисто съвпадение?

— Не мисля, че е съвпадение — отговори Бейли. — Смятам, че вие...

— Както и това, че Пола Конъли, която ми помагаше при подготовката на защитата на Кери Делкентън, просто съвсем случайно бе жестоко нападната тъкмо когато вие сте наблюдавали?

— Не знам нищо за...

— Като имам предвид всичко това, възможно е вие да сте изфабрикували всяко едно доказателство по това дело. Съвсем явно е, че вие и вашите приятели толкова силно желаете да видите клиентката ми осъдена, че сте готови на всичко, за да го постигнете.

— Това въпрос ли е? — скочи Лабел.

Е, Бен бе сторил всичко по силите си засега. Време беше да продължи нататък.

— Оттеглям думите си — заяви той и веднага зададе въпрос: — Можете ли да ми кажете защо Джо Макнотън е бил понижен в длъжност няколко месеца преди да бъде убит?

Бейли се сепна от неочакваната промяна на темата.

— Моля?

— Казахте, че двамата с Джо сте били приятели и непрекъснато сте си споделяли. Сигурно знаете защо е бил понижен.

— Мисля, че... Вътрешният отдел се тревожеше да не би той... да се е сблизил твърде много с обекта, който разследваше.

— Имате предвид Антонио Катрона ли?

— Да.

— А можете ли да ни кажете защо малко след това отново е бил повишен?

— Вероятно разследването на Вътрешния отдел е показало, че е чист — сви рамене Бейли.

— Така ли? — вдигна вежди Бен. — Ако разследването на Вътрешния отдел го е оневинило, защо тогава ефрейтор Уесли ще търчи с фотоапарата и ще снима Макнотън през чуждите прозорци?

— Не знам — след кратка пауза отвърна Бейли.

— Възможно ли е да не е бил напълно оневинен, защото наистина е бил свързан с Катрона? Възможно ли е тази нещастна връзка да е истинската причина за убийството му?

— Не мисля, че...

— Възможно ли е? — изкрещя въпроса си Бен.

— Не мога да кажа — отговори Бейли.

— В такъв случай вие не знаете кой е убиецът на Джо Макнотън, нали?

— Не — най-сетне промълви полицаят. — Май не знам.

— Точно така — заяви Бен и се отдалечи от подиума. — Никой не знае.

[1] Легендарен американски китарист и музикант, самобитен талант с хаплив език и разностранни музикални вкусове. През 1973 г. загива едва трийсетгодишен при самолетна катастрофа. — Б.пр. ↑

[2] Създателят на популярния през 50-те години американски полицейски сериал «Драгнет» — негов режисьор и изпълнител на главната роля на сержант Джо Фрайдей. — Б.пр. ↑

38.

Беше късно и времето за посещения в болницата «Сейнт Джон» отдавна бе свършило, но Бен искаше да се отбие там, преди да се прибере у дома. Този ден от процеса бе много уморителен, а и утрешният не предвещаваше нищо по-добро — но просто трябваше да мине през болницата. Дължеше го на Джоунс и Пола.

След като успя да омае сестрата на регистратурата и тя го пусна да влезе, той тихо отвори вратата на петстотин двайсет и втора стая и влезе на пръсти.

Джоунс седеше до леглото, облегнал глава на металните перила. Очите му бяха затворени, но Бен знаеше, че не спи.

— Как е? — тихо попита Бен.

— Няма промяна — отговори Джоунс, без да вдигне поглед.

Бен внимателно заобиколи леглото и надникна в картоната.

— Кристина ми каза, че според лекарите състоянието ѝ е стабилно.

— Нещо такова — промърмори Джоунс. — Стабилно, но критично. Възстановиха загубата на кръв. Зашиха раната. Захранват я със система. Обаче не се събужда.

Бен погледна към отпуснатото тяло на Пола, която лежеше в леглото като Спящата красавица — жива, но в плен на съня. Изглеждаше така, сякаш винаги се е намирала в това състояние. Пластмасовата торба, прикрепена към респиратора ѝ, се надуваше и спадаше, но нямаше никакви други признаци на живот.

— В кома ли е?

— Не знаят какво точно е — сви рамене Джоунс. — Казват, че ще дойде в съзнание, но това не става. Вероятно е била съвсем близо до рѣба. Загубила е твърде много кръв, преди да я докарат в болницата. И може да е било прекалено...

— Не говори така — прекъсна го Бен. — Дори не си го помисляй. Просто ѝ трябва време, това е. Понесла е сериозно нараняване и ѝ е нужно време да се възстанови. Да събере сили. Веднѣж съм бил в кома и знам...

— Бен, престани — каза Джоунс и бавно се надигна от леглото. Очите му бяха зачервени, подути и уморени. Железните пречки на леглото бяха оставили червена следа върху бузата му. — Няма да ми кажеш нищо ново. За всичко съм мислил. — Той се изправи, но краката не го държаха. — Как върви на процеса?

Бен сви рамене. Процесът беше въпрос на живот и смърт за Кери, но в момента, в тази стая, изглеждаше едва ли не незначителен.

— Не върви добре. Но нещата винаги изглеждат мрачни, докато обвинението излага тезата си.

— Разбрах, че си заловил свидетелите на Лабел в доста сериозни пропуски.

Явно Кристина, вечният оптимист, беше идвала преди него.

— Просто успях да покажа, че някои от служителите в полицията са готови на всичко, за да тикнат Кери зад решетките. Ще ни е от помощ. А Кристина се справи великолепно със съдебния лекар. Но ако ме питаш дали някой от нас е успял да докаже, че Кери не е извършила убийството, отговорът е «не».

— Още сме в началото на процеса.

— Да. — Адвокатите на защитата обикновено все това повтаряха: нещата ще тръгнат по-добре, когато започнем да излагаме своята теза. Бен се надяваше да е истина. — Матюс мяркал ли се е?

— Малко. Не много.

Бен тихо изруга.

— Подадох жалба и помолих разследването за Пола да бъде поверено на друг, но явно не са се съобразили с нея. Напоследък не се разбирам добре с полицейското управление в Тулса. Иска ми се Майк да беше тук. Но него го няма и никой не може да ни каже къде се намира.

Джоунс стисна челюсти:

— Никога няма да разберат кой причини това на Пола, нали?

Не можеше да го лъже.

— Не знам. Но няма да им позволя да се откажат току-така. Освен това Лавинг също се е заел със случая.

Това малко поразведри Джоунс.

— Добре. Лавинг наистина ще се постарее. Той... — задави се мъжът — също харесваше Пола.

— Не говори за нея в минало време, Джоунс.

— Беше... без да искам. Аз просто... аз... — заглъхна гласът му.

Бен се приближи до вратата. Беше решил, че е важно да се отбие, но присъствието му сякаш не вдъхваше на Джоунс особена утеха, а по-скоро обратното. Питаше се дали не напомня на Джоунс как се бе случила тази трагедия и кой беше виновен за всичко.

— Мога ли да направя нещо? — попита Бен.

Джоунс погледна към неподвижната фигура в леглото.

— Случайно да криеш някакво чудо в ръкава си?

— Боя се, че не — усмихна се Бен тъжно. — Но ми е останал малко снакс със сирене.

Лицето на Джоунс се поразведри.

— Е, ще трябва да се задоволим с това.

39.

Не се наложи Кърк да изчака и десет секунди, след като почука на олющената изкорубена врата на апартамент номер дванайсет.

— Знаех си, че ще се върнеш — посрещна го тя с усмивка.

Кърк влезе в стаята. Не я погледна в очите, а мина покрай нея намусен и мълчалив.

— И избра много подходящ момент. Тъкмо смятах пак да изляза. Обадох се на приятелката си, ама тя ми вика: «Приятелко, що ти трябва да се връщаш там? По това време вече няма никой навън. Поне не такъв, дето да ти се ще да видиш».

Кърк бръкна в джоба на тесните си дънки и извади оттам голяма бала пари. Хвърли я на масичката до канапетото и каза:

— Това е за теб.

Лицето на Шантел грейна.

— Много си щедър, миличък — възкликна тя, свали шала от шията си, преметна го около главата му и го придърпа към себе си: — За тия пари, мъжленцето ми, мойш да правиш к'вото си поискаш. Абсолютно всичко.

— Радвам се да го чуя — изръмжа Кърк и се хвърли към нея. Устните му силно притискаха нейните. Ръцете му шареха по цялото ѝ тяло, опипваха, стискаха, мачкаха. Зъбите им се удариха, но след това Шантел отвори уста по-широко. Кърк пъкна езика си вътре с настървение, което я учуди.

— Уау, ама по-бавно бе, момче — възкликна, когато успя да си поеме дъх, но Кърк не се подчини. Беше му дала разрешение да прави каквото си поиска и той възнамеряваше да стори точно това. Не виждаше нужда от никаква нежност в онова, което ставаше помежду им. Нямахше защо да се преструват, че се любят. Това беше грубо и животинско и Кърк искаше да си проличи. Искаше да чувства какво им се случва. И искаше да боли.

Той бутна Шантел назад, тялото ѝ полетя на сантиметри от дивана и се строполи на пода, който за нейно щастие бе застлан с килим. Кърк отново я възседна. Дишаше шумно и учестено.

— Боже, май доста бързаш, захарче! — Не изглеждаше много притеснена. Кърк предполагаше, че и преди е преживявала подобно нещо. Лека усмивка премина по лицето ѝ, тя се сгуши в извивката на шията му и зачака да види какво ще последва.

Кърк я ухапа. Много силно.

Шантел изпищя. Може би по-скоро от изненада, отколкото от болка, но така или иначе това я принуди да действа. Залюля бедра и стисна тялото му с крака.

— Внимавай да не повредиш стоката! — викна, потривайки мястото на шията си, където я беше ухапал. — Гледай да не си навлечеш неприятности от главния ми мъж.

— Каза, че мога да правя каквото си искам! — озъби се Кърк. Повдигна се, замахна изненадващо и я зашлеви през лицето.

Тя отново изпищя, този път от болка.

Кърк започна да къса дрехите ѝ: роклята, бикините, сутиена. Не можа да разбере как да го откопчее, затова просто го съдра. Каза си, че е платил предостатъчно пари и че всичко тук му принадлежи. Безмилостно посягаше към нея, докато не остана гола. Свали и собствените си дрехи, като не спираше да я притиска към пода.

Тя посегна да го удари, но той отблъсна ръката ѝ. Шантел опита отново със свито коляно, но той възпря и този удар с още един юмрук в лицето ѝ. Беше по-силен от нея, в душата му бушуваше неподозирана ярост. Беше напълно безсилна да му се противопостави.

Връхлетя върху нея като ураган, затисна я с тялото си. Тя осъзна, че не може да го надвие, затова се вкопчи за него в опит да намали щетите. Той я обсипваше с удари, възбуден от насилието, и я смазваше с първичната си страст. Най-сетне проникна в нея, стисна я между краката си и започна да прави силни тласъци, като не преставаше да я бърхти с юмруци и да я обладава невъздържано. Продължи да я връхлита отново и отново и за негова почуда съпротивата ѝ се стопи. Очите ѝ се разшириха от любопитство, тялото ѝ се изви към корема му. Скоро тя се люлееше заедно с него — напред-назад, напред-назад. Ритъмът се учестяваше все повече и повече, докато най-сетне тя нададе кратък, разтърсващ вик — отчасти ридание, отчасти наслада. Кърк свърши с един последен рязък тласък и изкрещя освобождението си в ухото ѝ.

Внезапно неистовото мятане замря. Лежаха един до друг на пода, гърдите им се повдигаха бързо. И двамата бяха мокри от пот, а голите им тела лъщяха на оскъдната светлина.

След няколко минути Кърк учуден усети как пръстите на Шантел нежно го гаят по врата, сетне устните ѝ се притиснаха към бузата му.

— Исусе — прошепна тя в ухото му, — не съм се чувствала така от векове. — В гърлото ѝ се надигна глух смях: — Ама следващия път вземи да предупредиш по-рано, става ли? Ще извадя въжетата и белезниците, за да го направим както си му е редът.

— Не говори мръсотии — задъхано каза Кърк.

— Добре де — сгуши се тя до него. — Ти само се отбивай при мен, захарче. Ще те накарам да я забравиш... която и да е тя.

— Недей — каза Кърк и дишането му се учести, — не го прави.

— Отпусни се — каза Шантел и започна да ближе рамото му. — Ще заема мястото ѝ. Ще стана това, което е била за теб.

— Не! — скочи Кърк. Събра дрехите си и излетя през вратата. Докато се носеше надолу по стълбите, усети в стомаха си силна болка, от която не можеше да избяга. Беше се върнала, при това с такава сила и злост, които нашепваха право в сърцето му, че никога няма да се избави от нея. Беше я забравил за малко, беше успял да я прогони от мислите си, но тя се бе върнала. Щеше да остане завинаги — каквото и да стореше той. И все едно на кого. Нямахше никакво значение.

Пробяга цялото разстояние до порутената сграда, където живееше, изкачи стълбите бежешком, втурна се в стаята си и затръшна вратата. Облегна гръб о нея, сякаш искаше да препречи пътя на демоните, които знаеше, че дебнат отвън.

Не се получи.

— Можеш да бягаш, Кърк, но не можеш да се скриеш.

Очите му направо щяха да изхвъркнат от орбитите.

— Кой е? — изхриптя.

— Не ти ли омръзна тази игра, Кърк? Цялото това бягане и криене? Не ти ли омръзна да се наказваш? Това нищо не променя.

— Кой е? — Той замълча и усети как обръч стяга сърцето му. — Ти!

— Да, аз съм. Твоят най-ужасен страх!

— Но ти... истинска ли си?

— Е, това трябва да разбереш сам с болния си малък мозък, нали?

Кърк притисна още по-плътно гръб о вратата.

— Защо си дошла?

— Дойдох да проверя защо се бавиш.

— Аз... не знам какво искаш да кажеш.

— Напротив, знаеш. Мислех, че вече отдавна си мъртъв. Още колко време смяташ да вършиш глупости? Да се наказваш, да наказваш и другите? Да се преструваш, че така ще се почувстваш по-добре? Много добре знаеш, че нищо никога няма да те накара да се почувстваш по-добре.

— Не е вярно!

— Вярно е. Само едно нещо ще ти донесе облекчение. И ти много добре знаеш какво е то. Така че защо не се заловиш за работа?

— Не! Аз... не искам отново... тази вина. Освободих се от нея. Аз...

— Освободил си се? — невярващо попита гласът. — Кърк, да не си направил някоя пакост тази вечер?

— Не! Аз...

— Кърк, кажи ми истината.

Кърк закри лицето си с ръце.

— И реши, че това ще оправи нещата, така ли? Напротив, то само ще ги влоши още повече. Постъпката ти доказва, че никога няма да съумееш да изкупиш вината си. — Гласът прозвуча рязко и някак заключително: — Всичко свърши, Кърк. Край.

— Неее!

Кърк рязко отвори вратата и хукна да бяга така, сякаш го гонеше самият дявол. Затрополи надолу по стълбите, като прескачаше по три стъпала наведнъж. Капризният му хазяин излезе от стаята си, крещейки му да престане да вдига шум, но Кърк не можеше да спре — нито заради него, нито заради когото и да било. Той се втурна навън в нощта и се впусна в несекващото си бягство.

Но къде да отиде? Вече знаеше, че никъде не може да избяга. Бе опитал всичко. Това беше краят, както му каза и гласът в тъмното. С него бе свършено.

Не му оставаше нищо друго, нямаше изход. Време беше да сложи край. Веднъж и завинаги.

40.

Тази сутрин Кери изглеждаше по-спокойна, макар Бен да усещаше, че това е само малка отсрочка. Напомняше му на ранено врабче, което със сетни сили се държи за хлъзгавата стряха. Напрежението, което смазваше всички тях, беше по-силно, отколкото когато и да било. Бен буквално усещаше пламналите погледи на съдебните заседатели, които непрестанно изследваха лицето на Кери, следяха реакциите ѝ, търсеха решение на един почти неразрешим проблем. Кери не разполагаше с неограничен запас от сила. Бен знаеше, че всеки момент може да рухне.

— Този свидетел все още ли е мой? — попита Кристина и се намести помежду им на масата на защитата.

— С искрените ми благопожелания — отвърна Бен.

— На какво се дължи това — смяташ, че ще бъде по-добре аз да я разпитвам, или просто не искаш да го правиш ти?

— Под клетва ли съм? — усмихна се Бен накриво.

* * *

— Обвинението призовава на свидетелското място доктор Маргарет Фулбрайт — обяви Лабел в мига, в който съдия Кейбъл влезе в залата.

Веднага след неговите думи привлекателна жена пое по пътеката към свидетелското място. Бе слаба и крехка на вид и имаше дълга черна коса, която се спускаше по гърба ѝ. Беше облечена делово и крачеше спокойно, макар и малко несигурно.

Бен реши, че тя не се покрива много с представата за типична психоложка. Един бърз поглед към Кристина му подсказа, че и през нейната глава преминават подобни мисли. Това можеше да наложи промяна на стратегията.

След като доктор Фулбрайт съобщи името си и се представи като специалист, Лабел я насочи към разглежданото дело.

— Практикувате ли в момента, доктор Фулбрайт?

— Да. Имам частна клиника за психотерапевтичен анализ и консултации в сградата на «Медикъл Артс» близо до Седемдесет и първа и Йейл стрийт.

— Приемате ли пациенти в кабинета си?

— Да.

— А случайно да познавате обвиняемата Кери Делкентън?

— Да, тя е една от пациентките ми. Или поне беше.

Съдебните заседатели реагираха леко, но достатъчно отчетливо. Обвинението поддържаше тезата, че психиката на Кери е аномална и разстроена. А сега се канеше и да го докаже.

— Защо ви посещаваше госпожица Делкентън?

— Възраждам! — обади се Кристина, макар да знаеше, че е безнадеждно. — Това е поверителна информация между лекар и пациент.

— Вече обсъдихме това, госпожице адвокат — отговори съдия Кейбъл. — Ще го допусна. Възражението се отхвърля.

— Но, Ваша чест, вредата...

— Отхвърля се — натърти съдията. — Седнете.

Свидетелката отговори:

— Първоначално госпожица Делкентън ме посещаваше с различни оплаквания, произтичащи от потиснатост. Бихте могли да ги наречете проблеми на нервната система, но в действителност те представляват много по-сложна и взаимосвързана поредица от психологически смущения.

— Как стана тя ваша пациентка?

— Към мен я насочил лекар от Социалните служби. Заловили я за някакво дребно криминално провинение — струва ми се, кражба от магазин...

— Възраждам — отново се намеси Кристина. — Недопустимо е да се прилагат доказателства за предишни простъпки.

— Недопустимо е, ако целта е да се докаже, че подсъдимият е склонен на подобно поведение и впоследствие — веднага отговори Лабел. — Но тук се споменава само за да се установи основанието за изводите на експерта.

Съдия Кейбъл кимна:

— Ще го позволя, но само с тази ограничена цел.

Бен се намръщи. Като че ли целта имаше някакво значение. Съдебните заседатели просто щяха да го чуят и толкова.

Доктор Фулбрайт продължи:

— Лекарите в Социалните служби смятаха, че Кери страда от психологическо разстройство. Тя не можеше да си позволи да плаща, за да получи професионална помощ, затова я изпратиха при мен. — Замълча, след което поясни: — Опитвам се всяка година да поемам по няколко случая без заплащане.

— Разбирам. Колко време прекарахте с госпожица Делкентън?

— Срецахме се редовно — поне веднъж седмично — в продължение на приблизително пет месеца. — Гласът ѝ звучеше спокойно и уверено. — По мое мнение тя имаше сериозни проблеми.

— Възражение — усърдно се обади Кристина. — Не е изтъкнато основанието, формирало това мнение.

Може би, ако бе посочила друга причина, щеше да успее.

Лабел я изгледа покровителствено.

— Скоро ще го направим, Ваша чест. За разлика от колежа по право в живота не всичко следва идеален ред.

Кристина направо щеше да го изпепели с поглед:

— Независимо дали става дума за колежа по право, или за истинския живот, правилата са задължителни и за вас. Първо основанието, след това заключението.

Съдия Кейбъл вдигна ръце:

— Сигурен съм, че господин Лабел подробно ще разгледа основанията за мнението на свидетелката. Ще му дам тази възможност. Възражението се отхвърля.

Лабел кимна.

— Доктор Фулбрайт — продължи веднага, — водехте ли си бележки, докато лекувахте госпожица Делкентън?

— Разбира се.

— Носите ли ги със себе си днес?

Тя се пресегна и извади тъмнокафява папка.

— Нося ги.

— Добре, можете спокойно да се консултирате с тях. Бихте ли обяснили на съдебните заседатели какви точно бяха оплакванията на госпожица Делкентън? Или, да кажем, какви са проблемите ѝ?

— Възражявам! — подвикна Кристина. Изправи се на крака. — Отново се налага да повтора — това е нарушение на лекарската тайна. Тя не само разкрива тайна, но и се позовава на поверителни документи.

— Задължението за пазене на лекарска тайна вече е отпаднало — възрази Лабел.

— То може да бъде свалено единствено от пациентката, Кери Делкентън — изстреля в отговор Кристина.

— Не е вярно — отвърна Лабел. Явно бе подготвен за подобно нещо. — И според разпоредбите на Американската медицинска асоциация, и според правилата на този съд тайната може да отпадне, ако е налице сериозна опасност от телесна повреда на пациента или на трета страна, или ако пациентът е извършил криминално деяние. В този случай и двете условия са валидни.

Кристина понечи да каже нещо, но съдия Кейбъл я възпря с едно махване на ръка:

— Спестете си усилието, госпожице адвокат. Ще го позволя. Моля, продължете.

Лабел благодари на съдията и се обърна към свидетелката:

— Отново ви моля да съобщите на съдебните заседатели какви бяха оплакванията на госпожица Делкентън по време на лечението.

— Възражявам! — отново се обади Кристина. Намесата ѝ вероятно вече отегчаваше съдебните заседатели, но тези показания бяха твърде опасни, за да бъдат допуснати без борба. — Няма основание. Липсва конкретност. По-скоро вреди, отколкото доказва вина.

— Това са три различни възражения, но отхвърлям и трите — заяви Кейбъл. — Моля, продължавайте, господин Лабел.

Доктор фулбрайт заговори:

— Отначало тя имаше различни проблеми, свързани с потиснатостта. Както знаете, когато преди малко повече от година торнадо от пета степен връхлетя град Страуд, тя е живеела там. Работното ѝ място е било разрушено. Много от приятелите ѝ изгубили домовете си, а неколцина загинали. Малко преди това изгубила родителите си при внезапна и дълбоко травмираща катастрофа. Всички тези трагични събития бяха оставили дълбоки душевни рани. Тя имаше симптоми на потиснатост, параноя и тежка невроза. — Доктор

Фулбрайт се консултира с бележките си, преди да продължи: — Малко след като торнадото разрушило магазина, в който работела, тя се преместила в Тулса — много по-голям град от родното ѝ място. От психологическа гледна точка преценката, довела до това ѝ решение, е напълно погрешна. То само причинило допълнителен стрес на една вече и бездруго увредена и разстроена психика. По ирония на съдбата тук ѝ било много по-трудно да намери работа, отколкото в Страуд. След поредица от потискащи провали и след един арест за кражба от магазин тя започнала да работи като стриптийзьорка и ако не греша, работела и като проститутка, за да си осигури допълнителни доходи.

— Това не е вярно! — възрази Кери. Гласът ѝ проехтя в залата. Очите ѝ бяха разширени от ужас и гняв. — Това е лъжа!

Съдия Кейбъл удари с чукчето:

— Господин Кинкейд, овладейте клиентката си.

— Да, Ваша чест — отвърна Бен и се наведе към Кери: — Замълчи. И ние ще получим шанса си.

Лабел продължи:

— Какво влияние е оказал трудният живот върху пациентката ви, доктор Фулбрайт? Искам мнението ви на експерт.

Фулбрайт се поизпъна:

— Явно стресът от срамното препитание, от това, че непрекъснато е била принудена да се съблича по няколко пъти на вечер, в съчетание с предхождащата го тежка загуба и травма, бяха оказали тежки последствия върху психиката ѝ. Те се задълбочаваха от поведението на по-малкия ѝ брат, който живееше с нея, беше крайно религиозен и не одобряваше новата ѝ професия. Непрекъснатите му забележки допълнително подсилваха вината и срама, които тя вече изпитваше.

— До каква степен, докторе?

Тя се замисли, преди да отговори:

— До такава степен, че Кери Делкентън беше човек с дълбоко разклатена психика. Нестабилна. Дълбоко разстроена.

— Възразявам! — даде воля на гнева си Кристина. Питаше се дали възраженията ѝ не нанасят по-скоро вреда, отколкото полза, дали не насочват вниманието на съдебните заседатели към важните моменти и по този начин не ги превръщат в по-лесно запомнящи се.

Но въпреки това трябваше да опита. — Това са предположения. Липсват основания.

— Свидетелката е вещо лице, а не потвърждава факти — отговори съдия Кейбъл. — Тя има право да изложи експертното си мнение, дори и ако то се основава на предположения. Отхвърля се.

Лабел продължи:

— Докторе, възможно ли е това състояние да бъде потенциално... опасно?

— Определено. Особено в случая на Кери Делкентън.

— Защо?

— Защото госпожица Делкентън проявяваше крайна склонност към насилие. Сред най-тежките форми, които съм виждала.

Залата забръмча.

— А склонността към насилие не противоречи ли на доста крехката психика, която описахте, докторе?

— Ни най-малко. Тъкмо хора като Кери Делкентън, хора с наранено или крехко его, са авторите на повечето от внезапните и нерационални прояви на насилие. И най-дребната провокация би могла да я накара да извърши покварени и крайно жестоки неща.

Лабел се приближи към един статив и откри увеличената снимка, на която се виждаше осакатеното тяло на Джо Макнотън, привързано към фонтана.

— Дори това ли? — попита той.

Кристина скочи:

— Възразявам! Свидетелката не потвърждава факти, забравихте ли?

— Приема се — кимна съдия Кейбъл. Но злото вече беше сторено.

Бен внимателно наблюдаваше Лабел, докато той разлистваше бележките си и се опитваше да реши какво да предприеме. Лабел правеше опасни пируети по опънато нависоко въже и двамата много добре го знаеха. Ако Лабел изкараше Кери луда, Бен можеше да поиска оправдателна присъда поради невменяемост. От друга страна, ако не докажеше, че тя има сериозно психическо разстройство, как би могъл да обясни ужасния насилствен акт, извършен върху Джо Макнотън — дори и след смъртта му? В крайна сметка Джо не беше първият мъж,

който зарязва любовницата си. Но беше единственият, привързан с вериги към фонтан в центъра на града.

— Какво ви дава основание да твърдите, че госпожица Делкентън е имала твърде силна склонност към насилие? — попита най-сетне Лабел.

— Склонността ѝ към крайности се проявява през целия ѝ живот и в бита ѝ. Да вземем например сексуалния ѝ живот...

— Възражявам — обади се Кристина. — Няма връзка.

Доктор Фулбрайт се обърна към съдията:

— Не съм съгласна, Ваша чест. Убедена съм, че има връзка.

— Говорете — кимна съдия Кейбъл.

Фулбрайт отново се обърна към съдебните заседатели:

— Още от самото начало сексуалната връзка на госпожица Делкентън с Джо Макнотън е била повлияна от собствената ѝ психоза. Те са правели не просто извратен, а изпълнен с насилие секс. И то често. Това е проява на склонността ѝ към насилие, която тя се опитва да потисне в ежедневието си, но която се проявява необуздано в мигове на страст.

— Ваша чест, длъжна съм да протестирам — обади се Кристина. — Това е опит да се настроят съдебните заседатели чрез постоянни подмятания за интимния живот на обвиняемата.

— Не е така — отговори Лабел. — Това е тясно свързано с жаждата на Кери Делкентън за насилие, а значимостта на последното е очевидна.

— Съвсем правилно — отсъди Кейбъл. — Продължете.

«Гадно старче! — изруга Бен наум. — Това ти харесва, нали? Може да се преструваш на възмутен, но в действителност страшно се кефиш на тия перверзии. Ще позволиш всичко, независимо дали вреди на обвиняемата, защото ти е приятно да го слушаш.»

— Съществуваха ли други признаци, че госпожица Делкентън е потискала склонността си към прояви на насилие? — продължи Лабел.

— Да — отговори лекарката и отново погледна към бележките си. — Както вече казах, поведението ѝ беше нагледен пример. Но освен това беше видно и от думите ѝ. Особено от онова, което споделяше по време на сеансите.

— Отново трябва да възразя — обади се Кристина, очевидно ядосана. — Тази информация е напълно конфиденциална. Когато

клиентката ми е посещавала лекаря, тя е предполагала, че казаното от нея там е поверително и няма да бъде повтаряно...

Съдия Кейбъл не изчака намесата на Лабел:

— Вече отсъдих по този въпрос, госпожице адвокат.

— Но, Ваша чест, тук става дума за най-съкровениците...

— Вече отсъдих — повиши глас Кейбъл. — Ако още веднъж прекъснете разпита, ще наредя да ви арестуват за обида на съда.

Кристина осъзна, че няма смисъл да се бори, и седна.

— Прекалих ли? — прошепна на Бен.

— Нищо подобно — отговори той.

— Та както казвах — продължи доктор Фулбрайт, — съзнанието й често бе заето с изпълнени с насилие фантазии.

— Можете ли да ни дадете примери?

Доктор Фулбрайт замълча и може би за първи път прояви известно съчувствие или загриженост за бившата си пациентка.

— Непрекъснато си представяше, че убива родителите си, че им отмъщава за жестокото отношение, което си бе внушила, че са проявявали към нея в детството й.

Кери зяпна от изумление.

Свидетелката продължаваше:

— Това естествено беше невъзможно, тъй като родителите й вече бяха мъртви, но нищо не можеше да й попречи да си мечтае за подобни неща. Освен това, дори може би по-упорито, си представяше как убива любовника си — Джо Макнотън.

— Моля? Казахте, че Кери Делкентън си е представяла как убива Джо Макнотън, така ли?

— Да.

— Дори и преди съпругата на Макнотън да прекрати връзката им?

— Много преди това. Трябва да разберете, че сексуалните отношения на хора с разстроена психика като Кери Делкентън винаги са изключително сложни. Отношенията й с много по-възрастен от нея и женен мъж са класически пример за връзка, основана едновременно на любов и на омраза. Сляла е с него, чувствала се е зависима от него. Но това чувство не я е карало да го обича повече. А тъкмо обратното — било е причина на някакво примитивно ниво да го ненавижда и да се страхува от него.

— Това не е вярно — извика Кери толкова силно, че всички в залата я чуха. Очите ѝ бяха разширени и пълни със сълзи. — Това е лъжа! Накарайте я да спре да лъже!

Съдия Кейбъл удари с чукчето си:

— Господин Кинкейд, овладейте клиентката си!

Бен беше толкова ядосан, че почти не беше в състояние да говори. «Ще овладея клиентката си, когато ти овладееш съдебната зала и прекратиш тези унижителни показания!»

— Ще направя всичко възможно — каза с усилие.

Фулбрайт продължи:

— Боеше се, че Джо Макнотън може да я напусне, както го бяха сторили родителите ѝ, и мразеше усещането за зависимост. Жестоките ѝ инстинкти можеха да се проявят съвсем лесно. Просто ѝ трябваше стимул.

— И този стимул е дошъл с желанието на Джо Макнотън да прекрати връзката?

— Да, така бих преценила ситуацията. Трябвало е едновременно да се справи със загубата на човека, от когото се е чувствала зависима, и с предателството на мъжа, когото е обичала. Поради това едва потиснатите ѝ жестоки инстинкти са излезли на повърхността и напълно са я завладели, което е довело до трагедията на Бартлет Скуеър.

— Благодаря ви, докторе — каза Лабел. — Нямам повече въпроси.

* * *

Бен мрачно изгледа Кристина. Върху раменете ѝ лежеше огромно бреме. Свидетелят, когото бяха смятали за незначителен, се оказа много по-важен, отколкото изобщо бяха допускали. Преди вероятно най-добрата линия на защита щеше да бъде да твърдят, че убийството на Джо Макнотън е толкова ужасяващо, че е невъзможно човек да си представи как малката, красива Кери Делкентън би могла да го извърши. Но Фулбрайт бе обърнала всичко с краката нагоре. Показанията ѝ бяха успели да превърнат нещо невероятно в

психологически допустимо, ако не и вероятно — поне за съдебните заседатели, които не познаваха Кери така добре като него.

Кристина се наведе към Бен:

— Да се опитам ли да преборя Фулбрайт на собствената ѝ територия?

Бен поклати глава:

— Чу какво говори тази жена. Ще се натъкнеш единствено на професионален жаргон и разни психологически дивотии. Ако ще търсиш празнина в показанията ѝ — а си длъжна да подходиш по този начин — ще трябва да измислиш свое собствено основание.

— Разбрах — изрече Кристина. — Някакви предложения?

Бен отново поклати глава:

— Ни едно.

* * *

— Обичайна практика на психиатрите ли е да разкриват тайните на пациентите си на публично място? — попита Кристина, когато се доближи до подиума.

Фулбрайт леко стисна устни. Несъмнено очакваше подобен въпрос, но това не го правеше по-желан.

— Не.

— Когато пациентът се обърне към вас за помощ, той не очаква ли тайните му да останат поверителни?

— Несъмнено. Обикновено аз наистина запазвам тези тайни поверителни.

— Но в случая с Кери Делкентън направихте изключение, така ли?

— Направих изключение, защото става дума за убийство! — натърти доктор Фулбрайт. — Освен това от прокуратурата вече изискаха и получиха записките ми, така че сегашните ми показания не крият нищо ново за тях.

— И това оправдава стореното? — Кристина знаеше, че никога няма да успее да измъкне от тази свидетелка признание за простъпка, но искаше още веднъж да подчертае пред съдебните заседатели, че

тази лекарка беше предала пациентката си — нейната клиентка. Може би нямаше да им е все едно.

Може би и те бяха споделили с лекарите си някоя и друга тайна.

— Застрашен е човешки живот, а това променя всичко.

— Джо Макнотън е вече мъртъв.

— Точно така. И искам да съм сигурна, че никой друг няма да го последва. Освен пред клиентите си, аз съм отговорна и пред обществото.

Опааа, по-добре да внимава с въпросите! Кимванията откъм съдебните заседатели ѝ подсказаха, че е допуснала тактическа грешка. Опита се да я поправи:

— Като стана дума за отговорността ви към обществото, защо не изнесохте тази информация по-рано?

— Аз... не ви разбирам, струва ми се.

— Казахте, че още преди месеци сте били убедена в едва потисканата склонност на Кери към насилие и че тя е споделила желанието си да убие приятеля си. Защо не го предупредихте?

Думите бяха произнесени съвсем бавно:

— Ами... съществува проблем с поверителността...

— Моля ви, докторе, всички видяхме доколко сериозно е отношението ви към лекарската тайна. Защо не предупредихте Джо Макнотън, че животът му е в опасност?

— Аз... — запъна се тя — честно казано, не разбрах, че е в опасност.

— Дори и след като сте чули фантазиите на Кери ли?

— Подобни фантазии не са толкова рядко явление, особено сред хора с разстроена психика. Но в повечето случаи се оказват съвсем безобидни. Илюзорни.

— Значи тогава сте смятали, че Кери има безвредни илюзии.

— Не съм казала, че...

— Кога променихте становището си, докторе?

— След трагичните събития...

— Но защо това ви накара да промените мнението си?

— След като стана ясно, че Кери е действала според тези...

— Ах! — наведе се напред Кристина. — Значи сте променили становището си едва след като убийството вече е било факт, защото сте предположили, че Кери го е извършила?

— Ами... при дадените обстоятелства...

— Доктор Фулбрайт, Кери Делкентън не е осъдена за извършването на това престъпление.

— Може би още не, но е очевидно, че...

— Очевидно е, че вие я смятате за виновна. Макар и да не е осъдена.

— Аз само...

— Истината е, че вие свидетелствате против нея не въз основа на това, което ви е казала и което навремето сте сметнали за безобидно, а въз основа на собственото си предположение — на собствената си догадка — че тя е виновна.

— Не бих се изразила така — намръщи се Фулбрайт.

— Сигурна съм, че не бихте, но това е истината. Вие сте смятали фантазиите на Кери за безобидни и едва след убийството сте им придали някакво значение.

— Но кой не би...

— Докторе, нека за момент допуснем, че Кери е невинна и че някой друг е извършителят на престъплението. В този случай фантазиите на Кери отново стават безвредни илюзии, нали?

— Предполагам, но...

— Значи истината е, че вашите показания не доказват нищо — освен може би това, че човек не бива да ви има доверие, че ще запазите тайните на пациентите си.

— Ваша чест — скочи на крака Лабел, — това е напълно ненужно.

— Няма значение — каза Кристина. — Мисля, че изясних мисълта си.

Или поне така се надяваше. Защото това бе единственото, което можеше да изтъкне. Но искаше да завърши триумфално и имаше великолепа идея как да го постигне.

— Кажете ми, доктор Фулбрайт, падате ли си по странния секс?

— Възражение! — извика Лабел. — Това е възмутително!

Кристина продължи нататък, преди съдията да успее да я възпре:

— Питам ви съвсем открито. Отговорете, докторе. Видът ви подсказва, че може и да обичате да го правите по-грубо. Със сигурност доста майсторски разказвате за това.

— Отново възразявам! — изрева Лабел.

— Извинете — каза Кристина, — но преди минута, когато аз възразявах срещу подобна насока на разпита, ми бе казано, че тя е свързана с установяването на надеждността на показанията на свидетеля. Явно, ако човек прави секс по друг начин освен в мисионерската поза на тъмно, не е достоен за доверие. Аз искам да се уверя в надеждността на показанията на този свидетел, затова смятам, че имам правото да задам същите въпроси.

— Възражението се приема! — каза съдия Кейбъл и явно никак не му беше забавно. — Свидетелят не е обвиняем в процеса.

— Никога не съм твърдяла обратното — отговори Кристина. — Просто се опитвам да разбера дали е честен човек. Може би и тя крие в себе потисната склонност към насилие.

— Ваша чест — протестира Лабел, — това преминава всякакви граници!

— Наистина ли? Тогава ще задам въпроса по друг начин — заяви Кристина и се обърна към доктор Фулбрайт: — Обичате ли да го правите, омотана във вериги? А с белезници? В тройка от време на време? Или сама под душа?

— Това не е ваша работа! — изкрещя Фулбрайт.

— Точно така! — надвика Кристина удрящото по масата чукче на съдията. — Не е работа на никой друг, освен на самата вас. Ако го правите, това няма да означава, че сте лош човек, и съвсем определено няма да означава, че сте убийца! — Кристина замълча и погледна към съдебните заседатели. — Същото се отнася и за Кери Делкентън.

41.

Докато наблюдаваше как към мястото на свидетеля се приближава съпругата на мъртвия ѝ любовник, у Кери настъпи видима промяна. Бен я долови, макар че Кристина седеше между тях. Кери сякаш застина, обладана от тревожни предчувствия, докато наблюдаваше слабата и елегантна фигура на Андреа Макнотън да се приближава. Имаше един наелектризиращ момент, когато Андреа премина през вратичката, отделяща галерията от предната част на съдебната зала. Нито една от двете жени не погледна другата, но Бен знаеше, че те взаимно усещат присъствието си. Враждебността им беше съвсем явна и разбираема. Бяха обичали един и същ мъж и всяка от тях подозираше, че другата го е убила.

Бен забеляза, че и сред съдебните заседатели настъпи осезаема промяна. Погледите им бяха изпълнени с очакване. Вероятно това не трябваше да го учудва. Обвинението можеше дни наред да излага различни експертизи, да разпитва полицаи и освирепели психоложки, но след като всичко това приключеше, съдебните заседатели искаха да изслушат двамата свидетели, които щяха да окажат най-силно въздействие върху крайното им решение. А като се има предвид прочутата Пета поправка, напълно бе възможно така и да не ги чуят. Затова Андреа Макнотън в момента бе едва ли не звезда.

Бен се наведе през Кристина, за да прошепне в ухото на Кери:

— Не забравяй — каквото и да каже тя, каквото и да направи, не реагирай!

Кери не отговори. Очите ѝ бяха приковани към мястото на свидетеля.

— Не можем да си позволим никакви избухвания повече. Трябва да изглеждаш заинтересована, но не притеснена. Не си съгласна с това, което казва, но не се отбраняваш. Защото си невинна. Ти стоиш над дребните свади.

Кери отново не отговори.

— Разбра ли?

Устните на Кери са раздвижиха бавно.

— Тази жена ме мрази — каза тя с отсъстващ поглед. — Ненавижда ме от дън душа. Чувството е толкова осезаемо, че сякаш мога да го докосна.

— Запази спокойствие, Кери.

— Разбираш ли? Тя може да каже всичко. Каквото и да е.

Прокурорът Лабел бавно разходи Андреа из предишния ѝ живот и по този начин накара съдебните заседатели да се чувстват така, сякаш познават жената на свидетелското място. Говореше уверено, макар и с леки запъвания от време на време. Явно за нея изживяването беше мъчително, но тя полагаше огромни усилия, за да се държи достойно.

Показанията ѝ започнаха да имат някаква връзка с делото, когато Андреа обясни как се е запознала с покойния си съпруг:

— Дватамата с Джо се запознахме в гимназията в Брукън Ероу. Той беше във футболния отбор — играеше защитник. А аз бях мажоретка. Влюбихме се и решихме да се оженим. Родителите и на двама ни се противопоставиха, но ние не ги послушахме. Това е стара история. Вече разбирам, че не трябваше да бързаме да се женим, но на тази възраст кой слуша? Бяхме влюбени, Джо тъкмо постъпваше на работа в полицията, а хормоните ни направо бушуваха. Оженихме се.

Независимо от младостта им, Андреа описа ранните години на брака им като щастливи:

— Разбира се, имахме проблеми като всеки друг, но не беше нещо, с което да не можем да се справим. Джо много искаше и аз да работя. Казваше, че не желае жена му само да прави сандвичи в кухнята. За него това беше въпрос на чест. Мисля, че искаше да бъде самостоятелна, в случай че Бог ни дари с деца. Но това така и не стана. — Главата на Андреа кълумна и за пръв път Бен чу гласът ѝ да трепери. — Лекарите твърдяха, че и двамата сме здрави и можем да имаме деца, но така и не се случи. Това бе най-силното ни разочарование, но бяхме все още млади и вярвахме, че след време може и това да стане. Само че вече — тихо добави тя — не е възможно.

Лабел постепенно я насочи към настоящето, към дванайсетата и последна година от брака им.

— Бракът се променя с течение на времето. Хората се променят. Така е в живота. Но въпреки това бракът ни беше щастлив. Все още бяхме близки. Дори... интимно близки. Бяхме важни един за друг.

Излизахме на срещи — и точно така ги наричахме, също като когато бяхме малки. Смеехме се, забавлявахме се и се шегувахме. У Джо живееше едно голямо дете. Вероятно приятелите му в службата не подозират за това, но аз го знаех и много го обичах — каза тя и извърна лице, но Бен въпреки това забеляза леко тръпнещите ѝ устни. — Обичах всичко в него.

Лабел се прокашля:

— Кога за пръв път усетихте, че нещо не е наред с брака ви?

— Кога усетих ли? Никога — неестествено изпъна шия тя. — Бях такава глупачка! Никога не изпитах и най-малко подозрение. Смятах, че всичко е просто идеално. — Тя поклати глава и добави: — Блажени са верующите!

— А кога разбрахте, че грешите?

— По обяд в онзи последен ден. Посети ме съпругата на един от колегите на Джо в службата. Мардж Матюс, съпруга на сержант Арлен Матюс. Познавах Мардж съвсем бегло, но тя — кой знае защо — бе сметнала за свой дълг да разкрие пред мен тъмната тайна на съпруга ми. Непрекъснато повтаряше, че имам право да знам, което е пълна глупост. Не беше дошла, защото аз имам право да зная, а защото искаше да изпита низкото удоволствие да е първата, която ще ми каже. Да ми каже онова, което всички останали вече са знаели.

— И какво беше то?

Бен знаеше, че отговорът на въпроса несъмнено няма да се основава на преките впечатления на свидетелката, но не виждаше никакъв смисъл да възразява.

— Каза, че съпругът ми от няколко месеца има любовна връзка с някакво много младо момиче, почти дете — на възрастта, на която бях аз, когато двамата се оженихме преди толкова много години.

— Вие как реагирахте?

— О, преминах през всички типични състояния. Отначало не ѝ повярвах — пълно отрицание. Но Мардж продължи да ме притиска и да ме засипва с подробности. Къде се срещали, къде спели, колко често го правели. Знаеше дори точните дати, за бога! И, разбира се, те съвпадаха с дните, за които Джо ми беше казал, че ще бъде в Оклахома Сити и ще работи по някакво голямо ново разследване. След известно време трябваше да отстъпя. Явно беше истина. Джо ми бе изневерил.

— Какво направихте?

Тя извърна глава и за миг Бен бе напълно уверен, че ще се разплаче, но Андреа успя да се пребори с напиралците сълзи и продължи:

— Почти целия ден плаках. Пъхнах се под душа с дрехите и цял час крещях колкото сила имах. Гледах се в огледалото и се обсипвах с обиди. Чувствах се толкова... евтина. Използвана. Жалка.

Бен старателно огледа заседателите и видя, че повечето от тях — особено жените — съпреживяваха дълбоко.

— Колко време продължи това?

— Твърде дълго. Наказвах се. Най-накрая осъзнах, че това не е правилният подход. В крайна сметка не бях извършила нищо нередно. Трябваше да престана да се измъчвам и да мобилизирам силите си. Затова се изправих срещу Джо.

— И какво се случи?

— Той не отрече, но и не искаше да престане да се среща с нея. Мисля, че беше смутен и се срамуваше. Приличаше на хлапе, което са хванали да бърка тайно в буркана със сладкото. Така или иначе, намеси се гордостта му и той отказа да прекрати връзката. Затова отидох да се срещна с момичето.

— Имате предвид...

— Подсъдимата Кери Делкентън. — Погледът ѝ светкавично се плъзна по тях, но Бен долови омразата и гнева в очите ѝ и се уплаши от силата на тези чувства. — Прегледах бележника на Джо и открих адреса ѝ. След това се качих на колата си и отидох в апартамента ѝ.

— Кога точно стана това?

— Вече беше тъмно. Към девет вечерта. Нощта преди тялото му да се озове на Бартлет Скуеър.

Лабел мрачно кимна. Злокобният спектакъл на градския площад тепърва ги очакваше, но Лабел явно искаше да го отложи за още известно време.

— Какво стана, когато пристигнахте в апартамента?

— Отначало беше едва ли не комично. Разбирате ли, тя не знаеше коя съм аз. Вероятно Джо никога не ѝ бе показвал моя снимка, което е разбираемо, естествено. Аз се появих ненадейно и ѝ дръпнах шумна и гневна реч за това, че трябва да прекъсне връзката, а тя все още не знаеше коя съм. Беше напълно объркана, докато не произнесох магическата дума. «Аз съм съпругата на Джо», осведомих я. В същата

секунда тя стана враждебна и започна да ме заплашва. Беше облечена в някакъв спортен екип — продължи Андреа, — съвсем оскъден, почти нищо не скриваше. Чувах как малкото ѝ сърчице учестено бие в гърдите. Беше потна и запъхтяна, но не толкова, колкото се задъха, когато започнахме да разговаряме.

— Помолихте ли я да прекрати връзката? — попита Лабел.

— Не, не я помолих. Казах ѝ, че всичко е свършило.

— И как реагира тя?

— Изсмия ми се — стисна челюсти Андреа. — Разбирате ли какво ви казвам? Тя се изсмия. Изсмия се в лицето ми.

— Това не е истина — промърмори Кери съвсем тихо. Внимаваше лицето ѝ да не издаде чувствата, които изпитваше, но Бен я чу. — Изобщо не е ставало подобно нещо.

Когато Андреа отново вдигна глава, по страната ѝ се бе търкулнала сълза.

— Беше толкова безмилостна. Толкова... самодоволна. Каза, че аз не мога да задоволявам Джо, че той я обичал, че двамата правели неща, които аз дори не съм можела да си представя. Нищо не скри. Просто искаше да ме съсипе.

Лабел пристъпи напред:

— Съжалявам, че се налага да възкресявате тези спомени, госпожо. Ако искате да прекъснем...

— Не — настоя Андреа и мъчително преглътна. — Искам да продължим. Казах ѝ, че не може да има съпруга ми. Тя се изсмия и заяви, че той вече не ми бил съпруг. Нищо вече не било мое, така каза. «Всичко, което имаш, е мое.» И тогава, за да подсили думите си, замахна и ми удари плесница.

— Това е лъжа — прошепна Кери. — Пълна измислица.

Лабел продължи разпита:

— И какво стана, след като тя ви нанесе тази обида?

Андреа облиза устни и изтри сълзата от лицето си:

— Изгубих контрол. Направо превъртах. Отвърнах на удара и се сбихме...

— Какво имате предвид под «сбихме се»?

— Наистина се сбихме, не с думи. Истински бой с удари, дърпане и всичко останало. Тя ме сграбчи за раменете и ме повали върху килима. Помня, че паднах върху някакъв спортен уред — имах

чувството, че съм си счупила гръбнака. Вкопчихме се една в друга и започнахме да се търкаляме по пода, дращехме се и се удряхме. Тя дори ме ухапа — показа Андреа китката си. — Все още личи след толкова много месеци. Остана ми белег, за бога! Беше сериозна схватка.

— Кога приключи тя?

— Когато се прибра брат й Кърк. Ако не беше станало така, може би все още щяхме да се бием. Или по-скоро, една от нас вече щеше да е мъртва. Кървах от пет-шест места, когато той ни разтърва. Самата тя също бе доста пострадала.

— Случи ли се още нещо, преди да си тръгнете?

Андреа си пое въздух:

— Последното нещо, което каза тя, беше: «Ако аз не мога да го имам, никой няма да го има».

Тези думи произведоха дълбоко въздействие върху съдебните заседатели. Бен наблюдаваше как те един по един се обръщат, шокирани и ужасени, за да се вгледат в лицето на жената, изрекла тези изобличителни слова.

Лабел се бе опитал да изтъкне мотива за убийството, но беше постигнал много повече.

Това не беше само мотив. Беше едва ли не обещание.

— И какво направихте тогава?

— Прибрах се у дома. Явно нищо нямаше да постигна чрез нея. Джо трябваше да скъса. Затова седнах и зачаках да се прибере.

Лабел кимна с разбиране. Бен наистина се възхити на това прочувствено изпълнение — той приличаше повече на водещ дневно токшоу, отколкото на прокурор.

— Какво стана, когато Джо се прибра у дома?

Андреа мълча дълго, преди да отговори, сякаш събираше сили, опитваше се да се овладее, подбираше думите.

— Както вероятно се досещате — бавно изрече след известно време, — преживяването не беше приятно. Наистина ли искате да чуете всички подробности?

— Боя се, че да — каза Лабел.

— Добре тогава — каза тя и прибра косата зад ушите си. — Бях успяла да се съвзема достатъчно, за да бъда поне разумна. Не виках и

не крещях. Просто съвсем категорично му обясних какво знам и какво очаквам да се случи оттук нататък.

— Той съгласи ли се?

— Отначало не. В крайна сметка, нали беше мъж. Изрепчи се и заяви, че никой не може да му нарежда какво да прави и така нататък, и така нататък. Но аз не му оставих никакъв избор. Казах му, че трябва да избира — тя или аз. И че ако не прекъсне връзката, аз ще го напусна. Ще се разведем и всички ще узнаят причината. Освен това всички щяха да разберат колко млада е малката му уличница, а това едва ли щеше да подпомогне напредъка му в кариерата.

Бен усети горещата вълна, която плисна от Кери при произнасянето на думата «уличница». Тя също полагаше отчаяни усилия да запази самообладание — опитваше се да не позволи лицето ѝ да издаде горчивината, която я терзаше отвътре.

— Накрая — продължи Андреа — той се съгласи да прекрати връзката. Искаше да почака до следващия ден и тогава да съобщи лошата новина на малката уличница, но аз не щях и да чуя. Казах му, че настоявам всичко да приключи още същия ден и че искам да отиде и да ѝ каже незабавно. Той отиде у тях, за да направи точно това. — Замълча, сетне промълви: — И повече не го видях жив.

Тя се извърна и сълзите неудържимо рiekнаха от очите ѝ:

— На следващата сутрин полицаите ме събудиха и ми казаха, че... — Болката в гласа ѝ беше толкова силна, че беше мъчително да я слуша човек. — Казаха, че той е мъртъв. Че е бил убит по ужасен, нечовешки начин. Бях напълно съсипана. Предишния ден бях научила, че съм изгубила сърцето му, а сега бях изгубила абсолютно всичко. — Тя закри лицето си с ръце. — И през цялото време не преставах да мисля за онова, което тази отвратителна жена ми беше казала: «Ако аз не мога да го имам, никой няма да го има». И точно така стана!

* * *

Съдията, Бог да го поживи, обяви почивка, щом Лабел приключи с разпита. Всички се нуждаеха от отдих след тези прочувствени показания — не само Андреа, всяко живо същество в залата.

През петминутната пауза Бен проведе кратък разговор с клиентката си.

— Не беше така — каза Кери. — Кълна се, не се случи по този начин.

— Знам — кимна Бен. — Ще се опитам да го извадя на показ при кръстосания разпит.

— От думите ѝ излиза, че съм ужасно злобна, но нищо такова не се случи.

— Разбирам, но трябва да те предупредя, Кери — наблюдавах съдебните заседатели, докато тя даваше показания. Те ѝ повярваха. Успя да ги убеди.

— Трябва да им кажеш истината — каза Кери. — Накарай ги да разберат.

— Ще направя всичко възможно. Но мисля, че на този етап трябва да погледнем реалистично на нещата. Един-единствен човек може да им каже какво се е случило в действителност. И това си ти, Кери.

Тя извърна глава.

— Вече ти казах, Бен. Не мога да дам показания. Категорично не.

— Кери, и аз не искам да поставя клиентката си на свидетелското място, но понякога ми се струва, че се налага, а сега моментът е точно такъв.

— Не мога.

— Защо не?

— Просто не мога.

Бен се предаде. Този разговор само наливаше масло в огъня на обзелото го отчаяние. Засега трябваше да се съсредоточи върху предстоящия кръстосан разпит.

Съдия Кейбъл помоли за ред в залата и Бен покорно се приближи към подиума. Докато вървеше, се запита дали не би било по-добре да остави Кристина да проведе този разпит. Наистина, разпитът беше важен, може би най-важният за процеса. Но ако една жена разпитва друга, би могла да повлияе по-добре на съдебните заседатели. Ако един силен и рязък мъж продължеше да разпитва тази очевидно измъчена и съсипана от скръб вдовица, това би могло да изглежда прекалено. Можеха да се изпълнят със състрадание към нея и с

неприязън към него и тогава думите ѝ не биха имали никакво значение.

Но решението беше взето и вече беше твърде късно да се откаже. Трябваше да се опита да извлече най-доброто. Знаеше, че никога няма да успее да накара Андреа да се откаже от показанията си, а съдебните заседатели щяха да го намразят, ако се опиташе да я притисне. Най-доброто, на което можеше да се надява, бе да посее в съзнанието на заседателите зрънцето на съмнението, което да подхрани по време на заключителните пледоарии.

— Споменахте, че съпругът ви е провеждал някакво разследване в Оклахома Сити. Можете ли да ни кажете какво точно е разследвал?

— Честно казано, не говорехме много за работата му.

Сигурно беше вярно, но той не възнамеряваше да я остави толкова лесно:

— Но независимо от това сте имали най-обща представа, нали?

— Никога не съм знаела подробности. Той нямаше право да обсъжда...

Бен я прекъсна:

— Той разследваше организираната престъпност, нали?

Тя стисна устни:

— Мисля, че в основни линии ставаше дума за това.

— Смятате ли, че подобен род разследване би могло да е... опасно?

— Възраavam — обади се Лабел. — Изискват се предположения. Свидетелката не е лично осведомена.

— Приема се — каза съдия Кейбъл.

— Ваша чест — протестира Бен, — става дума за човек, който е бил убит по изключително жесток начин. Ако е бил замесен в нещо опасно, което би могло да доведе до такова крайно възмездие, мисля, че имам право да питам за това.

— Вероятно при подходящия свидетел. Но вие не сте ни убедили, че това е подходящият свидетел.

Бен пое дълбоко въздух и прегрупира силите си:

— Знаете ли кой е бил главният обект на разследването, което е провеждал съпругът ви?

— Чувала съм някои имена, но мога само да предполагам.

Явно Андреа беше доста умна и се възползваше от сламките, които ѝ оставяше съдията.

— Антонио Катрона едно от тези имена ли е?

— Чувала съм това име.

— Чували сте го, защото той е бил обектът на разследването, нали?

Тя се поколеба.

— Ако не сте сигурна, бихме могли да призовем някой от полицейските служители, за да го потвърди.

— Мисля, че беше така.

— Освен това сте имали основания да смятате, че разследването на Катрона може да се окаже опасно, нали?

— Всички разследвания са опасни — каза Андреа. — Престъпниците са си престъпници. Никой не иска да иде в затвора.

Смел опит да го отклони от посоката на разпита, но Бен нямаше да го позволи:

— Тук не става въпрос за някаква дребна кражба, госпожо. Говорим за организираната престъпност.

Лабел се изправи:

— Ваша чест, длъжен съм да възразя. Въпросът получи отговор. Недопустимо е една изтерзана от скръб жена да се подлага на такова мъчение.

— Получихте отговор на въпроса си — заяви съдия Кейбъл.

— Но не истински отговор — каза Бен.

Съдията вдигна чукчето си:

— Предупреждавам ви, господин адвокат...

Бен отново насочи вниманието си към свидетелката:

— Госпожо Макнотън, вярно ли е, че малко преди смъртта на съпруга си сте получили заплашително обаждане по телефона и сте сметнали, че идва от Катрона или от някой, който работи за него?

Съдебните заседатели вирнаха брадички, което бе сигурен знак за повишеното им внимание. Добре.

— Наистина някой позвъни на Джо и обаждането го разтревожи. Но нямам представа кой се е обадил.

«Така значи — рече си Бен. — Продължава да увърта. Колкото повече игрички играеш, толкова по-лесно ще ми е да открия празнини в историята ти.»

— Може да не сте знаели с абсолютна сигурност, но по онова време сте вярвали, че е бил Катрона или някой от неговите подчинени. Смятали сте, че те заплашват съпруга ви.

— Аз... не знам дали бих могла точно...

— Вие сте под клетва, госпожо.

Тя настръхна:

— Знам това. Но не бих могла да кажа...

— Но сте го казали пред моята партньорка, госпожица Маккол.

— Само предполагам...

— Ако не си спомняте точно какво сте казали, мога да призова госпожица Маккол на свидетелското място. Тя се радва на отлична памет.

— Не е необходимо — леко се поизправи Андреа и положи ръце в скута си. — Наистина тогава смятах, че се е обадил някой от мафията. Но вече не мисля така. Сега осъзнавам, че...

— Благодаря ви, госпожо. Вече отговорихте на въпроса.

Но Андреа не възнамеряваше да му се даде толкова лесно:

— Сега осъзнавам, че заплахите може да са идвали и от Кери Делкентън.

Технически погледнато, Бен би могъл да нападне по фланга, но той предпочете да атакува направо:

— Напълно сигурна ли сте, госпожо?

— Не изпитвам ни най-малко съмнение.

— Не отговорихте на въпроса ми. Сигурна ли сте в това?

— Не — намръщи се тя.

— Значи само предполагате, че е била Кери, защото предполагате и това, че тя е извършителката на престъплението?

— Според мен за всеки непредубеден наблюдател е ясно, че...

— Но вие нямате доказателство, че действително се е обаждала Кери, както и прокурорът няма доказателства, че тя е извършила убийството, нали?

— Ваша чест, възразявам! — изправи се Лабел.

— Ще задам въпроса по друг начин — отново опита Бен. — Имате ли доказателство, че телефонното обаждане, което е уплашило съпруга ви, е идвало от Кери Делкентън?

— Нямам доказателство, но така ми подсказва здравият разум — предизвикателно заяви Андреа.

— Здравият разум, здравият разум — повтори Бен. Знаеше, че съдията най-вероятно ще го отреже, но чувстваше, че сега е моментът съвсем недвусмислено да изложи тезата си. — Говорим за брутално, садистично убийство на мъж в разцвета на силите си, мъж, който е бил нападнат, влачен на дълго разстояние и привързан с вериги за един фонтан. Какво би ни подсказал здравият разум — кой е най-вероятният автор на подобна трагедия? Една девойка, която едва ли тежи и петдесет килограма? Или един убиец на мафията?

— Ваша чест! — удари по масата Лабел. — Да не би да съм пропуснал кога сте обявили началото на заключителните пледоарии?

«Боже, прокурорът пуска шега! — помисли си Бен. — Изненадите никога не свършват.»

— Ваша чест, свидетелката сама повдигна въпроса за здравия разум.

— Но вие го извъртяхте по недопустим начин — отговори съдия Кейбъл. — Възражението се приема. Ако не можете да задавате въпроси, господин Кинкейд, ще прекратя този разпит незабавно.

— Извинете, Ваша чест. Няма да се наложи. — Бен даде вид, че си взема бележка, и премина към следващата част на разпита, която със сигурност нямаше да допадне на съдията повече от предходната.

— Госпожо Макнотън, вие не харесвате особено Кери, нали?

Въпросът явно я изненада.

— Не разбирам какво имате предвид.

— Това е съвсем елементарен въпрос, госпожо. Мисля, че всички останали го разбраха. Нещо повече, те дори вече знаят отговора. Вие не харесвате особено Кери Делкентън, нали?

— Предполагам, че е така.

— Всъщност вие я ненавиждате, нали?

— Не бих се изразила по този начин...

— А аз бих. Презирате я. Готова сте да сторите всичко възможно, за да я видите зад решетките до живот. И дори нещо по-лошо.

— Това не е вярно. Не разбирам защо го казвате.

— Ами... я да видим. Сигурно защото станах свидетел как за малко да й счупите носа в съдебната зала.

— Това беше... Не исках да стане така!

— И защото видях как я съборихте на пода в собствената ми кантора.

— Съжалявам за това, но...

— И защото всеки път, когато говорите за нея, си служите с грозни и обидни думи като «уличница».

— Тази жена уби съпруга ми! — Думите бликнаха от гърлото като внезапно изригнал вулкан. — Тя е убийца!

— Само е обвинена в убийство — поправи я Бен.

— Тя го открадна от мен още преди да го убие! — продължаваше Андреа. — Открадна нежността му. Открадна... любовта му!

— Вие я ненавиждахте, нали? — тихо, но настоятелно попита Бен. — И все още я ненавиждате.

— Да, мразя я — призна Андреа мрачно. — И защо не? Нямам ли това право?

— Вероятно — каза Бен. — Но освен че сте преизпълнена с омраза, забелязах, че имате и... доста буен нрав.

Няколко души — и от залата, и от мястото на съдебните заседатели — се понадигнаха.

Андреа остана поразена.

— Не знам защо вие... — започна.

— Хайде стига, госпожо. Показанията ви изобилстват с прояви на насилие. И всичките те са инициирани от вас.

— Това не е вярно!

— Вие нападнахте клиентката ми в съдебната зала пред очите на стотици свидетели!

По лицето на Андреа избиха червени петна.

— Защото убийцата на мъжа ми излизаше на свобода волна като птичка!

— Нападнахте я още веднъж в кантората ми!

— Помните ли какво ми каза тя?

— Казали сте пред госпожица Маккол, че сте се нахвърлили и върху съпруга си само няколко часа преди да бъде убит.

— Не съм го нападала. Просто...

Бен нарочно се зачете в бележника си, за да могат съдебните заседатели да разберат, че не си измисля:

— Когато се е прибрал у дома, вие сте се нахвърлили върху него с обвинения за връзката, за която вече сте знаели. Според вашите думи напълно сте изгубили контрол. Неколкократно сте го ударили по гърдите. Издраскали сте лицето му с нокти. Дори сте го ухапали.

— Но... но...

— По дясната ръка. В действителност следите все още са личали по време на аутопсията. Мога да ви покажа доклада, ако искате.

— Бях ядосана! — изкрещя Андреа. — Той ми изневери! С една... хлапачка!

— И затова го нападнахте!

— Той не искаше да ме изслуша! — потрепери гласът ѝ. — Опитвах се да поговоря с него, но той не ме слушаше! Не искаше да се откаже от тази курва!

— И него ли мразехте?

— Дали съм го... но аз... Не!

— Но въпреки това се нахвърлихте върху него. И го ударихте многократно.

— Бях ужасена и ядосана.

— Да, така е. При това толкова силно, че сте изгубили самообладание. — Бен направи пауза, преди да нанесе решителния удар: — И само след няколко часа той е бил мъртъв.

Андреа замръзна на мястото си:

— Какво искате да кажете?

— Вие сте имали мотив да убиете съпруга си, нали, госпожо Макнотън? Имали сте мотив, имали сте тази възможност и изгарящата омраза, необходима за подобно деяние!

Лабел скочи на крака:

— Ваша чест, това е нелепо!

— Нещо повече — продължи Бен, — имали сте и нрава, и склонността към насилие, които биха могли да доведат до извършването на подобно ужасяващо и жестоко престъпление!

— Не! — извика Андреа с обляно в сълзи лице. — Това не е вярно. Аз не бих...

— Ваша чест! — изкрещя Лабел. — Това е недопустимо! Свидетелката не е обвиняема по това дело.

— А може би трябва да бъде — отговори Бен.

— Неведнъж в жалката си кариера сте прибегвали до безсрамни тактики, Кинкейд — нахвърли се върху него Лабел, — но този път направо стигнахте дъното!

— Ваша чест — каза Бен, без да му обръща внимание, — прокурорът се намесва в разпита ми!

— Правя възражение! — изрева Лабел. — Протестирам срещу отвратителния начин на провеждане на този разпит и долнопробните обиди към една жена, която все още скърби за убития си съпруг. И най-вече възразявам срещу този противен адвокат!

— Това е лична нападка срещу адвоката на противната страна, която цели да оспори компетентността му — каза Бен и се приближи към съдийската маса. — Искам прекратяване на процеса поради неправилното му провеждане!

Лабел вдигна ръце:

— Поредната подла тактика!

— Съществува съдебна практика, Ваша чест, и вие знаете не ползе от мен, че тя се прилага във всички случаи.

Съдия Кейбъл стана от черния тапициран стол.

— Замълчете и двамата! Приближете се! — кресна той и удари чукчето толкова силно, че Бен се стресна.

Двамата предпазливо се приближиха към масата на съдията.

— Няма да търпя подобно поведение в съдебната зала!

— Просто се опитвам да проведа кръстосан разпит на свидетелката — вдигна ръце Бен.

— Той се опитва да обвини една скърбяща жена в убийство! — притисна го Лабел.

— Млъкнете! — Съдията целият се тресеше от гняв. Остана прав и надвесен над Бен и Лабел като Родоския колос. — Няма да допусна това безобразие да продължи. Ще изгоня и двама ви.

— Но, Ваша чест — настоя Лабел, — той се опитва да намекне, че съпругата на жертвата е убила собствения си съпруг. Това е невероятно.

— Да бе, никога не се е случвало подобно нещо! — възкликна Бен и се наведе през масата. — Ваша чест, имам право да разследвам алтернативни обяснения за извършването на престъплението. А това включва и други заподозрени. В действителност като адвокат на защитата съм длъжен да го направя.

Съдията го изгледа строго:

— И смятате, че убиецът е госпожа Макнотън?

— Няма значение какво смятам аз.

Лицето на съдията се изопна.

— Не мога да се начудя на какви неща са способни адвокатите в днешно време. Да опетните репутацията на невинен човек само за да оневините собствения си клиент! Това е толкова отвратително, че няма да го търпя и минута повече.

— Ваша чест — възпротиви се Бен, — според разпоредбите на Кодекса на професионалната етика аз съм длъжен да осигуря възможно най-пламенната защита на клиента си. Затова, ако съществува друг заподозрян, трябва да изтъкна този факт.

— Вече го направихте. Искате ли да добавите още нещо?

— Ами...

— Знаех си, че не искате. Затова престанете да държите речи и седнете на мястото си. — Той насочи чукчето си към Лабел, сякаш държеше пистолет: — Искате ли да разпитате свидетелката си отново?

— Разбира се!

— Тогава престанете да ръмжите и се захващайте за работа. Веднага!

Бен и Лабел хукнаха да се спасяват от гнева на съдията: Бен — към масата на защитата, Лабел — към свидетелското място.

— Най-напред — започна прокурорът, — искам да изразя съжалението си, че станяхте жертва на това унижително, ненужно и отвратително обвинение.

Андреа продължаваше да плаче безутешно. Лицето ѝ пламтеше, гримът ѝ се беше размазал. Ръцете ѝ се тресяха.

— Искам да ви задам само още няколко въпроса, госпожо, и ще можете да си вървите. Мисля, че всички в тази зала разбират какви са основанията ви да бъдете донякъде враждебно настроена към подсъдимата. Но най-същественият въпрос е...

— Не съм лъгала — прекъсна го Андреа. — Не бих го направила. Наистина не одобрявам стореното от тази хлапачка, но не бих я обвинила в нищо, което не е вярно.

— Оценявам това, госпожо. А сега нека ви задам един недискретен въпрос. Простете ми за тази наглост, но както вече знаем... адвокатът на защитата... — подхвана той, сякаш се готвеше да изрече нещо нецензурно — изказа предположението, че вие сте извършили убийството. Затова нека ви попитам направо, госпожо Макнотън, вие ли убихте съпруга си?

— Не, разбира се, не! — пресекливо възкликна Андреа. — Не бих могла. Не съм способна на такова нещо!

— Знам, но трябваше да ви попитам. Разбирате ли, онова, което адвокатът на защитата забравя, е, че за да извърши такова страховито убийство, човек трябва да бъде воден от нещо повече от гняв. Би трябвало да разполага със средствата да го направи. Кажете ми, по време на убийството разполагахте ли с тежки вериги като онези, с които е било вързано тялото на съпруга ви?

— Не.

— А имахте ли черни кожени дрехи?

— Не.

— А имахте ли нож, подобен на ножа, с който е било извършено убийството?

— Не.

— Добре. Единственият човек, който е имал тези неща — всичките до едно — е подсъдимата. Вие не бихте могли да извършите това престъпление и никакви евтини номера няма да успеят да докажат противното. — Той сниши глас: — Съжалявам, че трябваше да понесете всичко това, госпожо Макнотън. Скърбя за загубата ви и съжалявам, че се наложи да дойдете днес тук.

Сетне вдигна поглед към съдията и завърши:

— Нямам повече въпроси, Ваша чест. Смятам, че е съвсем ясно какво се е случило на Бартлет Скуеър през март. Обвинението се оттегля.

42.

Вечеряха в кантората, всички до един — мрачни и замислени. Обикновено, когато обвинението приключеше с изложението на тезата си и настанеше време за тази на защитата, адвокатите се радваха. Но не и тази вечер. Днес показанията на Андреа Макнотън бяха затъмнили всичко останало.

Включително и разговора в главната заседателна зала.

Бен, Кристина и Кери отново седяха заедно, но този път вместо Кристина да заема стратегическото място между двамата, в средата седеше Кери и усещаше как напрежението расте и от двете ѝ страни.

— Обеща ми, че няма да се налага да давам показания! — каза тя. Мачкаше ръцете си толкова ожесточено, че пръстите ѝ оставяха дълги бели следи. — Ти ми обеща!

— И никой не може да те принуди — отговори Бен. — Петата поправка ти гарантира това право. Просто се опитвам да ти кажа, че според мен би трябвало да го направиш.

— Защо? — попита Кери и притисна с пръсти слепоочията си.

— Кери — започна Кристина, — не можем да отстраним въздействието, което оказаха показанията на Андреа Макнотън. Съдебните заседатели чува думите ѝ и според мен повечето от тях им повярваха.

— Мисля, че Бен проведе страхотен кръстосан разпит — каза Кери.

— И според мен е така. Направи най-доброто, което бе възможно при тези обстоятелства, но фактът си е факт — тя е трагична фигура, съсипана от скръб вдовица. Симпатиите на хората естествено са на нейна страна. И макар Бен успешно да прокара тезата, че е възможно убиецът да е друг, едва ли някой повярва, че Андреа е способна да убие собствения си съпруг.

— Аз го вярвам! — възкликна Кери. — И ти би го повярвала, ако тя те повали на пода няколко пъти!

— Както и да е — намеси се Бен. — Като твои адвокати ние сме длъжни да допуснем най-лошото. Длъжни сме да предположим, че

съдебните заседатели ще повярват на Андреа Макнотън. Трябва да допуснем, че доказателствата на прокуратурата са успели да ги убедят. Може уликите да са косвени, но много такива косвени улики могат да доведат до прочутото «извън всяко съмнение».

Кери разреса с пръсти платиненорусата си коса толкова яростно, сякаш искаше да я оскубе.

— Но защо трябва аз да свидетелствам? Нали имаме и други свидетели?

— Да, имаме други свидетели, но никой от тях не може да каже какво наистина се е случило в онази нощ преди убийството на Джо. Никой друг не знае — каза Бен.

— Освен това — добави Кристина — съдебните заседатели искат да те чуят. Те трябва да те чуят да казваш, че не ти си убила Джо. Благодарение на показанията на Андреа процесът се превърна в публично съревнование между вас двете. Заседателите могат да повярват само на една от вас и трябва да изберат на коя. Вече чува Андреа да казва, че ти си убила Джо, и колкото и да не ти харесва, тя беше убедителна. Трябва да бъдеш поне толкова убедителна. И дори повече.

— Ами кръстосаният разпит? — попита Кери с уплаха в очите. Наложил се Бен да си напомни колко млада е тя и колко ужасно непозната е за нея цялата тази процедура. — Мразя го този Лабел. Ще започне да ми задава въпроси, ще пита за неща, които не знам. Ще се опита да ме подведе.

— Така е — съгласи се Бен. — Ще го направи. Несъмнено съществува подобен риск. Но според мен трябва да го поемем. Просто се налага.

В заседателната зала се възцари кратко мълчание. Кери сведе поглед, облегнала лакти на масата и стиснала глава в дланите си.

— Знаем какво си мислите — най-сетне проговори тя. — Мислите, че ако не дам показания, те ще ме осъдят. Мислите, че ще ми дадат смъртна присъда.

Бен не можа да я погледне в очите.

— Възможно е — произнесе. — Напълно е възможно.

— Съжалявам — изрече Кери едва чуто. — Съжалявам, не мога. Няма да го направя.

— Кери, помисли, преди да... — протегна ръка Кристина.

— Казах вече. Няма да свидетелствам. Казах ви го още отначало и нищо не се е променило.

— Но защо, Кери?

— Просто няма да го направя — извърна се тя. — Не мога да ви обясня, но не съм в състояние да дам показания. Няма да дам.

Кристина скочи и закрочи из стаята.

— Не разбирам! Защо да не можеш да дадеш показания, ако...

— Ако съм невинна ли? — прекъсна я Кери. — Ти не вярваш, че не съм го убила, нали? Никога не си ми вярвала. Бен ми вярва, но ти — не! Смяташ ме за убийца!

— Не съм казвала подобно нещо!

— Не е нужно да го казваш!

Бен се опита да застане между двете жени:

— Кери, сигурен съм, че Кристина не искаше да каже това.

— Напротив!

— Но аз наистина съм объркана. Ако не си го извършила, защо не искаш да го заявиш пред съдебните заседатели? Защо не можеш да дадеш показания?

— Омръзна ми да обсъждаме това — повиши глас Кери. За пръв път част от страха и тъгата ѝ избледняха и отстъпиха място на гнева. — Знаете решението ми. Нали вие работите за мен? Трябва да измислите какво да правите в съдебната зала утре. Защото аз няма да дам показания.

— Нито пък аз!

Бен рязко се извърна. Очите му се разшириха, когато видя тъмната, заплашителна фигура в коридора, заобиколена от трима бодигардове.

— Катрона!

Кристина и Кери се отдръпнаха от вратата.

Катрона бавно влезе в стаята. Пазачите му го следваха по петите.

— Какво търсиш тук? — Коленете на Бен омекнаха.

— Нали ти ме повика? — заяви Катрона със стържещ глас. Бръкна в джоба си и извади официален, запечатан документ, състоящ се от една страница. — Получих тази призовка.

— Това се отнася за съда, за утре — преглътна Бен.

— Аз пък реших да поговорим тази вечер — приближи се мъжът, без да откъсва очи от Бен. — Знаеш ли какво? От двайсет и три години

съм в този бизнес, десетки пъти са ме подлагали на разследване, но за пръв път някой има дързостта да ми изпрати призовка.

Пръстите на Кристина трескаво навиваха кичури коса.

— Е, сигурно поне смелостта на този човек събужда у вас възхищение... — рече плахо.

Той я изгледа сурово:

— Нищо подобно. Мисля, че трябва да го науча на малко уважение. — Смачка призовката и я натъпка в джоба на ризата на Бен. — Ако искаш да говориш с мен, ела и говори, както направи първия път. Но задръж тия жалки листчета за себе си. — Приблужи лице до неговото: — Ако не можеш сам да се научиш на добри обноски, ще накарам момчетата си да ти покажат.

— Не ме е страх от теб — заяви Бен. Най-голямата лъжа, която бе произнасял, откакто бе във втори клас.

— А би трябвало — забодде показалец в гърдите му Катрона. — Сега ме чуй. Знам, че онзи нещастник Макнотън ме е разследвал. Дори накарах някои от момчетата си да се заемат с този случай, но не съм го убил аз. Не съм го извършил и не съм разпореждал да го извършат. Нямам нищо общо с това.

— Не съм сигурен, че ти вярвам — предизвикателно заяви Бен.

— Кинкейд, неуважението, което проявяваш, направо ми лази по нервите. Не насилвай късмета си.

— А кой друг може да убие Макнотън по този ужасен начин? Кой друг би го направил толкова публично?

— Аз това ли бих сторил? Чуй ме, нещастнико, твърде много филми гледаш! Да не мислиш, че имам нужда от публичност? Нищо подобно. Мамка му, всичко, което правя, трябва да бъде колкото се може по-скрито. Затова не взривявам сгради, не слагам отрязани конски глави в леглата на хората и не връзвам трупове за фонтани.

— Добре — каза Бен, — точно това кажи на съдебните заседатели. Важното е аз да имам възможността да ти задам този въпрос пред тях.

— Май не ме чуваш, глупако! Няма да свидетелствам. Нямам нужда и не искам подобна публичност, не искам да отговарям на никакви въпроси, които прокурорът би могъл да ми зададе, и ако ти е мил животът и животът на твоите приятели, ще ме оставиш на мира.

— Задължен съм да защитавам клиентката си с всички сили.

— Знам това. Защо мислиш, че изобщо разговарях с теб, по дяволите? Не бях длъжен да ти казвам нищо на пистата, не съм длъжен и сега. Правя го, защото ми е мъчно за клиентката ти. Мисля, че някой иска да я натопи, вече ти го казах. Знам, че искаш да ме представиш като чудовище от филмите, но аз имам чувства като всеки човек. Затова ти помогнах. А как ми се отплащаш ти? С призовка!

Бен си пое дъх:

— А ако допуснем, че изходът от процеса зависи от твоите показания?

— Да си представим, че нямаш разум дори колкото Бог е дал на един охлюв и наистина ме призовеш в съда. Да не смяташ, че ще призная, че съм убил Макнотън? Тц! Но ще кажа, че е взимал подкупи и точно затова е бил понижен в длъжност. Те не могат да докажат нищо, много внимавам за тези работи. Но и бездруго знаят и точно затова го разжалваха.

— Ако е вярно, защо отново го повишиха?

Катрона се отдръпна и пъкна палци под реверите си:

— Имам известно влияние в този град, Кинкейд. Дори и в полицейското управление.

— Не вярвам, че...

— Вярвай в каквото си искаш. Но ето как стоят нещата: ако ме призовеш да свидетелствам, ще повтора думите на Джо Макнотън при последната му среща с един от моите хора. Казал е, че се бои да не би твоето момиченце тук да го убие.

— Това не е вярно! — извика Кери.

— Всъщност казал, че тя го нападнала с нож и заплашила, че ще го нареже на парчета и ще го изложи на показ, та да могат всички да разберат какъв гаден неверник е той.

— Не вярвам нито дума. Това е лъжа! — каза Бен.

— Може и да е, но може и да не е. Само че точно това ще кажа, ако ме принудиш да свидетелствам. Така че, помисли, Кинкейд, добре помисли. Наистина ли искаш да застана на свидетелското място? Според мен не искаш. — Той бутна Бен силно и тялото му се залепи за стената. Сетне му обърна гръб и измърмори: — Хайде, момчета, да си вървим.

* * *

Единайсет през нощта.

Бяха минали няколко часа, но хората в заседателната зала, въпреки всичките си намерения и усилия, не бяха напреднали особено.

— Просто не знам какво да мисля, Бен — каза Кристина. — Съжалявам, че ще бъда толкова жестока, но просто не знам какво ще правим.

— Ще призовем Катрона, както планирахме.

— Не чу ли какво ти каза той? — възкликна тя.

— Не ми пука за заплахите му.

— А би трябвало! Дори да нямаш достатъчно здрав разум, за да проумееш, че той заплашва теб и приятелите ти, трябва да си съвсем наясно, че се готви да лъжесвидетелства. Ще наговори всякакви лъжи.

— Ще го разпитвам като враждебно настроен свидетел. Ще докажа, че лъже.

— Искаш да кажеш, че ще опиташ да докажеш. Но той не е глупак, Бен. Ни най-малко.

— Е, все нещо трябва да направим — удари Бен с ръка по масата. — Може и да не сте учили това по съдебна тактика, но след обвинението идва ред на защитата. А това означава, че утре сутринта в девет часа съдия Кейбъл ще очаква от мен да призова първия си свидетел. И най-добре да имам такъв!

Лавинг се втурна в стаята с радиотелефон в ръка:

— Капитане, търсят ни по телефона. Сержант Матюс.

— Какво иска този кучи...

— Не търси теб — уточни задъхан Лавинг. — Искане да говори с Кери.

— Моля? — сепна се Кери.

— Намерили са брат ти.

— Кърк? — Тя разтвори устни със странно, смесено изражение.

— Къде е?

— На покрива на Оклахома Банк. И заплашва, че ще скочи.

43.

Трима въоръжени полицаи преведоха Бен и Кери през кордона около сградата, в която се намираше Оклахома Банк. Тя бе на петдесет и няколко етажа и беше най-високата постройка в Тулса. Качиха се с асансьора на последния етаж и се втурнаха по стълбите към покрива.

Когато излезе от люка, Бен сякаш попадна в съвършено различен свят. Над главата му кръжаха хеликоптери и силните им прожектори осветяваха мрачната сцена. По целия покрив се щураха полицаи, но гледаха да стоят на разстояние от самотната човешка фигура на ръба. Само един цивилен стоеше на десетина метра от мъжа и държеше мегафон в ръка.

Арлен Матюс, разбира се. Отново се навираше в очите на Бен като злокачествен струпей, който не иска да зарасне.

Цялата сцена изглеждаше на Бен твърде зловеща, защото много му напомняше за нощта, когато бе арестуван — хеликоптерите, ченгетата, самият Матюс. Но през онази нощ всичко бе просто театър, подготвен от Матюс и приятелчетата му и целящ да го сплаши и унижи. Този път беше съвсем истинско. Кърк Делкентън стоеше на ръба на покрива и заплашваше, че ще скочи. Трябваше да направи само една мъничка крачка. И можеше да го стори много преди някой да успее да се приближи до него. Никой не бе в състояние да го спре.

— Хванете го! — изпищя Кери. Бе осъзнала какво се случва. — Някой да го спре!

— Опитват се, госпожо — каза един униформен полицаи наблизко, — но не могат да направят много. Заплашва, че ще скочи, ако някой го доближи. И май наистина ще го направи.

— Как се е качил на покрива? — попита Бен.

— Нямам представа — отговори полицаят. — Сигурно се е промъкнал в работно време, а след това се е скрил някъде на стълбището, докато е минавала охраната. Но това са само предположения.

— Защо точно тук? — попита Бен. — Сигурно има други места, на които е по-лесно да се самоубие човек.

— По-лесни — да, но малко от тях са по-сигурни — каза полицаят и обходи с поглед околността. — Ако се отблъсне рязко от сградата, няма сила на света, която може да го спаси.

— Някой да му помогне! — извика Кери. — Моля ви!

— Кърк, сестра ти е тук — съобщи Матюс по мегафона.

Тези думи незабавно въздействаха на Кърк.

— Не! Отпратете я! Не я искам тук! — закрещя той.

— Кърк, тя се тревожи за теб — странно, някак нечовешки прозвуча гласът на Матюс. — Не иска да ти се случи нищо лошо.

— Казах да я отпратите! Не искам да ме вижда така!

— Тогава се дръпни от ръба. Нека да те отведем у дома.

— Там вече няма нищо за мен. Нямам нищо никъде! — Кърк внезапно се свлече на колене. — Всичко свърши за мен...

— Не говори така, Кърк. Нищо не е свършило. Не и докато сам не го пожелаеш.

Бен наблюдаваше разтърсващата сцена отзад. Кери се притискаше плътно до него.

— Какво става? — попита я той. — Знаеш ли какво го е разстроило толкова?

Кери не отговори веднага.

— Кери? — хвана я той за раменете. — Кери, ако знаеш нещо, трябва да го кажеш на полицията!

— Знам какво му има — тихо каза тя.

Той я придърпа по-близо:

— Кери, това има ли нещо общо с делото?

Появата на сержант Матюс ги прекъсна:

— Можете ли да ми подскажите какво да му говоря? Нещо, което да го убеди да се отдръпне от ръба?

Кери се поколеба, преди да отговори.

— Кажете му, че е получил прошка — прошепна.

— Прошка ли? Че какво е направил?

Тя поклати глава:

— Просто му го кажете. Кажете му, че вече няма значение. Че всичко е свършило.

Матюс се намръщи:

— Не можете ли да ми дадете нещо, за което да се хвана? Колкото повече информация имам, толкова по-добре ще си свърша

работата.

— Само това мога да ви кажа.

Матюс се върна на предишното си място. Колкото повече се приближаваше към Кърк, толкова повече се паникьосваше другият мъж.

— Кърк... чуй ме...

— Какво? — рязко вдигна глава Кърк.

— Кърк... получаващ опрощение.

— Грещиш! — извика в отговор Кърк. Лицето му беше мокро и блестеше под силната светлина, която хвърляха прожекторите от кръжащите над тях хеликоптери. — Никога няма да получа опрощение. Няма достатъчно строго наказание за мен. Дори Бог ми обърна гръб!

— Чуй ме, Кърк, не знам коя църква посещаваш, но когато бях малък, нас ни учеха, че Бог никога не обръща гръб на никого. Всички сме грешни, но Бог ни прощава.

— Не и този път — каза Кърк и погледът му бавно се върна на ръба на покрива. — Не и сега.

— Не прави глупости, Кърк. Нека да поговорим малко. Няма защо да бързаш.

— Всичко свърши — каза Кърк с равен глас и се приближи към ръба. — Време е да се сложи край.

Тялото му се залюля напред-назад в самия край на покрива.

— Кърк, чуй ме! — Матюс се въртеше на всички страни с надеждата да получи някаква помощ. — Ще направим каквото поискаш. Виж, доведохме сестра ти. Ще я пратя да поговори с теб. Тя...

— Не! — изкрещя Кърк и пристъпи крачка. След секунда вече го нямаше.

Бен и Кери се спуснаха към ръба. Съвсем навреме, за да видят как тялото се изгубва от погледа им и се носи стремително надолу като на въздушен акробат, как безмълвно лети към безмилостната реалност на твърдия паваж петдесет етажа по-долу.

— Кърк! — изпищя Кери, строполи се на колене и закри лицето си с ръце. Бен клекна до нея, притисна я силно до себе си. — Кърк!

Но беше твърде късно. Вече никой не можеше да направи нищо за Кърк — нито Кери, нито Бен, нито сержант Матюс, нито дори Бог.

Бъдещето не криеше нищо за Кърк — единствено студена, жестока смърт. И живот в отвъдното, ако отец Дани имаше право. Какъвто и да беше този живот, не бе възможно да е по-жесток от живота, който Кърк бе напуснал.

* * *

Часове по-късно в полицейското управление Кери се бе възстановила достатъчно, за да може да говори свързано. Лицето ѝ беше зачервено и подутото от плач. Очите ѝ бяха толкова уморени, че едва успяваше да ги държи отворени.

— Хайде — подкани я Бен и обгърна раменете ѝ с ръка, — ела да те заведа у дома.

Тя поклати глава с малкото сила, която ѝ бе останала:

— Не, трябва да поговорим.

— За... нас ли?

— За процеса.

— Кери, мисля, че сега не е моментът. Не и при тези обстоятелства.

— Вече мога да свидетелствам.

Бен я зяпна с полуотворена от учудване уста:

— Не разбирам...

— Вече мога да свидетелствам. Искам да свидетелствам.

— Но нали каза, че...

— Не разбираш ли? — Тя вдигна глава и отправи умолителен поглед към небето. — Вече всичко се промени. Всичко.

44.

Съдебната зала беше притихнала като на погребение, когато Кери Делкентън зае мястото си на свидетелската скамейка. Да се твърди, че съществува някакъв интерес към показанията ѝ, би било равносилно на твърдението, че в зоологическата градина има животни. Всички погледи бяха приковани върху Кери. Всички подозираха същото, което и Бен — че изходът на процеса зависи от онова, което предстои да се случи през следващите няколко минути.

След смъртта на Кърк съдия Кейбъл бе прекратил делото за два дни и бе обяснил на съдебните заседатели, че обвиняемата внезапно е изгубила брат си, затова Бен знаеше, че сега те ще изпитват известно състрадание към променената фигура, която седеше в центъра на събитията, точно пред тях. Очите на Кери бяха ужасно зачервени. Беше плакала твърде дълго и бе спала съвсем малко. Макар обикновено да се бе държала спокойно и уравновесено в съдебната зала, в походката ѝ винаги се бе долавяла енергичност, а в очите ѝ — оживление. В крайна сметка, тя бе само на деветнайсет години. Но днес нещата бяха различни. Днес тя пристъпваше бавно и някак несигурно. Седеше пред съдебните заседатели напълно безпомощна — сякаш неспособна да направи нещо друго, освен да отговаря на въпросите, които ѝ задаваха и на които, както бе казала на Бен, вече може да отговори истината.

— Кога напуснахте Страуд и се преместихте в Тулса? — попита Бен, след като приключиха с въвеждащата част.

— Веднага след като градът бе връхлетян от торнадо от пета степен. Преди малко повече от година. — Гласът ѝ беше равен и безизразен, но едновременно с това звучеше силно прочувствено. — Годиinata беше трудна и за мен, и за брат ми.

— Какво се бе случило?

— Ние... изгубихме родителите си. — И този път фактът, че не даваше воля на чувствата си, а се бореше с тях, придаде на думите ѝ много по-трагично звучене. — Бяха млади — малко над петдесетте — но се случи ужасно нещастие. Катастрофа. Прибирали се у дома късно през нощта и изневиделица отнякъде на кръстовището ги връхлетял

някакъв камион и... — Когато тя замълча, Бен осезателно почувства напрежението, яростната енергия, с която тя се бореше да потисне мъката си. — Загинали са на място.

— Какво означаваше това за вас?

— Бяхме напълно объркани. Двамата с Кърк просто не знаехме какво да правим — аз дори още не бях завършила гимназия. И двамата работехме в супермаркет «Ганжер». Беше добре за две деца, които си живеят у дома. Но след като татко почина — а нямаше застраховка — не можехме да свързваме двата края. А после, след като торнадото разруши магазина... — тя сведе глава — ами това беше последният удар. Вече нищо не ни задържаше в Страуд. Затова дойдохме в Тулса.

Бен продължи да води разпита бавно и спокойно. Засега тя се справяше великолепно, но той знаеше, че и съвсем дребно нещо може да я извади от равновесие.

— Вероятно не ви е било лесно да вземете това решение.

— Да напуснем всичко познато и да се преместим в град, където не познаваме никого ли? Да, може да се каже, че ни беше трудно. — Кери вдигна поглед и за пръв път в очите ѝ проблесна искра: — Но в същото време това беше едно приключение, нали разбирате? Започвахме на чисто и оставяхме зад себе си болката от миналото. — Тя поспря за момент, сетне продължи: — Чух какво каза за мен тази... психоложка, за това, че множеството травми и промяната на жизнената ми среда са разстроили съзнанието ми. Но тя греши. Все още имах Кърк, главата ми си беше наред, пък и в крайна сметка не се местехме на луната! Трябваше да се махна от Страуд. Ако бях останала, щях да се чувствам още по-зле. Дори сега продължавам да смятам така.

— Какво се случи с вас, когато дойдохте в Тулса? — попита Бен. Високо оцени нежеланието ѝ да се прави на мъченица и стремежа ѝ да се защити от обвиненията, че е ненормална, но в същото време, ако искаше да спечели симпатиите на съдебните заседатели, те трябваше да осъзнаят в какво кошмарно положение се е намирала. — Всичко по план ли вървеше?

— Не, нищо не вървеше по план. Всичко се оказа по-трудно, отколкото бях предполагала. Не можехме да си намерим квартира по джоба. Не можех да си намеря работа. Имаше само зле платена работа — в заведения за бързо хранене и други подобни. Ние не можехме да живеем с толкова пари дори в Страуд, камо ли да оцелеем в големия

град. Освен това Кърк не работеше. По това време той имаше... емоционални проблеми. Смъртта на родителите ни му се отрази тежко, а торнадото — още по-тежко. Той все още разговаряше с мама и татко, сякаш бяха при нас, в стаята, а нощем спеше във ваната, защото смяташе, че там ще е в безопасност, ако отново ни връхлети торнадо. Винаги е бил някак... объркан и нещата около него все повече се влошаваха. Наистина не беше добре. Затова не можеше да започне работа. Трябваше да се оправям сама.

— И затова започна работа като стриптийзьорка в клуба, така ли?

— Това бе единствената работа с прилична заплата, която успях да намеря — ако не броим незаконните професии, които бяха още потблъскващи от стриптийза. Противно на това, което чухте, никога не съм проституирала и никога не бих го сторила. Работата като стриптийзьорка също не ми харесваше — беше унижителна и, честно казано, доста тежка. Да се обличаш като медицинска сестра, като учителка или като каквото и да е там, а след това да събличаш дрехите една по една пред тълпа от ревящи мъже! Но парите стигаха, за да наема малък апартамент, в който да живеем двамата с Кърк. Освен това се сприятелих с някои от момичетата. Не мога да ви опиша колко ми помогна това. Говорете каквото искате за тези момичета, но когато човек е сам в голям град, няма нищо по-хубаво от приятелите. Които и да са те.

— Беше ли щастлива по това време?

— «Щастлива» е силна дума. Просто успях да оцелея. Хранех се редовно. Но в същото време нямах никаква сигурност. Ако пропуснех дори една заплата, веднага щяхме да останем на улицата. Постепенно започнах да губя съня си от притеснение какво би станало, ако остана без работа. — Тя спря и се замисли. — Не, не мога да кажа, че бях щастлива. Балансирах върху много тънко въже и знаех, че то може да се скъса всеки момент. Но въпреки това положението ми беше по-добро, отколкото преди.

Както винаги, Бен не изпускаше от очи съдебните заседатели. Явно слушаха внимателно, поглъщаха всяка дума от разказа ѝ. По нито едно лице не се четеше открито презрение или недоверие. Но едновременно с това Бен знаеше, че ще трябва да им предложи много повече, ако искаше да поправи злото, сторено от показанията на Андреа Макнотън и на останалите свидетели на обвинението.

— Кери, ще разкажеш ли на съдебните заседатели кога се запозна с Джо Макнотън?

Неволно потръпване подсказа на всички присъстващи, че тази тема беше по-мъчителна и по-неприятна за нея от предишната. Но тя самоотвержено отговори:

— Случи се около четири месеца след като започнах работа в клуба. Той дойде там със свои колеги полицаи. Усетих, че ме наблюдава, докато изпълнявах номера си, но какво от това! Всички ме гледаха. Само че у Джо... имаше нещо много по-настойчиво. Нещо, което се запечата в паметта ми.

— Направи ли опит да установиш контакт с него по време на... работа?

— О, не, приключих номера си и напълно забравих за него. Докато не стана време да си тръгвам, точно след полунощ. — Последва леко колебание и тя продължи: — Той ме чакаше в уличката зад клуба.

— Разговаря ли с него?

— Отначало не. Изтичах обратно в клуба и заключих вратата. Може и да съм от Страуд, но не съм глупачка. Когато видях, че някой мъж се навърта в тъмна уличка, бягам.

— Но това се промени.

— Да. Той ме заговори през вратата. Увери ме, че няма да ми стори зло или да ме насили. Показа ми значката си. Каза, че ме е забелязал по време на шоуто и съм го грабнала — това бяха думите му. «Грабна ме.» Попита дали ще му окажа честта да ме изпрати до колата ми. Наистина беше много очарователен. И лека-полека... аз се поддадох.

— Позволи ли му да те изпрати до колата?

— О, да. А на следващата вечер той отново дойде в клуба. И този път ме закара до вкъщи. И така нещата потръгнаха...

— И станахте любовници?

Бен и Кристина обсъждаха часове наред коя би била най-подходящата дума, така че да не изглежда престорено свенлива и едновременно с това да не представя нещата в прекалено лоша светлина.

— Така стана — каза тя и вирна брадичка. — Но не забравяйте едно: аз не знаех, че той е женен. Не носеше халка и нито веднъж не

спомена за това. Дори говореше, че не след дълго ще се оженим. Освен това за мен Джо беше истинска утеха. Твърде дълго време бях живяла на ръба, напрегната и несигурна. С Джо всичко изглеждаше някак по-добре. Имах усещането, че той може да се справи с всичко. Беше забавен и ми вдъхваше спокойствие. Каза, че имал много пари и че след като се оженим, вече няма да ми се налага да работя като стриптийзьорка. Обещавахе да се погрижи за мен. Да се погрижи за всичко. — Бен усети как бронята ѝ се пропука почти незабележимо, долови дълбока и искрена болка. — Не можете да си представите колко приятно ми бе да чуя това. Наистина не можете да си представите!

— Колко време продължи връзката ви?

— Малко повече от два месеца.

— А междувременно... — Бен облиза устни и преосмисли намерението си. Въпросът беше деликатен и макар да бе необходимо да го зададе (по-добре той, отколкото Лабел), трябваше да внимава как точно да се изрази. — Съществувахе ли нещо във вашата връзка, което да те притеснява?

— Да — заяви тя направо. — Сексът. Няма да се преструвам на целомъдрена. Може и да идвах от Страуд, но знаех как стоят тези неща. И все пак онова, което Джо обичаше да прави... ме шокираше. Дори ме ужасяваше. Сигурно дълбоко в сърцето си винаги ще си остана провинциалистка. Никога не бях чувала нищо подобно на онова, които той искаше да правим — нито за бичовете, нито за веригите, нито за кожените дрехи и други подобни неща. Майка ми никога не ми е говорила за такива работи, повярвайте. А той искаше да го правим непрекъснато, при всяка възможност, което невинаги беше удобно. Особено ако и брат ми беше вкъщи. — Ръцете ѝ се отпуснаха на ръба на парапета и тя леко се приведе напред: — Сега съзнавам, че е искал всичко това от мен, защото жена му му е отказвала. Получавахе от мен онова, което не можеше да вземе от нея. Но тогава все още не го знаех.

— Не се ли научи постепенно да... се наслаждаваш на нещата, които правехте с Джо Макнотън?

— Не, никога. Знаем какво казаха свидетелите на обвинението. Че съм имала какви ли не извратени предпочитания. Че съм била като пристрастена към секса. Но това не е вярно. Джо искаше нещата да

стават по този начин. Аз исках само... — гласът ѝ заглъхна — някой да се грижи за мен.

— Кери, някои от колегите на Джо твърдяха, че ти си била инициаторката на тези сексуални практики.

— Знам, но да не би да са били там? Не. Не знам защо твърдят подобни неща. Не знам какво е говорил Джо пред мъжката си компания в мое отсъствие. Той излъга мен, защо да не е излъгал и тях? Мъжете обичат да се хвалят със сексуалните си подвизи пред приятелите си. Вероятно се е представял като истински жребец, на когото не мога да се наситя. Сигурно това доста е увеличило популярността му в полицейското управление.

Бен видя как една възрастна жена от горния ред на съдебните заседатели бавно поклати глава. Тя разбираше какво иска да каже Кери. Но дали ѝ вярваше?

— Тези полицаи — продължи Кери, — тези така наречени приятели на Джо се опитват да си го изкарат на мен още от мига, в който тялото бе намерено на Бартлет Скуеър. Не бих искала да изглеждам като параноичка, но е истина. Всички те знаеха за мен и никак не ме одобряваха. Не знам защо. Може би му завиждаха, а може би са били приятели на съпругата на Джо. Не знам. Сигурно са смятали, че унижавам жената, за чието съществуване дори не подозирах. Но знам едно — те пристигнаха в апартаментата няма и час след като бяха открили тялото на Джо. Бяха твърдо решили да докажат, че аз съм го убила. И досега не са се отказали. Дори започнаха да ме следят, да наблюдават кантората на адвокатата ми, да подхвърлят разни ножове...

— Възражявам — надигна се Лабел и за пръв път разкъса мрежата на обаянието, която Кери плетеше. — Не е доказано, че полицаите са подхвърлили ножа.

— А кой друг би могъл... — подхвана Кери, но съдията ѝ нареди да мълчи.

— Тя е свидетелят, а не господин Лабел — отговори на обвинението Бен.

— Приемам възражението — заяви съдията. — Да се придържахме към фактите. Само това, което е чула или видяла.

— Добре, Ваша чест — тихо каза Кери.

— Кери — попита Бен, — независимо от резервите си, искаше ли връзката ти с Джо да продължи?

— Разбира се, че исках. Дори за толкова кратко време бях станала силно зависима от него. А и той повтаряше, че ще се ожени за мен. Беше като сбъдната мечта. Само за това си мислех.

— А смяташе ли, че говори сериозно?

— Но ние разглеждахме пръстени! — изрече Кери напрегнато от ограденото с перила свидетелско място. — Избрахме църква. Дори обсъждахме датата. Каза, че искал да изчака до юни, защото тогава се била омъжила майка му. Разбира се, сега осъзнавам, че само е отлагал. Залъгвал ме е възможно най-дълго, преди да науча истината.

Бен се отдалечи от подиума.

— Кери, кога откри, че Джо е женен?

— Когато Андреа Макнотън се появи на прага на дома ми.

Бен замълча за момент, за да даде възможност на съдебните заседатели да осъзнаят напълно целия ужас от ситуацията.

— А преди това изобщо ли не си подозирала за съществуването й?

— Ни най-малко. Бях като вцепенена. Вцепенена и разтърсена. — Тя закри очите си с ръка. — Не знаех какво да мисля — промълви едва чуто. — Не можех да повярвам!

— Какво ти каза госпожа Макнотън?

Кери подсмръкна, изтри очите си и продължи:

— След като ме убеди, че наистина е тази, която твърди, тя настоя да прекъсна връзката си със съпруга й.

— И ти какво отговори?

— Не мога да кажа със сигурност. Бях направо слисана. Опитайте се да разберете — бях заложила всичките си надежди, всичките си мечти, цялото си бъдеще на този мъж. А сега някаква жена се появяваше на вратата ми и искаше да ми отнеме всичко, което притежавах, или поне смятах, че притежавам, с едно щракване на пръстите. Просто... не можех да го понеса.

— Съгласи ли се да престанеш да се виждаш с Джо?

— Как бих могла? Целият ми свят се въртеше около него. Но не съм изричала нито едно от ужасните неща, които твърди тя. През повечето време стоях като няма и просто не знаех какво да кажа.

— А как реагира тя, когато отказа да прекратиш връзката си с Джо?

— Удари ме — отговори Кери. — Много силно. — В гласа ѝ още веднъж се прокрадна нотка на напрежение. — Повали ме на пода и започна да ме рита. Синините личаха дни наред. Струваше ми се, че ми е счупила някое ребро — толкова ме болеше.

— Ти отвърна ли на ударите?

— Опитах се, но изобщо не бях в категорията ѝ. Нещата не бяха такива, каквито ги описа. Не бих я нападнала. Тя се нахвърли върху мен. Напълно изгуби контрол. Имах чувството, че ще ме убие!

Бен отново скришом погледна към съдебните заседатели. Показанията на Кери бяха в пълно противоречие с онова, което им беше казала Андреа. На кого ли щяха да повярват?

— Как успя да се измъкнеш?

— Кърк се прибра. И слава богу! Не изпитвам никакво съмнение — ако не си беше дошъл в онзи момент, сега щях да съм мъртва. Той я дръпна от мен и я изхвърли през вратата. Но тя дори тогава пицеше и проклинаше, драскаше го с нокти и го удряше с юмруци. Направо беше превъртяла. Спомням си, че когато си тръгна, Кърк каза: «Ако не я затворят скоро, тази жена ще вземе да убие някого».

— Ваша чест, трябва да възразя — скочи на крака Лабел. — Твърдението се опира на слухове. Освен това, колкото и да сме очаровани от историята на подсъдимата, тези глупости са просто нагъл опит да се zlepостави Андреа Макнотън.

— Ваша чест — намеси се Бен, — тя има право да разкаже на съдебните заседатели онова, което се е случило.

— Възможно е — каза Лабел, — но няма право да оневинява себе си, като обвинява друг човек.

— Както вече казах и както всички в тази зала знаят, защитата има право да излага алтернативни теории, обясняващи извършването на престъплението.

— Но съществуват понятия като добро и зло — отекна гласът на Лабел в цялата зала. — А онова, което се опитват да направят те, е зло. Андреа Макнотън е жертва. Това е само противен опит от страна на подсъдимата да отхвърли обвиненията, като твърди, че госпожа Макнотън е извършила убийството.

За изненада и на двамата адвокати Кери се обади от мястото на свидетеля:

— О, не, Ваша чест, това не вярно. Няма нищо подобно.

Съдия Кейбъл смъкна очилата си и втренчи поглед в нея:

— Моля? Какво не е вярно?

— Това, което твърди той — отвърна Кери. — Не се опитвам да обвиня госпожа Макнотън в убийство.

— Така ли?

— Да. Признавам, че го сторих преди. Не че някога наистина съм го вярвала, но подсказах тази възможност. Само че аз знам, че не го е извършила тя. И независимо колко ме мрази, не искам да плаща за престъпление, което не е извършила. Изживяла съм го и не го пожелавам на никого.

— И откъде сте толкова сигурна, че не тя е убила съпруга си? — попита съдия Кейбъл.

Кери преглътна мъчително и го погледна право в очите:

— Защото знам кой го направи. Не бях аз, не е била и Андреа Макнотън. — Тя замълча, в съдебната зала се спусна оглушителна тишина. — Беше брат ми. Кърк Делкентън.

45.

Съдебните заседатели не бяха единствените хора в залата със слисано изражение. Всички присъстващи — зрители, свидетели и служители — бяха еднакво изненадани. Половината от репортерите бяха скочили на крака и се бяха запътили към изхода с мобилни телефони в ръка, за да съобщят за този нов обрат в хода на делото. Съдията яростно блъскаше с чукчето по масата в опит да въдвори някакво подобие на ред.

— Ако не запазите тишина, ще опразня залата! — извика той. Погледна към свидетелката от високото си място, на лицето му бе изписана смесица от подозрителност и загриженост. — Млада госпожице, разбирате ли какво казахте?

— Да, Ваша чест, но това е истината. Не можех да го кажа преди, но сега, след като Кърк вече го няма, трябва да бъда честна. Не желая да отида в затвора заради нещо, което не съм направила, а не искам подобна участ да сполети и Андреа Макнотън. Беше Кърк, Господ да се смили над душата му. Кърк го извърши.

Бен отново зае позицията си зад подиума, за да продължи разпита:

— Кери, би ли могла да се върнеш малко назад и да обясниш на всички какво се случи, след като Андреа Макнотън си тръгна от апартамента? В нощта, когато е бил убит Джо Макнотън.

— Джо дойде у дома около час след като тя си бе отишла. Вече приближаваше полунощ. Очевидно Андреа се бе прибрала и му бе поставила ултиматум. Не му беше дала никакъв избор. Не мисля, че той искаше да прекъсне връзката ни — поне не още. Смятал е, че разполага с още няколко месеца, за да... ме използва, преди да сложи край. Но Андреа бе успяла да се наложи. Затова той дойде у дома и съвсем ясно ми заяви, че всичко е приключило. Че това е краят. Че няма да има никаква сватба и че никога повече няма да го видя.

— Ти как прие тази новина?

— Недобре. Но моята реакция бе нищо в сравнение с тази на Кърк.

— Обясни ни, ако обичаш.

— Кърк все още беше там и беше малко възбуден след сблъсъка си с госпожа Макнотън. Откакто я бе изхвърлил от апартамента, не спираше да злослови и за двамата, та чак пяна излизаше от устата му. С Кърк бяхме много близки. Винаги е било така. Той искаше да ме защитава. Смяташе, че е негов дълг да се грижи за мен. А трябва да разберете и още нещо — не само аз очаквах с нетърпение сватбата си с Джо, не само аз виждах в нея избавлението си. Същото се отнася и за Кърк.

— Кърк имал ли е... емоционални проблеми и преди това?

— О, да. Точно затова го изключиха от гимназията. Няколко пъти беше арестуван от полицията в Страуд за прояви на хулиганство и за други дребни провинения. Знаех, че той се нуждае от професионална помощ, но няма можем да си го позволим? Парите едва ни стигаха, за да се прехранваме. — Кери пое дълбоко дъх и продължи: — Страдаше от свръхсилна параноя, че всички се опитват да се докопат до него или до мен. Освен това имаше и редица... сексуални проблеми. Така и не разбрах дали е гей, бисексуален и въобще какъв точно. Според мен и самият той не знаеше. Беше объркан. Добавете и другите ни тревоги и ще добиете представа колко сериозно беше положението. Колкото и да обичах Кърк, трябва да призная, че той беше сериозно болен. И когато Джо пристигна и ми съобщи, че всичко свършва, това преля чашата. Брат ми направо откачи.

— Нападна ли Джо във вашия апартамент?

— Опита се. Всички се борихме известно време. Сигурно кожата ми под ноктите на Джо е оттогава. Но Джо беше по-едър, по-силен и умееше да се бие много по-добре. Изблъска Кърк и успя да излезе.

— Какво стана след това?

— Кърк съвсем рухна. Искам да кажа, че никога преди не бях го виждала в такова състояние. Крецеше безпаметно: «Никой не може да се отнася с Кери така! Ти превърна сестра ми в курва!». Всякакви лудости. Наистина лудости. А след това ме изгледа с най-ужасното изражение, което съм виждала през живота си, и каза: «Кери, ще убия това копеле. Ще го нарежа на парчета, докато не остане нищичко от него».

Стоицизмът, който Кери бе проявила при предишните си показания, се беше стопил. Очите ѝ бяха разширени. Гърдите ѝ

трескаво се повдигаха, ръцете ѝ трепереха.

— Опитвах се да го спра. Наистина се опитах. Но нищо не можех да направя. Той навлече чифт ръкавици, след това изтича в кухнята и грабна един от кухненските ми ножове. Прокурорът беше прав. Ножът наистина е мой, както и веригите. Кърк ги взе от спалнята ми. Опитвах се да му препреча пътя, но той беше твърде силен и... аз... — Гласът ѝ заглъхна. — Изхвърча навън, като непрекъснато повтаряше как ще убие този неверник, това копеле ченгето. Как щял да го накара да си плати.

— Ти обади ли се на някого?

— Не. Моля се на Бога да бях го сторила. Но не исках да забърквам брат си в неприятности. Макар да бе осъждан само за дребни провинения, в досието му имаше вече две присъди. Познавате законите в Оклахома — осъдеха ли го пак, можеше да получи двайсет години. Освен това не смятах, че в действителност ще направи нещо. Предположих, че след няколко минути ще се успокои, или пък няма да успее да открие Джо, или че дори да го намери, Джо е много по-силен него. Но Кърк вероятно го е нападнал изневиделица и... и...

Кери се разплака и зарови лице в скута си.

— Кърк не беше лош човек, наистина не беше — простена глухо. — Просто беше объркан. Ужасно объркан. Но когато научих за случилото се, когато разбрах колко жестоко е било убийството, как е бил обезобразен трупът и че върху гърдите му с кръв е било написано «неверник», разбрах, че това е дело на Кърк. Бях сигурна.

Бен замълча и позволи на всички да си поемат дъх.

— Кога за последен път видя Кърк?

— След убийството той не се върна повече в апартамента. А след първия ми процес изчезна съвсем. Докато не се появи отново на покрива на банката. Предполагам, че е бил изтерзан от вината си заради стореното. А това, че е забъркал и мен в неприятности, вероятно още повече е влошило нещата. Сигурно страшно се е измъчвал.

— И точно това е причината за самоубийството му.

Тя кимна с все още наведена глава.

— Горкият, милият ми Кърк! Той ме обичаше толкова много. А сега го няма. Като всички останали в моя живот. Те просто... — Тя

избухна в сълзи. Защитната преграда, която си бе изградила, за да даде тези показания, се срива. И цялата ѝ мъка се изля навън.

— Нямам повече въпроси, Ваша чест — каза Бен.

* * *

Но прокурорът Лабел имаше.

— Много добре — каза съдия Кейбъл, след като даде на Кери малко време да се съвземе. — Искате да я разпитате ли?

— Да — каза Лабел и се изправи.

Бен никога през живота си не беше виждал човек, който да е изпълнен с такова нежелание да проведе кръстосан разпит, както Лабел в този момент. Едва ли някой завиждаше на онова, което трябваше да направи — да поеме нещата след подобно емоционално изявление, да бъде суров с младото момиче, което бе преживяло толкова много неща.

— Извинете за това, което ще кажа — започна Лабел, — но не мога да се освободя от мисълта, че това разкритие за нечия вина в последната минута е крайно удобно. — Бен знаеше, че той само се опитва да се държи нахакано. — Брат ви умира трагично и след това, раз-два, той става убиецът.

— Това е истината.

— Трудно ми е да повярвам.

— Вие не сте били там! — вдигна към него обляното си в сълзи лице Кери. — Аз бях. Прочетох го в очите му...

— А имате ли някакви доказателства за вината му?

— Вие разполагате с всички доказателства — изстреля в отговор Кери. — Но толкова много искахте да обвините мен, че не видяхте очевидното. Непрекъснато повтаряхте, че само един човек е имал достъп до веригите и до ножа. Но у дома живееха двама души — аз и Кърк. Не бих могла да убия Джо. Не съм достатъчно силна, за да завлека тялото му до площада и да го вържа за фонтана. Но Кърк беше. И го направи.

Лабел побарабани с пръсти по перилата.

— Простете, че ще кажа това, госпожице, но както сама изтъкнахте, вие сте заподозряна почти веднага след извършване на

престъплението. Съдят ви — при това цели два пъти — по това обвинение. Признаят ли ви за виновна, ще ви екзекутират. Ако сте знаели кой е убиецът, защо, за бога, не го казахте досега?

От очите на Кери се стичаха сълзи.

— Кърк ми е брат! — изхлипа тя и сведе глава.

Мълчанието в залата се проточи.

След нейните думи каквото и да кажеше Лабел, нямаше да има значение. Той опита да приведе още доводи, но никой не се интересуваше от тях. Скоро се отказа и седна на мястото си.

— Много добре — каза съдия Кейбъл. — Предполагам, че с това защитата се оттегля.

Бен поклати глава:

— Не съвсем, Ваша чест.

Кристина се наведе към него:

— Какви ги говориш? Показанията на Кери бяха блестящи. Мисля, че съдебните заседатели й повярваха.

— Можем да направим нещо повече — прошепна в отговор Бен.

— Бен, не го приемай лично, но не разваляй онова, което вече сме постигнали. Време е да предадем делото в ръцете на съдебните заседатели. Ако призовеш друг свидетел, рискуваш да...

— Имаме още един свидетел, Ваша чест — обяви Бен и се обърна към залата. — Защитата призовава Андреа Макнотън.

46.

Кристина дръпна ръкава на ризата му:

— Луд ли си?

— Знам какво правя.

— Бен, тя е най-върлият ни противник!

— И точно затова трябва да я върнем на свидетелското място.

— Бен...

— Знам какво правя.

Съдия Кейбъл свъси вежди:

— Господин адвокат, предупредили ли сте госпожа Макнотън, че трябва да свидетелства днес?

— Не, Ваша чест, но тя е в списъка на свидетелите — при това благодарение на обвинението — освен това се намира в залата.

— Господин съдия — намеси се Лабел, — той вече има възможност да разпитва тази свидетелка.

— Така е, Ваша чест, но сега искам да повдигна нови въпроси, а не онези, които разгледахме първия път. Освен това искам да я разпитам отново в светлината на новата информация, с която разполагаме.

Кейбъл прокара пръсти през прошарената си коса:

— Признавам, че той има право. Госпожо Макнотън, бихте ли заели отново свидетелското място?

От третия ред в залата Андреа Макнотън се изправи колебливо:

— Ваша чест... не искам... да свидетелствам.

— Съжалявам — каза съдия Кейбъл, — представям си каква болка изпитвате, но се боя, че нямате избор.

— Вече казах всичко, което имам да кажа.

— Уверявам ви, че ако господин Кинкейд се опита да повдигне вече дискутирани въпроси, ще му затворя устата. Но засега съм принуден да настоявам да дойдете на свидетелското място. Пристав!

Приставът Брент се приближи към Андреа. Подхвана я за лакътя и я поведе към предната част на съдебната зала.

Съдията кимна:

— Благодаря ви, госпожо Макнотън. Напомням ви, че все още се намирате под клетва.

— Разбира се — глухо изрече тя.

Бен се приближи към подиума. Не си беше приготвил бележки за този кръстосан разпит. Просто стреляше напосоки, което бе жалко, защото всичко зависеше от развоя на предстоящите събития.

— Госпожо Макнотън, вие бяхте в съдебната зала по време на показанията на Кери Делкентън, нали?

— Да, чух всичко. — Тонът ѝ не оставяше и капка съмнение, че ни най-малко не е била убедена от чутото. В същото време гласът ѝ звучеше някак крехко, в него се долавяше уязвимост, която липсваше преди.

— Значи знаете, че нейните показания се различават от вашите по няколко съществени пункта.

Тя изви глава:

— Това изненадва ли ви?

— Не. Двете с Кери сте противнички още от самото начало. В някои отношения целият случай представлява конфликт между вас и нея, но това поставя съдебните заседатели в малко затруднено положение, защото не е възможно и двете да казвате истината. Така че те трябва да решат кой казва истината и кой — не.

— Тя лъже — заяви Андреа. — Лъже, за да спаси мършавия си задник.

— Така твърдите вие. Има нещо във вашата история обаче, което винаги ме е притеснявало, но така и не се задълбочих в него. Допреди няколко минути, когато чух показанията на Кери. Когато я слушах да разказва за тежкия си живот, след като се е преместила в Тулса.

— Случайно някой да чува въпрос? — обади се Лабел.

— Ще стигна до него — отговори Бен и отново насочи вниманието си към Андреа. — Припомних си вашето описание за посещението ви в апартамента на Кери непосредствено преди смъртта на съпруга ви. Казахте, че тя ви е нападнала...

— Така беше.

— ... но тя отрича. Казахте, че по време на борбата тя ви е хвърлила върху някакви спортни уреди и вие сте ударили гърба си. Но има един проблем — аз съм ходил в апартамента на Кери. Там няма никакви спортни уреди.

— Не знам какво точно беше. Нещо от онези модерни съоръжения...

— Чухте колко бедно е живяла тя. Не виждам никакъв начин да си позволи гладиатор или пътечка за бягане.

— Вероятно е смятала, че разходите си струват, за да поддържа във форма красивата си фигура. Това е важно, когато една жена си изкарва прехраната като проститутка.

Бен си пое дълбоко въздух:

— Там няма такава екипировка, госпожо Макнотън.

— Вероятно се е отървала от уредите, след като е убила моя...

— Това е копие от описа, изготвен от полицията по време на обиска в жилището ѝ по-малко от час след като е било открито тялото на съпруга ви — каза Бен и размаха във въздуха лист хартия. — Той включва всички вещи в апартамента, а те не са никак много. Тук определено няма никакви спортни съоръжения.

— Може би те не са смятали...

— А това са снимки, които извадих от папката — каза Бен и ги подаде на пристава. — Полицията е снимала апартамента на Кери — всяка стая от всеки възможен ъгъл. Такава е стандартната процедура, още повече предвид на тогавашната им убеденост, че убийството може и да е било извършено там. — Той наблюдаваше как приставът подава снимките на Андреа. — Вземете ги и ги разгледайте, госпожо. Има какво да се види, но ви уверявам в едно — няма спортни уреди. Защото тя не е притежавала такива.

Андреа прехвърли снимките. Вътрешно беснееше.

— Ами... може да е било шкафче...

— Но вие променяте показанията си. Одеве заявихте, че е бил някакъв модерен спортен уред.

— Всичко стана много бързо. Възможно е да съм се объркала.

— Да сте се объркали ли? Това да не би да е начин да признаете, че сте излъгали?

— Не съм излъгала! — Лицето на Андреа пламна. — Добре, може и да съм си съчинила тази част. Допуснах грешка.

Бен поклати глава:

— Не сте допуснали грешка. Измислихте си спортните уреди, защото те прилягаха на образа, който се опитвахте да създадете —

образа на наперена мадама, която отмъква съпрузите на други жени и тъне в охолство и порок. Но проблемът е, че нищо от това не е вярно.

— Ваша чест — обади се гневно Лабел, — той отново държи речи. Вече изясни мисълта си.

— Така ли? — каза Бен. — Тогава значи е ясно признанието на свидетелката, че веднъж ни е излъгала. Как можем да вярваме на всичко останало, което каза?

— Ваша чест...

— Като се има предвид, че веднъж вече ни излъгахте — продължи Бен, — не е трудно да снемем всички останали противоречия между вашите показания и тези на Кери. Например вие казахте, че когато сте отишли в апартамента ѝ и сте се представили, тя ви е посрещнала враждебно и презрително. Но как би могла да е враждебно настроена? Не помните ли — тя дори не е знаела, че Джо е женен. Била е просто шокирана.

— Така твърди тя. Щом предпочитате да вярвате на нея...

— Нямаме основание да не ѝ вярваме. Дори вие. Казахте, че ви е нападнала.

— Нападна ме.

— А Кери твърди, че вие сте я нападнали. Кое е по-вероятно — че нападението е дело на деветнайсетгодишно момиче, което току-що е научило, че приятелят му е женен, или на измамена съпруга с доказана склонност към насилие? На жената, която два пъти се е нахвърляла върху Кери пред свидетели. На жената, която веднъж вече ни излъга.

— Това не е вярно. Аз не...

— Лично съм ви виждал да нападате Кери. Признахте, че сте се нахвърлили и върху съпруга си. Смятам, че сте сторили същото и в апартамента на Кери. Явно ви е трудно да се владеете, госпожо. И макар да не съм психолог, предполагам, че проблемите ви са дори много по-сериозни.

— Как смеете! Не знаете какво се случи...

— Мисля, че знам. Твърдите, че Кери ви е отпратила множество отвратителни заплахи, докато брат ѝ ви е влачел из апартамента. Но защо да ви заплашва? Може и да е била шокирана от разкритието, че Джо е семеен, но не е имала никакви основания да смята, че ще я зарече. На вас той е отказал да прекрати тази връзка — вече го признахте. Освен това сте го казали и на Кери, когато сте отишли в

жилището ѝ. Той е променил становището си едва по-късно, когато сте го притиснали. Следователно каква причина би могла да има Кери да ви отправя заплахи? Никаква. Абсолютно никаква. — Бен се наведе още по-близо: — Мисля, че сте си измислили всичко, госпожо Макнотън. Съчинили сте го, защото ненавиждате Кери Делкентън и искате да я видите мъртва!

— Това не е вярно!

— Според мен е вярно. Всъщност знам, че е вярно. Истината е, че Кери няма причина да ни лъже относно вас. Но вие имате всички основания да говорите лъжи по неин адрес. Защото, както вече признахте пред съдебните заседатели, вие я ненавиждате!

— Това не е вярно! — изправи се от стола Андреа Макнотън. — Накарайте го да престане!

— Вие наистина ни излъгахте, госпожо Макнотън. Излъгахте ни за спортните уреди, за заплахите и за всичко останало. Направихте всичко, за да накарате полицията да арестува Кери и да я преследва безмилостно. И те точно така са постъпили. Защото са смятали, че го дължат на нещастната вдовица на Джо!

— Накарайте го да престане! — крещеше Андреа, изгубила контрол над себе си от ярост. — Накарайте го да престане да лъже!

— Ваша чест... — скочи Лабел.

Бен не му даде възможност да се намеси:

— Наговорили сте тези лъжи пред всички, госпожо Макнотън, разбунили сте цялото полицейско управление, защото сте ненавиждали тази жена, ненавиждали сте я с всяка фибра на тялото си, мразели сте я толкова силно, че сте били готова на всичко, за да...

— Тя открадна съпруга ми! — отекна вопълът на Андреа. — Отне ми съпруга!

Бен не наруши мъчителната тишина, последвала избухването ѝ. Андреа притисна слепоочията си, отметна косата от очите си и бавно седна на мястото си, разтърсвана от ридания.

— С това не искате да кажете, че е убила съпруга ви, защото не го е извършила тя и вие го знаете — каза Бен. — Искате да кажете, че е откраднала любовта му. Че е насочила чувствата му към себе си.

Андреа седеше, обронила глава. Гласът ѝ прозвуча накъсано, лицето ѝ издаваше, че е напълно съсипана:

— Когато си представям, че са заедно и че правят онези отвратителни неща, аз... не съм в състояние да го понеса!

Бен проговори тихо, но настоятелно:

— Затова решихте да ѝ го върнете по най-добрия начин, който ви хрумна — като я превърнете в главната заподозряна. Като направите така, че полицията да я преследва безмилостно и да не се откаже, докато тя не си плати заради онова, което ви е причинила. Това искахте, нали, Андреа?

Лицето на Андреа бе мокро и набраздено от сълзи. Изглеждаше съсипана и жалка.

— Много ли е? — попита глухо. — Та тя ми отне всичко. Всичко!

Бен кимна и вдигна поглед към съдийската маса:

— Това е, Ваша чест. Нямам повече въпроси към свидетелката. Мисля, че тя преживя достатъчно... Всички преживяхме достатъчно.

След бурното вълнение, предизвикано от последните две свидетелки, заключителните пледоарии не се радваха на особено голям интерес. Лабел, както можеше да се очаква, разгледа отново всички уличаващи доказателства и по очевидни причини насочи вниманието си към веществените доказателства, а не към показанията на Андреа Макнотън. Напомни на съдебните заседатели, че няма никакъв спор откъде идва оръжието, с което е било извършено убийството — от кухнята на Кери Делкентън, а също и това, че веригите са от нейната спалня и че и върху двата предмета има нейни отпечатаци. И най-силното доказателство — кожата ѝ под ноктите на Джо Макнотън.

— Защитата прояви голяма изобретателност — предупреди съдебните заседатели Лабел. — Те успяха да изнамерят обяснение за почти всяко доказателство. Може би кожата се е озовала под ноктите на Макнотън по време на извратените сексуални практики. Може да е имало борба, когато той е казал на Кери, че връзката им приключва. И така нататък, и така нататък. Но в един момент ще трябва да се запитате кога всичко това престава да бъде обяснение и започва да бъде извинение. Струва ли ви се достоверно да има по някое невероятно и скалъпено обяснение за всяко доказателство от огромната камара улики? Или всичко това просто доказва очевидното — че Кери Делкентън е убила Джо Макнотън в пристъп на ярост, когато той ѝ е съобщил, че тя няма да го види никога повече.

Лабел слезе от подиума и приближи към съдебните заседатели. Опитваше да ги спечели със спокойното си и логично изложение. Бен разбираше върху какво се гради репутацията му. Той не беше ефектен. Беше уверен и откровен, а Бен знаеше, че в крайна сметка това се оказва по-важно за повечето съдебни заседатели.

— Не забравяйте също — продължи Лабел, — че според показанията на психиатъра Кери Делкентън е мечтала да убие Джо Макнотън много преди действително да го направи — много преди да е имала каквато и да е причина. Мисълта за убийство се е въртяла в главата ѝ дори преди неговото решение да прекрати връзката им. Нима

това е мечта на психически здрава и невинна влюбена жена? Не бих казал. Това е мечта на разстроен и опасен мозък. Нуждаела се е само от мотив. И когато Джо Макнотън най-сетне ѝ го е предоставил, Кери Делкентън е превърнала извратената си мечта в действителност.

Когато господин Кинкейд се обърне към вас, той несъмнено ще ви говори подробно, че доказателствата трябва да бъдат извън всяко основателно съмнение. Ще му предоставя тази възможност. Но само ще ви подсказва, че ключовата дума от тази фраза не е «сомнение», а «основателно». Не е достатъчно обвинението да създава съмнения с помощта на спекулации или на невероятни обяснения. Не е достатъчно да бъдат предложени алтернативни обяснения в твърде недодяланото усилие вината да се припише на наскоро починал човек, за да се защити подсъдимата. Посятото съмнение трябва да се основава на разума. Ако не съществува основателно съмнение, че Кери Делкентън е убила Джо Макнотън, трябва да издадете присъда «виновна». Всъщност длъжни сте да го направите. Дължите това не само на мен или на този съд, дължите го на всички.

* * *

Бен реши да не произнася дълга пледоария. Имаше реалното усещане, че процесът вече е приключил, поне в съзнанието на съдебните заседатели. Понякога му се струваше, че те с нетърпение очакват заключителните пледоарии, че искат адвокатите да подредят доказателствата и да се опитат да осмислят всичко. Но не и този път. Този път Бен имаше усещането, че решението вече е взето — по един или друг начин — и той може само да им напомни за онова, което смята за важно, и да ги уважи с кратка пледоария.

Едно по едно той им припомни всички опровержения на така наречените доказателства на обвинението.

— Обвинението иска да натовари с огромно значение факта, че ножът е бил намерен в кухнята на Кери, но тя самата го призна, както призна, че веригите са били в нейната спалня. Не е важно откъде идват те, а кой ги е използвал. По подобен начин обвинението шуми около факта, че върху ножа и веригите са намерени нейни отпечатаци. Но какво странно има в това? Тези вещи са били нейни! Разбира се, че е

държала ножа, освен това призна, че е използвала и веригите. Така наречените доказателства в действителност не доказват нищо.

Бен се надвеси над масата на защитата.

— Бих искал накратко да се спра и на ДНК теста. Напоследък много се говори за този вид тестове. Може би твърде много. Те са придобили ореол на непогрешимост само защото повечето хора всъщност не разбират за какво става въпрос. Те смятат, че резултатите от ДНК теста доказват нечия вина. Но това не е вярно. Невинаги. Те могат да докажат само вероятност, да потвърдят, че има шанс пробите да са от подсъдимия. Но както знаят всички, които са ходили във Вегас, шансовете невинаги се отплащат така, както очакваме. Замислете се — дори и под ноктите му наистина да е имало нейна кожа, нима това доказва, че тя е извършила убийството? Или просто доказва, че двамата са прекарвали много време заедно, част от него — в голяма близост, а това никога не е било оспорвано. Кери обясни, че двамата с Джо са имали кратка схватка, когато той ѝ е съобщил, че слага край на връзката, и реакцията ѝ е обяснима. Толкова ли е трудно да повярва човек, че кожата ѝ се е озовала под ноктите му по време на тази схватка? Прокурорът говори за нашите «невероятни обяснения», но не са ли те много по-достоверни, отколкото твърдението, че тази дребна млада жена е извършила убийството? Мисля, че е точно така. Ако се вслушате в гласа на сърцето си, вие също ще се съгласите с мен.

И най-сетне идва ред на показанията на Андреа Макнотън. Не ме разбирайте погрешно — госпожа Макнотън е жертва в този случай също като Кери, също като Джо Макнотън. Не оправдавам стореното от нея, но го разбирам. Мисля, че всички го разбираме. Но фактът си е факт — тя ни излъга за случилото се по време на срещата си с Кери Делкентън. Лъжеше непрекъснато и съзнателно с единствената цел да види Кери несправедливо обвинена в убийството на съпруга ѝ. И което е още по-лошо, тя си е осигурила помощта на полицейските служители, верните приятели на Джо, за да постигне целта си да обвини Кери Делкентън. Стореното от нея поставя под въпрос всичко, което каза, а също и всичко, което стори прокурорът, който умишлено я призова на свидетелското място. Като отстраните от уравнението Андреа Макнотън, с какво разполага обвинението? С множество доказателства, които свързват Кери с Джо Макнотън или потвърждават, че свързаните с убийството му предмети са излезли от нейния

апартамент. И какво от това? Кое от тези доказателства свързва Кери със самото убийство? С какво разполага обвинението, за да докаже, че тя е извършила престъплението? С нищо. С абсолютно нищо.

Бен се постара да застане непосредствено пред съдебните заседатели. Внимателно се вгледа в очите на всеки и продължи:

— Този процес е коренно различен от другите, в които съм участвал, и то много повече, отколкото можете да си представите. Но ето какво го отличава преди всичко: в повечето случаи ми се налага да убеждавам съдебните заседатели, че моят клиент не е извършил престъплението, без да имам и най-малка представа кой е истинският извършител. Не и този път. Този път знам с абсолютна сигурност кой е убиецът. Кери подробно ви разказа какво и защо се е случило. И никой не ви е дал причина да не вярвате на думите ѝ. Тъкмо обратното — те са съвсем смислени и обясняват всички доказателства, изнесени по време на процеса.

Кърк Делкентън е бил с нестабилна и разстроена психика, и то от доста време. Имал е криминално досие. Бил е безработен и нещастен. Живеел е под прага на бедността. Страдал е от ниско самочувствие. Срамувал се е от себе си. Измъчвали са го терзания за собствената му сексуална идентичност. Накратко, той е точно човекът, който би могъл да извърши жестоко престъпление. Нещо повече — за разлика от сестра си той е притежавал физическата сила и мотива, за да го направи. Всички най-отблъскващи страни на престъплението — обезобразяването на тялото, излагането на трупа на показ, изписаната с кръв дума «неверник» — до една, насочват към това, че убиецът е бил мъж. Съпоставете това с твърденията на обвинението, че отвратителното престъпление е извършено от едно деветнайсетгодишно момиче. Кое ви се струва по-вероятно? Длъжни сте да се запитате. Или, ако си послужим с термините, които съдията скоро ще обсъди с вас: има ли място за основателно съмнение?

Той направи още една пауза и отново погледна всеки заседател в очите.

— Според мен има. А мисля, че и според вас.

* * *

След като пледоариите приключиха, съдията даде наставления на съдебните заседатели — дълги напътствия, облечени в тежка правна терминология. Бен знаеше от опит, че тези инструкции рядко влияят на съдебните заседатели, ако те вече са взели решение. В този случай с изключение на напътствията, напомнящи им за «основателното съмнение», от указанията нямаше никаква полза. Всичко щеше да се реши, докато съставът обсъждаше дали Кери е виновна, или не. Ако я сметнеха за невинна, тя щеше да си тръгне свободна. Но ако я признаеха за виновна за извършването на тежко престъпление, нямаша друга възможност, освен да ѝ отредят най-тежкото наказание.

Най-сетне съдията отпрати съдебните заседатели, а Бен, Кристина и Кери потънаха в мъчителното очакване. Бен продължаваше да смята, че повечето от съдебните заседатели вече са стигнали до заключение, каквото и да бе то, от което следваше, че дебатите им няма да траят дълго. Но човек никога не може да бъде сигурен. Цял час чакаха в съдебната зала. След още един час Кристина изпрати да им купят сандвичи. Час по-късно съдът затвори, но съдията позволи на заседателите да продължат обсъждането. Очевидно и той таеше надежда, че делото ще приключи бързо.

Стъмни се. Бен започна да обмисля дали не е по-добре да се приберат у дома.

— Ако съдебните заседатели стигнат до присъда, ще ни позвънят — обясни той на Кери. — Нищо няма се случи, докато отново не се върнем в съдебната зала.

Кери кимна. Все още се държеше, като се има предвид всичко, което бе преживяла, но напрежението личеше по лицето ѝ.

Кой на нейно място не би бил разтревожен, след като съдбата му се решава в съседната стая!

— Ти си отивай, ако искаш, Бен, аз ще остана още малко.

— Сигурна ли си? — попита той и погледна часовника си. — Ще пропуснеш «Ксена».

Тя леко се усмихна:

— Животът иска жертви.

Бен реши да остане. Усещаше, че Кери има нужда от някой до себе си. Дори нещо повече. Усещаше, че тя има нужда от него. А и той самият искаше да остане с нея.

Не беше лесно да намериш за какво да си бърбриш с човек, който знае, че в съседната стая дванайсет души решават дали да бъде екзекутиран. В сравнение с това всичко останало изглеждаше някак тривиално. И наистина беше такава.

— Имаш ли представа какво ще правиш, след като излезеш оттук? — оптимистично подхвана Бен.

— Ами... определено няма да се върна към стриптийза — отговори Кери. — Проблемът е, че не знам какво друго ми остава. Не притежавам никакви други умения.

— Защо не потърсиш работа в гимнастически салон?

— Като каква например?

— Като инструктор по аеробика. Сигурен съм, че едва ли искат човек да е завършил колеж, а кой би могъл да се справи по-добре от теб? Ти тренираш всеки ден и поддържаеш страхотна форма. Опитай и ще видиш, че хората ще се редят на опашка, за да се запишат в твоята група с надеждата, че ако тренират като теб, може и да изглеждат като теб.

— Много си мил, Бен — уморено се усмихна Кери. — Наистина си много сладък. — Сетне се обърна към Кристина и попита: — Не е ли сладък?

— Нали затова работя при него през всичките тези години! — кимна тя.

— Наистина ли? — По лицето на Кери заигра закачлива усмивка. — Аз пък мислех, че си влюбена в него.

— Моля?

Кери разпери ръце:

— Извинявай, не смятах, че разкривам някаква държавна тайна.

— Деца! — възкликна Кристина. — Мислят, че хормоните на всички бушуват като техните.

— А според мен твърде пламенно отричаш — лукаво я погледна Кери.

— Успокой се, Кери. Целият е твой. Отивам да взема кафе.

Кристина стана и побърза да напусне съдебната зала.

— Съжалявам — изрече Кери. — Не исках да я прогоня.

— Не си я прогонила. Тя мрази да чака толкова дълго.

— Е, господин адвокат, какво мислят съдебните заседатели според теб?

Бен поклати глава:

— Вече съм бил на достатъчно много съдебни процеси и знам, че след като всичко приключи, съдебните заседатели са непредсказуеми. Все едно да залагаш на зарове. Знаеш какво трябва да стане, но невинаги става така.

Ръката на Кери се стрелна ненадейно и стисна дланта на Бен:

— Бен, мислиш ли, че ми повярваха?

Бен се вгледа в прекрасните ѝ сини очи. Имаше думи, които той искаше да изрече и знаеше, че тя иска да чуе. Но не можеше да ѝ каже нещо, в което самият той не беше сигурен. Щеше да забележи липсата на откровеност в погледа му и това щеше да е още по-лошо от мълчанието.

— Надявам се — каза най-сетне. — Надявам се.

* * *

Часове по-късно вратата на стаята за размисъл леко се откряна. Една дума бе прошепната на пристава, който незабавно се отправи към кабинета на съдията. Минаваше единайсет и половина, но това не попречи на Кейбъл отново да свика всички в залата. Явно и той искаше да се свършва най-сетне.

— Пристав — нареди Кейбъл, докато се връщаше на съдийската маса, — съберете всички в залата и се свържете със страните. Ще обявим присъдата.

48.

Вероятно и Лабел бе имал предчувствието, че съдебните заседатели няма да се бавят, защото той и екипът му се появиха обратно в залата само след десет минути. Повечето от репортерите, които отразяваха процеса, също успяха да се върнат.

Бен наблюдаваше съдебните заседатели, докато се връщаха в залата един след друг. Израженията на всички бяха тържествени и сериозни. Изглеждаха изморени и нищо чудно. Но Бен забеляза и това, че никой от тях не поглеждаше към Кери. Дори един-единствен поглед. Защо избягваха да я погледнат?

Независимо от факта, че всяка жива душа отчаяно желаше да узнае какво пише на малкото листче в ръката на председателя на състава, съдията не пропусна нито една тържествена формалност:

— Госпожо председател, успяхте ли да стигнете до присъда?

Една жена на средна възраст от предната редица, съдебен заседател номер три (която Бен за малко да отхвърли, но така и не го стори), отговори с ясен, макар и леко напрегнат глас:

— Да, Ваша чест.

— Пристав!

По нареждане на съдията Брент прекоси стаята и му занесе онова изключително важно листче хартия. Кейбъл го удостои с кратък поглед. Дългогодишният опит му бе помогнал да си изгради непроницаемо изражение. Нищо в него не подсказваше какво е решението. Той върна листчето на пристава.

— Не издържам повече — прошепна Кери. След всичко преживяно тази последна формалност вероятно беше повече, отколкото тя бе в състояние да понесе.

— Почти свършва — отговори Бен.

Тя пхна ръка в неговата.

— Прегърни ме — помоли едва чуто и стисна пръстите му толкова силно, че почти спря притока на кръв в тях.

— Моля подсъдимата да стане, за да изслуша присъдата.

Кери се подчини. Бен и Кристина се изправиха от двете ѝ страни.

— Госпожо председател — монотонно произнесе съдията, — бихте ли прочели присъдата?

Председателката разтвори листчето, което в този момент беше по-важно от всичко останало на света.

— По първото обвинение за съзнателно и предумишлено убийство на Джоузеф П. Макнотън, извършено по особено жесток начин, считаме подсъдимата Кери Луис Делкентън за...

«Защо винаги правят пауза на това място? — запита се Бен. — Да не смятат, че ги дават по телевизията?!»

— ... за невинна.

Бен усети как някой го дърпа за ръката толкова силно, че едва не я откачи от рамото му.

— Невинна ли каза? — попита Кери. — Май каза невинна.

— Да — отвърна Бен и стисна дланта ѝ. — Точно това каза.

— По второто обвинение — продължи председателката, — в непредумишлено убийство на Джоузеф П. Макнотън, считаме подсъдимата Кери Луис Делкентън за невинна.

Кристина нададе писък, Бен извика. Някои от репортерите в залата изръкопляскаха. Кери се хвърли в прегръдките на Бен.

— Благодаря ти — притисна тя глава към рамото му. — Много ти благодаря!

— Благодаря на съдебните заседатели — каза Бен и погледна към тях. Всички бяха вперили погледи в Кери. — Заслугата е тяхна.

Кери се обърна към съдебните заседатели и размърда устни в безмълвно «благодаря», но продължи здраво да стиска шията на Бен.

— На теб дължа всичко — каза. — Ти ми повярва. Само ти!

Съдия Кейбъл удари с чукчето си:

— Все още не сме свършили, дами и господа. Бихте ли отложили празненството с още няколко минути?

Съдията произнесе няколко заключителни думи, насочени към съдебните заседатели и към адвокатите. Благодаря на съдебните заседатели за положените усилия с искреност, която учуди Бен, защото подозираше, че Кейбъл най-вероятно не е съгласен с присъдата им.

— Госпожице Делкентън, съдът ви поднася извиненията си за изпитанието, на което бяхте подложена. Свободна сте да си вървите.

Той удари чукчето и най-сетне всичко приключи.

Кери стоеше до Бен като анаконда, която се готви да скочи.

— Кристина, сега вече ще ми позволиш ли? — попита.

— Какво да ти позволяя?

— Да го целуна.

— Заповядай.

Кери подскочи и устните ѝ се притиснаха към устните на Бен толкова силно, че и двамата останаха удивени. Целувката не беше дълга, но страстта, която се таеше в нея, беше огромна.

— Това е само прелюдията, великане. Да се омитаме оттук — каза тя и го дръпна към вратата.

— Чакай малко. Трябва да пренесем всички тези документи. Има доста писмена работа...

— Ще се справя — каза Кристина, но изражението ѝ много приличаше на неодобрителната физиономия на майка на абитуриентка. — Вие вървете... да се смучете или каквото там ще правите.

— Благодаря, Кристина. Ще ти се обадя... — успя да каже Бен, преди Кери да го откъсне от мястото му.

Най-сетне напуснаха залата.

ТРЕТА ЧАСТ
МНОГОЛИКО ПРАВОСЪДИЕ

49.

Отец Дани хвърли шепа пръст в гроба.

— Не трябва да скърбим за този човек, защото знаем, че Бог ще се погрижи за него.

Бен наблюдаваше как събралите се опечалени минават покрай гроба. Кери го понасяше относително спокойно. Той беше загрижен за нея. След всичко, което беше преживяла напоследък, най-малко му се искаше да ѝ се налага да ходи на погребение, но колкото и трагично да беше това, многострадалният ѝ брат беше мъртъв. Тя просто трябваше да затвори тази глава от живота си и Бен знаеше, че това няма да стане, докато не мине погребението и Кърк не бъде положен в земята за вечен покой.

Свещеникът каза още няколко думи и церемонията приключи. Време беше да се отдаде последна почит на мъртвия. Присъстваха само десетина души и Бен знаеше, че някои от тях работеха в църквата. Но въпреки това навсякъде витаеше усещането за ужасна трагедия — за трагедия и за облекчение, сякаш всички признаваха, че случилото се е ужасно, но едновременно с това съзираха в него последната глава на един благополучно завършил епизод.

Кери спря до отворения гроб. Наведе се и положи ръка върху пръстта. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, но този път на Бен му се стори, че това не са сълзи на страх, не е ужасът на една млада жена, станала жертва на обстоятелства извън нейната власт. Този път това бяха сълзите на сестра, която много обичаше и силно усещаше липсата на единствения си брат.

Мина доста време. Кери взе шепа пръст и я хвърли в гроба. Сетне бавно се отдалечи.

Бен се присъедини към нея:

— Как се чувстваш?

Кери склони глава на рамото му.

— Добре съм, наистина. — След кратко колебание добави: — Боже, колко ми липсва!

Бен притисна главата ѝ към себе си. Усети как топлината на тялото ѝ кара кръвта във вените му да закипи. Почувства силна вина, задето изпитваше подобни желания по време на погребение, но нещата бяха извън властта му.

— С течение на времето болката ще намалее.

— Знам — каза тя и той усети мократа ѝ буза през ризата си. — И точно това ме безпокои.

— Какво искаш да кажеш?

— Кърк толкова ме обичаше... Заслужава нещо повече.

— Кери — отстрани я от себе си той и я погледна в очите. — Знам, че Кърк беше твой брат и че ужасно ще ти липсва. Но в много отношения така е по-добре. Помисли какъв живот го очакваше. Кърк уби човек.

— Да, Кърк уби човек, но го направи от обич. Направи го заради мен.

— Кери, ти не си виновна. Не трябва да се обвиняваш.

— Знам това. Не твърдя, че съм виновна, но въпреки това ми се иска да можем някак да върнем времето назад. Бих направила всичко по различен начин.

— Не се измъчвай, Кери. Трябва да помислиш за бъдещето си.

Тя затвори очи за кратко, като за молитва.

— Прав си — заяви и го дари с кротка усмивка. — Ще се видим ли по-късно?

— Разбира се. Трябва да се погрижа за някои неща. Нали знаеш, че притежавам една сграда. Но може би след това...

— Само ми се обади, когато можеш да дойдеш.

— Това си е направо среща!

Тя притисна стегнатото си тяло към неговото и го целуна нежно и продължително.

— Ще те чакам.

Бен наблюдаваше как облечената ѝ в черно фигура се стопява в далечината. Сякаш колкото повече се отдалечаваше, толкова по-осезаем ставаше вкусът на устните ѝ върху неговите.

— Как си, приятелю? Вече задяваш жените и по погребения, така ли?

Бен се обърна.

— Майк! — възкликна. Протегна ръка и се здрависа с приятеля си. — Кога се върна?

Майор Марк Морели се усмихна, сетне зарови ръце в джобовете на своя неподходящ за сезона офицерски шлифер.

— Едва снощи.

— Успешна ли беше мисията ти? Залови ли лошите?

— Нали винаги успявам?

— Да, единствено ти и Дъдли Ду Райт^[1].

— Стига сме говорили за мен. Ти как си? Не можа да не се забъркаш в нещо, докато ме нямаше, нали? Дори и за няколко седмици.

— Значи си научил? Тези смешници от полицейското управление наистина ме арестуваха.

— Научих. Пенелъпи ме информира най-подробно снощи, когато се върнах. — Морели замълча и додаде: — Съжалявам, че е трябвало да преживееш всичко това.

— И аз съжалявам. Всичко ще е наред, ако никога повече не се наложи да ме обезпаразитяват.

— Съжалявам, че не съм бил тук, за да ти помогна.

— Според мен едва ли е било съвпадение. Мисля, че Матюс и шайката му само са дебнели да влезеш под прикритие, за да започнат да действат.

— Няма съмнение. Сигурно вече си научил — Матюс е отстранен от длъжност. Съмнявам се, че някога отново ще работи като полицай. Вътрешният отдел разследва Франк Бейли. Сигурно ще му наложат някакво наказание, но повечето хора смятат, че не той е бил водещата фигура. Освен това на процеса повече или по-малко си е признал, а това е в негова полза.

— Съгласен съм. Не искам никой повече да пострада от този случай. Всички са били просто марионетки в замисленото от Андреа Макнотън отмъщение. Както казах и на Кери, смятам, че трябва да загърбим всичко и да продължим напред.

— Благороден подход. Като стана дума за твоята клиентка Кери... — приведе се към него Марк и му намигна — виждам, че отношенията ви са надхвърлили тези между адвокат и клиент.

— И какво те кара да смяташ така?

— Ами, най-вече тази половинминутна целувка, на която станах свидетел току-що — сръга той Бен в ребрата. — Ах, ти, стар

любовнико!

— Нямахте нищо такова по време на процеса — заяви Бен.

— Ъхъ.

— Е, може да сме се изпуснали един-два пъти. Всъщност три. Но все пак...

Майк вдигна ръце:

— Спокойно, Бен. Сигурен съм, че каквото и да си направил, е било по мъчително етичен начин.

— И какво точно би трябвало да означава това?

— Означава да спреш да се обвиняваш. Аз съм ти приятел. И се радвам да видя, че най-сетне се обвързваш с някого.

Бен наклони глава:

— Трябва да призная, че изпитвам известна вина за всичко това.

— Заради отношенията между адвокат и клиент ли?

— Не, заради възрастта й. Тя е почти два пъти по-млада от мен.

— Преувеличаваш. Тя е възрастен човек и може сама да взема решения. Не нарушаваш никакви закони.

— Не съвсем.

— Сигурно ти си най-доброто нещо, което се е случвало в живота на горкото момиче.

— Възможно е, но все пак...

— Господи, Бен, нима си напълно неспособен да бъдеш щастлив? Изживяваш нещо хубаво. Не го разваляй само защото тя е по-млада от теб.

— Сигурно имаш право — каза Бен и вдигна поглед към безоблачното небе. Беше доста топло, особено за този сезон в Оклахома. — Е, кога ще се видим, за да ми разкажеш за този суперпрестъпник, когото си следил? Довечера има мач.

— Звучи ми добре. Можем да пием бира, да си разказваме разни истории и да се преструваш, че разбираш от футбол. Да кажем — у дома, в осем.

— Ще го очаквам с нетърпение — каза Бен и погледна часовника си. — А какво ще правиш сега?

— Ами ще работя, какво друго? Откакто съм се върнал, ме въвлякоха в разчистването на пораженията след случая «Джо Макнотън». За теб е триумф, но за нас е провал.

— Че какво още има да се прави?

— Според Лабел допусната е огромна грешка. Когато е чул присъдата, сигурно е видял как преизбирането му се изплъзва под носа. Още не е решил кого да обвини — съдията, заседателите или теб — но ти гарантирам, че скоро ще се появи във вечерните новини и ще дудне за поредния провал на правосъдието.

— А ти какво трябва да свършиш?

— Ами най-сетне открихме бърлогата, в която се е криел Кърк Делкентън, след като се е изнесъл от дома на сестра си. Човече, ако смяташ, че нейното жилище е истинска дупка, трябва да видиш неговото. Никога не съм предполагал, че подобни вертепи все още съществуват в Тулса.

— Какво се очаква от теб?

— Ами какво ли не. Да потърся допълнителни доказателства, че именно той е убиецът. Да опиша вещите му, които вероятно сега принадлежат на сестра му, тъй като тя е единственият му жив роднина. Всъщност има някои неща, които би могъл да й занесеш. А ако се съди по тази последна целувка, сигурно скоро ще я видиш.

— Нека да си помисля. Искам ли да занеса на Кери вещите на покойния ѝ брат? Май не.

— Хайде, приятелю, ще ми спестиш много време.

Бен се намръщи:

— Явно съвсем си се размекнал! Липсваше ми, тежкар такъв.

— Обичам да ми говориш така!

* * *

Половин час по-късно Майк паркира колата си пред един полуразрушен приют на няколко пресечки от търговския център на града. През последните години някои части от този район на града бяха реконструирани и така хората имаха все повече основания да се придвижват на север дори и в извънработно време: Грийнуд, «Брейди», Държавния университет на щата Оклахома в Тулса, музея «Гилкрийс». Почти всеки път, когато Бен имаше път към тази част на града, откриваше по нещо ново и очарователно. Но се натъкваше и на някои мрачни останки от миналото, на места, където нищо не се бе променяло от десетилетия — освен към по-лошо.

Жилището на Кърк — по-точно стаята му — беше почти необитаемо. Двуетажната постройка имаше избелял сив цвят и беше толкова зле поддържана и запусната, че щом я зърна, Бен се запита как изобщо не се срутва.

Кърк беше живял в стаята на най-горния етаж — таванско помещение, превърнато в жилище — което, както му каза Майк, наел за чудовищната сума от двайсет долара седмично. Когато отвори скърцащата врата, Бен едва не повърна от отвратителната воня, която го връхлетя.

— Как е възможно някой да е живял тук?

Тясната стаичка беше така задръстена с вещи, че двамата мъже с мъка си пробиха път до другия ѝ край. Независимо че се бе изнесъл съвсем набързо, Кърк явно бе взел със себе си всичко, което бе имало някакво значение за него.

— Както и да е — каза Майк. — Виждаш, че повечето от тези боклуци са лични вещи и няма да ни помогнат да разберем Бог знае какво за убийството. Не значат нищо за никого освен може би за сестра му. А повечето вероятно са ненужни дори и за нея. Обаче някой трябва да ги вземе.

— Смешно, нали? А може би изобщо не е смешно, а е много тъжно. Вероятно някои от тези неща са значели много за него. Може би ги е използвал или ги е гледал всеки ден. Но него вече го няма. И само седмица по-късно всичко заминава на боклука.

Бен видя няколко книги и няколко диска с музика. Кърк явно обичаше да слуша кънтри, което не бе никак чудно за момче, родом от Страуд. Имаше няколко библии, което също не беше бог знае каква изненада. Бен взе едната и откри множество пасажи, подчертани с червено. Тук-там в полетата бяха нахвърляни бележки с почерка на Кърк.

— Кърк явно много си е падал по Книгата на книгите — промърмори Бен.

— Нищо чудно — отговори Майк. — Не ме разбирай погрешно. Библията наистина е велика книга. Но тя почти винаги присъства в библиотеката на всяка откачалка, която човек може да срещне тъдява.

Бен продължи да разглежда вещите. Откри няколко списания за татуировки и за други средства за «разкрасяване на тялото».

— Не знаех, че съществуват списания за татуировки. Три различни.

— Бен, има списания за всяко нещо. Живеем в ерата на тясно специализираната читателска аудитория.

— Сигурно.

Бен с учудване установи, че Кърк има само една снимка на сестра си. Вероятно беше правена преди няколко години, защото на нея Кери изглеждаше най-много на тринайсет. Снимката обаче бе грижливо поставена в рамка и дори бе почистена за разлика от всичко останало в стаята.

— Толкова много е обичал сестра си — каза тихо. — Дори не мога да си представя подобна всеотдайност.

— И толкоз по-добре, като се има предвид докъде го е довело това — отвърна Майк.

Бен продължи да разглежда. Осъзнаваше, че не е много по-различно, отколкото да ровиш в нечии джобове, но все пак му беше интересно. След като бутна настрани няколко месингови фигурки, той откри голям кашон.

— Какво би могло да е това?

Той отвори кашона и занемя.

— Кое? — попита Майк и се извърна. — Какво намери?

Бен се взираше в кутията със зяпнала уста и широко отворени очи.

— Не мога да повярвам. Не вярвам на очите си!

— Какво има? — попита Майк и се запрепъва към приятеля си, като събаряше всичко по пътя си. Надникна в кашона и попита: — Какво толкова? Не разбирам.

— Ти не разбираш, но аз — да. — Очите на Бен бяха неестествено ококорени. — Мили боже! Много добре разбирам.

Майк го разтърси за раменете.

— Ще престанеш ли! Каж ми какво става?

— Не мога — притисна Бен ръка към челото си. — Господи, как е възможно да съм такъв глупак! Как може да съм бил толкова сляп?

Майк започваше да се ядосва:

— Ще ми кажеш ли най-сетне за какво говориш?

Бен не му обърна внимание. Дръпна се, грабна сакото си и се отпрати към вратата.

— Съжалявам, Майк, но трябва да вървя. Налага се да поговоря с един човек. — Той хукна надолу по разнебитеното стълбище. — Незабавно! — долетя гласът му.

[1] Букв. «Дъдли, който прави добро» — герой от американските комикси и анимационни филмчета от 50-те години, известен с добрите си дела. — Б.пр. ↑

50.

Докато крачеше напред-назад в тесния коридор, Бен си помисли, че ѝ е нужно необичайно дълго време да отвори вратата. Знаеше, че си е у дома, защото чуваше шумове отвътре. Но защо не отваряше? Закъснението само увеличаваше напрежението му. Защото дълбоко в себе си той в действителност не искаше тази врата да се отвори. Ужасяваше се от разговора, който знаеше, че ще последва, но нямаше как да го избегне.

Най-сетне вратата на апартамента се отвори и в пролуката се появи рошава платиненоруса глава.

— Бен?

— Трябва да говоря с теб, Кери.

Тя облиза устни и направи плах опит да се усмихне:

— Разбира се, скъпи. И аз искам да те видя, но нали... ти казах първо да се обадиш. Искам да се наглася за теб. Можеш ли да дойдеш по-късно...

— Трябва да поговорим сега.

— Не може ли да почака, докато...

— Не. Веднага.

Кери с явна неохота махна веригата и отвори вратата. Бен влезе вътре. Тя беше само по бикини и фланелка, която бе нахлузила наопаки. Съвършената ѝ фигура бе изложена на показ. Бен си нареди да я прогони от мислите си.

Огледа апартамента. Цареше пълна бъркотия. Книгите бяха свалени от полиците, върху масите нямаше нищо. Навсякъде в стаята имаше големи кашони.

— Изнасяш ли се?

Повдигането и отпускането на гърдите ѝ правеше чудеса с полупрозрачната фланелка.

— Да, Бен. Знаеш, че това място е пълна дупка. Сега, след края на процеса, ми се иска да си намеря нещо по-добро...

— Ти напускаш града, нали?

— Да, Бен — въздъхна Кери. — За известно време. Трябва да започна отначало. Някъде, където хората не гледат на мен като на бивша подсъдима за убийство.

— А щеше ли да ми кажеш?

— Разбира се! Знаеш какво изпитвам към теб. — Тя се пресегна и преплете пръсти с неговите. — Всъщност се надявах да дойдеш с мен.

Бен отблъсна ръката ѝ:

— Престани.

Кери се отдръпна и се взря в очите му.

— Какво има, Бен? Случило ли се е нещо?

— Ти ми кажи.

— Нещо, свързано с процеса, ли? — свъси вежди тя. — Нали няма да ме съдят отново?

— Не, този път ти се размина завинаги. Прокурорът никога няма да успее да накара Апелативния съд да отмени съдебно решение два пъти. Особено след като съдебните заседатели са произнесли присъдата.

— Тогава какво има?

Бен се извърна. Беше му трудно и без да се налага да гледа прекрасната фигура, красивата коса и дълбоките сини очи.

— Полицията откри мястото, където се е криел брат ти, след като си е тръгнал оттук.

— Знам — каза тя и замълча. — И?

— Аз ходих там.

— Бен... какво криеш? Защото наистина започвам да...

— Имах прекрасната възможност да разгледам вещите му. Всичко, което е останало след него. — Той се обърна, не можа да издържи и я погледна в лицето. — Включително и неговите спортни уреди.

— Неговите какво? — вдигна вежди Кери.

— Чу ме. Как се наричаше това — гладиатор ли? Както и да е. Важното е, че беше при Кърк. Но знаеш ли какво си мисля? Мисля, че преди това е било в твоето жилище. В съда каза, че не притежаваш подобни неща, и вероятно си казала истината, защото уредът е бил на Кърк и той го е взел със себе си, когато се е изнасял. Но преди това е бил в твоя апартамент. А нали тъкмо тук сте се сбили двете с Андреа

Макнотън. Тя е паднала и се е ударила в гладиатора. Точно както каза в съда. Нали?

Кери не отговори веднага.

— Прав ли съм? — стисна зъби Бен.

Тя продължаваше да мълчи.

— Така си и мислех. Но не разбирам защо Андреа ще си «признава», че е измислила тази подробност, когато отново я призовах да свидетелства. Това беше много важен момент от показанията ѝ. След като доказах, че веднъж вече е излъгала, нещата главоломно започнаха да се срутват. Заседателите никога нямаше да ѝ повярват. Но в действителност тя е казала истината. Ти наистина си имала спортни уреди в жилището си.

Кери бавно вдигна глава и очите ѝ срещнаха неговите:

— Истина е, Бен. Родителите ми купиха това нещо на Кърк, докато все още се разбирахме. Видели го на някаква реклама и решили, че ще му се отрази добре да поспортува.

— Но защо Андреа ще лъже за това?

Кери се поколеба.

Тишината наруши друг глас:

— Аз мога да обясня защо.

Бен се извърна и зяпна от смайване.

От дъното на апартамента се зададе Андреа Макнотън.

— Е — каза тя, — значи енциклопедичният ти мозък най-сетне успя да събере две и две. — Тя прекоси стаята, равнодушно подмина Бен и се настани на изгърбушения диван. — Много впечатляващо.

Кери ядосано я изгледа:

— Млъкни, Андреа.

— Не ми говори така.

— Казах да млъкнеш!

— Кери...

— Чуй ме! — кресна Кери, а вените на порцелановобялата ѝ шия изпъкнаха. — Аз все още съм негов клиент. Длъжен е да запази в тайна каквото и да му кажа. Няма право да го повтори пред никого, а дори и да го направи, ченгетата не могат да го използват. Но ти не си негов клиент и той може да разтръби думите ти из целия град. Така че, дръж си устата затворена.

— Направили сте го заедно! — отстъпи крачка Бен. — И двете сте замесени...

— Най-накрая загоря!

— Аз... трябваше да се досетя...

— Да, трябваше, ама не се досети. Както става с повечето мъже, и твоят ум блуждаеше някъде другаде в мое присъствие. — Кери се изсмя остро и накъсано. — Сигурно милион пъти повтори, че едно крехко деветнайсетгодишно момиче няма физическата сила да извърши подобно престъпление. И беше прав. Но ако две жени обединят усилията си, нещата стават съвсем различни.

— Но вие двете се ненавиждате!

— Така ли? — усмихна се Кери, след това докосна устните си с пръсти и изпрати на Андреа въздушна целувка. — Толкова е лесно да заблудиш мъжете!

— Но всички тези схватки... аз ги видях...

— Всичко беше постановка. Помниш ли онзи път, когато Андреа дойде в кантората ти, защото искала да каже нещо на Кристина? Нищо подобно. Дойде, за да инсценираме бой за пред теб.

— Не е възможно — отчаяно се опитваше да проумее нещата Бен. — Нали видях как се нахвърлихте една на друга... Беше съвсем истинско...

— Разбира се, че беше, Бен. Като кеч схватка! — изсмя се Кери и се наведе към Андреа. — Истината е, че ние двете сме много близки, нали, скъпа?

Андреа се притисна плътно към нея и устните им се сляха.

Бен се облегна на стената. Стаята сякаш се въртеше пред очите му.

— Но защо? — произнесе.

Кери прекъсна целувката и понечи да отговори, но Андреа я замери с възглавница:

— Дръж тези малки красиви устни затворени!

— Той не може да направи нищо, Андреа. Заклел се е да пази тайна. Освен това случаят приключи. Не могат да ме съдят отново, а ченгетата никога няма да признаят, че са допуснали грешка, и няма да погнат някой друг. Нали, Бен? — засмя се тя. — Всичко свърши.

— Зададох ви въпрос — глухо произнесе Бен. — Защо?

— Боя се, че отговорът е елементарен. Заради пари. Джо имаше много пари, забрави ли?

— Но Андреа е била омъжена за него!

— Той не искал да ги сподели с нея.

— Можела е да се разведе. Половината от парите ѝ се полагат по закон.

— Всъщност не е така. Парите бяха в попечителски фонд, основан от дядо му. И Джо беше единственият ползвател. Така че парите бяха негови и само негови. Ако се бяха развели, тя нямаше да получи нищо. Преди време Джо дялял парсата с възлюбената си, но когато нещата между тях се влошили, спрял да ѝ дава пари. Какво можела да направи? Разведе ли се, остава без нищо. Но ако Джо умре, завещанието му сочи Андреа като единствен наследник, а това означава, че всички средства от фонда стават нейни. Затова той трябваше да умре.

— И ти ѝ помогна?

— Светът е странно място, нали? Кой би си помислил, че двете ще станем близки? Когато Андреа дойде в апартамента ми онази нощ, тя наистина беше готова да ми избоде очите, както призна. Посборичкахме се малко. Не беше толкова яростно, колкото го описа тя, но все пак си беше истински бой. Въргалихме се по пода, вкопчени една в друга. Мислех, че е страхотно парче, а сигурно и тя е смятала същото за мен. Десет минути след пристигането ѝ вече се сдобрявахме като обезумели. После си поговорихме. Накратко казано, осъзнахме, че имаме много общо. Като например това, че ще бъдем много по-добре, ако Джо умре.

— Но ти... не си наследник.

— Не, но понеже Джо щеше да скъса с мен, оставах с пръст в уста. Докато Андреа не ми предложи парче от тортата в замяна на помощта ми. И аз с удоволствие ѝ помогнах.

— Помогнала си ѝ да убие съпруга си?

— Ей, аз бях мозъкът на операцията! Аз дадох идеята. Когато Джо се върна в апартамента ми през онази съдбовна нощ, двете го чакахме. Аз свърших повечето работа с ножа. Но Андреа много ми помогна с веригите и с преместването на тялото, нали, скъпа? — Кери изпъна показалец и добави бързо: — Не ми отговаряй.

— Джо беше силен мъж...

— Да, силен мъж, който много си падаше по садомазохистичния секс. Сигурно си забелязал на снимките, че той винаги е на колене с оглавника и аз съм тази, която размахва камшика. Така му харесваше. Всъщност и на мен ми харесваше така. През онази нощ, когато той дойде, съблече се, падна на колене и помоли мама да го накаже, аз го направих. С помощта на Андреа. Страхотно си прекарахме!

— Но защо трябваше да излагате тялото му на показ по този отвратителен начин?

— За да объркаме полицията и да отклоним вниманието от себе си, разбира се. Поне такъв беше планът. Ако просто го откриеха мъртъв, Андреа щеше да е главната заподозряна. Но ако го намереха прикован с вериги за фонтана на площада, възможностите ставаха стотици.

— А обезобразяването?

— Наистина ли си учуден? По дяволите, Бен, нали чу как психоложката ми дърдори повече от час за склонността ми към насилие. Как съм си представяла, че убивам Джо. Когато най-сетне ми се удаде тази възможност, реших да я използвам докрай.

Бен усети как в гърлото му засяда буца.

— Тази част малко тревожеше Андреа. И тогава ѝ хрумна блестяща идея. Знаеше, че Джо разследва Антонио Катрона, и реши, че ако направим нещата да изглеждат като работа на мафията, всичко ще се обърка още повече. И се оказа права. Ти изгради цялата си защита въз основа на тази заблуда, Бен.

— Вие... сте планирали всичко това!

В погледа на Кери проблесна пламъче, което придаде на прекрасните ѝ сини очи зловец и сатанински вид.

— Какво да ти кажа, Бен... Човек не може да избяга от гените си. Майка ми беше жестока и побъркана, както ти казах, а Кърк беше много смахнат, което също ти е известно. Толкова ли е странно, че и аз съм такава? Ние от семейство Делкентън поне сме последователни. Сексуална гъвкавост и силна склонност към насилие — това е семейният ни девиз. Дори Матюс се опита да ти каже колко невъздържана съм била, когато полицията дойде в жилището ми. Но ти изслуша ли го? Не, защото беше твърде зает да надничаш в пазвата ми. — Тя се изсмя. — Ще те излъжа, ако ти кажа, че не съм се забавлявала, Бен. Промъкнах се зад Джо и го цапардосах по главата, за да не се

съпротивлява — сигурно тогава е получил онази контузия. Съблякох му дрехите. Вероятно тогава пък са паднали значката и портфейлът. След това взех ножа си и му разпорих корема. — Кери жадно облиза устни. — Наслаждавах се на всеки удар. Но най-много ми хареса да назова онова нищожество с истинското му име. Неверник.

— Андреа не можа да се въздържи:

— Не трябваше да правиш това.

— Казах ти да мълчиш! — извика Кери. Студени тръпки полазиха Бен от жестоките нотки, които прозвучаха. — Андреа не хареса тази последна мазка с четката — уточни. Гласът ѝ внезапно бе станал зловещо спокоен. — Не се връзваше особено със следата за мафията. И наистина след това ченгетата веднага дойдоха дадушат около мен. Но просто не можах да се въздържа. Той наистина беше неверник.

— Господи, Матюс е бил прав. Бил е прав през цялото време. Наистина се е опитвал да въздвори някаква справедливост. А аз... аз...

— Истината е гадно нещо, нали? — изкикоти се Кери. — Най-удивителното е, че всичко стана само за една нощ. Наистина, допуснахме някои грешки. Не трябваше да използваме моя нож и моите вериги, но нямахме време. Джо дойде, преди да можем да изтичаме да набавим необходимото. Трябваше да се справим с подръчните средства. — Кери замълча и се замисли. — Но тези две грешки се обърнаха срещу мен. Макар да успяхме да отклоним полицията от Андреа, те се насочиха към мен. Обаче най-хубавото качество на Андреа е нейната преданост. Когато полицията ме подгони, тя обеща, че ще намери начин да ме измъкне. И наистина го направи.

— Как?

— Ами на първо място, като ме изпрати при теб. Знаеше, че си страхотен в съдебната зала, че си мекушав и че веднага ще ме съжалиш, след като ти разкажа за ужасното си детство и за тежкия си живот. Тя предложи също да вмъкнем и малко романтика, за да си паднеш по мен и да не бъдеш подозрителен. Оказа се съвършено права.

Лицето на Бен се разкриви.

— Значи всичко, което правихме... Ти просто си се преструвала. Било е поредното представление! — Чувстваше се унижен.

— Мъчно ми е да го кажа, но е вярно. Не се гордея с това, но нямаше как. Не че имах нещо против — побърза да добави тя. — Ти си свестен човек, Бен, но си твърде нормален за мен. — От гърлото ѝ изригна дълбок смях. — Прекалено нормален.

— Ти обвини брат си. Превърна го в своя изкупителна жертва.

— Ама той си го заслужаваше, нали, скъпа?

Андреа безмълвно кимна.

— Той е човекът, който обърка плановете ни — обясни Кери и за пръв път в гласа ѝ се прокрадна известна горчивина. — Влезе, когато тъкмо бяхме очистили Джо, и направо превъртя. Тотално изкрейзи. Всичко, което казах за Кърк в съда, е вярно. Той имаше сериозни емоционални проблеми. Нямаше никакво самочувствие, беше сексуално объркан и имаше избухлив нрав. Беше обсебен от религията и си падаше по сестра си. Беше направо луд по нея. — Тя замълча и бавно прокара пръсти през русата си коса. — Бяхме много близки, нали ме разбираш?

Бен усети, че започва да му се повдига. Костваше му огромно усилие да се овладее.

— Та значи влиза той в най-неподходящия момент и вижда двете ни с Андреа, яхнали Джо и целите оплискани с кръв. Слабото му мозъче направо се стопи. Не знаеше какво да прави. Заплаши, че ще извика полицията.

— Но ти го спря.

Кери се ухили:

— Цял живот ме е преследвал, още откакто бяхме деца. Нали ти казах, че двамата с баща ми бяхме много близки. Истина е — намигна му тя. — Още една подробност, която пропусна, Шерлок. Както и да е, Кърк винаги е ревнувал за това между мен и татко. Затова, когато ми трябва помощта му, когато той трябваше да направи ужасни неща, за които дори не би си помислил, аз му дадох онова, което бе искал през всичките тези години. Мечтата му се сбъдна.

Бен направо онемя.

— Държа да отбележа, че доста се постарях за Кърк. Дадох му всичко от себе си, наистина. Можех да го направя бързо и мръснишки, но знаех, че го очаква от много време и исках да го превърна в паметно събитие за него. И наистина успях. Ненаправно съм стриптийзърка от толкова време — научих някои номера. След като свърши цялото

бутане и мляскане, му казах да спре да плаче и да ни помогне. И се получи. Кърк си държа устата затворена и дори ни помогна да пренесем тялото. Беше страхотно. Само дето горкичкият Кърк съвсем откачи. Болният му мозък ме бе поставил на пиедестал. За него бях мадоната блудница или нещо подобно. — Тя забеляза реакцията на Бен и се усмихна: — Учуден си, че знам подобни неща. Няма да повярваш колко много неща знам. Аз съм доста умно момиче. И много начетено. Матюс се опита да ти подсказе, че съм умна, но ти естествено не го послуша. Може и да съм от Страуд, Бен, но не съм глупачка. Както и да е. След като приключихме, Кърк офейка. Събра си нещата и избяга. Беше напълно превъртял. — Кери помълча и добави: — Той намушка жената в твоята кантора.

— Какво!?

— О, да. Държах го под око, след като изпуши. Трябваше да си пазя гърба, няма как. Затова излизах навън толкова често, и то късно през нощта. Правеше всякакви щуротии — обезобразяваше тялото си, спеше с проститутки. Опитваше се да изкупи вината си и да свикне с мисълта за онова, което беше направил с Джо и с мен. Мъчно ми е да ти кажа, на когато е отишъл в кантората, той е искал да намери мен. Пазачът на сградата, в която живея, ми каза, че идвал да ме търси. Казал му да ме потърси в кантората ти и той го сторил. Най-сетне бе решил да отвърне на удара. Беше си втълпил, че ако ме убие, ако унищожи извора на болката си, ще успее да се освободи от вината. Но за съжаление попаднал не на мен, а на малката ти библиотекарка. Намушкал нея. После осъзнал, че е допуснал ужасна грешка, а това още повече задълбочило отчаянието му.

— Защо не ми каза?

— Помисли малко, Бен. Ако се беше добрал до Кърк, той щеше да си изпее всичко. Не, след тази работа с библиотекарката разбрах, че е опасно да го оставя жив.

— Но той се самоуби. Аз го видях!

— Да, самоуби се, но с моя помощ. Посетих го късно през нощта в онази дупка. За щастие тъкмо се беше чукал с някаква проститутка и се разкъсваше от чувство за вина. Казах това, което смятах, че ще го доведе до ръба. И точно така стана. Прекрачи го и полетя от петдесетия етаж.

— Но аз бях с теб. Ти беше съсипана от скръб!

— Голяма актриса съм, нали? — засмя се тя. — *О, Бен, толкова те обичам! Моля те, прегърни ме!* — Кери отново се засмя горчиво. — Помниш ли точно кога скочи Кърк? Когато Матюс му каза, че идвам да го взема. За него олицетворявах вината, от която не може да избяга. Кърк беше голям глупак.

— Брат ти те обичаше!

— Брат ми превъртя още след смъртта на родителите ни. Дори преди това. Беше толкова наивен. Щеше да му е много по-добре без тях, но той не го съзнаваше. Извратените номера на майка ми не бяха най-лошото. Двамата с баща ми винаги ни се налагаха, опитваха се да ни контролират. Пъхаха си носовете в личния ми живот. Повтаряха, че съм мръсница и грешница. Така че аз оправих нещата.

— Нали каза, че са загинали при автомобилна катастрофа?

— Така беше. Много е неприятно изневиделица да налетиш на камион на кръстовище. Особено когато някой е източил спирачната ти течност.

— Не мога да повярвам!

Бен съзнаваше, че заеква, но наистина не знаеше какво да каже. Сякаш мозъкът му бе блокирал.

— О, скъпи, още не си чул най-лошото. — Тя се обърна към Андреа: — Да му кажем ли?

Андреа поклати глава.

— Хайде, много ми се иска!

Андреа продължи да клати глава.

— Не ми разваляй удоволствието.

— Какво трябва да ми кажеш? — викна Бен.

— Съжалявам, Андреа, но просто не мога да издържам повече. — Кери нетърпеливо се наведе напред и щедро разкри цепката между гърдите си. — Аз сложих ножа в кантората ти.

— Какво!?

— Каквото чу!

Бен стисна ръба на кухненския плот. Това вече беше прекалено, беше направо невероятно.

— Можеха да ме осъдят за убийство! Можеха да ме заличат от адвокатските списъци! Защо, за бога, направи това?

— За да отклоня хрътките от следата, скъпи. Знаех, че няма да успеят да те обвинят в нищо. Знаех също, че ако открият оръжието на

убийството в кантората, ти и останалите от екипа ти щяхте да се убедите, че някой се опитва да ме натопи. Аз знаех за «синята преса». Противно на това, което ти доказа в съда — изкикоти се тя, — не Андреа стоеше зад тормоза от страна на полицията. Защо ѝ е да ме тормози? Всичко беше идея на онази откачалка Матюс, който се опитваше да се прави на мъжкар, като отмъщава за партньора си. Но след като разбрахме за това, Андреа се сети как да го използваме, за да размътим водата. Да създадем основателно съмнение. И да те накараме да повярваш повече от всякога, че аз съм невинна.

— И ти сложи ножа в шкафа ми!

— Разбира се. И се обадох анонимно на Матюс. Помисли си, Бен. Кой друг би могъл да го направи? Нали в края на краищата ножът си беше мой. За щастие не го държах в апартамента, така че ченгетата не го намериха. Поне дотолкова здрав разум имам. Но знаех къде е. Взех го и го подхвърлих в кантората. Гениално, нали?

Бен не бе в състояние да отрони и дума.

— И... изобщо не съжаляваш, така ли?

— С гордост мога да кажа, че не съжалявам. Тя е друга работа.

Андреа ѝ хвърли студен и гневен поглед.

— Малко е мекушава. Твърдеше, че иска да накаже Джо, а не да го убива. Не одобряваше обезобразяването на тялото. Ау, ау! Каза, че съм съблазнила съпруга ѝ, а после съм съблазнила и нея. Че съм накарала и двамата да извършат ужасни неща, които иначе никога не биха направили. Твърди, че съм разбила живота ѝ. — Кери се присламчи по-близо до Андреа на канапето. — Но ти въпреки това ме обичаш, нали, Андреа? И точно това те вбесява най-много. След това се презираш, но просто не можеш да ми устоиш. — Кери се притисна до тялото на съучастничката си. Андреа се поколеба, но скоро устните им се сляха в страстна целувка.

Бен отстъпи рязко като човек, който се брани от някакво чудовище. И точно така си беше.

— Ти ме излъга. Ти излъга всички!

— Боя се, че е точно така.

Бен се запъти към вратата.

— Грещиш, ако смяташ, че ще си мълча за всичко това.

— Нямах избор. Не можеш да кажеш нищо.

— Ти само гледай!

— Успокой се и помисли малко, рицарю. Какво ще постигнеш? Никой не може и с пръст да ме пипне. Както сам каза, не могат да ме съдят два пъти по едно и също обвинение. Никога вече.

— Но могат да се заемат със съучастничката ти.

— С Андреа ли? И на какво основание? Заради несвързаните брътвежи на адвокатата на защитата? Които не могат да използват в съда? Съмнявам се. Освен това знаеш не по-зле от мен, че след като прокуратурата изгуби дадено дело, никога не повдига обвинения срещу друг подсъдим. Защото, направи ли го, все едно признава, че е сбъркала първия път, че се е опитвала да осъди невинен човек. Никой прокурор няма да се захване с това — най-малко великият политик господин Лабел. — Кери се облегна назад в мекия диван. — Приеми го, Бен, всичко свърши. Единственото, което ще постигнеш, ако си отвориш устата, е да бъдеш заличен от адвокатските списъци.

— Няма да ти позволя да се измъкнеш! — изрече Бен през зъби.

— Ооо! — отегчено възкликна Кери. — Скъпи, просто нямаш избор. Чуй какво ще ти кажа — когато измислиш какво да правиш с мен, звъни ми по телефона. Ще бъда някъде на Бахамите и ще работя върху тена си. — Тя се засмя и махна с ръка: — Хайде, престани да се тресеш като някакъв кретен. Ти оплеска нещата и не можеш да направиш абсолютно нищо по този въпрос. Затова си взимай справедливото възмущение под мишница и се омитай. — Извърна се към Андреа с полуотворени устни и с разширени, жадни очи, прокара пръсти през лъскавата ѝ черна коса и му нареди: — И затвори вратата след себе си.

51.

Бен седеше в колата си, вперил поглед през отворения прозорец към третия етаж на жилищната сграда. В мислите му цареше пълен хаос. Последните разкрития шеметно се въртяха в главата му, кръжаха около него и той се задушаваше от разочарование и — което беше още по-лошо — от съзнанието, че е позволил да го направят на кръгъл идиот. Как е възможно да е толкова глупав?

От време на време някоя от двете жени минаваше покрай прозореца. Не можеше да разбере какво правят. Вероятно събираха багажа. Вечеряха. Или правеха страстна и луда любов. Възможностите бяха безброй.

Веднъж забеляза как полуоблечената фигура на Кери се приближава към прозореца, спира за момент, след това изчезва. Дали знаеше, че той стои и ги наблюдава? Дали Кери не го дразнеше нарочно, дали не навираше в лицето му факта, че е безсилен да направи каквото и да било? Вероятно не беше така, но дори само мисълта за това го подлудяваше.

Притисна слепоочията си с пръсти. Не бе в състояние повече да таи това в себе си. Трябваше да каже на някого. Но на кого? Кери беше права: тайната между адвокат и клиента му защитаваше думите ѝ — не само онова, което уличаваше самата нея, а и уликите срещу Андреа. Не можеше да каже на никого...

Освен на човек, който бе обвързан със същото задължение. За бога, нали вече имаше партньор! Член на компанията. Тя също нямаше право да каже на никого, но той можеше да каже на нея.

Но как? Не искаше да прекрати наблюдението на апартамента. Не трябваше да позволи Кери да напусне града или пък трябваше да я последва, ако го стори. Напуснеше ли апартамента, много бе вероятно да изчезне завинаги.

Бен бавно и внимателно обмисли всички варианти и претегли възможностите.

И тогава се сети за коледния подарък от майка си.

Отвори куфарчето си и извади отвътре малкия сив органайзер. Набра на малката клавиатура съобщение до Кристина. След това го изпрати в компанията «Майфакс».

Когато свърши, изключи електронната джаджа и я прибра обратно в куфарчето си. «Сигурно е вярно, че изповедта се отразява добре на душата», помисли си горчиво. Дори и да развихреше въображението си докрай, едва ли можеше да се каже, че се чувства добре, но сякаш ужасната болка в стомаха му понамаля. Тревогата, която бушуваше в мозъка му, поутихна — съвсем малко, но поне можеше да разсъждава ясно.

Но очите му останаха приковани към прозореца на третия етаж. Облегна се в седалката и зачака съобщението да пристигне.

* * *

— Бен?

Майк мина през стъклената врата, която водеше от централното фоайе към кантората. Вратите бяха заключени, но за щастие преди време, когато работеха заедно върху един случай на Вътрешния отдел, Бен му беше дал ключ.

— Бен? Тук ли си?

Сигурно не е. Но беше пропуснал уговорката им да се видят в осем часа, не си беше у дома и не вдигаше телефона. Вероятно беше глупаво от негова страна да се тревожи, но Бен се бе втурнал към апартамента на Кери Делкентън с ужасно тревожно изражение, а Майк познаваше дарбата му да се забърква в неприятности. Виж какво стана, като напусна града само за няколко седмици. Щеше да се почувства по-спокоен, ако разбереше какво прави приятелят му.

— Бен? Тук ли си?

До ушите му достигна силно извъняване. Признаци на живот? Приблужи се до най-близкото бюро, на което обикновено стоеше Джоунс. Но откъде идваше...?

А, от факса. Някой изпращаше съобщение по факса късно през нощта. Вероятно беше реклама на някой еротичен телефон или на нещо също толкова нелепо. Или Бен очакваше подобно съобщение? Означаваше ли това, че скоро ще се появи тук?

Майк погледна страницата, която излизаше от принтера. Не, беше за Кристина. Значи не е възможно...

Чакай малко! Той вдигна листа. Обикновено не четеше съобщения, предназначени за други хора, но преди да разбере, че не е за него, Майк вече беше прочел достатъчно, за да не може да откъсне очи.

Погледът му светкавично обхвана краткия текст. Мили боже, нима беше възможно?

Прочете името отдолу на страницата. Съобщението беше от Бен. Явно бе възможно.

Приятелят му щеше да се вбеси, задето е прочел съобщението, но независимо от сложното положение, в което се намираше, Майк не можеше да си затвори очите. Грабна най-близкия телефон и набра номер.

— Морис? Веднага изпрати три патрулни коли на адрес...

* * *

— Полиция!

Майк не им даде никаква възможност. Извика «Полиция!» още веднъж и разби вратата.

Тя беше стара, паянтова и вероятно доста евтина. Не му струваше кой знае какво усилие. Нахлу в апартамента с готов за стрелба «ЗИГ Зауер», следван от шестима униформени полицаи.

— Имам заповед — извика, връхлитайки в преддверието. — Заповед за обиск и заповед за арест. — Той даде знак на полицаите: — Разпръснете се. Покрийте цялото жилище. Бързо.

Майк беше щастливецът, комуто се падна спалнята. Разпозна хората в нея на минутата. От едната страна на неоправеното легло лежеше Кери Делкентън, която забързано навличаше фланелката си. От другата страна, полугола, беше Андреа Макнотън.

Покривката беше отметната и чаршафите висяха напречно на леглото. Явно тук се бе разигравала доста пламенна сцена. Навсякъде по пода имаше разхвърляни дрехи. Стаята беше почти гола — всички вещи бяха прибрани в кашоните, които стояха разпръснати наоколо.

Но не това бяха подробностите, които Майк трябваше да съобрази най-напред. Имаше още нещо.

Андреа Макнотън държеше пистолет.

— Свалете оръжието, госпожо Макнотън — каза Майк. Гласът му не издаваше и частица от напрежението му.

Тя го изгледа със смразяващ поглед:

— Няма.

— Не искам да ви нараня — продължи Майк. Чу как останалите полицаи се струпаха зад гърба му, но вратата беше тясна и те не можеха да влязат, а той не можеше да помръдне, защото Андреа щеше да го застреля. — Имам заповед за арестуването ви. Свалете оръжието.

— За нищо на света! — излая Кери. — Цели се в главата му.

Андреа не свали оръжието.

— Имам заповед и за вашето арестуване, госпожице Делкентън.

Тя му се изсмя:

— Как ли пък не! Мен ме оправдаха, тъпако!

— Арестувам ви за лъжесвидетелство — обясни им Майк. — Вие излъгахте на свидетелската скамейка. А ако имам още малко време, ще измисля поне още няколко обвинения, за да ви закопчая.

— Кучи син! — извика Кери и се обърна към Андреа: — Убий го, Андреа. Това е единственият ни шанс.

— Зад мен има шестима полицаи — бързо каза Майк. Ставаше му все по-трудно да говори спокойно срещу насочения в челото му пистолет. — Нямате никакъв шанс. Откажете се.

Видя как погледът на Кери неистово обхожда стаята. Приличаше на затворено в клетка зверче, което отчаяно търси начин да се измъкне. Но не успяваше да го намери.

— Тя го направи! — внезапно викна Кери и посочи Андреа. — Аз знаех, но тя уби Джо.

Без да отмества поглед от Майк, Андреа й нареди:

— Млъкни, Кери!

— Тя ви е нужна — продължи Кери. — Тя го уби. Тя направи всички онези извратени гадости с ножа. Тя е пълно куку!

— Кери! — изкрещя Андреа. — Затвори си проклетата уста!

Но Кери не го стори:

— Ще свидетелствам в полза на обвинението. Имате нужда от свидетел, нали? Гарантирайте ми имунитет и ще ви поднеса убиеца на

тепсия.

Лицето на Андреа се разкриви от ярост.

— Кери, затвори си скапаната уста! — изсъска.

— Предлагам ви да поговорим. Моля ви, трябва да ме защитите от нея. Може да ме нарани!

— Аз да нараня тебе? Та ти съсипа живота ми! — пръскаше слюнки Андреа. — Ти открадна съпруга ми, ти го накълца на парчета...

— Виждате ли? — обади се Кери. — Тя е луда. Гарантирайте ми имунитет и ще ви кажа всичко, което...

— Подла кучка! — За част от секундата Андреа изви пистолета настрани и стреля. Куршумът простреля Кери във врата. Тя се строполи на пода. Миг след това стреля и Майк. Улучи Андреа в китката. Пистолетът изхвъркна от ръката ѝ.

— Извикайте линейка! — нареди Майк и се втурна вътре. Кери вече бе в безсъзнание. Той изтича до Андреа. От ръката ѝ струеше кръв, клепачите ѝ потръпваха, но все още бе в съзнание.

— Не знам... какво ми стана... — зашепна едва доловимо. — Никога през живота си не бях правила нищо лошо. Бях добро момиче. И тогава... тогава... съвсем неочаквано... се провалих.

— Ще се оправиш — увери я Майк. — Ще те закарам в болницата.

— Моля те... не си прави труда — бавно затвори очи тя.

* * *

— Ваша чест, това е пълно безобразие!

Кристина не беше виждала Бен толкова ядосан нито веднъж през всичките години, откакто работеха заедно. Лицето му беше зачервено, той крещеше.

— Това е поверителна информация! Полицайте нямат никакво право да четат поверителната ми кореспонденция.

Съдия Харт беше сурова и непреклонна. Тя почукваше с очилата си по бюрото, докато изричаше бавно:

— Майор Морели вече обясни как е получил сведенията. Да не би да оспорвате версията му?

— Не, не я оспорвам, но това не е извинение. Информацията беше строго конфиденциална.

— Може и да е била, но той се е добрал до нея. А Кери Делкентън не е била негов клиент. Не е имал никакви ангажименти към нея. Тъкмо обратното — бил е задължен да предаде на полицията всяка информация, свързана с убийството. Според мен е действал напълно правомерно.

— Какво изобщо търси той в кантората ми!

Съдия Харт се обърна към Майк, който стоеше до заместник-прокурора Декстър, но и двамата избягваха да поглеждат към Бен.

— Как влязохте в кантората, майор Морели?

Майк прочисти гърлото си:

— Имам ключ. Бен, тоест господин Кинкейд, ми го даде преди това по друг повод.

— А защо бяхте там?

— Търсех господин Кинкейд. Бяхме си уговорили среща, а той не дойде. Не исках да чета съобщението, предназначено за партньорката му, госпожица Маккол, но още преди да разбере до кого е адресирано, бях прочел достатъчно, за да не мога да го пренебрегна.

Съдия Харт сви рамене:

— Не е извършил някакво престъпление. Ако искате да го съдите за нарушаване на неприкосновеността на личния ви живот, бихте могли, макар да не ви препоръчвам.

— Ваша чест — каза Бен, — настоявам да отмените този неправомерен и незаконен обиск и да не давате гласност на сведенията, придобити чрез него.

— Един момент, господин Кинкейд — строго го изгледа съдийката. — Когато полицията беше използвала фотокопирани заповеди за обиск, удовлетворих исканията ви. Това беше нарушение на правата, гарантирани от Четвъртата поправка. Но тук няма никакво нарушение на конституцията. И няма никакъв начин в красивия свят, който Бог ни е създал, още веднъж да изключи от делото съществени доказателства. Искът ви се отхвърля.

— Ваша чест — извика Бен, — нямате право да поощрявате подобно нечувано поведение, когато...

— Господин Кинкейд, вече отсъдих. А сега престанете или ще ви арестувам за обида на съда — заяви тя и удари с чукчето.

— И без това няма значение, Бен — обади се Майк и бавно прекоси съдебната зала, за да се приближи към масата на Бен. — Току-що получихме известие от болницата. Кери Делкентън е мъртва. Починала е от огнестрелната рана.

Бен безмълвно разтвори устни.

— Андреа Макнотън ще се оправи. Ще бъде съдена за престъпленията си.

Бен го измери със студен и гневен поглед:

— Не е трябвало да четеш факса за Кристина.

— Знам това — откровено призна Майк. — Казах ти, че не го направих нарочно. Но след това просто не можех да се преструвам, че не съм го прочел. Не и след като разбрах, че тези двечките са били съучастнички, че са се готвели да напуснат града и вероятно никога повече да не се върнат.

Изражението на Бен не се промени.

— Бен, аз съм полицаи, не адвокат. Не мога да оставям престъпниците да се измъкват. Не и ако съм в състояние да го предотвратя.

Намръщен, той се обърна и напусна съдебната зала.

52.

Веднага след обаждането на мобилния си телефон Бен се втурна към болницата «Сейнт Джон», борейки се с натовареното движение. След по-малко от минута вече тичаше по коридора, нагоре по стълбите и през фойетата, докато най-сетне се добра до стая 522, останал без дъх.

— От колко време? — попита запъхтян.

В малката болнична стая се бяха събрали всички служители от кантората му: Кристина, Лавинг и Джоунс. Джоунс седеше до леглото, стиснал ръката на Пола.

Очите на Пола бяха отворени.

— Дойде в съзнание преди около половин час — обясни му Кристина. Бен се опита да си пробие път по-близо до леглото. — Все още е много изтощена, но, изглежда, разбира, като ѝ говорим.

— А тя проговори ли? — тихо попита той.

— Малко.

— А спомня ли си...?

Кристина поклати глава:

— Помни, че е била намушкана, но не е видяла кой го е направил. Знаеш ли какво е искала спешно да ни съобщи онази нощ? Намерила в някакво досие бележка, според която полицията в Страуд подозирала, че Кери е замесена в смъртта на родителите си, но не успели да го докажат. Водела ни е с цяла обиколка, нали?

Бен не каза нищо.

Джоунс говореше приглушено и успокоително, без да пуска ръката на Пола:

— Толкова се тревожех, Пола. Просто нямаш представа как се чувствах. Беше като... като... не мога дори да го обясня. Беше толкова ужасно.

Устните на Пола бяха напукани, но тя се усмихна едва:

— И от тази страна... не беше особено приятно.

Джоунс стисна и двете ѝ ръце между своите:

— Не искам никога вече да се разделяме, Пола. Никога.

Уморените ѝ клепачи примигнаха:

— Страхотно изявление... за такъв модерен мъж... като теб.

— Наистина го искам. Наистина. Аз...

Прекъсна ги звукът от отварянето на пневматичната врата. В стаята влезе медицинска сестра с кестенява коса, стиснала папка в ръка. Според табелката това беше сестра Били Барнет от реанимацията.

— Как е пациентката ми? — попита жената.

Джоунс изтри очи:

— Все още е будна и продължава да говори.

— Прекрасно. Има ли проблеми с общуването?

— Не. Струва ми се, че се държи... както винаги.

— Малко по-тъпо — обади се Пола.

Барнет се усмихна:

— Ще възстановите силите си. Но ще отнеме известно време, преди да догоните най-добрата си форма. — Тя притисна ръка към челото на Пола, след това бързо премери пулса ѝ: — Как се чувствате?

— Уморена — отговори тя и потърси с поглед Джоунс, — но щастлива.

— След всичко, което сте преживели — каза сестра Барнет, — това е направо страхотно.

— Какви са прогнозите? — попита Бен.

— Доста добри — отвърна сестрата и почука с молив по папката си. — Не забравяйте, че тялото ѝ е било подложено на ужасен шок, а мозъкът ѝ отчаяно се е опитвал да се пребори с него. Но тя ще се оправи. Лекарите не виждат причина да има трайни увреждания — нито на тялото, нито на мозъка. Вероятно ще я изпишат след около седмица. А след два или три месеца ще бъде като нова. С изключение на белезите.

— Ще ме болят ли? — попита Пола.

— Да ви болят ли? Не, няма. Но сигурно няма да ви се иска да носите твърде оскъдно бельо.

Джоунс сграбчи ръцете на сестрата:

— Наистина ли? Наистина ли ще бъде като нова?

— Разбира се.

Джоунс се завъртя като пумпал. Клекна и стисна ръката на Пола в своята:

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Моля? — примигна срещу него Пола.

— Попитах ще се омъжиш ли за мен.

Кристина се ококори:

— Не!

— Не питам теб, Кристина! — Джоунс се наведе към Пола. На лицето му бе изписана гореща молба. — Чуй ме, Пола! Знам, че съм съвсем обикновен, но това означава толкова много за мен!

Кристина подскочи:

— Направо не мога да повярвам!

Джоунс ѝ хвърли гневен поглед.

— Ами тогава излез навън — каза рязко и отново се обърна към Пола: — Откакто те срещнах, животът ми напълно се промени. Знам, че не мога да ти предложа много, знам, че характерът ми е труден, объркан и... и...

— Чепат — предложи Кристина.

— Отвратителен — помогна Лавинг.

— Малко студен — довърши Джоунс, като категорично пренебрегна забележките. — Знам, че невинаги изразявам чувствата си кат хората...

— Като хората, миличък — поправи го Пола с кротка усмивка.

Той не я чу.

— Знам, че понякога не ти показвам колко важна си за мен. Знам, че не съм мъжът на мечтите ти. Аз съм само задръстен организационен секретар в една задръстена кантора...

— Ей! — намеси се Бен. — Я по-внимателно!

Джоунс скочи:

— Абе вас кой изобщо ви е канил тука?

Те засрамено отстъпиха, но никой не си тръгна.

— Както и да е! — Джоунс отново се съсредоточи върху думите си: — Знам, че няма причина да искаш да се омъжиш за мен, но ти си най-специалната жена, която познавам — заяви пламенно и притисна ръката ѝ към лицето си. — Затова ще ми окажеш ли огромната чест да станеш моя съпруга?

— Много грешиш — каза Пола с разтреперан глас.

— Така ли? — помръкна лицето му.

Тя кимна:

— В теб има нещо много специално.

Той се приведе напред:

— Това означава ли, че...

— Разбира се, че ще се омъжа за теб, непохватен мечок такъв!

Ела тук.

Тя обгърна с ръце шията му и го прегърна колкото сила имаше.

— Не трябва ли да оставим тези двамата... — подхвана Бен, но изведнъж онемя. — Кристина, ти плачеш!

Тя избърса очите си:

— Това е най-трогателното нещо, което съм виждала през живота си.

Бен я изведе навън, за да оставят насаме двамата годеници. Лавинг и сестрата ги последваха. Когато Бен и Кристина се озоваха в чакалнята, тя все още триеше очите си.

— Не е ли чудесно, когато всичко завършва щастливо? — възкликна развълнувана.

— Да — отвърна Бен безизразно. — Чудесно е.

— Все още мислиш за Кери, нали, Бен? Съжалявам, че нещата се развиха така.

Бен поклати глава:

— Трябваше да те послушам. Инстинктите ти са по-верни от моите. Ти усещаш хората. Никога не си харесвала Кери и това трябваше да ми говори нещо. Но вместо да се вслушам в разума, реших, че не я харесваш, защото... Абе, просто трябваше да внимавам повече, това е. Никога вече няма да допусна същата грешка.

— Кери беше социопат, Бен. Съзнанието ѝ бе силно разстроено. Колкото повече размишлявам, толкова повече се убеждавам, че тя е искала хората да знаят, че е убийца. Може да не го е осъзнавала, но според мен точно затова е написала думата «неверник» на гърдите на Джо Макнотън, използвала е собствените си вериги и така нататък. Искала е полицията да разбере, че тя го е убила. И че те не са в състояние да направят абсолютно нищо по този въпрос.

— Разчитала е на мен да я измъкна. И това е огромната ѝ грешка, защото накрая тъкмо аз я предадох.

Кристина заведе Бен до едно канапе и седна до него.

— Бен, трябва да спреш да се наказваш за случилото се. Знам, че според теб Майк не е трябвало да чете факса. Но нека си кажем честно

— Кери е извършила убийство. При това не едно. Трудно е човек да преглътне подобно нещо.

— Това беше поверителна кореспонденция, Кристина. Ако позволим на ченгетата да нарушат адвокатската тайна веднъж, ще я отменят напълно.

— Не ми се струва много вероятно. Но в никакъв случай не искам да обвиняваш Майк. Той ти е истински приятел и не бива да се отнасяш с него по друг начин. Не е виновен за случилото се. Ти си проявил небрежност, като си позволил той да се добере до тази информация. Ако беше оцеляла, Кери можеше дори да ни съди за това.

— Тя е автор на няколко убийства, Кристина. Нито един съд не би погледнал сериозно на подобно обвинение от нейна страна.

— И все пак можеше да бъдеш по-внимателен. Знаел си, че Майк има ключ. Знаел си, че си закъснял за уговорената среща. Съвсем логично е той да те потърси в кантората, след като не е успял да те открие в дома ти. Живее съвсем наблизо. Би трябвало да знаеш, че той ще... — Внезапно Кристина закри устата си с ръка: — О, боже! Боже!

Бен сбърчи чело:

— Какво ти става?

— Ти си знаел! Знаел си през цялото време! Затова си изпратил факса. Ти си искал да го намери той!

Бен отмести поглед:

— Не ставай смешна.

— Права съм, нали? Направил си го нарочно.

— Кристина, да оставим тази тема.

— Знаел си. Сигурна съм.

— Кристина, ако Комисията по професионална етика смяташе, че умишлено съм издал тайната на клиентката си, досега да са ме заличили от адвокатските списъци. Да зарежем тази тема.

— Добре — съгласи се тя. — Обаче съм права, нали?

— Нямам представа за какво говориш — отвърна той и зарея поглед навън през големия прозорец. Слънцето залязваше и покриваше с червеникава патина хълмистите възвишения около Тулса. — Ако искаш, вярвай, но си мислех за сержант Матюс.

— За този самохвалко?

— Този самохвалко беше прав. Така че кажи на Лавинг да не му размазва физиономията. Не ми се струва редно при тези обстоятелства.

— Така е.
— Помниш ли какво каза, когато ме арестувахте?
— Помня, че изръси куп гадории. Какво точно имаш предвид?
— Онова, което каза, докато ми слагаше бележниците в кантората. — Погледът на Бен блуждаеше. Съзнанието му бе заето с други, нелеки мисли. — Правосъдието има много лица — завърши тихо.

Издание:

Автор: Уилям Бърнхарт

Заглавие: Многолико правосъдие

Преводач: Надежда Розова

Година на превод: 2002

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: ИК ЕРА

Град на издателя: София

Година на издаване: 2002

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Редактор: Светла Иванова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/15651>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.